

K.A. TUCKER

AI GRIJĂ
DE EA

„SEXY, ÎNFUNECAT ȘI TULBURĂTOR.” — Kami Garcia

LITERA

K.A. TUCKER

AI GRIJĂ
DE EA

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

Keep Her Safe

K.A. Tucker

Copyright © 2018 Kathleen Tucker

Ediție publicată pentru prima oară de Atria Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ai grijă de ea

K.A. Tucker

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9331-0

ISBN EPUB 978-606-33-9568-0

*Pentru toți cei ca Abraham Wilkes,
care își riscă viața în fiecare zi*

Prolog

Caporalul Jackie Marshall

Iunie 1997

– Trebuie să fie cam 500 de grame în fiecare. Abe împinge cu vârful pixului punga resigilabilă cu marijuana. Masa din bucătărie este acoperită de astfel de pungi și de teancuri de bani. O să mă hazardez și o să spun că sunt mult mai multe ascunse prin bomba asta de apartament.

Mă uit la tipul pe care tocmai l-am arestat, încătușat și întins pe burtă, sub privirea atentă a altui ofițer, așteptând să fie transportat pentru înregistrare. E un tânăr de 19 ani, slab și temperamental.

– Nu știu ce părere ai tu, dar eu nu mi-aș bate prietena dacă aș avea toate drogurile astea în casă.

Vecinii lui au auzit zgomot de sticle sparte și pe el amenințând cu moartea, așa că au sunat la 911. Iar el ne-a dat un motiv să spargem ușa când a scos un șir de insulte rasiale și apoi l-a scuipat pe Abe în față. Așa am dat peste fata blondă însângerată și peste *asta*.

Acum paramedicii îi tratează rănile de pe față, în timp ce noi așteptăm să vină cei de la Narcotice.

Abe își trece mâna peste obrazul cu pielea ca abanosul.

– Oricum, cât crezi că valorează asta?

– Depinde cât de bună este. 10 000 de dolari? Poate 20?

El lasă să-i iasă un fluierat discret.

– Mi-am greșit cariera.

– Și tu, și eu. Luna trecută nu ne-am plătit ipoteca.

Blair mi-a spus că nu ne puteam permite acea casă. Ar fi trebuit să-l ascult. Dar nici nu plănuisem să rămân însărcinată când s-a întâmplat. Nu că aș regreta că l-am născut pe Noah. Doar că mă așteptam să fi obținut câteva trese înainte de a fi băgată până la cot în scutece și în lapte praf.

– Nu-ți face griji, o să câștigi bani mulți destul de curând, *sergent* Marshall, glumi Abe cu un zâmbet cu gropițe. Îmi spune așa de luni întregi, de când am trecut testul și am ajuns pe lista de promovare. Doar să nu uiți de noi, polițiștii de patrulă, când începi să-ți pui stelele alea pe guler.

– Ești ridicol.

Îmi dau ochii peste cap.

– Chiar sunt? Ești o femeie teribil de ambițioasă, Jackie, iar eu pariez pe tine mai mult decât pe jumătate dintre clovnii de aici, inclusiv pe cei de față. El oftează. Oricum, zilele mele nu vor mai fi la fel.

– O să-mi fie dor să fiu partenera ta, Abe.

După șapte ani, nu există nimeni în Departamentul de Poliție din Austin – și în viața mea – în care să am mai multă încredere decât în Abe Wilkes.

El pufnește ironic.

– Nu-ți face griji, o să mă vezi destul de des. La naiba, probabil Noah va fi mai mult la *mine* acasă decât la voi.

– Dina se descurcă bine, dar cu copilul ei. Nu vreau ca Noah să fie o povară pentru ea.

Abe flutură din mână ca să nu mă îngrijorez.

– Dina o să-ți fure copilul dacă nu ești atentă. *A insistat.*

Nu știu sigur dacă Dina sau Abe s-a oferit să aibă grijă de Noah, în timp ce eu și Blair lucrăm. Nu am văzut niciodată ca un bărbat matur să se atașeze de un băiețel așa cum Abe se atașează de al meu. Nici măcar Blair nu-i acordă atâta atenție, iar Noah e fiul lui.

– Frumoasa ta soție este o binecuvântare. Mi-aș fi dorit să o fi lăsat gravidă și să te fi căsătorit cu ani în urmă. M-ai fi scutit de o grămadă de facturi pentru grădiniță.

Abe se străduiește să-și înăbușe acel râs zgomotos – nu ar fi potrivit, având în vedere împrejurările.

– Aș spune că ne mișcăm destul de repede, nu-i așa?

Însărcinată după trei luni de relație și căsătorită la primărie la o săptămână după ce a aflat? Aș spune că da.

– Mama ta și-a schimbat părerea?

Mama lui Abe, ca o bună creștină, nu a fost deloc încântată când a aflat că fiul ei de 28 de ani lăsase însărcinată o fată de 18 ani. O fată *albă* de 18 ani. Am cunoscut-o pe Carmel Wilkes. Nu cred că are ceva împotriva Dinei, ci mai degrabă o îngrijorează faptul că pe

alți oameni îi deranjează că Dina și Abe sunt împreună și că pot apărea probleme. Oricât de mult a evoluat Austin, încă există multă ură când vine vorba de culoarea pielii unei persoane.

Abe ridică din umeri.

– Încet, dar sigur.

– Pun pariu că frumoasa și mica Gracie ajută.

Este imposibil ca, în momentul în care cineva pronunță numele fiicei sale, pe fața lui Abe să nu apară un zâmbet larg. Este pe cale să spună ceva – probabil încă o poveste despre cât de drăguță este fata –, când stațiile noastre radio pârâie și se aud voci.

– A venit cavaleria. Mă mângâi pe stomac. Dar e un lucru bun. Mi-e foame. Hai să-l înregistrăm pe nemernicul ăsta și apoi să mâncăm ceva!

– Hei... Abe își coboară vocea, șoptind: Mă întreb... Cât de cinștiți crezi că sunt tipii ăștia de la Narcotice?

– Destul de cinștiți. De ce?

Își aruncă ochii căprui-închis peste teancurile de bani.

– Nu ar fi ușor ca unul să dispară?

Este o întrebare pe care nu ți-o pui, mai ales când ești în uniformă și stai în fața unui morman de droguri.

– Pun pariu că e destul de ușor.

Capitolul 1

Noah

Aprilie 2017

Austin, Texas

– Hei!

Un șir neclar de cuvinte codate din stația radio de poliție mă poartă pe holul întunecat, răspunzându-mi.

Mi se strânge inima.

Ea încă este trează.

Dându-mi jos adidașii prăfuiți, mă târăsc până în spatele casei.

– Bună, mamă, îi spun cât se poate de dezinvolt, trecând pe lângă trupul ei cocoșat la masa din bucătărie, în timp ce o țigară arde pe marginea farfuriei de la cină, o sticlă pe jumătate terminată de whisky ieftin e așezată la îndemâna ei, iar centura cu pistolul e așezată la întâmplare lângă ea.

Nu știu de ce speram la ceva diferit în seara asta.

De săptămâni întregi mă întorc acasă la aceeași scenă.

– Unde ați fost în seara asta?

Accentul ei texan este întotdeauna mai puternic după ce bea.

Deschid ușa frigiderului.

– E miercuri.

Înclină capul în loc să-l ridice și vede mingea de baschet sub brațul meu.

– Da. Nu pot ține pasul cu tine.

Aș putea să subliniez că nu sunt prea multe lucruri cu care să țină pasul. Sunt o creatură a obișnuinței. Dacă nu sunt la serviciu, atunci sunt cu prietenii mei, la sală sau la piscină, ori bățând o minge. Mă duc la aceleași terenuri în fiecare miercuri seară de când m-am mutat înapoi în Texas pentru a merge la universitate, în urmă cu șapte ani.

Răsucesc capacul de la cutia de suc de portocale și o ridic la gură. Îmi doresc ca ea să mă certe pentru că nu folosesc un pahar. Așa obișnuia să facă pe vremea când nu se îndrepta spre dulapul cu băuturi alcoolice imediat ce intra pe ușă când venea de la serviciu. De asemenea, îmi amintea să nu bat mingea în casă și să-mi arunc imediat hainele îmbibate de sudoare în programul cu apă fierbinte al mașinii de spălat, ca să nu-mi miroasă camera ca un vestiar de sală.

Acum nici măcar nu se obosește să se schimbe de uniformă în jumătate din timp.

Ca și cum aș vrea să-mi demonstrez ceva, las mingea să lovească gresia o dată, de două ori și o lovesc cu șoldul după a treia săritură, zgomotul surd al pielii pe gresie rămânând în aer.

Așteptând.

Sperând.

Nimic. Nici măcar un reproș din partea ei, în timp ce stă acolo cu ochii pe jumătate închiși, cu părul blond tuns și neîngrijit, cu mintea preocupată de ceva mult dincolo de granulația lemnului mesei de stejar la care se holbează. Nu mai dă doi bani pe bunele maniere de bază. În ultimele săptămâni, tot ce face este să stea la masa din bucătărie și să asculte la stația radio rapoarte despre jafuri, apeluri de agresiune domestică și o duzină de alte întâmplări nocturne pentru Departamentul de Poliție din Austin.

Departamentul *ei* de poliție, având în vedere că ea este șefa. O femeie-șef de poliție într-unul dintre cele mai mari orașe din Statele Unite. O performanță monumentală. A ocupat această funcție timp de doi ani.

Iar până de curând, părea să se fi descurcat bine.

Tușind din cauza mirosului persistent de Marlboro, deschid fereastra de deasupra chiuvetei. Aerul proaspăt de primăvară pătrunde înăuntru. N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar mi-e dor de mirosul de lămâie al spray-ului de mobilă și de înălbitor.

– Nu uita să o închizi înainte de a merge la culcare. Nu vrei să fii jefuit, bolborosi ea.

– Nu vom fi jefuiți.

Locuim în Clarksville, un cartier istoric și unul dintre cele mai frumoase dintr-un oraș considerat în general sigur

și curat. Totuși, nu o pot învinovăți că este precaută; este polițistă de 30 de ani. A văzut pleava societății. Probabil știe multe lucruri despre vecinii noștri care m-ar face să-mi feresc privirea când aș trece pe lângă ei pe stradă. Cu toate acestea, chiar și cele mai rele zone din Austin sunt un loc de joacă pe lângă mahalalele tipice ale orașului.

Mă încrunt în timp ce mă uit în jos la chiuveta murdară. Oțelul inoxidabil este împrășcat cu pete negre.

– Ai *ars* ceva aici?

– Doar... gunoi.

Pescuiesc un rest de hârtie cu perforații pe o parte. Arată ca o pagină ruptă dintr-un carnetel de notițe. Data de 16 aprilie 2003 este mâzgălită cu un scris care nu este al mamei mele.

– Cea mai mare greșală din viața mea. Trage din țigară, cuvintele ei fiind joase și neclare. Ar fi trebuit să știu că Betsy nu era singura...

– Cine e Betsy?

– Nimeni, bolborosi ea, adăugând ceva de nedeslușit.

Umplu un pahar înalt cu apă și îl așez în fața ei, folosindu-mă de el ca de o diversiune pentru a putea trage sticla de whisky din raza ei de acțiune.

Face oricum o încercare de a o lua, mișcările ei fiind lente și neîndemânaticе.

– Dă-mi-o înapoi, Noah! Chiar acum, m-ai auzit?

Mă mut pe cealaltă parte a mesei, înșurubând foarte bine capacul, deși ea tot ar putea să îl deschidă. Pentru o femeie de statura ei – 1,62 metri și 58 de kilograme – e numai mușchi. Cel puțin *a fost* numai mușchi. Corpul ei suplu a început să se deterioreze din cauza cinei lichide zilnice.

– Ai mâncat destul pentru seara asta.

– Ce știi tu despre *destul*? Nu există destul whisky în lume pentru ceea ce am făcut.

Bâjbâie după cele patru stele argintii prinse la gulerul uniformei, părând gata să le smulgă.

Deci va fi una dintre *acele* nopți. Dar pe cine păcălesc? *Acele* nopți, când începe să divagheze incoerent despre faptul că nu merită să fie șefă, sunt din ce în ce mai dese în ultima vreme. Mi-e dor de zilele în care se plângea doar de legile stupide și de lipsa de finanțare a departamentului.

Oftez.

– Haide, te ajut să urci!

– Nu, bombăni ea, cu o încruntare încăpățânată care i se așterne pe frunte.

Este 21.30. În mod normal, adoarme până la 21.00, așa că este o noapte neobișnuit de târzie pentru ea. Totuși, dacă bea câteva pahare de apă și se duce la culcare, *poate* că va fi pregătită pentru muncă până dimineață, doar arătând puțin rău.

Îmi așez corpul de aproape 1,90 metri pe scaunul de vizavi.

– Mamă?

– Sunt bine... bombăni ea, cu fruntea ciupită de iritație în timp ce bâjbâie în pachetul de țigări.

Aș vrea să pot fi supărat pe ea. În schimb, sunt trist și frustrat. Sunt destul de sigur că am nevoie de ajutor, dar habar nu am la cine să apelez. Aveam 11 ani ultima dată când a băut atât de mult. Ea și tata încă erau căsătoriți, așa că el s-a ocupat de asta. Dar tata și-a luat mâinile de pe ea. Are o nouă soție, o familie și o viață de om simplu în Seattle. Nu a fost menit să fie soțul unei polițiste, mai ales al uneia atât de ambițioase ca mama.

Ea m-ar jupui de viu dacă m-aș duce la vreunul dintre bărbații de la DPA pe care îi cunosc pentru că ea bea. Sunt prea mulți oameni care caută un motiv pentru a scăpa de o femeie-șef. Țsta ar fi un motiv *bun*.

M-aș putea duce la unchiul Silas. Este procurorul districtual; nu ar vrea ca alegătorii să afle că sora lui, șefa poliției, este o bețivă. Ar fi trebuit să mă fi dus deja la el, dar speram să fie doar o perioadă, ceva ce ea ar putea rezolva singură.

Poate că, printr-un mic imbold din partea noastră, mama poate să se trezească. A mai făcut-o o dată, cu ani în urmă. A renunțat de tot. Atât de puternică este. Poate învinge asta din nou.

Dacă vrea.

Am dat volumul mai încet la stația poliției.

– Mamă?

Ochii ei se deschid brusc. Îi ia o clipă să se concentreze asupra mea, dar în cele din urmă o face.

– Cum a fost la baschet?

– Ne-au bătut măr.

– Cu cine ai jucat?

– Jenson, Craig. Echipa obișnuită.

– Jenson și Craig... șopti ea, privirea ei trecând peste brațele mele lungi și lucrate la orele de ridicat greutate și înotat ture de bazin. Și zâmbește. E un zâmbet vag, dar văd nostalgia din spatele măștii de alcool. Ai devenit atât de puternic și independent, Noah! Și inteligent. *Atât* de inteligent! Știi că te iubesc la nebunie, nu?

Împing paharul cu apă în față.

– Ia o înghițitură, mamă! Te rog!

Îmi face pe plac, dând pe gât jumătate de pahar, ca apoi să-și ia paharul de whisky și să dea pe gât shotul.

– La ce oră trebuie să ajungi mâine la serviciu?

Dacă aș putea să o prind la cafeaua de dimineață, când e trează și încă simte durerea din seara asta, aș putea începe o conversație serioasă.

Aș putea ajunge la ea.

– Ai devenit un om bun și cinstit, murmură ea, fără să-mi răspundă. O să fii bine!

– Poftim! Lasă-mă să-ți mai aduc un pahar cu apă. Mai umplu trei, aliniindu-le pe masă în fața ei. Bea! Te rog!

Cu reticență, ea îl ia pe primul.

– Mă duc să fac un duș.

Fără să mai bea, pariez că se va clătina la etaj și va fi leșinată cu fața în jos în uniformă până când voi ieși eu. Mă aplec ca să iau sticla de sub scaun.

– Și el a fost un om bun și cinstit, murmură ea.

– O să găsești pe altcineva. Încă ești tânără.

Face asta când e beată – vorbește despre tata, despre faptul că a fost vina ei că au divorțat. Imediat după asta, va spune că este o mamă groaznică pentru că m-a abandonat și l-a lăsat să mă ducă în Seattle cu atâția ani în urmă. Un băiat avea nevoie de tatăl său, credea ea.

– Nu, nu tatăl tău... Abe.

Am rămas nemișcat.

Nu am mai auzit-o pronunțând acest nume de ani întregi.

O întreb prudent:

– *Abraham*, Abe?

– Hm... Ea încuviințează din cap. Din nou, zâmbetul acela melancolic îi atinge buzele. Îți amintești de el, nu-i așa?

– Bineînțeles.

Era bărbatul înalt, cu pielea ca abanosul și zâmbetul larg, care m-a învățat să driblez o minge. A fost partenerul de poliție al mamei mele timp de mulți ani și unul dintre cei mai buni prieteni ai ei o perioadă și mai lungă.

Până când a fost ucis de un traficant de cocaină doar pentru a fi etichetat după moarte drept un polițist corupt. Aveam 11 ani când a murit. Nu am înțeles ce însemna asta, doar că orice făcuse Abraham Wilkes fusese *rău*. A ajuns la știrile naționale și a declanșat o diviziune rasială deja perceptibilă în cadrul comunității. A făcut-o pe mama să înceapă să bea și sunt destul de sigur că ne-a destrămat familia.

– A fost un om *bun*. Vocea ei se pierde odată cu privirea, în timp ce ochii încep să-i lăcrimeze. A fost un om bun și cinstit.

Mă întorc spre masă.

– Credeam că fura și vindea droguri.

Ea chicotește în timp ce mai trage un fum din țigară. Este un sunet trist, gol.

– Asta crede toată lumea, pentru că asta i-a făcut să creadă. Dar tu... Ea împunge aerul cu degetul, unghiile ei, în mod normal îngrijite și curate, fiind roase până la sânge. Tu trebuie să știi adevărul. Trebuie să știi că el a fost un om bun și că noi suntem răi, oameni răi.

– Cine este rău?

Sunt disperat să trag scaunul și să mă așez din nou în fața ei, să ascult orice ar încerca să-mi spună. Dar nu cred că își dă seama ce divulgă. Și nu vreau să-i dau un răgaz ca să înțeleagă și să nu mai vorbească.

Își aruncă pachetul de țigări pe masă, împrăștiind o jumătate de duzină de țigări înainte de a găsi una pe care să o aprindă.

– Știi că a distrus-o pe Dina. Le-a alungat din oraș pe ea și pe fetița aceea frumoasă. Era atât de tânără când a murit Abe! Gracie. Întotdeauna zâmbea când îi rostea numele. Mama zâmbește și acum, amintindu-și. Are ochii verzi ai mamei ei, buzele pline și buclele ondulate ale lui Abraham. Iar pielea ei are o culoare superbă, precum caramelul, și...

– Mamă! răbufnesc, sperând să o fac să se concentreze din nou. Îmi amintesc vag de copila lui Abe – o fată drăguță,

cu ochi mari și păr rebel –, dar nu vreau să aud despre ea acum. Despre ce vorbești? Cine a făcut ce?

– Nu a început așa. Sau... Cred că așa a fost. Dar el a făcut să sune *bine*.

– Cine? Abe?

Capul ei se mișcă leneș în sus și în jos.

– Nu merit să fiu șefă, dar a fost un morcov pe cinste. Mai bun decât bățul. Abe... a primit bățul. Nu a putut fi cumpărat. Era doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Din cauza mea.

– Nu înțeleg ce spui.

Maxilarul ei se încordează, iar ochii i se fixează pe un punct din spatele capului meu.

– Ceea ce am lăsat să se întâmple... Aș fi putut la fel de bine să apăs pe trăgaci. Abia își aprinde țigara, că o și stinge în grămada de scrum. Mi-am vândut sufletul pentru ce am făcut și nu există cale de întoarcere.

– Ce...

– Bineînțeles că ar fi trebuit să știu că va aștepta ca o vulpe vicleană în desiș ca să folosească asta împotriva mea.

– Cine...

– Amintește-ți că doar am vrut să fac un lucru bun. Iar el mi-a *garantat* că nu știa ce vârstă avea ea. Mi-a promis că nu va mai face asta niciodată. Ea pufnește. Vreau să știi că Abe a fost un om bun. O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar privirea i se fixează pe a mea. Am încercat să îndrept lucrurile. Dar nu am putut s-o înfrunt. După atâta vreme, nu puteam să înfrunt ceea ce-i făcusem. Sunt o lașă. Nu sunt o șefă. O lașă.

Un fior îmi trece pe șira spinării.

– Despre cine vorbești, mamă?

Ea încuviințează din cap.

– Probabil îl urăște pe tatăl ei. Ea nu știe. Dar *vreau* ca ea să știe. Spune-i lui Gracie că a fost un om bun. Vei face asta, da?

Rămân fără cuvinte, încercând să descifrez sensul din spatele cuvintelor ei încurcate.

– Mamă, ce încerci să-mi spui?

Sună al naibii de mult ca o confesiune. Dar pentru ce?

Deschide gura să vorbească, dar nu iese nimic în timp ce se uită fix la mine cu ochii ei albaștri – aceeași nuanță de

albăstrele ca a ochilor mei – acoperiți de o umbră bântuită. Aștept ca ea să explice.

În cele din urmă, își aprinde bricheta, lăsând flacăra mică să danseze o clipă înainte de a-și îndepărta degetul mare pentru a o stinge.

– Du-te la culcare și lasă câinii care dorm să zacă. E mai puțin probabil să muște. Ea chicotește. Întotdeauna i-a plăcut să spună asta de fiecare dată când l-am presat. De fiecare dată când i-am spus că nu aveau gânduri curate.

De parcă aș putea să dorm după asta.

– Mamă...

– Ți amintești de Hal Fulcher?

– Avocatul tău?

– Asigură-te că-i faci o vizită. Să nu aștepti prea mult. Nu au prea mult timp la dispoziție.

„Ce? De ce?”

– Du-te și fă dușul ăla!

Ea termină primul pahar de apă, apoi îl bea pe al doilea. Nu voi obține nici un răspuns coerent de la ea în seara asta. Această conversație trebuie să continue dimineață, deși nu mi pot imagina cum să o încep.

Mă aplec să o sărut pe frunte, iar ea se întinde în sus, palma ei cuprinzându-mi maxilarul țepos într-un gest afectuos.

– Te iubesc atât de mult! Să nu uiți niciodată asta!

– Și eu te iubesc. Și dacă nu ești în pat până când termin, te iau pe sus.

Ea știe că nu este o amenințare în zadar. Am mai făcut-o.

Ea răspunde cu un râset gol, apoi deschide stația radio a poliției, iar ochii încep să i se închidă. Încă cinci minute și va fi leșinată chiar acolo, pe masă.

Vocea dispecerului nu-i înăbușă prea bine suspinele grele.

– Vei fi bine.

Îmi scot hainele și le arunc într-un colț. Mă voi ocupa de ele mai târziu. La fel cum mă voi ocupa de barba care îmi acoperă fața. Sau nu. Mâine-seară mergem pe Rainey Street ca să bem ceva, iar prietena lui Jenson o aduce pe prietena ei, Dana, cea cu care m-am cuplat săptămâna trecută. Și atunci am uitat să mă bărbieresc, dar se pare că ei i-a plăcut.

Stau pur și simplu o clipă sub jetul fierbinte de apă, lăsând-o să curgă pe pielea mea, sperând că va topi neliniștea care mi s-a așezat pe umeri. Mama s-a purtat diferit în seara asta. Aproape... ca o nebună. Faptul că a adus vorba de Abe m-a pus pe gânduri. A suferit mult din cauza morții lui. Atunci a început să bea *cu adevărat*.

Și ce naiba a fost toată discuția aia despre morcovi, bețe și vânzarea sufletului ei?

Inspir mirosul înțepător al șamponului în timp ce îmi frec scalpul. O divagație la beție teribil de dramatică. Nu-mi pot imagina de ce crede mama că e vinovată. E o șefă de poliție cu multe decorații. E foarte respectată în comunitate. E deșteaptă și amuzantă. Când nu e beată.

Ea este *mama* mea.

Explozia unui foc de armă răsună în casă.

Capitolul 2

Noah

Unchiul meu Silas merge șchiopătând.

Aveam 5 ani când mi-am dat seama că nu mergea ca toată lumea și am vorbit despre mersul lui ciudat. M-a tras pe genunchiul lui și m-a întrebat dacă știu ce este un ninja. Am râs de el și i-am ridicat figurina mea cu broasca țestoasă Ninja Raphael. Atunci mi-a povestit cum s-a luptat odată cu un ninja *adevărat*. A spus că a câștigat, dar în ultimele clipe acel ninja i-a crestat piciorul cu o lamă. Și-a rulat cracul pantalonului și mi-a arătat cicatricea de 12 centimetri ca dovadă.

De fiecare dată când îl vizitam, îl rugam să-mi spună din nou povestea, iar el o făcea, fiecare versiune fiind mai detaliată și mai neverosimilă decât precedenta. A povestit-o atât de convingător, încât l-am crezut, devorând fiecare detaliu grandios cu un zâmbet stupid pe față.

Am crescut. Curând, eram prea mare pentru a mai fi așezat în poala lui și prea înțelept pentru a mai crede în povești. Dar tot îl întrebam cu tonul de șmecher și cu privirea îndoielnică ale unui băiat care devenea adolescent. Dar el își susținea povestea cu lama unui ninja, încheind-o făcându-mi cu ochiul.

Aveam 9 ani când mama mi-a spus, în sfârșit, adevărul – că Silas, la vârsta de 12 ani, a căzut dintr-un copac în timp ce o salva de la cădere și a suferit o fractură gravă, care nu s-a mai sudat cum trebuia. Bunica mea a refuzat să-i lase pe medici să refacă osul, împovărându-l pe fiul ei cu un șchiopătat ușor.

Chiar dacă îmi dădusem deja seama că povestea cu ninja nu era reală, îmi amintesc că mă simțeam complet dezamăgit. Cred că acea mică flacără a speranței din

copilărie pentru ceva imposibil încă ardea, îngropată undeva adânc.

Acum privesc silueta unui bărbat care se apropie șchiopătând de veranda din față, unde stau cu fața ascunsă de noapte și de nenumăratele lumini intermitente ce ne umplu fundătura, și tot ce îmi doresc este ca el să-mi spună altă poveste.

Una în care mama mea încă este în viață.

Silas are 57 de ani, dar nu se consideră bătrân. Totuși, urcă treptele ca unul, cu mișcările lui lente și rigide, cu umerii cocoșați, cu mâna pe balustrada de fier forjat pentru a-l susține până la palier. Bănuiesc că este blocat în aceeași ceață suprarealistă în care sunt și eu.

Pare că nu mai are suflare când ajunge pe palier.

– Aveam telefonul pe silențios. Iar Judy trebuie să fi oprit soneria la linia telefonică din casă în timp ce ștergea praful astăzi.

– Nu-i nimic.

Am încercat să sun la numerele lui de telefon de trei ori înainte ca polițiștii să trimită o mașină la el acasă.

El se oprește lângă ușa din față.

– S-ar putea să nu te lase să intri, îl avertizez cu vocea goală.

Este procurorul districtual al comitatului Travis, dar și fratele decedatei. Care este protocolul în astfel de situații?

– Nu *vreau* să intru. Scotocește absent după un set de chei în buzunarul cardiganului. Tot ce are pe dedesubt este un tricou alb cu anchior, genul pe care îl porți ca tricou de corp. Genul pe care îl alegi din coșul de rufe la ora 1.00 dimineața, când poliția te-a trezit ca să-ți spună că sora ta mai mică s-a împușcat în cap.

Nu-mi amintesc când l-am văzut ultima dată pe Silas atât de neglijent îmbrăcat, dar nu sunt în măsură să comentez. Până acum o oră nu purtam nimic altceva decât un prosop îmbibat de sânge înfășurat în grabă în jurul șoldurilor. Părul meu încă este acoperit cu spumă de șampon.

Respirând adânc, murmură:

– Lasă-mă un minut!

Și dispare înăuntru, lăsându-mă să privesc haosul de afară. Cred că au trimis toți ofițerii disponibili la fața locului, iar strada înfundată este plină de mașini de

patrulare. Vecinii noștri stau pe verande, în diferite ținute vestimentare, privind în liniște. Cel puțin noi locuim într-o zonă izolată, unde sunt doar șase case de oameni care să asiste la asta. Bariera de poliție de după colț îi ține la o distanță sigură pe cei care se holbează. Se pare că sunt o mulțime acolo.

Silas apare două minute mai târziu. Sau poate douăzeci de minute. Fața lui este trasă și palidă. Se așază ușor în leagănul de pe verandă, lângă mine, oprindu-se o clipă ca să observe sângele uscat care îmi acoperă mâinile. Știam că nu trebuia să o ating, chiar dacă degetele mele se îndreptau spre gâtul și încheietura ei, căutând în zadar pulsul.

– Ce naiba s-a întâmplat, Noah?

Tot ce pot face este să clatin din cap. Polițiștii mi-au spus să stau pe loc, să nu dau telefoane și să nu vorbesc cu nimeni, dar nimeni nu-l împiedică pe Silas să fie aici, așa că bănuiesc că el e o excepție.

– Noah... insistă el.

– Fereastra de la bucătărie era deschisă. Cineva ar fi putut să intre.

– Poate.

Îmi dau seama că Silas spune asta ca să mă liniștească.

După cât de repede am zburat pe scările acelea, nimeni nu ar fi avut timp să iasă pe fereastră și să tragă perdeaua fără ca eu să observ. În plus, de ce să nu folosească ușa? Dar ușile erau încuiate, iar alarma era pornită.

– Povestește-mi!

– *Vei fi bine.*

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Dumnezeuule... Acestea au fost ultimele ei cuvinte, iar eu am lăsat-o acolo.

Silas își pune mâna pe genunchiul meu, trăgându-mă înapoi din gândurile pline de vinovăție.

I-am povestit ce le-am spus dispeceratului de urgență și polițiștilor – că am stat sus nu mai mult de douăzeci de minute. Că eram la duș când am auzit împușcătura, că am coborât și am găsit-o cu fața în jos într-o baltă de sânge pe masa din bucătărie, cu arma în mână.

– Și înainte de asta?

Înainte de asta...

– Băuse whisky.

– Doar în seara asta?

Am ezitat, apoi am clătinat din cap.

El respiră adânc.

– De cât timp?

– Câteva săptămâni. Îmi cobor vocea. A spus tot felul de nebunii în seara asta, Silas.

– Oh? Se apleacă, apropiindu-se mai mult de mine. Cum ar fi?

– Cum ar fi că nu-și merita slujba și că nu a câștigat-o pe drept.

Se oprește să se gândească la asta.

– Prea mulți ticăloși îndărătnici spun unei femei că nu are ce căuta într-un post de șefă. Poate că în cele din urmă a auzit și ea.

– Nu cred că e vorba de asta. Îmi cobor vocea și mai mult, până la o șoaptă. În seara asta vorbea despre Abe. Spunea că i s-a întins o cursă. Ca și cum ea ar fi fost implicată.

– A spus asta? Exact aceste cuvinte?

– Nu chiar, dar...

– Nu a avut nimic de-a face cu mizeria aia. Clătină din cap cu hotărâre. Nimic.

– Ea pare să creadă contrariul. *Părea*, mă corectez eu încet.

– Crede-mă când îți spun asta, Noah! A fost cea mai amănunțită anchetă pe care am văzut-o vreodată. Nu existau două variante: omul acela era *vinovat*. Ochii lui îi cercetează pe ai mei. Ți-a spus de ce a crezut altceva?

– Nu mi-a dat nici un detaliu. Dar, după cum vorbea, părea că a fost implicată.

– Dumnezeuule, Jackie! murmură el. Ochii lui se plimbă peste mulțime și peste ofițerii care intrau și ieșeau – pe câțiva dintre ei îi recunosc, dar pe majoritatea nu îi știu. Le-ai spus celor de la DPA ceva din toate astea?

– Încă nu.

– Poate că reușesc să-i conving să aștepte până mâine declarația ta.

– Au spus că au nevoie de ea în seara asta. Cel puțin una preliminară.

Silas scoate un sunet aprobator.

– Nu-i pot învinovăți. Ea *era* șefa. Își lovește genunchii cu degetele. Dar trebuie să se grăbească.

– Sunt sigur că o vor lua cât de repede pot.

Trupul mamei încă se răcește înăuntru.

– Ți-a mai spus ceva?

– Eu nu... Încerc din răspuțeri să mă concentrez asupra conversației noastre, dar e greu în această ceață: Ceva despre faptul că începutul a fost un lucru bun. Și despre o vulpe vicleană care ar fi folosit ceva împotriva ei. Crezi că a fost șantajată?

– Nu mi-a spus niciodată asta. Cred că ar fi făcut-o, nu-i așa?

Ridic din umeri. Cine știe ce ar fi făcut mama mea, având în vedere ce tocmai *făcuse*.

Silas face o pauză.

– Bine, uite ce vei face! Se apleacă aproape de mine și simt că se conturează un plan. Ți-a dat problema, iar el găsește o soluție în câteva minute. Ei nu trebuie să știe tot ce s-a spus, mormăie el, aproape prea încet ca să aud chiar și eu. Asta e între voi doi. Mama ta a fost o polițistă și o șefă grozavă și nu trebuie să dăm nimănui muniție ca să spună altceva. Asta va fi o pastilă greu de înghițit pentru oraș.

– Dar ce ar trebui să le spun polițiștilor? Nu pot să mint, Silas.

– Te-au întrebat cum ți-ai petrecut ziua?

– Da.

– Spune-le despre asta. Ai venit acasă, ați vorbit puțin și te-ai dus la etaj. Ea băuse câteva pahare, dar tu nu te-ai gândit la nimic. Totul e adevărat, nu?

– Da. Dacă mi-ar fi trecut prin minte că avea să se împuște, nu aș fi plecat niciodată de lângă ea.

– Atunci asta e tot ce o să le spui. Orice ar fi spus mama ta despre Abe... Era beată. Era incoerentă când era beată. Sunt sigur că nu e ce părea. Nu ar fi corect să aduci vorba de asta, nu când nu se poate apăra.

Nu îmi spune asta doar unchiul meu. Primesc aprobarea procurorului districtual pentru a păstra pentru mine cuvintele nebunești ale mamei mele. Corect sau nu, asta e ceea ce trebuie să aud. Încuviințez din cap, iar o scânteie de

ușurare se aprinde adânc în acest gol copleșitor ce mă cuprinde.

Eu și Silas rămânem tăcuți, urmărind parada de oameni care intrau și ieșeau fără să arunce o privire în direcția noastră.

– Nu știu. Când ar fi bine? Boyd iese din casă cu stația radio în mână. Îl cunosc de la grădiniță și, deși nu am fost niciodată cei mai buni prieteni, 21 de ani ne-au dat dreptul să ne sunăm unul pe altul oricând. De exemplu, când m-a sunat ca să mă întrebe dacă mama îi poate scrie o scrisoare de recomandare când a aplicat la DPA.

A fost unul dintre primii care au răspuns în seara asta.

Podeaua verandei scârțâie sub greutatea altui bărbat, care îl urmărește îndeaproape. Nu e în uniformă, trebuie să fie polițist; altfel nu l-ar fi lăsat să intre.

– Ce zici de miercurea viitoare, după meciul nostru?

– La naiba, sezonul începe săptămâna viitoare? Trebuie să văd dacă pot să ajung...

– Domnule ofițer, investighezi moartea șefei tale sau îți planifici întâlnirile sociale? Spune-i lui Towle că procurorul districtului, Silas Reid, vrea să-și scoată *nepotul* de aici *imediat!* îl întrerupe Silas cu o voce ridicată și enervată.

Boyd se întoarce și mă privește cu o expresie sumbră. Nici un polițist cu jumătate de creier nu ar vrea să se pună în calea procurorului, iar Boyd nu e idiot.

– Da, domnule. Așteptăm să vină...

Atenția mea alunecă de la scuza oarecare pe care i-o oferă lui Silas la celălalt tip, a cărui privire întunecată s-a oprit asupra mea. Expresia lui este goală și totuși amenințătoare. Poate din cauza ochilor lui adânciți și a frunții teșite – cea mai teșită frunte pe care am văzut-o vreodată.

Combinăția îl face să pară un ticălos.

– Noah?

Vocea lui Silas mă scoate din amețală. Boyd stă în fața mea cu carnetelul și pixul, cu o expresie de compătimire.

– Îți va lua o declarație preliminară, iar mâine ne putem ocupa de restul. Silas îmi aruncă un zâmbet liniștitor. Ești gata?

„Sunt pregătit să spun jumătăți de adevăr?“

– Da, domnule.

Bineînțeles că mama nu avusese nici o legătură cu moartea lui Abe.

Și nimeni nu trebuie să știe că ea a spus altceva.

Capitolul 3

Grace

Tucson, Arizona

Arunc un morcov mic pe pământul nisipos.

– Să nu spui că nu am împărțit niciodată.

Cyclops se aruncă și îl devorează dintr-o singură lovitură, fără să fie deranjat de învelișul grunjos. Nu sunt surprinsă. Mănâncă tot ce-i intră în gura lui hrăpăreață. L-am prins de mai multe ori tropăind cu o coadă de șobolan atârându-i din fălci.

– Acum, du-te!

Nu are rost; câinele păduchios poate mirosi taquitos de pui pe care le-am ascuns în geantă. Nu se va îndepărta de mine prea curând. Stăruința este modul prin care a supraviețuit atât de mult timp. Nu are un stăpân care să-l hrănească; îi urmărește pe locuitorii parcului de rulote, sperând că îl va compătimi cineva suficient de mult încât să-i arunce resturi. De obicei, acel cineva sunt eu.

Îmi amintesc ziua în care a apărut șchiopătând din cauza unei tăieturi infectate la una din labele din spate, cu o bucată de ureche proaspăt smulsă și fără ochiul stâng, pierdut de mult timp. Mi-a fost foarte greu să îl țin la pământ pentru a-i curăța și a-i înfășura piciorul. Asta a fost acum trei ani, și el continuă să se întoarcă.

La fel ca mulți dintre oamenii care au ajuns în Hollow.

Mă plimb pe alee, ignorându-l. Este ora 14.00, și parcul de rulote Sleepy Hollow este practic un oraș-fantomă, ca de obicei. Aproape toată lumea fie doarme după tura de noapte, fie lucrează o zi lungă pentru un salariu de rahat, ca să se poată întoarce la *asta*.

Trec pe lângă casa familiei Cortez. Sunt șase persoane care locuiesc în rulota aia. Are o foaie de placaj care acoperă o fereastră pentru că domnul Cortez a spart-o cu pumnul

într-un acces de furie luna trecută și încă nu are bani să o înlocuiască. Administrația nu vrea să spună nimic. Cu o chirie de 500 de dolari pe lună, nu poți cumpăra prea multe pe aici, în afară de un acoperiș cu găuri în timpul sezonului musonic. Parcul rămâne fără apă de cel puțin trei ori pe săptămână, iar mirosul de canalizare persistă în aer mai toate zilele.

Se pare că nu e nimeni acolo, iar eu spun rapid o rugăciune de mulțumire pentru că, dacă cei din familia Cortez sunt acasă, atunci *nimeni* nu va dormi. M-am trezit la ora 5.00 pentru tura mea la QuikTrip și îmi doresc cu disperare un pui de somn înainte de a trebui să-mi rup fundul servind diseară la mesele de la Aunt Chilada.

Lângă familia Cortez se află rulota Sims, unde locuiesc Kendrick Sims, sora lui, iubitul ei și fiul lor de 7 ani. În timp ce sora și prietenul ei au slujbe cinstite, Kendrick a intrat și a ieșit din închisoare de mai multe ori decât pot eu număra. În prezent, își petrece zilele în jurul curții lor, dând mâna cu multe persoane și dispărând pe la colțuri. Toată lumea știe că face trafic de droguri.

Acum zăbovește lângă gardul de sârmă, uitându-se lasciv la mine. Dar nu va veni să adulmece pe aici. A încercat acum opt ani, când m-a acostat pe alee într-o seară și a început să-mi spună că ar trebui să mă întâlnesc cu el pentru că e negru și pentru că tata trebuie să fi fost negru dat fiind că arăt așa și că mă va învăța tot ce trebuie să știu despre drepturile mele. Avea 19 ani.

Eu aveam 12 ani.

Nimeni nu m-a acuzat vreodată că aș fi plictisitoare. Oricât de speriată eram, l-am lăsat să o facă înainte de a fugi acasă și de a scoate de sub saltea briceagul mamei mele. Îl port în geantă chiar și acum.

Alături de familia Sims este familia Alves. Vilma Alves face cu mâna din fotoliul ei de catifea purpurie care se află în fața ușii de la intrare. Este tronul ei; nimeni nu îndrăznește să se atingă de el. Fiul ei l-a adus acasă cu ani în urmă – o comoară de la marginea trotuarului. A rămas exact în acel loc, indiferent dacă plouă sau nu. Dar e mai mult soare în Tucson.

– *Buenas tardes!* strigă ea cu vocea ei subțire.

– *Hola!*

Îi ofer un zâmbet, așa cum fac întotdeauna, pentru că are 90 de ani și de multe ori ne-a lăsat enchiladas de casă cu sos mole la ușă, când știa că lucrurile mergeau prost mai ales pentru mine.

Se încruntă la Cyclops, alungându-l cu un gest din mână și un șuierat:

– *Rabia!*

Mă uit în jos la corcitura năzdrăvană – o parte terier, o parte chihuahua, toate părțile enervante – și zâmbesc.

– Încă nu face spume la gură.

Ea ridică din umeri cu reticență. Nu sunt sigură care e mai rea – spaniola mea sau engleza ei. Totuși, întotdeauna trecem peste bariera lingvistică.

– *Hasta luego.*

Cu un gest leneș din cap, fac semn că merg mai departe.

– *Un hombre visitó a tu mamá.*

Deși spaniola mea poate fi groaznică, știu ce înseamnă asta. Sau, mai important, știu ce înseamnă când un bărbat o vizitează pe mama în timp ce eu sunt la muncă.

Mi se strânge stomacul.

– Cu cât timp în urmă? Cât timp?

Îmi bat încheietura mâinii fără ceas.

– *A las diez.*

La 10.00. Acum patru ore.

Mă uit la cutia dreptunghiulară din față, unitatea mobilă cu două dormitoare din anii '60 care i-a servit mamei mele drept casă în copilărie și care i-a rămas când bunica a murit acum câțiva ani. N-ar trebui să fiu surprinsă. A trecut mult timp de când nu mai înghit promisiunile goale ale mamei și de când nu mai țip la ea cu furie și cu teamă de fiecare dată când le încalcă.

Asta era versiunea mea adolescentă și plină de speranță.

Cea proastă.

Încuviințând din cap solemn către Vilma pentru avertismentul ei, îi ofer un *gracias* blând. Oscilez între a mă grăbi și a prelungi acești ultimi douăzeci de pași până la ușă de la intrare, știind că într-una din aceste zile o voi deschide și voi găsi un cadavru așteptând înăuntru. Nu mi-am dat seama dacă acest nod răsucit în stomac apare pentru că mă tem sau pentru că am acceptat deja asta.

Probabil ambele.

Lătratul ascuțit al lui Cyclops mă distrage momentan. Știe că e ultima lui șansă și se uită la mine cu ochiul ăla trist.

– Mâncarea bună nu este bună pentru tine.

Îi mai arunc un morcov. Îl înghite și apoi se furișează pe sub rulota Alves după pisica vărgată a doamnei Hubbard.

– Cu plăcere, mormăi eu, furând un morcov pentru mine, deși pofta de mâncare aproape că mi-a dispărut.

Mă uit o clipă la ușa noastră din față deformată, inventariind în minte diferitele creștături și lovituri – o adâncitură de cizmă de mărimea 46, unde domnul Cortez a încercat să o spargă cu piciorul pentru că era beat și credea că soția lui schimbase încuietorile; o creștătură în cadru, unde hoții au încercat să o forțeze; dungii de vopsea neagră cu spray, unde golani din cartier au redecorat.

Ținându-mi respirația, urc treptele de beton și îmi strecur cheia în încuietoare.

Deschid ușa.

Un nor de fum de țigară mă copleșește, făcându-mă să mă strâmb cu dezgust. Cu toate acestea, încerc să mă concentrez asupra sentimentului de ușurare.

Dacă fumează, înseamnă că e în viață. Deși aerul este suficient de gros pentru a sufoca pe cineva.

– De ce nu ai dat drumul la aerul condiționat? o cert, pășind în interiorul înfundat și întunecat.

Sunt 35 de grade afară datorită acestui val de căldură de primăvară.

– E stricat, vine răspunsul languros.

– Nu se poate să fie. Abia l-am cumpărat!

Mărșăluind spre fereastră, reglez temperatura și verific ștecherul, apoi îl pocnesc pentru orice eventualitate. Dar ea are dreptate – nu mai funcționează. Iar tipul care se ocupă de livrările de la Aunt Chilada, de unde l-am cumpărat, mi-a garantat că era în stare perfectă!

– Uh!

Deschid ușa de la intrare cu piciorul.

Mama se strâmbă la lumina soarelui. E exact unde am lăsat-o azi-dimineață – pe canapea. Doar că atunci sforăia încet, iar acum are ochii roșii și sticloși, iar mâna îi alunecă de sub perne, unde și-a băgat acul și lingurița. Ca și cum le-ar putea ascunde de mine.

Obişnuiam să-i caut ascunzătorile pe vremea când era vorba de vodcă, iarbă și analgezice pe bază de rețetă. Pe vremea când credeam că o puteam opri. E surprinzător în câte locuri se pot ascunde droguri în această cutie de tablă de 28 de metri pătrați. Dar le găseam și apoi le aruncam în scurgere sau în toaletă, pentru că, dacă nu-și permitea să cumpere mai multe, nu mai putea să consume, nu?

Am învățat pe propria piele că e departe de a se lipsi de ele. Ea putea găsi alte modalități de a plăti.

Așa că am început să las bani într-un sertar din bucătărie. Nu mulți, dar suficienți. Nu vorbim despre asta. Îi las acolo, iar când vin acasă, banii nu mai sunt, iar ea e drogată. Dar nu am avut bani în plus săptămâna asta pentru că a trebuit să cumpăr un aparat de aer condiționat de rahat care nu funcționează.

Mi se strânge stomacul la gândul a ceea ce trebuie să fi făcut pentru doza de azi.

– Dacă apare câinele ăla sâcâitor... mormăie mama fără să se miște.

– Cyclops nu vrea să fie aici.

Nici eu nu vreau. Dar sunt prinsă în capcană.

În rulota asta, în parcul ăsta.

În această viață.

Singurul motiv pentru care nu am ieșit pe ușa aia fără să mă uit înapoi este că ea va fi pe stradă sau la morgă într-o săptămână dacă o abandonez.

Mă străduiesc să-mi înăbuș resentimentele în timp ce-mi pun poșeta pe masă și desfac taquitos.

– Poftim, mănâncă! Sunt de pui.

Ernie, șeful meu de la QuikTrip, lasă personalul să le ia pe cele care au stat prea mult timp sub încălzitor pentru a fi vândute.

– Am mâncat deja.

Ea dă mâncarea laoparte, cu ochii lipiți de vechiul televizor cu tub din colț și de una dintre telenovelele ei. Pun pariu că nu ar putea să-mi spună cum se numește. Și minte că mănâncă. Trăiește din sendvișuri cu brânză topită, iar când își amintește să mănânce, găsesc blatul plin de firimituri, de felii de pâine rupte și un strat de brânză topită în prăjitor. Astăzi, blatul este exact așa cum l-am lăsat după ce am făcut curățenie aseară.

Mama a fost întotdeauna slabă, dar acum e o epavă. Dependența de droguri dure o acaparează, îi elimină grăsimea și mușchii, lăsând-o doar piele și os, cu părul cleios de culoarea noroiului și obrajii scobiți acolo unde odinioară se afla un chip frapant.

Totuși, nu mă voi certa cu ea din cauza mâncării, pentru că nu poți să te cerți cu un dependent de heroină – pentru că asta a devenit mama mea.

– Mă duc să dorm puțin. Să nu dai foc la casă, spun între două îmbucături, îndreptându-mă spre dormitorul meu.

Cel puțin acolo este un ventilator și știu cum să bag prosoape sub ușă pentru a împiedica mirosul de fum să mă copleșească.

– Jackie Marshall e moartă.

Asta mă oprește din drum.

– Ce?

Nu aș fi crezut că avea să înceapă cu această veste.

Mama imită un pistol și își îndreaptă degetul arătător spre tâmplă.

– Și-a tras un glonț în cap. Cel puțin așa se spune.

Jackie Marshall. Vechea parteneră de poliție a tatălui meu și unul dintre cei mai buni prieteni ai săi. Femeia care ne-a întors spatele când aveam nevoie de ea. Femeia despre care mama spune că a avut de-a face cu înscenarea de acum paisprezece ani.

Se pare că o cunoșteam pe vremea când locuiam în Austin, într-un bungalow drăguț, înconjurat de un gard. Într-o viață anterioară. Acea viață s-a încheiat când aveam șase ani și nu-mi amintesc prea multe din ea. Umbre de fețe, zâmbete. Ecoul chicotitului unui copil în timp ce un bărbat îl arunca în aer, înainte ca acel bărbat să nu mai vină acasă.

Acea viață veche a deschis calea pentru noua mea viață, din care îmi amintesc multă durere, multe lacrimi. Și multă ură față de Departamentul de Poliție din Austin și față de o femeie pe nume Jackie Marshall.

– Unde ai auzit asta?

Suntem în Tucson, la două state distanță, și am rupt legăturile când am plecat, schimbându-ne chiar și numele de familie în Richards, numele de fată al mamei mele.

– E peste tot la știri.

Se străduiește să-mi întindă telefonul.

Mama mea a renunțat la realitate cu mult timp în urmă, și totuși Texasul încă o umple de amărăciune. Nu ar putea să spună cine este guvernatorul Arizonei, dar în momentele de luciditate răsfoiește paginile de știri din Texas ca o teoreticiană a conspirației, ținând evidența de dragul de a ține evidența.

De când a dat peste știrea conform căreia Jackie Marshall a fost numită șefă a Departamentului de Poliție din Austin în urmă cu doi ani, această obsesie vicioasă a crescut.

La fel dependența ei de droguri.

Sunt surprinsă că în ultima vreme a reușit să țină pasul, având în vedere cât de rău se simte.

– *Cea mai cunoscută polițistă din Austin se sinucide.*

Scanez articolul de știri din această dimineață și mă strâmb la detaliile macabre. Mama preferă ziarele tabloide în locul celor cu reputație. Spune că acolo sunt mai puține prostii politice și adevăruri mai puțin scabroase. De asemenea, se pare că le pasă prea puțin de intimitatea oamenilor.

– Fiul ei a găsit-o.

Noah Marshall. Mama spune că îl cunoșteam. Îmi amintesc vag de un băiat, dar nu aș fi putut să-l recunosc dintr-o mulțime.

– Ce fel de mamă îi face așa ceva propriului copil? mă întreabă ea.

– Una bolnavă. Aș putea să fac un comentariu malițios, având în vedere că a trebuit să o duc pe mama *mea* de două ori la spital pentru supradoză, dar nu e momentul potrivit. Scrie că nu a putut face față presiunii de la locul de muncă.

– Îți spun eu cu ce nu se putea descurca... Capul mamei mai mult se clatină decât se întoarce și își îndreaptă ochii bântuitori și injectați de sânge asupra mea. Vinovăția. Cea care te mănâncă din interior după ce ai trădat pe cineva.

Pe cineva ca tatăl meu.

– Ți-am spus. Toți anii ăștia de minciună. De farsă... Uite... dovada. Privirea mamei este din nou lipită de televizor. Șef Marshall... Te-a ajuns din urmă, nu-i așa?

– Unde este dovada?

Asta nu e o dovadă. Asta e problema – mama *niciodată* nu mi-a dat măcar o dată o dovadă infimă că Jackie sau altcineva din poliție i-ar fi întins o cursă tatălui meu. Ea

doar crede asta până în adâncul sufletului, pentru că l-a iubit atât de mult și pentru că nu poate accepta alternativa.

Când s-a întâmplat prima dată, ea mi-a spus că avusese un accident și că nu avea să se mai întoarcă acasă. Asta am crezut până la vârsta de 10 ani, când eram la bibliotecă și lucram la un proiect școlar. Curioasă, i-am căutat numele în calculator. Atunci am văzut articolele.

Titlurile.

Adevărul.

Am fugit acasă plângând și am confruntat-o. Mi-a spus să nu mai citesc porcăriile alea, că erau numai minciuni, iar tata era nevinovat.

Din nou i-am crezut povestea. Ce putea face o fată când mama ei îi spunea astfel de lucruri? Am vrut să cred că tatăl meu nu era un polițist corupt, traficant de droguri, care s-a încurcat cu infractorii.

Apoi am crescut, am devenit mai înțeleaptă. Am pus întrebări la care mama nu putea răspunde. Am văzut cum sănătatea ei mintală se deteriora pe măsură ce își îmbrățișa negarea din toată inima. Și am acceptat că nu contează ce vreau eu să cred, pentru că toți ceilalți au continuat să-și trăiască viața, în timp ce mama a rămas blocată în trecut. Împreună cu mine, în acest iad, dacă nu găsesc o cale de ieșire.

M-am împăcat de mult cu realitatea: că dovezile indicau un polițist corupt care a primit ceea ce merita. Că tatăl meu *nu* a fost un om bun, așa cum jura ea. Că nu i-a păsat deloc de mine sau de această mică familie de trei persoane și că merită ura mea pentru ce ne-a făcut, pentru ce a devenit mama din cauza lăcomiei lui.

Și acum Jackie Marshall trebuia să se sinucidă. Să devină hrană pentru iluziile mamei mele. Ca și cum șefa poliției din Austin ar fi fost atât de împovărată de vină paisprezece ani mai târziu încât brusc nu a mai putut suporta.

Aș fi o idioată dacă aș crede că moartea ei ar avea *vreo* legătură cu noi.

Am scanat restul articolului din curiozitate. Sunt destule despre cariera ei accelerată prin grade, până la șef-adjunct, apoi șef. Jackie Marshall era un ofițer de poliție „foarte motivat“, conform acestui articol. Decisă, concentrată, focusată pe carieră; hotărâtă să reușească.

Deci cum poate o femeie precum cea descrisă de ei să urce în ierarhie și apoi să se prăbușească atunci când ajunge în vârf?

Aproape de final, găsesc o mențiune despre fostul ei partener corupt, Abraham Wilkes. Încă mi se strânge stomacul – de furie, de umilință, de durere – când văd acest nume. Cred că nici măcar femeia pe care au numit-o în cele din urmă șefă a poliției nu s-a putut separa complet de scandal.

– Nu există nimic despre o scrisoare de adio, am remarcat.

– Crezi că ar lăsa să se afle despre scrisoarea de adio? Mama pufnește. Haide, Grace! Te-am învățat să fii mai deșteaptă decât atât. Caută o țigară și o aprinde. Numai Dumnezeu știe ce ar fi recunoscut acolo. Vor îngropa asta în raportul oficial, așa cum l-au îngropat pe tatăl tău. Vor folosi o scuză de rahat, vor găsi o portiță. Legea privind libertatea de informare pe naiba! Așa funcționează lumea asta. M-au obligat să tac și așa am făcut. Dar știi ce a determinat-o să o facă.

– Cine te-a făcut să taci?

Am pus întrebarea, deși știi că nu voi primi niciodată un răspuns. Niciodată nu am primit.

– Într-o zi, vor primi ceea ce merită.

Degetele ei caută talismanul de la colier, degetul mare trecând pe marginea inimii – o jumătate de inimă, mai exact.

Cealaltă jumătate se află la doi metri sub pământ, deteriorându-se odată cu oasele tatălui meu.

Nu pot suporta să stau lângă mama când e drogată decât o perioadă limitată, iar acum mi-am atins limita. În plus, duhoarea țigărilor ei îmi răscolește stomacul. Punând telefonul jos, mă îndrept în liniște spre camera mea. Îmi arunc pantalonii scurți și cămașa de lucru și mă scufund în patul meu dublu, pe salteaua deformată de vreme. Dacă dau ventilatorul la maximum și stau nemișcată, întinsă pe spate, căldura este aproape suportabilă. Poate că voi adormi.

Deci... Jackie Marshall s-a sinucis aseară.

Are vreo importanță? Ar trebui să mă gândesc o secundă la asta?

Tatăl meu e tot un polițist corupt care a fost împușcat în timp ce vindea droguri.

Mama mea e tot o dependentă de heroină cu un picior în groapă.

Iar eu sunt încă produsul lor, blocat aici, în viața asta de rahat.

Nu, faptul că Jackie Marshall e moartă nu schimbă absolut nimic pentru mine.

Capitolul 4

Departamentul de Poliție din Austin

Comandantul Jackie Marshall

16 aprilie 2003

– Oricine a spus că rangul îți dă dreptul să lenevești nu știe nimic, murmur.

Dau pe gât o gură de cafea arsă, sperând ca acum cofeina să îmi dea al treilea suflu, după ce al doilea a trecut de mult. Sunt în picioare și mă ocup de rahaturi de la 7.00 dimineața; e aproape 23.00 seara.

– Du-te acasă și lasă-i pe bărbați să se ocupe de asta, rânjește Mantis.

E un bărbat cu un aspect ciudat, cu fruntea lui înclinată și ochii bulbucați; nu e un bărbat de care o femeie s-ar îndrăgosti la prima vedere. Deși are o anumită bravadă pe care unele ar putea să o iubească.

Eu cu siguranță că nu aș putea. Dar îl tolerez pentru că nu prea am de ales.

Iar faptul că mi se adresează mie, un comandant care îl depășește cu mult în grad, cu atâta lipsă de respect îmi spune că știe asta.

– Canning m-a rugat să vin și să văd cum stau lucrurile, spun după altă înghițitură, studiind mașinile de patrulare parcate în diferite unghiuri peste drum, cu luminile aprinse.

Un tip alb și filiform, cu ochelari groși și păr blond dezordonat stă în spatele uneia dintre ele.

– Avem destule ca să-l închidem pe nenorocitul ăsta?

– Are un laborator de metamfetamină în casă, Marshall. Ce părere ai tu?

– Mă asiguram doar că voi, băieții, faceți tot ce trebuie. N-am vrea ca apărarea lui să găsească o portiță care să-l readucă pe străzi.

– Dacă se întoarce pe stradă înseamnă că procurorul a dat-o în bară.

A accentuat *procuror* de parcă *eu* aş fi procurorul. Nu e prima dată când sunt vizată de aceste lovituri, iar fratele meu nici măcar nu a fost ales. E suficient că Silas candidează la următoarele alegeri pentru locul râvnit.

– Asigură-te că nu sunt greşeli, Mantis. Şi asta vine direct de la Canning.

– Relaxează-te! Îl avem la degetul mic. Mantis chicoteşte, timbrul acela adânc şi zgâriat al vocii sale făcându-l să sune sinistru. E genul care cântă ca un canar ca să-şi salveze fundul. O să scoatem câteva nume de la el. E o adevărată lovitură pentru noi.

– Bănuiesc că îţi vei exersa postura pentru şedinţa foto de săptămâna asta.

În ultima vreme, Mantis a apărut în ziare de mai multe ori decât ar vrea cineva să se uite la faţa lui. Dar Canning vrea ca publicul să ştie că DPA luptă împotriva drogurilor, iar cel mai bun mod de a face acest lucru este prin intermediul presei.

– Mergi acasă şi dormi! Arăţi groaznic, Marshall!

Încearcă să-mi intre pe sub piele, ca de obicei.

– Du-te acasă şi fă un duş! *Miroşi* îngrozitor. Ai puţină compasiune pentru biata prostituată pe care o angajezi după tură.

De când îl cunosc, poartă aceeaşi marcă de apă de colonie ieftină de la magazinul alimentar.

Telefonul meu sună, întrerupând orice replică lascivă pe care Mantis avea de gând să mi-o arunce înapoi.

Capitolul 5

Noah

Aprilie 2017

Mă foiesc din nou în fotoliul cu spătar, căutând o poziție mai confortabilă. Nu există nici una. Scaunele astea sunt concepute pentru a scăpa de oameni, iar asta repede. Faptul că un avocat le-a ales pentru biroul său este de neînțeles. Ai crede că ar vrea să-și țină clienții mai mult timp tolăniți ca să poată acumula ore facturabile.

– Având în vedere că totul va ajunge la tine, va fi simplu, explică Hal Fulcher de dincolo de birou, în timp ce studiază sumarul finanțelor mamei, iar eu mă uit la alunița roz de pe capul luichel. Are o mică datorie la cardul de credit, o rată la mașină, dar asta e tot. O să ne ocupăm de taxele de anul acesta, dar nu mă aștept la surprize. Sunt 401 000 – este o sumă bună de bani. Se va plăti și polița ei de asigurare de viață. Asta ne va ajuta cu facturile pentru înmormântare, așa că sunt vești bune. Multe dintre ele nu se plătesc dacă... O încruntare îi trece pe frunte. Ei bine, depinde de modul în care a survenit decesul.

Îmi alung nodul dureros din gât.

– Unchiul meu a rezolvat deja toate astea cu firma de pompe funebre.

Mă bucur că îl am pe Silas să mă ajute. Nu știu dacă m-aș putea descurca singur. Se pricepe să obțină ceea ce vrea de la oameni. Poate că e avocat, dar e și politician.

– Deci asta va funcționa la bancă? Îi flutur documentul care atestă că sunt executorul testamentar al mamei mele. Nu știu cum naiba e să fii executor testamentar.

– Nu ar trebui să îți pună probleme. Extrasele de cont spun că în contul ei sunt aproximativ 20 000 de dolari. Ar trebui să fie suficient pentru a plăti facturile câteva luni. Ai hotărât ce vrei să faci cu casa?

– Probabil o voi vinde. Părinții mei au cheltuit ultimul bănuț pe care îl aveau când au cumpărat-o acum 26 de ani, cu un an înainte să mă nasc eu.

– Poate că nu vrei să te grăbești. Valoarea proprietăților din jurul Austinului este în creștere.

– Asta a spus și Silas.

Se gândește că acea casă veche și pitorească, situată pe o stradă liniștită, cu vedere spre parc și la câteva minute de râu, ar putea fi vândută cu aproape un milion de dolari. Peste un an? Chiar mai mult. În plus, are sânge proaspăt pe pereți. Va fi nevoie de timp pentru ca niște cumpărători precauți să treacă peste asta. Dacă aș scoate-o pe piață acum, aș avea de-a face cu oameni care ar vrea să profite de tragedia mea și să-mi ofere sume mici. La naiba cu asta! Și cu ei.

– Ar fi bine să-l asculți. Rămâi acolo?

Dau din cap dezaprobat.

– Am dormit la un prieten. Jenson închiriază cu Craig un mic bungalow cu două dormitoare la câteva străzi distanță de Sixth Street – marele cartier de distracții din Austin. O distanță ușor de parcurs pe jos, ceea ce înseamnă că locuința lor este locul unde se merge și înainte, și după distracție, de miercuri până duminică.

În primele zile după ce mama a murit, au păstrat liniștea, dar au revenit vechile obiceiuri – eu adormind pe canapeaua lor cu umflături, înconjurat de oameni care se tachinează în timp ce beau bere și joacă jocuri video. Dar nu mă pot plânge; este mai bine decât să fiu singur și cu siguranță este mai bine decât să stau acasă.

Nu mă văd locuind din nou acolo. Niciodată.

– Asigură-te că verifică totuși cineva locuința în mod regulat. Nu vrei să pară abandonată. Atunci se întâmplă să fie jefuită.

– Da, domnule. Avem un sistem de securitate.

– Armele mamei tale sunt acolo?

– Da, domnule.

Manierele mele sudiste înnăscute s-au strecurat din nou în viața mea de zi cu zi. Le-am pierdut pentru o vreme, trăind în Seattle, unde oamenii pur și simplu nu spun *domnule* și *doamnă*.

– Sunt într-un seif?

– Da, domnule. A fost nevoie de două zile de căutări, dar Silas a găsit în cele din urmă combinația într-unul din dosarele ei.

– Te pot ajuta să îți transfer dreptul de proprietate. La fel de bine le poți adăuga la colecția ta. Nu ai vrea să le vinzi.

– Bine.

Scrutez peretele din spatele lui, panoplia de trofee de animale montate pe suporturi care ne priveau în liniște cu ochii lor de sticlă. Gândul că nu am o colecție de arme nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte lui Hal. Dacă nu m-aș fi mutat la Seattle cu tatăl meu în timpul adolescenței mele impresionabile, poate că aș fi avut. Mama a insistat să încep să port armă cu patru ani în urmă, în timpul unei serii de jafuri, așa că am un Glock închis într-o cutie de arme sub scaunul pasagerului ori de câte ori conduc. Nu am nevoie și nici nu vreau mai mult.

Totuși, cred că ar trebui să păstrez Colt Python. Mai mult din nostalgie decât din orice altceva. Este cel cu care m-a învățat mama să trag când aveam opt ani.

– Și să-mi spui ce ai hotărât în legătură cu casa. Poți să o vinzi ca parte a proprietății sau îți putem transfera titlul de proprietate și poți face ce vrei cu ea mai târziu. Își lasă pixul jos. În afară de asta, putem rezolva totul rapid. Vei fi aranjat pentru câțiva ani.

– Asta e tot?

Mă mișc, vrând să mă ridic. Să stau în acest birou, vorbind despre câștigul meu financiar pentru că mama s-a sinucis, este ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Hal ridică un deget.

– Mai este un lucru. Dregându-și vocea, caută în sertarul biroului și scoate un plic alb. M-a rugat să-ți dau asta.

Mă holbez la plic, cu inima bătându-mi în piept, în timp ce tot felul de întrebări îmi năvălesc în minte. Reușesc să o scot cu forța pe cea mai importantă.

– Ce este?

– Nu știu. Mi l-a lăsat în după-amiaza de dinainte de a muri.

„În după-amiaza de dinainte de a muri.“

Mă uit fix la el, vederea numelui meu imprimat cu scrisul ordonat al mamei slăbindu-mi genunchii.

Acesta este motivul pentru care a menționat numele lui Hal Fulcher în noaptea în care s-a sinucis. Nu pentru că își pusese ordine în treburile.

Cum să nu știe Hal ce este scrisoarea aceea? Cel puțin bănuiește. Iar privirea lui sumbră spune că bănuiește cu tărie.

Mi-l întinde, dar eu sunt înlemnit. Există un singur lucru pe care plicul acela ar putea să-l conțină.

Răspunsuri.

– Nu-l vreau, murmur, deși chiar îl *vreau*. Am *nevoie* de el. Doar că nu știu dacă pot face față. Ce scrie?

– Nu mi-a spus să-l deschid, mi-a zis să ți-l înmânez direct și să mă asigur că ești singur când o fac. Brațul lui întins cade ca să se odihnească pe birou. Ascultă, eu nu țin plicuri pentru clienți decât dacă este o parte documentată a testamentului. Aceasta a fost o favoare personală.

– Atunci de ce ai făcut-o?

– Pentru că mama ta a fost șefa poliției, spune el cu subiect și predicat. Dar adaugă pe un ton mai blând: Și o prietenă.

N-ar trebui să fiu surprins că i-a lăsat asta lui Hal Fulcher. Mama era convinsă că el era singurul avocat cinstit care exista – în afară de Silas, bineînțeles. În plus, nu ar fi vrut niciodată ca o scrisoare privată să fie trecută ca probă pentru ca toți subordonații și colegii ei – și Dumnezeu știe cine altcineva – să o vadă.

– Trebuie să o raportez?

– Nu sunt avocat specializat în drept penal, așa că nu te pot sfătui în privința asta. Dar, dacă aș fi în locul tău și mama ar fi șefa, iar ce se află în acel plic este ceea ce cred eu, atunci m-aș gândi dacă trebuie să o vadă altcineva. Totuși, acesta nu este un sfat juridic.

DPA și compania de asigurări sunt convinși că a fost sinucidere. Biroul procurorului a revizuit raportul poliției și sunt de acord cu concluziile. Presa cu siguranță este. Au avut o zi plină cu acest caz, de la relatările sumbre, deși slabe, ale ziarelor respectabile până la relatările crude, aproape barbare din *Texas Inquirer*, un tabloid care trebuie să aibă contacte stelare în cadrul departamentului, pentru că a făcut publice detalii pe care poliția încerca să le

ascundă. „Creierul zburat“ a ajuns în articolul lor. La fel menționarea lui Abe.

Aș vrea să trimit această scrisoare poliției pentru a ajunge pe prima pagină a unui ziar? La naiba, nu!

Și nu e ca și cum aș ascunde dovezi de la locul crimei.

Mă uit la plic, la numele meu și la cuvintele *Confidențial*.
Deschide asta în privat, mângălite pe el.

– Ce a spus mai *exact* când l-a lăsat?

– Că urma să vii ca să-l ridici în curând și că era important să ți-l dau personal. Era important să îl deschizi tu. Se uită lung la mine, de parcă ar auzi ce întreb de fapt. Nu existau semne pe care să le pot vedea, Noah. Era ca de obicei, ea însăși. Nu m-am așteptat la asta.

„Nu ne-am așteptat la asta. Suntem atât de șocați!“ Dacă aș fi știut... Desigur, nimeni altcineva nu o văzuse pe Jackie Marshall noaptea, în spatele ușilor închise, beată și divagând fără sens. Doar eu o văzusem.

Și tot nu m-am așteptat la asta.

Cu o mână tremurândă, accept în cele din urmă plicul și mă întorc să plec.

– Noah?

Când ridic capul, el îmi oferă doar o simplă încuviințare din cap.

Ies din biroul lui în liniște. Nu mai e nimic de spus. Nu poți decât să-ți prezinți condoleanțele. Trei părea să fie numărul magic pentru majoritatea oamenilor în ce o privea pe mama mea – o dată la primul contact, a doua oară când m-au salutat la înmormântarea ei cu sicriu închis și a treia oară când și-au luat rămas-bun la cimitir înainte de a-și continua viața.

Totuși, nu contează de câte ori o aud.

Au trecut opt zile de când am sărit pe scări la auzul unei împușcături, cu spuma de șampon în păr și un prosop înfășurat în grabă în jurul taliei, doar pentru a găsi trupul fără viață al mamei mele.

Sunt opt zile în care m-am apostrofat pentru că nu i-am luat arma avută la îndemână, pentru că nu am forțat-o să se urce în pat înainte de a-mi face duș. Opt zile în care m-am învinovățit pentru că nu am făcut ceva în legătură cu alcoolismul ei. Opt zile în care m-am acuzat pentru că nu

am înțeles ce a vrut să spună când a spus că eu aveam să fiu bine.

Bine după ce și-a îndreptat un pistol spre tâmplă și a apăsător pe trăgaci. Opt zile în care această vinovăție a crescut. Acum mă apasă în piept și este imposibil să mă scutur de ea, indiferent câți oameni îmi spun „Îmi pare rău pentru pierderea ta“.

Toată această vinovăție cuplată cu o doză sănătoasă de furie, în timp ce încerc să-mi dau seama cum a putut să facă asta. De ce a făcut-o. Pentru ea însăși.

Pentru mine.

Și acum am aceste răspunsuri între degetele mele.

Poate că da.

Aștept să ajung în Cherokee înainte de a îndrăzni să mă uit la plic. Îmi cântăresc capacitatea de a face față citirii scrisorii de adio a mamei mele în timp ce stau în parcare de la Fulcher & Associates, la umbra unui măr înflorit, timp de zece minute bune.

Apoi o așez pe scaunul pasagerului, nedeschisă, și pornesc motorul.

Nu observ sedanul albastru parcat pe stradă decât după ce intru pe alee și cobor din SUV-ul meu.

– Noah Marshall?

Un tip blond de vreo 30 de ani, îmbrăcat în pantaloni cargo și o cămașă de golf lejeră, se apropie de mine, însoțitorul său cu părul negru urmărindu-l îndeaproape.

– Da, domnule.

Îmi dau seama înainte de a-și flutura insignele aurii că sunt polițiști, dar în momentul în care văd vulturul, devin precaut. De ce este FBI-ul aici?

– Eu sunt agentul special Klein, iar colegul meu este agentul special Tareen. Avem câteva întrebări pentru tine.

– Despre ce?

– Jackie Marshall.

Asta nu e bine. Mi-aș dori ca Silas să fie aici.

Privirea lui se îndreaptă spre casă.

– Te deranjează dacă intrăm?

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să răspund la întrebările FBI-ului despre mama mea, la doar câțiva pași de locul unde s-a sinucis. Îmi încrucșez brațele la piept,

sperând să le dau de înțeles că nu am de gând să-i invit în casă.

– Ce vreți să știți?

Cei doi tipi schimbă priviri în spatele ochelarilor de soare negri.

– Ne pare rău pentru pierderea suferită, rostește cu răceală celălalt agent, Tareen.

O formalitate, nimic mai mult.

– A vorbit vreodată despre muncă?

– Cum ar fi?

– Cum ar fi cazuri sau probleme pe care le avea cu ofițerii – ceva de genul ăsta.

Agentul Klein strânge în mână un pix și un carnetel, gata să ia notițe.

– Nu.

– Vreo anchetă internă care ar fi putut să o neliniștească?

– Nu vorbea niciodată cu mine despre cazuri, interne sau de altă natură.

La asta pot răspunde sincer.

– Mama ta a menționat vreodată pe cineva cu numele Dwayne Mantis?

Mă încrunt. Numele îmi sună cunoscut, dar nu-l pot localiza.

– Nu. Cine este?

– În noaptea în care a murit, a vorbit cu tine cu puțin timp înainte. Corect? întrebă Tareen, ignorându-mi întrebarea.

Îmi dreg vocea.

– Da, domnule. Foarte puțin. Poliția are declarația mea.

– Da. Am citit-o, spune Klein.

Mă cuprinde neliniștea. Dacă au citit-o deja, de ce întrebă? Ce scrie în ea? A notat Boyd cumva că nu-mi puteam opri mâinile din gesticulat? Că relatarea mea despre acea noapte părea superficială sau că păream să mă împiedic de cuvinte?

Boyd m-a întrebat de trei ori dacă eram sigur că nu mai spusese altceva. Era ca și cum ar fi știut că mințeam.

M-am temut de ziua în care cineva avea să mă întrebe despre toate cuvintele ascunse în spatele acelor pauze și prinse în acele poticneli, despre toate lucrurile pe care nu le împărtășisem.

Îmi strâng buzele și aștept în liniște, un truc învățat de la mama pentru situațiile în care nu vrei să fii. Oamenii simt nevoia prea des să rupă tăcerile incomode cu cuvinte. Ajungi să spui prea multe, arătând cărți pe care ai prefera să le ții ascunse.

„Rămâi tăcut și lasă stânjeneala să stea în picioare! În cele din urmă, cineva va ceda. Nu trebuie să fii tu!”

Din nefericire, cei doi joacă bine acest joc.

Tăcerea se prelungește până când nu mai pot face față.

– Dacă nu mai e altceva...

Fac pași spre ușa mea.

– Mama ta a vorbit despre Abraham Wilkes?

Simt ochii lui Tareen care mă disecă din spatele ochelarilor de soare.

Mă întreb dacă mi-au observat pasul greșit făcut chiar acum.

– Abe? Forțez un ton dezinvolt; între timp, în interior țip. Ce știi ei despre Abe? Nu, răspund eu.

– Absolut nimic? Despre moartea lui...

– Nu.

– Ați luat legătura cu familia lui?

„A distrus-o pe Dina. Le-a alungat pe ea și pe fetița aceea frumoasă din oraș.”

– Nu am mai văzut și nu am mai vorbit cu nimeni din familia Wilkes după moartea lui Abe. De la înmormântarea lui, ca să fiu mai precis. A fost ultima dată când i-am văzut.

– Mulțumesc pentru timpul acordat, spune Tareen brusc, întorcându-se să plece.

Dar Klein nu a terminat.

– Ți-a lăsat ceva?

„În afară de biletul din buzunarul meu de la spate?” Mulțumesc lui Dumnezeu că nu-mi pot vedea inima care-mi bate cu putere în piept.

– Cum ar fi?

Klein ridică din umeri cu nonșalanță, deși nu e nimic nonșalant în întrebarea lui.

– Cum ar fi... orice.

Dacă îi spun despre bilet, trebuie să i-l arăt, dar în nici un caz nu voi lăsa să se înțeleagă că îl am până când nu voi avea ocazia să mă confrunt cu el singur.

– Un frigider plin de mâncare care s-a stricat, mormăi eu proteste. Îmi amintesc că am văzut cu o zi înainte un teanc de pungi goale de la Trader Joe's în bucătărie. Cine merge la cumpărături cu o zi înainte de a plănuși să se sinucidă?

Buzele lui Klein zvâcnesc și nu-mi dau seama dacă este începutul unui zâmbet sau un rictus. Scoate o carte de vizită de nicăieri și mi-o întinde.

– Dacă îți vine în minte ceva, sună-ne!

Înainte de a ajunge acolo, mă temusem să pășesc în această casă. Acum nu pot deschide ușa destul de repede, simțind privirea celor doi agenți FBI pe spatele meu mult timp după ce am închis ușa în urma mea.

Primăvara, curtea din spate era locul în care se simțea fericirea.

Era o vreme când veneam acasă de la ore și o găseam cocoțată în șezlongul ei la umbra unui copac, cu un ceai dulce într-o mână și o carte în cealaltă. Aparent împăcată. Când mă observa, zâmbea și își punea cartea deschisă în poală. Îmi arăta cele mai noi flori care se iveau din pământ și apoi chicotea când îmi dădeam ochii peste cap, pentru că eu nu știu nimic despre plante.

Acum stau pe scaunul ei, sub acest copac cu flori violet parfumate, și încerc să-mi amintesc numele lor. Oare a scris acest bilet în timp ce stătea sub acest copac? Era trează când l-a scris?

Îmi tremură degetele în timp ce țin plicul în mână. Ce se întâmplă dacă recunoaște ce i-a provocat atâta vinovăție? Dacă îmi explică ce a vrut să spună când a zis că și-a vândut sufletul? Va trebui să spun cuiva. Una e să omit din declarația mea divagațiile criptice ale unei femei bete și sinucigașe, dar alta e să nu merg la poliție cu o mărturisire scrisă de mână.

Nu pot îngropa asta.

Și totuși, nu pot uita comentariul ei – cineva așteptase momentul perfect pentru a folosi ceva împotriva ei. Silas susține că ea i-ar fi spus că fusese șantajată, dar el este procuror, e cât se poate de corect și respectă legea pe deplin. Omul nu a primit niciodată nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei. Dacă ea a făcut ceva pentru a merita acel șantaj – ceva care a transformat-o într-o persoană rea, așa

cum a susținut –, nu o văd alergând la el. Nu ar fi vrut să-l pună în situația asta.

Plicul este subțire, așa că orice ar fi avut de mărturisit trebuie să fi fost la obiect. Asta era mama mea.

Respirând adânc, rup colțul sigiliului.

– Noah?

Vocea unchiului Silas mă sperie. Mă uit și îl văd în picioare la fereastra bucătăriei. Aceeași fereastră pe care mama mi-a amintit să o închid în acea seară. Ancheta poliției a concluzionat că nu existau dovezi că s-ar fi strecurat cineva pe acolo sau pe oriunde și nici semne de luptă. Singura dovadă pe care au găsit-o a fost reziduul de praf de pușcă de pe mâna ei.

Punând plicul în buzunarul de la spate, mă îndrept spre piscină și trec prin ușile franțuzești.

– Hei!

Se întoarce să-mi ofere un zâmbet obosit, în timp ce răsfoiește teancul de scrisori nedeschise pe care l-am lăsat pe blat. Razele soarelui îi evidențiază cearcănele de sub ochi. Sunt mai puțin evidente decât când l-am văzut ultima oară, acum câteva zile. A suportat greu moartea prematură a surorii sale. Dacă mă gândesc că lucrează cel puțin 60 de ore pe săptămână, cred că i-ar prinde bine câteva zile de somn.

– Părei concentrat. Ce făceai?

Se uită la mâna mea goală și știu că a văzut plicul.

Dacă îi spun despre biletul de adio, mă va convinge că e mai bine să-l citesc chiar aici, chiar acum. *Îi voi spune* despre el – i-l voi arăta – după ce voi avea ocazia să mă ocup de el în particular.

– Doar... deschideam o factură și cred că m-am pierdut în gânduri.

El încuviințează din cap.

– Și eu am făcut asta des în ultima vreme.

Aproape că nu vreau să-i spun.

– Cei de la FBI au fost aici.

Mâinile îi îngheață brusc.

– Ce voiau?

– M-au întrebat dacă mama a spus ceva despre Abe.

– Și ce le-ai zis? întrebă el cu atenție.

– Am spus că nu.

El oftează ușurat.

Cel puțin el poate simți ușurare în toată povestea asta. Eu? Mă simt de parcă blocul de beton care deja stătea pe pieptul meu s-a îngreunat cu o sută de kilograme într-o singură după-amiază.

– De ce mă întreabă FBI-ul *pe mine* despre Abe? Ai povestit cuiva despre acea noapte?

– Nu. Habar n-am, Noah.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă simt mai neliniștit.

– Și ești sigur că nu există nici o posibilitate ca tot ce a spus mama să fie adevărat?

– Niciodată în viața mea nu am fost mai sigur de ceva. În vocea lui Silas se simte încredere, dar o încruntare plină de îngrijorare îi traversează fruntea. Te-au întrebat altceva?

– M-au întrebat despre problemele cu ofițerii de la serviciu. Și apoi au menționat un tip.

– Pe cine?

– Dwayne Mantis.

Trece un timp înainte ca sprâncenele lui să se ridice, ceea ce mă face să cred că nu este în întregime surprins de acest nume.

– Îl cunoști?

– Pe el da. Conduce Departamentul de Afaceri Interne. A fost aici în noaptea în care a murit mama ta. El a fost cel care a vorbit cu ofițerul care ți-a luat declarația.

Mă încrunt, amintindu-mi vag de bărbatul arțăgos și cu fruntea teșită care stătea pe verandă. *Acela* era Dwayne Mantis?

– Mama ta și Mantis se cunoșteau bine.

– Cum adică *bine*? Nu se întâlneau, nu-i așa?

Din câte știu eu, ea nu se mai întâlnise cu nimeni de la divorț. Fusese prea absorbită de cariera ei și susținea că era prea greu să întâlnească bărbați în afara serviciului. Am adus în discuție o dată întâlnirea online, iar ea a râs, întrebând cum ar putea o persoană în poziția ei să se gândească să facă asta. În plus, văzuse rezultate oribile ale întâlnirilor pe nevăzute în domeniul ei de activitate.

– Nu. Silas chicotește. Din câte îmi amintesc, Jackie nu era prea atașată de el. Spunea că era încăpățânat și manipulator.

Și acum cei de la FBI mă întreabă *pe mine* ce știu despre el. Și despre Abe.

– Ar fi putut să-i facă probleme mamei mele?

Agenții federali nu se plimbă pe aici și nu dau nume de dragul lor. Trebuie să fie parte a unei investigații. Iar Silas este procurorul, ceea ce înseamnă că aude anumite lucruri.

Tăcerea lui îmi spune că a auzit ceva.

– Silas?

El oftează.

– Au existat acuzații în rândul anchetatorilor de la Afaceri Interne că falsificau probe pentru a exonera ofițeri de poliție. S-a spus că Mantis ar fi participat la asta.

– Ce a rezultat din asta?

El ridică din umeri.

– Au fost investigați și exonerați.

– S-ar putea ca FBI-ul să se ocupe de asta?

– Poate. Probabil cercetează ceva legat de Mantis. Însă nu pot spune ce.

Ezit.

– Dar nu există nici o investigație cu privire la mama mea, nu?

– Nu din câte știu eu, dar nu poți ocupa o funcție de șef fără ca toți ochii să fie mereu ațintiți asupra ta, întrebându-se ce știi sau nu știi despre ce se întâmplă în departamentul tău. Face o pauză. I-ai lăsat să intre în casă?

– Nu.

– Bine. Nu, nu fără un mandat. Și dacă vor apărea cu unul, cred că vom avea răspunsul nostru.

Strânge teancul de facturi nedeschise pentru mine.

Un gând tulburător îmi trece prin minte.

– Dar, dacă îl investighează pe Mantis, atunci de ce întreabă de Abe? Redeschid cazul lui Abe? Asta a făcut-o pe mama să fie atât de neliniștită de la bun început?

– Nu văd de ce ar face-o. Nu există nici o dovadă.

Mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

Silas ia un pix doar pentru a-l arunca peste teighea.

– Departamentul își schimbă sistemul informatic în depozitul de probe și s-a produs o eroare. Mai multe cazuri au fost marcate din greșeală pentru eliminare în loc de păstrare. Cel al lui Abe era unul dintre ele.

„Sfinte Sisoie!“

– Deci nu a mai rămas *nimic*?

– Nimic util. Fotografiiile de la locul crimei, apelul de la 911, notele de cercetare... toate au dispărut. Am putea găsi copii ale rapoartelor. Și, bineînțeles, mai există raportul final de anchetă internă prezentat șefului. Trebuie să existe o copie a acestuia depozitată undeva...

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum 12 ani... Fruntea lui se încrețește. Nu, 13. Era primul an ca procuror și a trebuit să las cinci infractori vinovați în libertate. Am fost furios.

Corpul meu se sprijină de perete. La un an după ce Abe moare, toate probele din cazul său sunt distruse. Cum este posibil așa ceva? Adică știu cum e posibil. Nu ar fi prima dată când aud de dovezi arse din greșeală. Se întâmplă mai des decât vrea să recunoască orice departament de poliție.

Și câteodată oamenii vinovați sunt liberi din cauza asta.

Dar de data asta un om nevinovat va rămâne vinovat din această cauză?

Ceva tot nu are sens.

– Atunci de ce ar întreba federalii despre moartea lui Abe dacă nu au nimic de la care să plece? gândesc cu voce tare.

Doar dacă nu cumva au găsit dovezi noi.

Silas pare la fel de perplex ca mine.

– Jackie ți-a spus ceva despre FBI în noaptea aceea?

– Nu, nu din câte am înțeles eu.

Și îmi petrecusem ultima săptămână notând fiecare dintre divagațiile ei incoerente pe care mi-o puteam aminti. Am petrecut ore întregi studiind fiecare rând, sperând că acest *el* evaziv la care se tot referea ea avea să se dezvăluie.

Ar putea fi *el* acest Dwayne Mantis? Este Mantis vulpea vicleană din desis?

Silas mă urmărește.

– La ce te gândești?

– Nimic, doar că... mama obișnuia să spună că a avea FBI-ul suflându-i în ceafă era cea mai mare presiune.

– Noah, mama ta s-a sinucis pentru că era bolnavă. Nu pentru că FBI-ul pune întrebări.

Dar dacă acele întrebări aveau legătură cu Abe? Ceva care ar fi implicat-o în moartea lui?

„Ce am lăsat să se întâmple... Aș fi putut la fel de bine să apăs pe trăgaci.“

Ce a făcut mama?

Liniștea se așterne peste noi.

Vocea lui Silas se înmoaie când spune:

– Îmi pare rău că nu am putut ajunge la Fulcher. Procesul a durat mai mult decât mă așteptam. Cum a mers?

– Bine. Mâine mă voi duce la bancă să îi achit facturile.

– Sunt suficienți bani?

– Se pare că da.

– Bine. Dacă nu, anunță-mă și o să le acopăr eu până când le acoperă moștenirea. Totul este așa cum ne așteptam? Nu sunt sarcini-surpriză sau altceva?

Iată a doua mea șansă de a-i spune despre biletul de adio.

Strâng din dinți și clatin din cap.

Clatină și el din cap.

– Încă stai pe canapea la Jenson?

Menționarea canapelei îmi amintește de nodul din gât și mă întind să îl masez.

– Da. Nu sunt sigur cât timp voi mai face asta.

– Știi, Judy e nerăbdătoare să golească camera Beccăi pentru tine.

– Mulțumesc. S-ar putea să accept.

Între verii mei și copiii lor, care veneau cu avionul, și Silas, care găzduia prânzul de după înmormântare, casa lui a fost plină de oameni în zilele de după moartea mamei. A fost prea mult pentru mine ca să mă descurc.

– Ai vorbit cu tatăl tău în ultima vreme?

– Acum câteva seri.

– Și?

– Și vrea să mă mut înapoi în Seattle ca să locuiesc cu ei. Au terminat apartamentul acela și a spus că mi l-ar închiria pentru câteva luni.

– Ți l-ar închiria? Silas își dă ochii peste cap. N-ar trebui să fiu surprins. Blair a avut întotdeauna brațe scurte și buzunare adânci.

Nu e un secret că el crede că tata e un ticălos zgărcit, iar eu nu-l pot contrazice în privința asta. Mama a plătit toate zborurile mele spre Austin ca să o vizitez. Și datorită ei nu sunt împovărat cu un împrumut de student paralizant. Individul nu a avut niciodată o mașină nouă nu pentru că

nu și-ar permite una, ci pentru că nu vrea să plătească taxa care vine odată cu scoaterea ei din parcare. De când s-a mutat în Seattle, nu și-a luat nici o vacanță în afara statului, convingându-și soția urbană că ar trebui să iubească campingul pentru că prețul este corect.

Apoi trebuie să-mi amintesc că le are și pe surorile mele vitrege – două fetițe de 10 și de 12 ani – pe care trebuie să le crească având un singur venit.

– A spus că îmi va cere un preț avantajos.

Silas pare să mediteze la asta.

– N-aș putea să-ți țin locul de muncă. Deja suntem peste capacitate.

– Nu ți-aș cere niciodată să faci asta.

Să fii analist de investigații la biroul procurorului districtual când unchiul tău este procurorul districtual are anumite avantaje. Nu am mai pus piciorul în birou de când a murit mama și nu am primit nici măcar un SMS de la șeful meu în care să mă anunțe când trebuie să mă întorc.

Aproape că pot să văd cum se învârt roțițele în capul lui Silas.

– Am relații la biroul procurorului din Seattle.

– Există vreun stat în care să *nu* ai relații?

El chicotește.

– Aș putea să dau câteva telefoane... să văd ce posibilități sunt acolo. Aceste locuri de muncă sunt greu de găsit. Nici măcar nu știu dacă Washingtonul angajează asistenți interni. O mulțime de state nu o fac. Ești sigur că vrei să o iei de la capăt în altă parte?

– Nu știu.

Chiar *vreau* să lucrez în alt birou de procuror? Am acceptat slujba asta pentru că Silas mi-a oferit-o, iar el poate vinde un weekend sălbatic în Vegas unei călugărițe devotate. Tocmai terminasem cinci ani de facultate – o diplomă de licență urmată de un masterat – și habar nu aveam ce *vreau* să fac cu viața mea. Asta a fost acum doi ani și nu s-au schimbat prea multe.

Slujba mea nu e tocmai palpitantă. Trebuie să cercetez înregistrări telefonice și conturi de socializare, să caut și să organizez date despre cazuri pentru instanță. Este o muncă plictisitoare, anostă, cu scurte momente de emoție când

descoperi un detaliu relevant pentru un caz. Fac tot ce îmi cer procurorii. Practic, sunt sclavul lor.

– Îți faci un nume adevărat aici, fiule. Maxwell și Rolans își pierd mințile fără tine. Iar Cory a menționat o mărire de salariu și o promovare. Nu mi-ar plăcea să te văd aruncând toate astea pe apa Sâmbetei înainte de a-ți da timp să te acomodezi cu totul.

Maxwell și Rolans sunt doi dintre procurorii pe care îi susțin. Niște oameni glumeți, dar își fac bine meseria. Și nu mă pot plânge de Cory, deși cred că vrea să mă promoveze în alt grup ca să nu-l mai aibă în subordine pe nepotul șefului celui mare.

Silas își sprijină coatele pe blat.

– Ai putea să te înscrii la Facultatea de Drept. Ți-am spus, pot să dau câteva telefoane și să pun o vorbă bună.

– Nu e nevoie să faci asta.

– Ai dreptate, nu e nevoie. Dar ai fi un avocat al naibii de bun dacă asta e calea pe care vrei să o urmezi. Nu mi-ar plăcea să văd cum se irosește.

Silas m-a împins ani întregi să urmez Facultatea de Drept.

Oftez. Prea multe decizii de luat.

– În cât timp trebuie să mă întorc?

– Ia-ți cât timp ai nevoie! Munca va fi făcută. Sănătatea ta mintală este mai importantă. Vreau să spun... Face un gest spre scaunul de lemn vopsit în culoarea untului din care au scos-o pe mama. Un exemplu grăitor.

Acesta este titlul neoficial al presei: Jackie Marshall nu a putut face față presiunilor de a fi cel mai bun polițist din Austin, așa că s-a sinucis. Nu există nici o dovadă care să susțină acest lucru, dar, dacă suficient de mulți oameni șoptesc aceleași speculații, în cele din urmă devine un fapt.

Silas se mută pentru a-și sprijini spatele de blat, concentrându-se asupra mesei din bucătărie.

– Nu ai fi zis niciodată dacă te-ai fi uitat la ea, nu-i așa?

– Nu.

Nu de când au apărut băieții de la DPA pentru a curăța bucățile de creier ale mamei mele ca să nu fiu nevoit să o fac eu. Dar nu au cum să-mi șteargă amintirile îngrozitoare din minte. De fiecare dată când îmi plimb privirea pe acolo, tot ce văd este o baltă de sânge.

Acel nod înțepător care mi-a rămas în gât se activează la acest gând.

Silas se întinde spre sticla de whisky de pe blat, o încruntare adâncă brăzdându-i fruntea. Este cea pe care i-o luasem în acea noapte. Am găsit-o în camera mea când m-am întors după haine, zilele trecute. Oscilez între a o arunca în chiuvetă și a o sparge.

– Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme că bea. Dacă aș fi știut, aș fi putut... Se întrerupe brusc, cu maxilarul încleștat. Nu am vrut să sune așa. Nu e vina ta, Noah!

Și totuși mă simt ca și cum totul ar fi din cauza mea. Tot ce vreau să fac este să uit totul despre acea noapte. Tot ce a spus despre Abraham Wilkes.

Să rămână îngropat la doi metri sub pământ, în timp ce ea se odihnește în pace, cu numele nepătat.

Totuși, nu e atât de ușor.

Mai ales acum, când s-ar putea să fiu la o scrisoare distanță de a afla tot ce *nu* a spus.

– Vino la cină! Avem oaspeți în seara asta. Mătușa ta face friptura ei înăbușită.

– Sigur. Poate.

Mă privește.

– Ai spus asta toată săptămâna.

– Ce zici, vii mâine?

Să faci conversație cu Silas și Judy pare obositor, darămite cu unul dintre prietenii lui.

Silas își ia cheile de pe blat și își aruncă un braț în jurul umerilor mei.

– Nu voi accepta un refuz de data asta. Judy o să pună masa pe la 19.00. Putem lua o cină bună împreună.

Problema este că Silas nu pleacă până ce nu obține ce vrea. În plus, abia dacă am mâncat o masă completă într-o săptămână. Încep să-mi simt blugii largi.

Iar mătușa mea e o bucătăreasă fantastică.

– O să fie atât de fericită să te vadă! Îmi oferă o mângâiere afectuoasă pe spate. Exact de asta ai nevoie.

Mă forțez să zâmbesc.

Capitolul 6

Noah

Urmăresc cele mai importante evenimente sportive în living când mâna delicată a lui Judy se așază pe umărul meu.

– Vrei să mă ajuți cu masa, Noah? Am întârziat teribil.

– Da, doamnă.

Mă ridic de pe canapea. Nu că aș refuza vreodată să ajut pe cineva, dar e imposibil să refuz accentul sudic vioi al lui Judy și zâmbetul matern. Poate fi cea mai dulce femeie în viață.

Silas și Judy locuiesc în această casă colonială albă, mare și veche de lângă Austin de când mă știu. Când eram mic, mergeam acolo cu mașina în weekenduri și ne petreceam zilele stând pe una dintre cele trei verande acoperite sau alergând printre stropitoarele din curtea mare. Să vii aici este ca și cum ai porni într-o călătorie în timp – în loc să renoveze pentru a moderniza, au băgat bani în acest loc pentru a păstra farmecul istoric, îmbrăcând camerele cu tapet și stucaturi, recondiționând podelele vechi din scândură până când au început să strălucească și atârând candelabre antice.

Oricât de mult mă îngrozește ideea de a face conversație cu străinii, mă simt bine aici. E un loc familiar. În plus, o cină cu oameni care nu mă cunosc poate fi exact ce am nevoie.

– Mulțumesc că m-ai lăsat să vin la petrecerea ta, îi spun lui Judy.

– Știi că întotdeauna ești bine-venit aici, dragul meu. Se întinde și mă mângâie afectuos pe obraz. Silas are o întâlnire dis-de-dimineată devreme, așa că masa noastră va fi servită la scurt timp după ce vor sosi. Sper că ai poftă de mâncare.

Îmi frec stomacul.

– Sunt flămând. Nu sunt, dar spunându-i asta lui Judy nu aş face decât să o îngrijorez. Mâncăm în sufragerie?

– Da, bineînţeles. Vasele sunt stivuite pe bufet. Avem nevoie de cinci tacâmuri. Furculiţele de salată la exterior.

– Da, doamnă.

Totul la mătuşa mea este corect, până la aranjarea mesei când vine cineva. Sunt foarte prost îmbrăcat, în tricou şi blugi, iar ea este genul care mă muştră cu blândeţe pentru acest lucru, dar în seara asta nu a scos nici un cuvânt. Cred că am obţinut o favoare.

Soneria sună în timp ce eu caut pe Google „paharele de vin şi locul lor la masă”, pentru că ştiu că Judy va veni şi va reaşeza totul în linişte dacă nu fac totul cum trebuie. Câteva clipe mai târziu, vocea puternică a lui Silas se aude pe hol.

– Văd că îţi merge bine la pensie.

Un bărbat chicoteşte.

– Nu mă pot plânge.

– Şi totuşi, se plânge *zilnic* că se plictiseşte, spune o femeie, stârnind hohote de râs.

– Cum a fost în Italia?

– Pur şi simplu, minunat! Ne vom întoarce în curând.

– *Tu* o să te întorci. Bătrânul ăsta decrepita s-a săturat de trenuri şi de avioane. Lasă-mă să mă legăn liniştit în scaunul meu!

Vocea lui îmi sună cunoscut, dar nu o pot identifica.

– Va trebui să ne povesteşti despre asta la cină. Judy a început deja să urmărească preţul biletelor pentru Toscana la toamnă.

– Ştie că nu te poate scoate din birou mai mult de 24 de ore?

– Ei bine, de data asta e foarte hotărâtă.

Podeaua de lemn masiv din hol scârţâie.

– Vă mulţumesc pentru invitaţie, spune femeia. Mă gândeam ce să pregătesc pentru diseară când m-a anunţat George de dimineaţă. Mă scuteşte de nevoia de a găti.

Mă încrunt. Silas a invitat acest cuplu la cină chiar în acea dimineaţă? Nu seamănă deloc cu mătuşa şi unchiul meu. În mod normal, ei îşi rezervă un loc în calendarul lor cu două luni înainte.

– Veniţi! Hai să bem ceva în salon!

Chicotesc. Verișoara mea, Emma, și-ar fi dat ochii peste cap dacă l-ar fi auzit. Judy este disperată să trăiască în Anglia secolului al XIX-lea și a decorat livingul cu mobilă rigidă, figurine din porțelan și biblioteci din podea până în tavan, care adăpostesc volume legate în piele. Este una dintre acele încăperi folosite doar când vin musafiri și nu este deloc confortabilă.

Termin de aranjat masa și apoi intru, găsindu-l pe Silas cu o carafă de cristal plină pe jumătate. Ideea lui de cocktail înainte de cină este un burbon Kentucky.

– Aici erai! Noah, ți-l amintești pe George?

– Bună.

Îi întind mâna, dar nu mă pot abține să nu mă încrunt în timp ce îl studiez pe bărbatul corpulent cu barbă căruntă, pentru că îmi pare într-adevăr cunoscut. Doar că nu-mi pot da seama unde l-am văzut.

– Ia te uită! Îmi apucă mâna într-o strângere fermă. Când mă gândesc că ultima dată te-am văzut când erai un copil!

– Și dacă nu-i dăm de mâncare cât de curând, o să se transforme din nou într-unul, murmură Silas, întinzându-i omului un pahar.

După felul în care vorbesc, mă simt ca un măgar pentru că nu știu cine e tipul ăsta.

– A trecut ceva vreme, spun eu cu nonșalanță.

Burta rotundă a lui George zvâcnește de râs.

– Nu ai nici cea mai vagă idee cine sunt, nu-i așa, fiule?

– George, serios! îl muștră soția lui, o brunetă minionă cu fața rotundă, cu un pahar de ceai dulce în mână.

– Fără supărare. Probabil m-ai văzut doar în uniformă și a trecut *ceva* timp. Eu sunt George Canning. Am fost șef o perioadă.

– Timp de 20 de ani, intervine Silas, ciocnind paharul cu el într-un toast. Și a fost atât de bun la asta, încât în iunie va avea propriul monument în mărime naturală în centrul orașului.

– Da, sperăm că va fi o versiune mai îngrijită, accentuează el cu o bătaie pe burtă.

Silas adaugă:

– Mama ta îl cunoștea bine pe George.

George își drege vocea și, odată cu acest gest, orice amuzament dispare.

– Eu și Dolores eram în drum spre Italia pentru o nuntă când am auzit vestea. A fost un șoc pentru noi toți.

Pur și simplu, încuviințez din cap, neavând încredere în vocea mea din cauza aceluia nod înțepător din gât. Cam atât despre conversația fără noimă cu oameni care nu știu nimic despre mine.

– Noah!

Silas face semn din cap spre intrarea în biroul său.

– Ar trebui să mă duc acasă. Două ore de ascultat femeile pălăvrăgind despre mâncare italienească și nepoți și bărbații dezbătând despre republicani și democrați sunt limita mea. Din fericire, singurul lucru de care toată lumea s-a ținut departe în timpul cinei a fost discuția despre Jackie Marshall.

– Prostii!

Își pune un braț în jurul umărului și mă trage în peștera tradițională a bărbaților, cu piele închisă, mobilier de mahon și draperii grele. George și-a găsit deja locul pe un scaun în fața ușilor franțuzești larg deschise, cu o brichetă ținută în dreptul țigării din gură.

Silas îmi vede sprâncenele săltând și râde.

– Poate că mătușa ta domnește peste cuib, dar eu am ultimul cuvânt în micul meu coteț. Îmi împinge în mână un pahar cu lichid chihlimbării. Stai cu noi!

Urăsc băutura tare – mai mult acum decât înainte. Dar când o oferă Silas, nu refuzi.

– Da, domnule. Mulțumesc!

– Jackie te-a crescut bine, văd asta. George își ridică piciorul pentru a-mi împinge un scaun cu pantoful lustruit. Copiii din ziua de azi... Nepoții mei își rătăcesc manierele mai des decât acele electronice uitate de Dumnezeu de care sunt atașați.

– E foarte severă cu unele lucruri. A fost severă.

Un nou val de amorțeală mă cuprinde înainte de a simți întregul impact al acestei simple corecții.

Suspînul greu al lui George umple camera.

– Încă nu știu ce să spun. Nu m-aș fi așteptat la asta nici într-un milion de ani.

– Nimeni nu a făcut-o.

Replica mea standard din trei cuvinte. Sunt destul de sigur că am început să o spun în somn.

– Silas a menționat că a avut o mică problemă cu... zice și își înclină paharul în aer.

– Aproape de sfârșit, recunosc cu reticență.

– Rău?

– Destul de rău.

– Cred că da. El clatină din cap. Nu ar fi fost singura care s-a apucat de băutură. Ea și băieții puteau să meargă la o băută în vremurile bune. Totuși... Nu înțeleg nimic. Fumul dulce îmi umple nările în timp ce el trage din țigară. Era isteată tare și dornică să reușească. Loială, cinstită... O integritate cum n-am mai văzut.

Nu mă pot abține să nu-mi cobor privirea, temându-mă că poate vedea îndoiala din ochii mei.

– Mi-aș dori să pot spune același lucru despre restul poliției și despre zidul tău melancolic de tăcere, murmură Silas. Nu e de mirare că oamenii nu au încredere în poliție.

– Acum nu te mai enerva cu prostiile astea, mă avertizează George printr-un alt puf.

Dar Silas niciodată nu dă înapoi. În timp ce cei doi se ceartă pe tema politicii polițienești, eu mă ascund în spatele arsurii teribile a acestui burbon, amintindu-mi ultimele cuvinte ale mamei mele. E amuzant... Încă simt mirosul acru al țigărilor ei Marlboro, aud bâzâitul radioului, îi văd trupul fără viață aplecat pe masă, dar cea mai importantă parte a acelei nopți – toată vorbăria aparent lipsită de sens – îmi înoată în minte, testându-mi memoria.

Știu că ea a vorbit despre onestitate în acea noapte, despre Abe ca fiind un om bun, cinstit și, dacă ar fi să citesc printre rânduri, nevinovat de ceea ce fusese acuzat. Așadar, care este mai exact adevărul? Versiunea pe care am crezut-o în ultimii paisprezece ani? Sau ceea ce ar fi putut fi o mărturisire adânc ascunsă, care s-a forțat să iasă la suprafață în ultimele sale clipe?

Telefonul mobil al lui Silas sună. Își verifică ecranul și oftează.

– Trebuie să răspund. Poate că, în timp ce eu sunt plecat, îl poți convinge pe nepotul meu să rămână în Austin. Biroul procurorului nu-și poate permite să-l piardă.

– Să rămână cu o gașcă de mincinoși și escroci? Să crezi tu că te voi ajuta cu asta! strigă George după Silas, în timp ce iese pe ușă. La naiba, dacă ar fi să te conving de ceva, ar fi să te înscrii la Academie! Dacă ești pe jumătate la fel de hotărât cum a fost mama ta, poliția din Austin ar fi norocoasă să te aibă.

– Da, domnule.

Ochii lui se îngustează, studiindu-mă.

– Totuși, asta nu te interesează, nu-i așa?

– Nu, domnule.

Am crescut cu gândul că voi fi polițist. După ce voi termina masteratul, desigur. Dar când a venit timpul să iau acele decizii importante în viață, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă înscriu la Academia de Poliție. Aveam deja prea multe asocieri proaste cu ea.

– Oh, să ai toată viața înainte... spune el cu nostalgie. Nu am avut de ales decât să mă retrag după problemele de inimă și toate celelalte. Atât doctorul, cât și soția au insistat că era timpul. Dar, știi, Jackie mă suna aproape în fiecare săptămână, cerându-mi sfaturi. Era drăguț, mă făcea să mă simt ca și cum încă aș fi fost de o valoare reală. Și vorbea mult despre tine. Era atât de mândră de tine! De bărbatul care ai devenit. Se oprește. Voi doi erați apropiați, nu-i așa?

– Ea este motivul pentru care am aplicat la Universitatea din Texas. Am vrut să mă întorc acasă.

Fruntea i se încrețește, încruntându-se.

– Și nu ți-a dat nici un indiciu, nu-i așa? Pur și simplu, a făcut asta din senin? Fără nici un avertisment?

– A spus anumite lucruri, dar nu m-am gândit la nimic la momentul respectiv.

Toate acele nopți în care a băut, mormăind pentru ea însăși cum să facă alegeri mai bune... Cum de nu am luat-o mai în serios?

– Mi-a spus că nu era destul de bună pentru a fi șefă.

Pare destul de nevinovat să recunosc asta.

El pufnește.

– Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată. A fost unul dintre cei mai buni ofițeri pe care i-am văzut vreodată și, crede-mă, am văzut multe în cei 40 și ceva de ani de serviciu. O pregăteam să îmi ia locul. Ar fi trebuit să mă urmeze când am fost forțat să renunț, dar directorul

ăla fără caracter, Coates, l-a pus pe Poole. A fost nevoie de câțiva ani de intervenții ca să-i dau afară pe amândoi și să o pun pe mama ta acolo. Dar ea cunoștea meseria de șefă cu mult înainte de a o accepta.

Mi-ar plăcea să-i iau laurii la adevărata valoare.

– Ce s-a întâmplat? Pari preocupat.

Îmi îndulcesc expresia.

– Nu, nimic. E bine să vorbesc cu cineva care o cunoștea bine.

George trage un fum lung din trabuc.

– Fiul meu cel mare, Wyatt, a fost ofițer de poliție. A venit acasă într-o zi și a spus: „Tată, mi-au dat o parteneră. Nu poți să faci ceva?” Am spus: „Sigur că pot, fiule. Te pot muta în schimbul de noapte de la reanimare dacă te mai aud spunând un cuvânt despre faptul că ai o parteneră“. Doar trei ture mai târziu, Wyatt s-a trezit cu ochii în țeava unui pistol la un control de rutină în trafic. Tipul era drogat cu ceva, delirând, cu doi copii mici pe bancheta din spate. Poliția nu se putea înțelege cu el. Partenera lui – mama ta – a fost cea care l-a convins să nu apese pe trăgaci. Ea și capul ei echilibrat. Nu s-a panicat nici măcar o dată. Nici măcar nu a ridicat tonul când a avut de-a face cu el, din câte am auzit. Rece ca un castravete. Am știut chiar atunci că era bună. Am urmărit-o îndeaproape după aceea. I-am fost mentor.

– Am crezut că Abe a fost primul ei partener. El e tot ce mi amintesc.

– Nu, domnule. Jackie și Wyatt au fost parteneri timp de trei ani. George se uită în băutura lui, cu o dispoziție brusc sumbră. Apoi Wyatt a fost prins la mijloc între doi gangsteri într-o problemă de război al drogurilor. Își vedea de treaba lui, ieșea de la magazinul din colț. Un glonț l-a lovit în gât. A murit chiar acolo, pe trotuar. Atunci a început să lucreze cu Abraham Wilkes. Și, ei bine, știm cu toții cum s-a terminat.

„A fost un om bun și cinstit.“

„Noi suntem răi, oameni răi.“

George clatină din cap, în timp ce eu mă străduiesc să ignor felul în care mi se strânge stomacul.

– Dumnezeu știe că nu voi uita niciodată acest nume. Un singur polițist devine necinstit, iar eu rămân să șterg ani

întregi amprentele murdare de pe tot departamentul. Uită că am petrecut ani buni înainte de asta cu mai multe echipe de intervenție decât oricine altcineva din statul Texas, încercând să scap orașul de traficantii de droguri care mi-au ucis fiul.

Eu ezit.

– Mama nu a vorbit niciodată despre Abe după ce a murit. Nu a vrut să-mi răspundă la întrebări.

Nu vreau să par prea nerăbdător, dar sunt disperat să aflu ce știe George Canning. I-a spus mama ce mi-a mărturisit mie?

– Îmi amintesc că a spus ceva despre faptul că ai avut o viață grea după aceea. Nu știa ce să-ți spună. George mă studiază un moment lung. Ce a fost el? Antrenorul tău de baseball? Sau era de fotbal?

– Baschet.

– Da. George face o pauză. Încă ai întrebări despre el? Pentru că, dacă ai... Scaunul scârțâie în timp ce el se lasă pe spate. Sunt numai urechi.

Ar trebui să spun nu. Ar trebui să mă prefac că tot ce a fost sau nu a fost Abraham Wilkes nu contează pentru mine după toți acești ani. Mărturisirea tulbure a mamei mele ar putea fi mai sigură în felul ăsta. Dar adevărul este că a contat pentru mine cu mult înainte de noaptea în care a murit mama.

Abe nu a fost doar tipul care m-a învățat să driblez o minge ca un profesionist. Poate că a fost antrenorul meu de baschet timp de cinci ani, dar nu a fost niciodată doar antrenorul meu.

De fiecare dată când marcam un gol într-un meci, nimeni nu aplauda mai tare decât Abe.

Tata nu a venit aproape la nici unul dintre meciurile mele. Spunea că nu putea din cauza serviciului, dar Abe era polițist în ture și reușea să își facă programul astfel încât să poată antrena echipa mea.

Abe ne-a învățat cum să pierdem cu grație și să tratăm toți jucătorii cu respect. De două sau de trei ori pe an, făceam voluntariat cu echipa la o cantină pentru săraci. Alteori veneam și făceam exerciții cu copii mai mici din zone cu venituri reduse. Toate acestea erau o cerință

obligatorie pentru a face parte din echipa lui. Mai importantă decât să joci în meciurile propriu-zise.

Aveam 11 ani când am sărutat prima dată o fată. Numele ei era Jamie, iar Abe a fost singura persoană căreia i-am spus. M-a bătut pe spate cu un zâmbet cunoscător.

Apoi m-a dus la o plimbare cu mașina printr-una dintre cele mai rău famate zone din Austin, încetinind pe lângă un centru comunitar plin de adolescente care împingeau cărucioare de copii. Chiar dacă bârfele din curtea școlii mă învățaseră deja noțiunile de bază, Abe mi-a ținut „discursul“. Acela în care m-a privit cu ochi pătrunzători de culoarea ciocolatei și mi-a spus că, dacă las o fată însărcinată și dacă îmi trece prin minte măcar o secundă să renunț la responsabilitatea mea, avea să mă bată, pentru că sunt mai bun de atât.

Abe a fost ca un tată, ca un frate mai mare și ca bărbatul care voiam să fiu când aveam să fiu mare, toate la un loc.

Da, moartea lui Abe a lăsat o amprentă puternică asupra mea.

Golul era imens.

Iar trădarea pe care am simțit-o din partea acestei figuri paterne, a acestui zeu moral a fost paralizantă. La început, nu am crezut ce spuneau știrile; nu puteam. Cum putea cineva atât de hotărât a face numai ce era corect să facă totuși ceva atât de greșit?

Dar mama nu l-a apărat, nu a discreditat ce spuneau ziarurile. Nu a negat. Pur și simplu, a băut și a lăsat căsnicia ei și familia noastră să se destrame.

În scurt timp, a devenit mai ușor să cred pe toată lumea. Să cred că Abe era vinovat, oricât de mult nu aș fi vrut asta.

Nu sunt multe lucruri mai rele decât să-ți găsești mama moartă în bucătărie cu o armă în mână. Dar să se întâmple asta în aceeași noapte în care ea face aluzie că are legătură cu moartea idolului tău din copilărie...

Acum, singura persoană care ar fi văzut toate dovezile împotriva lui Abe se oferă să-mi dea răspunsuri.

George se apleacă.

– Băiete, ești la fel de nervos ca o felină cu coadă lungă într-o cameră plină de balansoare. Ce se întâmplă?

După 40 de ani în poliție, nu e de mirare că poate vedea prin mine.

– Încă mi-e greu să cred că el a făcut-o, recunosc în cele din urmă.

George își strânge buzele.

– Ce îți amintești?

– Doar ce a apărut la știri.

În ultimele zile, mi-am petrecut ore întregi citind online articole vechi pentru a-mi înprospăta memoria, neputând să uit cuvintele mamei mele.

Abe a murit într-un motel dubios împreună cu alt tip. Două genți – una cu droguri, una cu bani – stăteau pe patul dintre ei. La început, singura declarație pe care poliția a făcut-o publică a fost cea care a confirmat faptul că un ofițer de poliție și un bărbat cunoscut de poliție fuseseră găsiți morți și că se făcea o anchetă. Totuși, presa a aflat repede numele lui Abe, împreună cu detalii despre locul crimei și despre faptul că Abe era singur și nu era de serviciu în acel moment. De asemenea, au aflat că „bărbatul cunoscut de poliție” era Luis Hernandez, un traficant de droguri eliberat cu șase luni înainte. Un lucru a dus la altul și, în curând, publicul a început să strige că DPA încearcă să acopere un polițist corupt.

George se uită lung la băutura lui pentru o clipă, gânditor și cu buzele răsucite, înainte de a lua o înghițitură.

– Știi că Austin este acum al unsprezecelea oraș ca mărime din țară și unul dintre cele cu cea mai rapidă creștere?

– Am citit asta undeva.

Sau poate că mi-a spus Silas imediat după ce mi-a zis să nu vând casa.

– Era mai puțin de jumătate din ce este astăzi pe atunci, dar cu toții am văzut că avea să se întâmple această explozie demografică. Și totuși, atât de mulți oameni încă nu reușesc să vadă cum se schimbă. Ei se așteaptă ca noi – primarul, departamentul de poliție, unchiul tău, noi toți – să îl păstrăm la fel. Toată lumea vrea să trăiască în continuare în mica lor bulă de fericire. Vor să își bea cafelele lor cu lapte elegante, să meargă la festivalurile lor de muzică și la restaurantele lor și să „păstreze Austinul magic”. Sigur, arătăm ca un oraș de basm pe lângă Houston, Dallas sau San Antonio. Dar cu siguranță aici există infracțiuni și sunt teribil de urâte. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem la

vreo 200 de kilometri de granița cu Mexicul, unde trec 500 000 de kilograme de marijuana și cine naiba știe câte tone de cocaină în fiecare an! Fața lui George se înroșește de furie. Respiră adânc pentru a se calma. Am început să observăm o mare problemă cu drogurile care intră în Austin. Diviziile noastre de patrulare se împiedicau de ea peste tot; nu puteau ține pasul. Am știut că trebuie să iau taurul de coarne înainte ca Austin să se transforme într-un alt Laredo.

Este un pic cam dramatic, având în vedere că Laredo se învecinează cu Mexicul, dar pot aprecia punctul său de vedere. Așa cum a spus și el, suntem la doar câteva sute de kilometri distanță, iar în unele zile, distanța pare chiar mai scurtă.

– Așa că am repartizat patru ofițeri la o unitate de teren pentru narcotice. Sarcina lor era simplă – să meargă pe străzi și să aresteze cât mai mulți traficanți. Mari, mici, nu contau. Descoperiți ascunzători și laboratoare, confiscați totul! Închideți-i! Nu-i lăsați să se simtă confortabil în orașul meu! Și, fiule, lasă-mă să-ți spun, tipii ăștia erau buni. Erau perseverenți, căutau ponturi, își asigurau informatori. Îi adulmecau pe traficanți ca niște câini de vânătoare. Canning chicotește. Așa le spuneam eu – câinii mei de vânătoare. Cel mai prostesc lucru pe care l-a putut face Poole când mi-a luat locul după atacul meu de cord a fost să-i închidă. Reduceri bugetare pe naiba! Oricum, au aflat de un ofițer de patrulare care golea buzunarele traficanților pe care îi întâlnea în timpul unor vizite de rutină și le revindea cu reducere. Nu avea un nume. Tot ce știau era că tipul ăsta era de origine africană. Se uită fix în băutura lui. La scurt timp după aceea, Abraham Wilkes a apărut mort într-o cameră de motel cu Hernandez. Nu a fost prea greu să faci legătura între evenimente.

– Ce crezi că s-a întâmplat în noaptea în care a murit Abe?

– Cine știe? Poate că Hernandez voia mai multe droguri pentru mai puțini bani. Poate că nu știa că Wilkes era polițist și s-a panicat când a aflat. Poate că Wilkes l-a amenințat cu ceva. Tipii ăștia sunt niște infractori de joasă speță; unii dintre ei sunt proști ca naiba. Nu există o logică în ce îi privește. Mai trage un fum lung din trabuc. Dar era

clar ce se întâmpla acolo – o geantă sport cu puțin din asta, puțin din aia, o pungă de hârtie maro cu teancuri de bancnote de 20 de dolari. Nu exista o explicație rezonabilă pentru prezența lui Wilkes în motelul ăla de doi bani în acea noapte. Totuși, am sperat să existe un alt motiv, atât pentru binele meu, cât și al departamentului. Dar dovezile împotriva lui Abe s-au adunat rapid. Am urmărit un apel de la Hernandez către el mai devreme în acea noapte. Am găsit bani și droguri ascunse în casa lui, lipite cu bandă adezivă pe spatele mobilei, în gurile de ventilație, sub saltea. Am reușit să facem legătura între droguri și loturile verificate în camera de probe, de la arestările la care participase în ultima lună. El clatină din cap. Este al naibii de păcat că și-a pierdut calea în felul ăsta!

Tic-tacul constant al vechiului ceas de perete este singurul sunet din biroul lui Silas pentru un moment lung, în timp ce asimilez tot ce mi-a spus Canning. Nu are nici un sens ținând cont de ceea ce a spus mama. Dar, din nou, era beată și într-o stare de spirit proastă. Totuși, sunt confuz.

– Deci cum a fost implicată mama mea în toate astea?

George se încruntă.

– Jackie? Ea nu a fost implicată. Am alcătuit o echipă de investigație cu cei mai buni oameni ai mei, dar ea nu a avut nimic de-a face cu asta. Nu aș fi permis niciodată asta, în condițiile în care ea a fost prietenă apropiată cu el – și parteneră, de asemenea – ani întregi. Ea nu voia să creadă, dar dovezile erau imposibil de ignorat. A fost o pastilă greu de înghițit pentru ea.

A înghițit pastila grea cu multă băutură.

– Cum rămâne cu familia lui?

George vorbește precipitat.

– A fost vorba doar despre mama lui, iar singurul lucru pe care avea să-l accepte vreodată era un raport care spunea că lui Abe Wilkes i s-a întins o cursă și că a fost ucis. Ea voia o minciună. A refuzat să creadă adevărul, chiar și când acesta era în sfârșit acolo, în fața lor, cu cerneală neagră și îngroșată. El clatină din cap. Iar soția lui, ei bine, s-a trezit și a plecat cu copilul. Cred că a decis că totul avea să iasă la iveală la timpul potrivit. La naiba, probabil știa deja ce urma să se întâmple! Era soția lui, până la urmă. Dacă ar fi fost bani în plus sub salteaua lor, cred că și-ar fi dat seama în

timp ce înfășura cearșafurile. Probabil a închis ochii. Având în vedere de unde venea, nu m-ar fi surprins deloc.

„De unde venea?” Dina pe care mi-o amintesc era drăguță, blândă și zveltă. Vorbea pe un ton blând. Purta rochii cu flori, făcea prăjituri cu ciocolată și îi aducea soțului ei sticle de bere la grătare, cu un sărut. Era tot ce nu era mama mea.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Și-a reînceput viața în altă parte, cred. Nu pot spune că o învinovățesc. Să fii soția unui polițist care a ajuns să vândă droguri nu-ți aduce nici un premiu la festivalul din comitat, asta e al naibii de sigur. Din câte îmi amintesc, ea nici măcar nu s-a deranjat să se întoarcă să ceară raportul după ce l-am făcut public. Sprâncenele i se strâng. E ciudat, nu crezi? Nu ar fi vrut să-l vadă pentru a fi sigură?

– Doar dacă nu cumva știa deja că era vinovat.

– Exact. George mă fixează cu o privire sumbră. Și, din păcate, Abraham Wilkes *era* la fel de vinovat precum ceilalți. Desigur, nu putem judeca un om mort, dar orice juriu ar fi văzut totul exact cum a fost.

– Ar fi văzut totul exact cum a fost? întrebă Silas, intrând din nou înăuntru.

– Vechiul partener al lui Jackie, Abraham Wilkes.

Ochii lui Silas se îndreaptă spre ai mei și văd în ei întrebarea de avertizare: i-am spus lui George ce a zis mama?

Fac cea mai ușoară mișcare din cap și îl văd cum expiră. Se întinde după băutură.

– Unii oameni nu se pot abține să nu abuzeze de autoritatea pe care o primesc.

– Jackie cu siguranță nu a făcut-o. Un polițist al naibii de bun. George toastează în aer. Și unul dintre cei mai harnici oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Nu ca persoana asta inoportună de aici, care nu apare până ce nu se termină treaba.

Face semn din cap spre Silas, oferindu-i un zâmbet care să însoțească o glumă blândă.

Silas ciocnește paharul cu el.

În cele din urmă, îmi dau seama că la această cină de ultim moment Silas trage sforile marionetei. Înțeleg ce

încearcă să facă – să discrediteze spusele mamei mele la beție și să-mi dea altceva de crezut.

Manipulator, da, dar îl apreciez, pentru că mi-a dat curajul de a înfrunța ce stă împăturit în buzunarul din spate. De fapt, acum sunt disperat să citesc ce avea de spus mama mea. Îmi las paharul abia atins pe birou.

– Țsta e un burbon bun! mă muștră Silas.

– Trebuie să conduc.

– Bine. Sigur că da. Deci îți împachetezi lucrurile în weekend? Judy îți va pregăti camera până sâmbătă.

– Da, domnule. Mulțumesc.

Silas a prezentat un caz convingător în fața lui George Canning și al soției sale. Ar trebui să mă mut cu ei fără chirie – voi primi mese gătite în casă și voi face naveta la serviciu în fiecare zi cu Silas. Voi lua din capitalul casei și voi renova bucătăria. Să-i dau un alt aer ca să nu mă mai înfior de fiecare dată când intru.

După renovare, pot să mă mut înapoi în casă și să le închiriez cele două dormitoare în plus prietenilor mei sau să închiriez întreaga casă pentru a obține un venit suficient pentru a plăti facturile și o ipotecă pe a doua proprietate. Da, Silas a făcut ca viața mea pentru următorii câțiva ani să fie ușor de înțeles. Nu știu dacă sunt convins – poate că ar trebui să o iau de la capăt în Seattle sau într-un loc complet nou –, dar nici gândul de a lăsa în urmă tot ce știu nu mă atrage.

În plus, nu pot scăpa de ceea ce s-a întâmplat. Mama s-a sinucis, indiferent unde aș locui.

– Șef Canning, mă bucur că v-am cunoscut. Din nou.

Îi întind mâna.

Se ridică și îmi strânge mâna, chicotind.

– Sunt doar bătrânul George acum. Și dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de veste! Sau mai bine vino la ferma mea în vizită! Oricând. Ușa e mereu deschisă. Eu sunt lângă McDade, singurul Canning din cartea de telefoane.

Cu un semn politic din cap, mă grăbesc să ies.

În secunda în care pornește motorul, caut plicul în buzunar.

Un amestec ciudat de ușurare și dezamăgire mă lovește când văd singurul fragment de hârtie din interior.

Până la urmă, nu este o scrisoare de adio.

Este o schemă pentru cămara din bucătărie și ceea ce pare a fi un panou detașabil în podea de sub unul dintre rafturi, împreună cu trei cuvinte scrise mâzgălite de ea:

„Deschide-l singur!“

Ochii mei se plimbă prin camera lungă și îngustă, oprindu-se asupra seifului Browning verde metalic de 500 de kilograme, așezat într-un colț, ascuns printre rafturile cu conserve de roșii și cartofi, fixat cu șuruburi pe podea.

Seiful acela este construit pentru a adăposti 29 de arme de foc, dar mama avea doar patru arme personale înregistrate pe numele ei: un Glock, un Colt Python, o pușcă Remington pentru rarele ocazii în care trebuia să facă politică în clubul băieților bătrâni și să meargă la vânatoare de rațe, și arma mea, pușca Hawken a bunicului, o moștenire de familie. Toate sunt acolo și sunt înregistrate, împreună cu o rezervă mare de muniție. Și mai este destul loc înăuntru.

Atunci de ce este nevoie de acest compartiment ascuns sub un raft?

Mă apuc să mut conservele de mâncare pe celelalte rafturi până când raftul metalic este gol și pot să-l trag de pe perete. Nu este greu, dar spațiul este strâmt, ceea ce îl face dificil de manevrat.

Studiez schița, apoi podeaua. La prima vedere, nu există nici un panou evident. Abia când mă ghemuiesc și luminez cu lanterna lemnul uzat văd îmbinările.

Îmi ia câteva minute să desprind învelișul cu un cuțit de unt, dezvăluind un compartiment de aproximativ 60 pe 30 de centimetri, în care se află o geantă sport din nailon negru.

De cât timp se află aici această ascunzătoare secretă?

Alungând această întrebare, iau geanta și trag de fermoar.

Și inima începe să-mi bată cu putere.

– Sfinte Sisoie!

Nici măcar nu aș putea să ghicesc cât de mulți bani sunt aici, dar sunt mult mai mulți decât am văzut vreodată. Și cu siguranță nu au fost incluși în lista de bunuri a mamei pe care Hal a trecut-o în revistă mai devreme.

Scotând un teanc, îl răsfir. O mulțime de bancnote de 20, dar și de la 5 la 500. Cred că am 1 000 de dolari în mână și

mai sunt o mulțime. Ce naiba făcea mama cu atâția bani și de ce i-ar fi ascuns sub dușumea?

Nu e tot ce am găsit.

Printre banii ăștia se află un toc de pistol din piele tăbăcită. Mă încrunt în timp ce îl scot, trecându-mi degetele peste cusăturile negre. Am mai văzut acest toc înainte, dar nu-mi amintesc unde și când.

Abia când îl întorc văd literele cusute pe partea cealaltă.

A. W.

Un gust amar îmi umple gura.

Cui altcuiva i-ar putea aparține asta, în afara lui Abraham Wilkes?

De ce are mama un toc de pistol al lui Abe ascuns împreună cu o grămadă de bani sub podea?

Observ un bilet printre pachetele de bani. Îl iau și îl desfac cu o senzație de rău în stomac.

„Gracie are nevoie de acești bani. Asigură-te că îi primește cât mai repede. Nu pune întrebări, Noah! Crede-mă, nu vrei răspunsuri!“

Jos este o adresă din Tucson, Arizona.

Nu există explicații.

Nici scuze.

Nimic care să-mi dea un sentiment de împăcare, de ușurare. De fapt, face exact opusul.

Un amestec de furie și resentimente arde adânc în interior. Poate că ea a crezut că ultimul „te iubesc“ mă putea ajuta să trec peste asta mai mult decât orice ar fi putut scrie?

Nu avea de gând să se explice, să își expună demonii.

„Sunt o lașă.“

Asta a spus. A spus că nu o putea înfrunța pe Gracie, că voia să îndrepte lucrurile, dar nu putea. Asta e ceea ce ar trebui să facă banii ăștia? Să îndrepte lucrurile?

„De unde naiba ai luat banii ăștia, mamă? Și de ce aveai tocul armei lui Abe?“

Și câți bani sunt aici?

Întinzându-mi picioarele, arunc banii pe podeaua din fața mea și încep să număr, despărțind pachetele și creând mici grămezi pentru fiecare mie. Și apoi la fiecare 5 000.

Până când în jurul meu sunt grămezi de bancnote în valoare totală de 98 000 de dolari.

Cad pe spate de perete, cu mintea zdruncinată. Ce se aștepta mama să fac? Să-i înmânez acest sac de sport plin de bani fiicei regretatului ei partener de poliție? Pentru că *doar* așa Gracie va primi atâția bani. Și nu voia să știe nimeni, inclusiv Silas. De aceea nu i-a pus în seif. Îl cunoștea pe fratele ei. Știa că avea să fie în mijlocul lucrurilor și să îi găsească.

Faptul că nu ar fi vrut ca el – procurorul districtual – să știe de banii ăștia îmi lasă un gol în stomac. Mama a câștigat bani buni – peste 200 000 pe an ca șefă și un salariu mare ca adjunctă în toți anii de dinainte. Dar să achite casa și cea mai mare parte a școlarizării mele și să aibă toți acești bani? Nu mi se pare posibil cu un salariu de femeie singură.

Deci de unde au apărut acești bani? De ce e ascuns tocul pistolului lui Abe?

Și de ce vrea ca Gracie Wilkes să-i aibă?

De ce nu și soția lui Abe, Dina?

Îmi storc creierul, încercând să-mi amintesc tot ce a spus despre familia lui Abe în noaptea în care a murit. Dar tot ce îmi vine în minte este că voia ca fiica lui să știe că el era un om bun.

Și apoi îmi vine alt gând în minte: dacă federalii o investighează pe mama și apar la ușa mea cu un mandat, ultimul lucru pe care vreau să îl găsească este acesta.

– La naiba!

Îmi scot telefonul și caut pe Google distanța. Sunt 12 ore de condus până în Tucson și nu am de ales; trebuie să conduc. Nu pot să trec de securitatea aeroportului cu atâția bani la mine.

12 ore.

24 de ore dus și întors.

E joi seară. Dacă plec acum și conduc fără oprire, pot să ajung acolo după-amiază devreme, dorm puțin și mă întorc până sâmbătă seară.

Piciorul meu începe să lovească nervos. Poate că nu e o idee atât de rea. E o șansă de a scăpa. Și, oricum, ce naiba am de gând să mai fac până atunci?

Dar cum îi explic asta fiicei lui Abe? Nu va fi suspicioasă? Nu am de gând să repet ceea ce mama a afirmat în acea noapte. E așa cum a spus Silas – nu ar fi corect să arunc vina

pe mama. Ea nu este aici pentru a explica. În plus, tot ce mi-a spus George despre Abe a fost condamabil.

Pare la fel de vinovat cum a fost prezentat.

Exact cum a spus mama că au vrut să pară.

La naiba!

Federalii așteaptă în fața casei mele să îmi pună întrebări despre Abe și Dwayne Mantis. Acum apare o geantă uriașă cu bani ascunsă de mama, destinată fiicei fostului partener despre care spunea că îi fusese întinsă o cursă.

Și tocul armei lui Abe.

Silas se înșală – cu siguranță se întâmplă *ceva* aici. Ceva în care mama trebuie să fi fost implicată.

Capitolul 7

Departamentul de Poliție din Austin

Comandantul Jackie Marshall

16 aprilie 2003

Am trei mașini în spate în timp ce urmăresc un Mercedes negru model mai vechi, sperând că tipul care conduce nu mi-a văzut sedanul nemarcat.

Cine știe ce i-a spus fata... Dacă i-a spus ceva. De cele mai multe ori, fetele astea tac, după ce au învățat pe pielea lor că problemele cu un client le aduc pumni și amenințări din partea proxenetului lor, indiferent a cui este vina. Și nu a fost vina ei. Nu era nici vina anonimului care a sunat. Acea persoană a făcut ce trebuia să facă, cerând o verificare în camera de hotel.

Dar am făcut eu ce trebuia? Chiar și cu aerul rece al nopții, îmi șterg o picătură de sudoare de pe frunte. Se potrivește cu greața care mi se agită în stomac. Sunt un amalgam de anxietate, furie și regrete.

În față, Mercedesul face la dreapta după pasajul subteran al autostrăzii. Încetinesc puțin înainte de a-l urma și întorc în parcare a unui motel de prost gust, becurile de la neonul verde de deasupra pâlpâind intermitent. Nu am mai fost la acest motel, dar am fost la o mulțime ca acesta – locuri dezolante la marginea orașului, liniștite cu excepția zumzetului mașinilor de pe autostrada din apropiere, cu pancarta lor care anunță o mulțime de opțiuni, cu excepția celei care îi interesează pe cei mai mulți vizitatori: închirierea camerei pe oră.

Mă retrag într-un loc printre mai multe mașini – ascunsă, dar ca să pot vedea Mercedesul – și cobor viziera pentru a-mi proteja fața. Privesc în liniște cum un bărbat alb și scund coboară de pe scaunul șoferului, cu numărul 18 tatuat pe ceafă, marcând apartenența la o bandă.

Ușa pasagerului se deschide, iar ea coboară, cu tocurile roșii pocnind pe aleea pavată și cu umerii cocoșați în timp ce el o conduce într-una din camere. El se întinde spre ea, cu mâna ca o menghină în jurul brațului ei subțire.

Chiar înainte de a dispărea înăuntru, ea aruncă o privire înapoi, părul ei lung și blond fluturând la întoarcerea bruscă. Fața ei este plină de disperare.

Și, jur, se uită direct la mine!

E ca un pumn în piept.

Îmi las ochii să rătăcească spre poza lui Noah pe care o țin ascunsă în vizieră. Băiatul ăla e mai dulce decât mierea și deștept foc. Și atât de generos! Cum a ajuns așa este un mister pentru mine. Nu e datorită tatălui său, asta e al naibii de sigur. Blair este la fel de ferm ca o cizmă umedă și la fel de excitant ca un sendviș cu piure de cartofi. De ce nu am ascultat-o pe mama când a încercat să mă convingă să nu mă mărit cu el...

Abe. Acesta este motivul pentru care Noah este așa cum este.

Bătrânul Abraham Wilkes. Jos pălăria în fața aceluia om. El l-a învățat pe Noah să fie tânărul de treabă care a devenit.

Strânsoarea din pieptul meu crește în timp ce ridic viziera, ascunzând fața zâmbitoare a băiatului meu, ochii lui curioși.

Ar înțelege Noah de ce am făcut ce am făcut în seara asta dacă ar afla vreodată?

Probabil nu. Majoritatea oamenilor nu ar înțelege.

Bănuiesc că Abe nu va înțelege niciodată.

Cu un oftat greu, cobor din mașină și mă îndrept spre cameră, aruncându-mi țigara fumată pe trotuar.

Capitolul 8

Noah

Tucson, Arizona

– *Într-un kilometru și jumătate vei ajunge la destinație.*

– Bună treabă că m-ai adus aici, Sally.

Las ultimele picături de cafea să-mi cadă pe limbă, apoi arunc paharul gol din polistiren pe podeaua din partea pasagerului, unde se alătură celorlalte. Cofeina a încetat să-și mai facă efectul în jurul orașului El Paso și a trebuit să trag pe dreapta într-o parcare de la Waffle House pentru a dormi câteva ore. Cred că lipsa somnului din ultima săptămână m-a ajuns din urmă.

Acum adrenalina pură mă face să continui. Ca și cum faptul că am 98 000 de dolari în numerar într-o geantă sport pe bancheta din spate nu este suficient pentru a mă stresa, sunt pe cale să îi dau pe toți unei fete care este practic o străină, fără nici o explicație, pentru că nu am nici o explicație de dat.

Oare Gracie Wilkes își va aminti măcar de mama sau de mine? Mă îndoiesc. Ziarele nu au spus câți ani avea când a murit Abe, doar că era tânără. Cred că avea 5 sau 6 ani. Singurul lucru pe care mi-l amintesc de când aveam 5 ani a fost ziua în care am făcut pe mine în pauză.

Adăugând paisprezece ani, asta ar însemna că are 19, poate 20 de ani. Ce va face această Gracie când un tip ciudat va apărea la ea acasă și îi va da o grămadă de bani? Câte întrebări va avea pentru mine?

– *În 75 de metri, vei ajunge la destinație,* spune Sally.

Mă aflu la periferia orașului Tucson. O întindere vastă de nisip și cactuși înalți se vede în stânga mea, până la lanțul muntos din depărtare. Este mult mai verde aici decât mi-am imaginat și totuși foarte diferit de Texas sau Seattle ori de oricare alt loc în care am fost.

Un panou în fața mea, pe dreapta, se leagănă în briza ușoară – o placă de metal atârnată la întâmplare de un singur lanț, rugina mâncând marginile. Parcul de rulote Sleepy Hollow. Numit după strada pe care se află, evident.

Deci Gracie Wilkes locuiește într-un parc de rulote.

Singurul parc de rulote în care am fost vreodată a fost cel de pe lacul Chelan, în afara orașului Seattle, unde prietenul meu și familia lui mergeau în fiecare vară. Stăteam două săptămâni, jucam tenis și înotam, ne sărutam cu fetele lângă focul de tabără după ce părinții se culcau.

– *Ai ajuns la destinație.*

Cred că nu sunt la fel toate parcurile de rulote.

Mă întorc la intrarea principală. Șiruri de unități mobile se aliniază de o parte și de alta a aleii. Toate sunt puțin diferite ca mărime și culoare, dar la fel de cablate, pătate și înconjurate de vechituri. Unele au garduri cu lanțuri pentru a da iluzia că au o curte, dar acele curți sunt pline de mobilă veche, resturi de metal și mașini corodate. Una dintre ele are chiar și o toaletă așezată în fața treptei din față.

Este aproape ora 14.00, nu este nimeni prin preajmă, totuși simt o mulțime de ochi ațintiți asupra mea în timp ce trec cu jeepul meu Grand Cherokee negru – ieșit din fabrică cu doar trei luni în urmă – cu 8 kilometri pe oră, căutând în zadar numărul 212. Este un joc, pentru că nimic nu se potrivește. Unele uși își afișează numărul în alamă, altele sunt mâzgălite cu marker negru pe bucăți de lemn și agățate pe garduri. Alta are un semn de carton lipit de stâlpul de iluminat public.

Acești oameni sunt foarte săraci; nu există două variante. Asta înseamnă că fiica lui Abe este săracă. Cred că asta răspunde la o întrebare – fata va lua banii și va fugi fără să se uite o clipă la mine.

Dar cum au ajuns aici? Dina probabil nu mai e în viață.

Dacă este...

Dina Wilkes pe care mi-o amintesc eu nu ar fi fost prinsă moartă într-un loc ca acesta, darămite să-și lase fiica să locuiască aici.

O femeie la fel de bătrână ca Moise stă pe un scaun ros pe veranda din fața casei și mă privește cu atenție. Cobor geamul și o adiere de aer cald, uscat și de praf îmi invadează interiorul răcorit de aerul condiționat.

– Bună ziua, doamnă! Puteți să-mi spuneți, vă rog, unde este 212?

Ochii ei se îngustează.

– *Vete a la chingada.*

Spaniolă. La naiba! Spaniola mea e de rahat.

– *Uh... Lo siento... Número 212?*

– *Come mierda!*

Aplecându-se, scuipează pe jos.

Mda, nu pare că mă va ajuta. Accelerez puțin și continui să merg înainte. De stâlpul gardului din fața mea atârână un mic semn alb cu numărul 212 scris frumos. Mă uit înapoi la bătrâna doamnă – vecina de alături a lui Gracie, îmi dau seama acum – și o găsesc fixându-mă cu privirea. Mă întreb dacă este suspicioasă față de toți cei care trec pe aici sau doar față de băiatul texan hrănit cu porumb și cu o mașină frumoasă.

Opresc motorul și mă întind după geanta sport.

Și apoi mă îndoiesc de această mișcare.

Oare este sigur să ies din mașină cu o grămadă de bani? Verificând în oglinda retrovizoare, zăresc un bărbat deșirat care se sprijină de un gard și mă privește, având o privire cam dubioasă. Nu-mi dau seama dacă e doar curios sau dacă e în căutarea unei oportunități. Sunt mai greu decât el cu cel puțin 20 de kilograme și pot să mă apăr dacă e nevoie, dar bănuiesc că oamenii care supraviețuiesc pe aici nu se bazează pe forța fizică pentru a se proteja.

Pentru orice eventualitate...

Introduc codul în seiful meu portabil și îmi scot Glockul.

Chiar dacă m-aș simți mai în siguranță cu el asupra mea, nu știu dacă faptul că apariția la ușa lui Gracie cu o armă ne va liniști pe vreunul dintre noi. În plus, nu mi-am adus un toc – l-am lăsat pe cel al lui Abe acolo unde l-am găsit, sub podea – și nici măcar nu m-am uitat la legile privind portul de armă în Arizona, prea nerăbdător să pornesc la drum.

Totuși, vreau să fie ușor de accesat, în cazul în care aș avea nevoie de el în grabă.

Punându-l în geanta sport împreună cu banii, le las pe amândouă pe bancheta din spate. Cobor din SUV, închizând ușile în urma mea.

O corcitură sâcăitoare trece pe lângă mine, făcându-mă să șovăi un pas. Nu am văzut niciodată un câine care să

arate atât de rău. Îi lipsește un ochi și are o bucată din ureche flască. Blana lui maro mată arată ca un covor murdar din anii '70. Cu toate astea, pasul lui este ușor și tropăie încet când trece pe lângă mine, cu un singur ochi îngustat, ca și cum m-ar avertiza să nu mă apropii de șobolanul care se mișcă în fălcile lui. Nu mă pot abține să nu fac o grimasă.

Aruncând o privire rapidă în jurul meu – animalul încă se târăște, iar bătrâna încă se clatină și se holbează, dar cel puțin nu sc UIPĂ –, urc treptele spre vechea rulotă. Respirând adânc, bat la ușă.

Și aștept.

Nu răspunde nimeni. Nu se aude nici un zgomot de pași, dar pot auzi televizorul prin fereastra crăpată. Poate că l-au lăsat deschis ca să-i facă pe oameni să creadă că e cineva acasă? Nu, nu pot să-i văd pe cei care locuiesc într-un loc ca ăsta deranjându-se să-și ia astfel de măsuri de precauție.

În plus, simt mirosul slab al unui sendviș cu brânză la grătar care vine dinăuntru. Cineva e cu siguranță acasă.

Bat din nou la ușă.

Tot nu răspunde nimeni.

– Gracie? strig.

Nimic.

Ce să fac? Nu pot sta aici, nu cu bătrâna aia care-mi face găuri în spate. Cred că aș putea găsi un hotel să mă relaxez câteva ore. Să dorm puțin și să fac un duș. Să mă întorc mai târziu, când va avea chef să răspundă. Ar fi bine să răspundă. Trebuie să scap de banii ăștia și să merg mai departe.

– Ce treabă ai cu ei?

E pândarul de lângă gard, care se plimbă ca și cum nu ar avea nici o grijă. Tricoul alb i se lipește de corp, colorat cu dungii de murdărie și cu pete galbene. Aș spune că nu a văzut mașina de spălat de săptămâni întregi, dacă a văzut-o cumva vreodată.

Ei. Deci Gracie nu trăiește singură. E cu un iubit? Un prieten? Are deja un copil? Cum arată? Am avut o mulțime de ore de omorât în timpul călătoriei de aseară și am petrecut câteva dintre ele întrebându-mă dacă o voi recunoaște.

Mă întorc cu fața la tipul ăsta, păstrându-mi poziția dezinvoltă și vocea relaxată.

– Sunt un prieten de familie.

Privirea lui calculată se plimbă pe mine din cap până în picioare și apoi se îndreaptă spre Cherokee-ul meu.

– Nu te-am mai văzut pe aici, *prietene*.

Nu-mi place tipul, iar asta nu are nici o legătură cu faptul că locuiește în această groapă de gunoi. Are avertismente scrise peste tot pe el, de parcă, dacă aș zăcea în șanț, m-ar întreba cât de rănit sunt ca să știe cât de tare m-aș lupta când mi-ar umbla prin buzunare. Regret că nu mi-am băgat pistolul în pantaloni. Cel puțin el nu poartă, din câte văd.

Mă hotărâsc să continui să joc calm.

– Asta pentru că nu am mai fost niciodată aici. Știi dacă este cineva acasă?

Se oprește ca și cum ar lua în considerare întrebarea mea și gura i se strâmbă în timp ce-și sugă dinții.

– Dina e prin preajmă.

Deci până la urmă ea *locuiește* aici. Nu am încredere în tipul din spatele meu, așa că rămân cu fața la el în timp ce bat din nou la ușă. După zece secunde și nici un răspuns, spun:

– Probabil doarme.

– Da, poate.

El zâmbește, de parcă ar fi cumva amuzant.

Asta rezolvă problema. Va trebui să mă întorc mai târziu.

Sunt la o secundă distanță de a mă îndrepta spre SUV când o femeie strigă:

– Hei, tu! Pe scările mele!

Îmi dau seama că e supărată chiar înainte de a o vedea îndreptându-se spre mine.

Fața ei izbitoare, crispată de furie.

Ochii ei de un verde palid, bântuitori, fixați pe mine.

Un briceag deschis și ținut în pumnul ei.

Capitolul 9

Grace

Mi-am scos cuțitul din geantă în clipa în care am luat curba și am văzut SUV-ul strălucitor parcat în fața rulotei noastre.

Am de gând să-l prind în flagrant pe unul dintre nemernicii care au permis dependența de heroină a mamei mele. În sfârșit!

– Lasă-mă să ghicesc, o faci ca să-ți plătești facultatea?

Trec în marș pe lângă jeepul negru Cherokee, dând o lovitură rapidă cu călcâiul în panoul din dreapta. Și de ce naiba ești aici? Îi rânjesc lui Sims, dar nu-i dau șansa de a răspunde, mergând direct spre trepte. Tipul ăsta e mare. Uriaș pe lângă mine și bine făcut. Dar mizez pe faptul că a crescut într-un cartier din Stepford Wife cu o plasă de baschet în față și părinți care cred că „iarba“ e un lucru al diavolului și nu știe ce să facă atunci când o tipă nebună îl atacă cu un cuțit.

După privirea cu ochii mari pe care mi-o aruncă, am dreptate.

– Ce s-a întâmplat? Săracul puști bogat nu a învățat cum să-și câștige un trai ușor, așa că se hotărăște să vândă iarbă?

– Oh! Își ridică mâinile, privirea lui trecând de la mine spre lamă. Nu știu ce crezi tu...

– Dacă te mai apropii de mama mea, te voi eviscera ca pe un pește! șuier, ținând cuțitul la câțiva centimetri de stomacul lui pentru impact. Pleacă naibii de pe treptele mele!

– Bine... Mă duc. Poți să-mi faci loc să trec? spune el încet și calm.

Mă dau câțiva pași înapoi, iar el trece pe lângă mine, cu brelocul de chei atârnat de deget. Gata să umple parcul cu nori de praf, în timp ce se îndepărtează cu mașina lui de lux.

„Stai puțin...”

– De ce te las să pleci? Fac un pas în față, fluturând cuțitul în fața lui, forțându-l pe tip să se dea înapoi până când spatele i se lipește de glugă. Ar trebui să chem poliția.

Panica îi pâlpâie în ochii albaștri strălucitori.

– Nu vrei să faci asta.

– De fapt, vreau. E un dealer mai puțin care să o ajute pe mama să se drogheze. Te vor iubi în închisoare. Îmi scot telefonul din spatele pantalonilor scurți. Sper că mămica ta e pregătită să-ți trimită cutii de vaselină în pachetul de îngrijire.

– Nu sunt traficant de droguri! exclamă el, iritarea apărându-i în glas.

Dacă n-aș ști, l-aș crede. Dar zilele astea, doar traficanții mamei vin la ușa noastră. A fost o vreme când serviciile de protecție a copilului făceau opriri la întâmplare, dar asta s-a terminat când am împlinit 18 ani și, în mod oficial, puteau să nu dea doi bani pe mine.

– Ce părere ai, Sims?

Dacă cineva poate adulmece alt traficant, acela este el.

– Mi-a spus că e un prieten.

Sims face un pas înainte până când se află la câțiva centimetri de tip, adoptând o poziție amenințătoare.

– Nu l-am mai văzut pe tipul ăsta în viața mea.

Mi-aș aminti. Un bărbat cam de 1,9 metri, cu maxilar pătrat, păr șaten nisipiu în acel stil perfect dezordonat. Are și el acea vibrație de „am bani”, chiar și într-un tricou negru decolorat și blugi de un albastru-închis. Nu mă așteptam ca dealerul de heroină al mamei mele să arate așa. Și, sincer, nici să fie genul de tip care să adulmece o femeie de 39 de ani epuizată și cu privirea rătăcită. Dacă ar fi căutat să facă sex oral ca plată, cred că nu ar fi avut probleme în a-l obține de la blondele frumoase și cocainomane din campus.

– Uite, nu vreau probleme. Face tot posibilul să-l ignore pe Sims, care își lasă greutatea de pe un picior pe altul, gata să se năpustească. Am venit să las ceva. Nu a răspuns nimeni la ușă, așa că voiam să plec și să mă întorc mai târziu.

Detectez un ușor accent, deși nu-l pot localiza.

– Ce vrei să îi dai?

Privirea lui Sims coboară spre buzunarele tipului, căutând acest *lucru*.

Nenorocitul îl va fura la fel de ușor ca și cum mi l-ar fi dat mie. Acesta este punctul în care vecinul meu traficant de droguri nu-mi mai este de folos aici. De fapt, mă înfurie și mai tare.

– Întoarce-te la treaba ta, Sims! Sunt sigură că în curând va veni cineva pentru o pungă de 10 cenți.

Făcând doi pași, Sims își îndreaptă privirea amenințătoare spre mine, cu nările în flăcări.

– Știi, ești îngrozitor de guralivă pentru o fată care are nevoie de ajutor.

– Ți se pare că am nevoie de ajutor? Îi fac semn cu lama. Crezi că sunt proastă? Nu ești aici ca să mă ajuți. Cauți o oportunitate. Și, oricum, ce ai de gând să-mi faci?

– Întotdeauna ai fost o cățea, mormăie Sims, făcând un pas mai aproape de mine și umflându-și pieptul filiform.

Tipul își ajustează poziția, părând gata să-l apuce pe Sims și să-l arunce la pământ.

– Liniștește-te, bogătașule, e numai gura de Sims. În plus, este în perioada de eliberare condiționată, iar dacă pune mâna pe mine, va merge direct la închisoare pentru o perioadă *lungă*. Nu-i așa?

Trebuie să nu-l mai provoc pe Sims. Mizez pe faptul că va fi suficient de inteligent să plece, dar știu deja că e un idiot.

Înainte să aflu cât de idiot este, strigătele Vilmei ne distrag atenția.

– *La casa se está quemando!*

Mă uit spre locul la care arată, spre fumul care se încolăcește pe fereastra bucătăriei.

„La naiba!“ În sfârșit, mama s-a dus și a făcut-o.

Împingându-l pe Sims, îmi închid lama și o arunc în geantă cu o mână, în timp ce cu cealaltă îmi caut cheile.

– Mamă!

Descui ușa și o dau de perete, sprijinindu-mă. O dâră de fum întunecat se rostogolește deasupra mea și se răsucește în sus.

Bucătăria este în flăcări. Nu e nici o surpriză, prăjitorul de pâine este sursa, flăcări furioase țâșnind din el, aprinzând perdelele ponosite care atârnă lângă fereastră.

Acestea se ridică în grabă, dublând dimensiunea focului, în timp ce flăcările ajung la dulapuri și la pereți.

Mă arunc după stingătorul de incendiu, cu inima bătându-mi în urechi.

– Cum să folosesc chestia asta? țip panicată.

O mână puternică mi-l smulge din mână. Tipul pe care tocmai îl ținusem sub amenințarea unui cuțit trage cuiul și îndreaptă duza spre prăjitorul de pâine.

Spumă albă țâșnește spre flăcări. Pare să știe ce face și nu am timp să mă întreb de ce naiba mă ajută. Îmi îndrept atenția spre mama, întinsă pe canapea, cu un braț și un picior atârând pe margine.

Nemișcată ca un mort.

Mă arunc spre ea, împingând măsuța de cafea din drum pentru a face loc. Încercând să ignor haosul din spatele meu, îmi apăs urechea pe gura ei pentru a verifica dacă respiră.

Nu simt nimic.

Picioarele mele se lovesc de podea în timp ce alerg spre camera mea, după cartea scobită în care am ascuns dozele de narcan și, lângă ea, masca de respirație. Ultima dată când a luat o supradoză, doctorul m-a instruit și m-a trimis acasă cu chestia asta pentru *următoarea dată* când voi avea nevoie de ea.

Bâjbâi ca să adun piesele, cu inima bătându-mi în piept.

Am fost plecată poate 30 de secunde și totuși, când mă întorc, e cu totul altă scenă. Flăcările se târăsc de-a lungul pereților și tavanului bucătăriei, căldura intensă făcându-mă să tresar când pășesc peste extingtorul uzat care zace pe podea.

Tipul ține în brațe trupul neînsuflețit al mamei.

– E prea târziu. Haideți!

La naiba! Asta înseamnă că pompierii și poate poliția... Mă năpustesc asupra seringii folosite, smulgând acul de la capăt. Arunc siringa în inima focului.

– Lasă asta!

Tipul mă apucă de braț și mă trage cu el pe ușă, forțându-mă să cobor scările. Îl urmăresc în timp ce trece pe lângă Vilma, care era cu telefonul în mână, rostind o grămadă de cuvinte spaniole pe care le înțeleg, cum ar fi *ambulancia* și *fuego*. Probabil a sunat la 911.

– Las-o jos! Apuc brațul tipului, cu pielea fierbinte, cu mușchii încordați sub greutatea mamei mele, și îi flutur narcanul în față. Trebuie să-i dau asta chiar acum!

În cele din urmă cedează, lăsând-o jos pe pământ, deși îmi dau seama că nu-i place să facă asta.

Rup capacul aplicatorului de spray nazal și al tubului. Pași pe care i-am memorat, dar pe care nu i-am executat niciodată în viața reală. Îmi tremură mâinile în timp ce înfig cartușul de sticlă în aplicator și îl răsucesc.

– Haide...

Ținându-i capul moale în sus, îi pulverizez jumătate într-o nară, apoi jumătate în cealaltă, sperând că nu am greșit și că nu am pus prea mult într-o nară și insuficient în cealaltă. Îi pun masca de respirație pe gură și mă aplec să suflu în ea. O fac prea repede. Încerc să o iau mai încet.

– Lasă-mă pe mine!

Mâini puternice se prind de bicepsul meu și mă trag într-o parte. În mod normal, pumnii mei ar fi fost agitați – o reacție naturală în fața oricui m-ar fi atins –, dar în acest moment sunt recunoscătoare pentru ajutor. El este singurul care îmi oferă ajutor.

Se lasă în genunchi, închizându-și gura peste tub pentru a sufla în el. Se oprește, apoi suflă din nou înainte de a-și muta privirea spre pieptul ei flasc. Cu o ușoară scuturare din cap, se întoarce la mască, repetând ritmul.

– Dacă nu începe să respire singură în decurs de trei până la cinci minute, trebuie să-i mai dau o doză, îi explic, frângându-mi mâinile în timp ce-l privesc, disperată să aud sirenele, stația de pompieri fiind după colț.

Nu e destul de aproape, admit în timp ce mă uit peste umăr și văd flăcările furioase dansând înăuntru, arzând cu nerăbdare fiecare lucru amărât pe care îl avem.

Desfăcându-și ceasul cu o precizie calmă, mi-l înmânează.

– A trecut aproximativ un minut.

Iau ceasul fără un cuvânt.

După altă privire spre pieptul ei și o pauză, el avertizează încet:

– Ar fi bine să îl pregătești pe celălalt.

Îl scot din buzunar și îngenunchez lângă el, cu pumnii strânși.

– Rulota ta nu este bine marcată. Ar trebui să te îndrepti în josul drumului ca să le faci semn să intre.

– Vor urmări fumul. În plus, știu deja unde locuim.

Ochii lui, de culoarea unui cer de vară din Arizona în mijlocul dimineții, clipesc rapid înainte de a se concentra din nou asupra sarcinii sale, iar eu surprind mila din ei. Dar nu spune nimic, continuând să sufle în timp ce eu privesc cum secundarul își face turele, așteptând să se trezească.

Luptându-mă să nu-mi dau drumul la lacrimi în timp ce-i privesc buzele și unghiile cu nuanțe albastrii.

– Rezistă, mamă, vin ajutoare, îi șoptesc. Totuși, nu vin.

Este doar un panaceu până data viitoare.

Pompierii sunt primii care sosesc, paramedicii venind în urma lor.

Iar următoarele minute sunt o avalanșă ireală de pompieri care încearcă să ne salveze casa, de paramedici care îi administrează mamei încă o doză de narkan, întrebările lor standard aducând un sentiment tulburător de déjà-vu, pentru că am mai fost în situația asta.

– Ce a luat?

– Nu știu.

– Dar i-ai dat narkan...

– Poate heroină.

– Altceva?

– Nu știu.

– Când?

– Nu știu.

– Cât a luat?

– Prea mult, evident.

Mulțimea de curioși stă în apropiere, urmărind spectacolul, dar nu oferă nici un ajutor, nici un „Haide, te ducem noi la spital“, în timp ce eu privesc ambulanța îndepărtându-se cu viteză, cu toată energia secată.

Este oare ultima dată?

De câte ori mai poate suporta?

De câte ori mai pot face *eu* față?

Sunt atât de obosită.

– Ți-au spus unde o duc?

Vocea lui profundă mă sperie. Pentru o clipă, chiar am uitat că tipul e aici.

– St. Bart's. Acolo o duc întotdeauna.

– Atunci ar trebui să-i urmăm.

– Noi?

Mă întorc și mă uit la el. Se mișcă de pe un picior pe altul, cu cheile deja atârând în mână, părând gata să fugă. Nu-l pot învinovăți.

– Mă duc singură.

El probabil asta aștepta să audă.

– Haide! Te duc eu.

– De ce? E o întrebare plină de suspiciune.

De ce se oferă să mă conducă? De ce e aici? De ce m-a ajutat?

– Ce vrei de la mine?

Toată lumea vrea ceva.

El oftează.

– Doar... haide! Te rog!

El punctează această rugămintă cu o mână care plutește atât de aproape de spatele meu îngust încât pot simți căldura fără să mă atingă. Mă încordez automat.

Tipul ăsta este un străin, dar înconjurat de oameni pe care îi cunosc de ani întregi, este singurul care a întins mâna după extingtor, care a scos-o pe mama afară, care m-a ajutat să o împiedic să moară. Așa că, în loc să merg pe jos cei cinci kilometri până la spital, mă urc pe scaunul pasagerului din Cherokee.

Tipul apucă în grabă o foaie de pe bord, o împăturește și o bagă în buzunarul de la spate, dar nu înainte ca eu să văd cuvântul *Tucson* și codul meu poștal mâzgălite pe ea. Apoi, fără avertisment, se apleacă peste consolă, brațul său lung și musculos ajungând până la picioarele mele pentru a strânge grămada de pahare de cafea goale.

– Îmi cer scuze. A fost un drum lung, mormăie el.

Îmi încrucișez brațele în jurul cămășii de lucru QuikTrip de culoarea ketchupului, fiind foarte conștientă de fiecare dată când antebrațul lui se freacă de piciorul meu gol. Instinctul îmi spune că este politicos pentru că strânge gunoiul. Că nu profită de ocazia de a mă atinge. Și asta îmi amintește că nu i-am mulțumit.

– Nu trebuia să faci ce ai făcut, îi șoptesc.

Nu e chiar o mulțumire, dar tot mă feresc de tipul ăsta.

– Ba da, trebuia.

Se răsucește pe scaun ca să bage paharele de cafea într-o pungă de plastic pe bancheta din spate, iar un iz de lemn ars și plastic topit îmi ajunge la nări. Hainele lui miros. Ale mele trebuie să miroasă la fel.

Pornește motorul apăsând un buton – nu am fost niciodată într-o mașină care să poată face asta –, creând un nor de praf în timp ce trece pe lângă Sims, un „tâmpitulă“ șoptit scăpându-i de pe buze.

În ciuda situației cumplite, mă străduiesc să-mi ascund zâmbetul.

– La dreapta sau la stânga?

– Stânga. Cuvintele lui mă prind în sfârșit din urmă. Ai spus drum lung. De unde?

– Austin.

Inima mea tresaltă.

– Texas?

– Da, doamnă.

Mă cuprinde un sentiment ciudat de familiaritate. Îmi dreg vocea, sperând să alung răceala pe care o simt crescând în glasul meu.

– Nu ți-am reținut numele.

După o clipă de ezitare, spune:

– Noah Marshall.

Capitolul 10

Noah

– Trebuie să îl trezești, spune un bărbat în halat verde de spital în trecere, oprindu-se suficient de mult pentru a lovi automatul cu palma.

Se declanșează un sunet înfiorător de metal scrijelit de metal și, câteva secunde mai târziu, un jet constant de maro murdar începe să se scurgă.

– Mulțumesc, domnule.

– Nu-mi mulțumiți. După ce o să gustați, veți dori să faceți dreapta din parcare și să mergeți la cea mai apropiată Waffle House.

Râsetele îl urmăresc pe holul slab luminat, în timp ce aștept să se umple paharul de hârtie.

Dacă această cafea se potrivește cu acest spital, o să-i urmez sfatul.

Nu pot să-mi dau seama ce mă deranjează la camera de gardă. Să fie scaunele neprimitoare din sala de așteptare – de culoarea mazării la conservă și la fel de confortabile ca o scândură de lemn –, lumina slabă care strigă că se reduc costurile generale sau podeaua de gresie gri ce nu poate ascunde stratul subțire de praf care o acoperă?

Sau poate că nu are nimic de-a face cu decorul lipsit de strălucire al spitalului și totul are legătură cu faptul că mă aflu aici cu fiica lui Abe Wilkes, așteptând să afle dacă mama ei drogată a reușit să se sinucidă de data aceasta. După ce s-a luptat cu un incendiu în bucătărie care a sfârșit prin a le arde casa.

Nu știu cum mi-am imaginat ziua de azi, dar cu siguranță nu așa.

Durează o veșnicie până ca automatul să-mi distribuie comanda, așa că folosesc timpul pentru a o studia pe Gracie de la distanță, ascunsă într-un colț, cu picioarele ei netede,

de culoarea caramelului, încrucișate la glezne, cu acele mâini care îmi fluturau un cuțit spre stomac cu doar câteva ore în urmă, acum împreunate delicat în poală, cu profilul ei precum o mască de piatră în timp ce se uită pe fereastră.

Nu mi-a mai vorbit de când am mers cu mașina, cu excepția indicațiilor și a acceptării amortite a ofertei mele de a bea o cafea. Având în vedere prin ce tocmai a trecut, i-am respectat tăcerea în timp ce o urmăream prin ușile de la camera de gardă.

Dar acum trebuie să știu mai multe. Mai exact, cum naiba a ajuns familia lui Abe să trăiască așa: Și știa mama despre asta?

Trebuie să fi știut. În biletul ei scria că Gracie are nevoie de acești bani.

Ținând în mână două căni pline cu substanța caldută asemănătoare smoalei, mă îndrept spre colț.

Ea vorbește la telefon.

– Nu pot ajunge la serviciu în seara asta... Nu... Mama e în spital... Încă aștept vești...

Poartă un tricou polo roșu cu o etichetă pe care scrie QuikTrip și le-a spus paramedicilor că a fost la serviciu toată dimineața, deci fie trebuia să facă două ture astăzi, fie are două slujbe.

După ce închide, îi întind cafeaua.

– Am uitat să te întreb ce vrei în ea.

Se uită în gol la ea o clipă.

– E în regulă.

Așez paharul pe măsuța dintre noi, golindu-mi buzunarele de tot laptele și zahărul pe care le-am adunat.

– Oricum, s-ar putea să ai nevoie de zahăr.

Adrenalina care m-a ținut alert se diminuează. Mă las pe scaunul dinspre ea, întinzându-mi picioarele lungi și obosite.

Ea se uită la ele.

– Ai ceva împotriva spațiului personal?

– Nu, doamnă.

Mă mișc astfel încât să fiu înclinat în unghiul opus față de ea. Și îmi amintesc că tocmai a venit acasă și a găsit-o pe mama ei după supradoză în rulota de rahat în flăcări, așa că are dreptul la dispoziția proastă.

O tăcere inconfortabilă se așterne între noi.

– Unde ai învățat să dai primul ajutor? mă întreabă în cele din urmă, cu o voce mai blândă, aproape conciliantă.

– La cursuri de resuscitare cardio-respiratorie. Mi-am luat certificatul de salvamar în liceu.

În mod inconștient, îmi alunec mâna pe braț, gândindu-mă că nu am mai fost într-o piscină de când a murit mama. Sau pe terenurile de sport. Sau la sala de sport.

Ochii ei urmăresc mișcarea.

– Lasă-mă să ghicesc – ai stat pe un scaun la plajă, uitându-te la fete în bikini toată vara. Trebuie să fi fost greu.

Cred că faptul că știe că nu sunt traficantul de heroină al mamei ei nu i-a schimbat prea mult părerea deloc măgulitoare despre mine. Bogătaș. Așa mi-a spus mai devreme. Adevărat, nu mi-au lipsit niciodată prea multe, dar nu am crescut ca un bogătaș.

Îmi forțez un zâmbet.

– Mai degrabă am învățat copii de patru ani să înoate într-o piscină în care cu siguranță au făcut pipi.

Fața ei nici măcar nu schițează un zâmbet. Simt că vrea să spună mai mult, dar se oprește cu o înghițitură de cafea.

– Hm... Tresare și așază paharul înapoi pe masă, uitându-se la el ca și cum ar fi plin de arsenic. Mă bucur că nu i-am dat nici un ban mașinii ăleia ultima dată când am fost aici.

– Când a fost asta? întreb cât se poate de neimplicat.

Ea menționase că paramedicii știau unde locuiesc. Mama ei e dependentă. Este clar că nu a fost prima dată când Dina a luat o supradoză.

– Acum două luni. Și cu cinci luni înainte de asta. Își studiază unghiile un moment lung, poate hotărând cât de mult vrea să-mi divulge mie, un străin. Eu mă duc la serviciu, iar ea dă câteva telefoane. Vede care dintre dealerii ei e prin preajmă. Uneori se duce la ei. Uneori trec ei pe la rulota noastră. De fapt, nu văd niciodată cine sunt; văd doar urmările. Ia de fiecare dată mai mult, până când e prea mult.

O spune cu calm, dar acum înțeleg de ce s-a speriat când m-a văzut pe treptele ei.

– Îmi pare rău. Nu trebuie să fie ușor să-ți găsești mama în halul ăsta. Deși aș prefera asta în locul modului în care mi-am găsit eu mama. Un junghi ascuțit îmi umple pieptul

și mă aplec în față pentru a-mi sprijini antebrațele pe genunchi, concentrându-mi atenția asupra urmelor de praf lăsate de pantofi pe podea. Deci ce se întâmplă acum?

Presupunând că reușește să supraviețuiască. Paramedicii i-au administrat încă o doză de narkan când au sosit, încercând să o tragă înapoi de pe marginea prăpastiei de pe care poate că deja alunecase.

– Dacă supraviețuiește, o vor ajuta să se dezintoxice. Se va externa prea devreme și va promite să meargă la unul dintre programele alea de rahat gratuite cu dezintoxicarea. Va merge la una sau două întâlniri și va decide că asta nu e pentru ea, că se poate descurca singură. Va rămâne curată câteva zile. Și apoi va ieși și va lua o sticlă de vodcă, pe care o va termina dintr-odată. Când nu-i va fi de ajuns, va începe din nou să-și pompeze rahat în vene. Apoi, într-o zi, voi veni acasă și o voi găsi inconștientă. Sau moartă. Ea pufnește, dar este o încercare slabă de a distrage atenția de la faptul că îi curg lacrimi din ochi. Dar acum nu avem o casă, așa că...

Se pare că Gracie a acceptat deja faptul că mama ei va muri în curând. Este doar o chestiune de timp.

– Îmi pare rău că trebuie să te confrunți cu asta.

Sunt atât de multe întrebări pe care aș vrea să le pun, cum ar fi când a început asta și de ce? Dar știu de ce. Pentru că femeia frumoasă și iubitoare care a legănat-o pe fata lui Abe în brațe și-a văzut viața dată peste cap. Femeia pe care am scos-o azi din rulotă? Acea ființă fragilă, cu părul grizonant, cu urme pe braț? Nu e aceeași persoană.

Privirea pătrunzătoare a lui Gracie mă apasă, evaluându-mă în tăcere, înainte de a recunoaște liniștită:

– Știu cine ești.

Stomacul meu se strânge la recunoașterea ei.

– Cum?

– Mama... mi-a spus despre Austin și tatăl meu. Și despre mama ta. Ea...

Se oprește brusc, strângând din dinți.

Asta stârnește neliniște în mine.

– Ce a spus despre mama? Nu pot să-mi ascund emoția din voce. Ce ar putea să știe Dina?

Gracie înghite în sec apăsător.

– Te-am cunoscut înainte. Nu avea de gând să spună asta, dar mă mulțumesc cu atât. Deocamdată.

– Da. Așa este.

– Nu-mi amintesc, murmură ea, mai mult pentru ea însăși.

– Erai mică. O fetiță cu fundițe în păr.

Dar Gracie nu mai este o fetiță.

Pentru prima dată de când am văzut-o repezindu-se la mine, cu ura arzând în ochi, am în sfârșit șansa de a o privi *cu adevărat* de aproape – coama sălbatică de păr brun auriu care îi încadrează chipul, bucele ca niște arcuri moi ieșind în toate direcțiile; nasul ei perfect și delicat; marginea clară de un verde smarald care face centrul de un verde mentă al irisurilor ei să iasă în evidență; niște buze roz, pline și moi, care se întind larg pe fața ei de culoarea caramelului.

Nu am mai întâlnit pe nimeni care să arate ca ea.

Probabil mă holbam la ea de prea mult timp, pentru că începe să se agite, trăgând de tivul cămășii, apoi încrucișându-și brațele la piept.

– Ce este acolo? face semn din cap spre geanta mea sport.

Instinctiv, o trag mai aproape de mine. Glockul este din nou în seiful meu portabil. Am lăsat-o pe Gracie să meargă înaintea mea ca să îl pot încuia, pentru că a intra într-un spital cu o armă nu este cu siguranță o mișcare inteligentă. Dar în nici un caz nu aveam de gând să scap banii ăștia din ochi.

– Doar lucrurile mele.

Privește cu suspiciune.

– Ai ceva să-mi dai. De aceea ai venit.

Am ezitat.

– Da. Dar va trebui să aștepte.

– De ce?

– Pentru că nu e ceva ce pot să-ți dau chiar aici.

Privirea ei se îngustează, iar eu încep să cred că orice încredere pe care am câștigat-o ajutând-o mai devreme s-a diminuat deja.

Sunt salvat de alte întrebări incomode când un bărbat strigă:

– Grace Richards!

Nu Wilkes, observ. Se ridică în picioare și se îndreaptă spre biroul unde o așteaptă un bărbat cu o cămașă de

culoarea somonului și un stetoscop în jurul gâtului. Îi urmăresc îndeaproape. Ea se uită o dată peste umăr la mine, aruncându-mi o privire ciudată, dar nu mă trimite deoparte.

Dina o să reușească. Narcanul a funcționat, anulând efectele mortale ale heroinei pe care și-o injectase. Se fac teste suplimentare pentru a determina dacă drogul a fost amestecat cu altceva care ar putea provoca leziuni ale organelor sau alte complicații.

Un oftat greu de ușurare se scurge de pe buzele lui Gracie.

– Și acum ce facem? Ca de obicei?

Doctorul îi oferă un zâmbet înțelegător.

– Astăzi nu avem un pat disponibil în programul nostru de reabilitare. O pot interna ca pacientă obișnuită pentru a o ajuta cu dezintoxicarea. Vom începe cu subutex și vom continua cu suboxone după ce se stabilizează. Așa ar fi cel mai bine, având în vedere istoricul ei.

– Minunat. Mulțumesc!

– Nimic din toate acestea nu va fi suficient pentru ea, spune el cu blândețe. Te-ai uitat la programele despre care am vorbit?

Evident, nu este prima dată când el o tratează pe Dina.

Ea îi aruncă o privire plată.

– Locuim într-un parc de rulote.

– Și ești sigură că nu există membri ai familiei care să te ajute cu costurile?

– Da, sunt sigură.

Tonul ei glacial nu lasă loc pentru alte întrebări pe această temă.

– Bine, Grace. Încerc doar să te ajut. Se oprește. Știi, unii oameni reușesc să obțină serviciile de care au nevoie în timp ce își ispășesc pedeapsa.

Ea își pleacă privirea și rămâne tăcută. Văzând că Gracie a avut concentrarea de a distruge seringă pe care mama ei o folosea pentru a se injecta, chiar și cu rulota arzând în jurul ei, nu cred că este dispusă să ia în considerare închisoarea ca opțiune pentru mama ei.

– Vrei să o vezi?

Ea clatină din cap.

Privirea lui drept răspuns este plină de compasiune.

– Atunci du-te acasă și întoarce-te mâine în timpul orelor de vizită. Sunt sigur că, dacă te-ar vedea, chiar și pentru câteva minute, asta ar ajuta-o să treacă peste ce e mai rău.

– Azi ne-a dat foc la rulotă.

– Doamne! Doctorul oftează, înfrânt. Hai să așteptăm câteva zile ca să-i spunem asta!

Privirea lui se îndreaptă spre mine, iar eu văd instantaneu întrebarea din ea.

– Voi avea grijă de ea, mimez eu, deoarece am sentimentul că, dacă aș spune-o cu voce tare, aș fi jupuit de viu.

Încuviințând ușor din cap, doctorul o bate pe umăr, repetând:

– Încearcă să te odihnești!

Ea îl privește cum dispare în spatele ușilor, apoi se răsucește brusc pe călcâie și se întoarce spre sala de așteptare pentru a se afunda în același scaun, cu o privire pierdută.

– Ar fi trebuit să las seringa acolo. N-ar fi trebuit să o acopăr, mormăie ea.

– Crezi că ar fi găsit-o?

– Poate că nu dacă nu o dădeam eu însămi polițiștilor. Dar el are dreptate. Închisoarea este mai bună decât alternativa.

Moartea. Trebuie să fiu de acord.

– Chiar nu ai familie aici?

– Nu.

– Familia tatălui tău știe ce se întâmplă cu ea?

Nu i-am cunoscut niciodată, dar cred că familia lui Abe era decentă.

Își studiază unghiile scurte și simple timp îndelungat.

– Părinții tatălui meu sunt amândoi morți. Nu mai există altcineva.

Pentru prima dată de când am găsit acești bani, chiar mă bucur că îi am. Nu puteam să-i dau într-un moment mai bun. Trebuie doar să-mi dau seama exact cum să o fac, dar nu în sala de așteptare a spitalului.

Sunetul stomacului ei care ghiorțăie îmi dă o idee.

– Mă gândeam să-mi iau un burger. Vrei să vii cu mine?

– Nu mi-e foame.

Fața ei rămâne împietrită, chiar dacă îmi aruncă o privire dintr-o parte.

– Ei bine, *mie* îmi este. Și sunt obosit. Și murdar. Abia aștept să mă spăl de mirosul de fum de pe mine.

Se lasă pe spate până când își sprijină capul de perete. Își încrucișează brațele la piept și închide ochii.

Nu va fi simplu, dar pare suficient de inteligentă ca să asculte de rațiune.

– Uite, l-ai auzit pe doctor, ar trebui să dormi puțin.

– Este exact ce încerc să fac. Dacă ai înceta să vorbești... murmură ea.

De parcă fata care poartă un briceag în geantă va adormi înconjurată de o grămadă de străini într-o sală de așteptare.

– E un hotel în josul străzii, cam la un kilometru și jumătate. O să iau o cameră pentru o noapte. De ce nu vii cu mine?

Acum își întredeschide o pleoapă ca să-mi arunce o privire tăioasă.

– Crezi că, dacă mama ta și tatăl meu se cunoșteau acum paisprezece ani, o să te urmez până în camera *ta* de hotel?

Ea pufnește, de parcă ar fi cea mai absurdă idee din toate timpurile. Cred că, în condiții normale, ar fi.

– Eu nu... Asta nu este... Suspin, implicația din spatele cuvintelor ei fiind evidentă. Nu mă pot abține să nu chicotesc ușor, fiindcă gândul de a face sex acum este ridicol. Încerc să te ajut. Și o să iau altă cameră pentru tine, având în vedere că nu am încredere că nu mă vei înjunghia în somn.

– Nimeni nu încearcă niciodată să te ajute. Așa că spune-mi ce vrei sau lasă-mă naibii în pace!

Îmi frec locul dintre ochi unde capul începe să îmi pulseze cu putere. Nu ajung nicăieri cu ea.

– Mama a murit săptămâna trecută și a lăsat ceva pentru tine.

Pe fața ei se citește îngrijorarea.

– Ce este?

– Ceva care ar putea... schimba lucrurile pentru tine.

– Ce este? insistă ea.

– Nu pot să-ți spun aici, o fixează eu cu privirea.

– Are legătură cu tatăl meu?

Ezit.

– S-ar putea.

„98 000 de dolari în numerar pe care mama s-a străduit să-i ascundă și a insistat să ajungă la Gracie?“ Instinctul îmi spune că *totul* are legătură cu Abe.

Este clar că tatăl ei este un subiect delicat pentru ea, chiar și după toți acești ani.

– Să mergem să găsim un loc unde să stăm și să mâncăm ceva, apoi putem vorbi.

Se ridică în picioare, părând pregătită să mă urmeze afară. Dar văd momentul în care se hotărăște să nu o facă, momentul în care umerii i se lasă și trupul i se afundă înapoi în scaun, iar acel foc din ea se stinge.

– Știi ceva? M-am săturat de asta. Așa că nu... Dacă nu ai ceva care să dovedească faptul că tatăl meu nu era un traficant de droguri nenorocit care ne-a distrus viețile, atunci nu vreau orice ar fi, pentru că nu va schimba nimic pentru mine.

Trupul ei subțire și suplu pare dintr-odată atât de mic, atât de... înfrânt. Fizic, încă este tânără și plină de viață.

Frumoasă.

Dar are o privire bântuită, genul de privire pe care o ai când viața te-a dezamăgit iar și iar, când ai văzut multe și ai suferit.

„A fost un om bun.“

„Vreau ca ea să știe.“

Stomacul mi se strânge în timp ce vocea mamei îmi umple capul, amintindu-mi că nu doar bani voia să-i dea fiicei lui Abe. Ea voia să rezolve asta. Să-i ofere lui Gracie liniște sufletească. Un strat de lustru pentru memoria pătată a tatălui ei.

O șansă de a cunoaște alt adevăr.

Dar cum naiba să-i dau asta fără să-i spun tot ce știu, tot ce Silas m-a pus să jur să păstrez pentru mine, ca să protejez numele mamei mele?

Nu cred că pot.

Dar îi pot da 98 000 de dolari dacă o duc într-un loc mai retras. Undeva unde nu poate face o scenă și nu poate aduce poliția.

– Uite, tocmai am condus 12 ore prin două state ca să te văd. Știi că nu mi-ai cerut-o, dar sunt aici. Azi nu am făcut

nimic care să te facă să crezi că sunt un tip rău sau că ți-aș face rău, nu-i așa?

– Nu, dar...

– Nu vrei să stai toată noaptea în sala de așteptare a acestui spital de rahat, flămândă și obosită. Așa că *te rog*, Gracie, ai încredere în mine! Doar de data asta.

Mi s-a spus că e greu să rezisti în fața mea când recurg la implorări. De obicei, nu-mi folosesc aceste puteri – am o oarecare demnitate –, dar, dacă a existat vreodată un moment în care să scot toate armele, acesta este.

Privirea ei precaută se îndreaptă spre geanta sport, apoi din nou spre mine.

În cele din urmă, se ridică în picioare, trăgând de fundul pantalonilor scurți pentru a-i ajusta.

– Nimeni nu-mi spune Gracie.

Aud avertismentul dureros din spatele vorbelor ei. Și pot ghici de ce.

Așa îi spunea Abe.

– Îmi pare rău... *Grace*.

Luându-și geanta, începe să se îndrepte spre ușă, mormăind:

– Pizza e mai bună.

Am oftat ușurat.

– Pizza să fie!

Își analizează rapid hainele, care sunt la fel de murdare ca ale mele.

– Și putem să ne oprim la un magazin pe drum?

– Tot ce vrei tu.

– Ești întotdeauna atât de docil?

– Da, doamnă. Încerc să fiu.

Ea expiră tremurând și își strânge buzele. Nu pot să nu observ aluzia de anticipare care îi pâlpâie în ochi sau aerul ușor de speranță care îi ridică umerii.

Ea chiar vrea ce i-a lăsat mama și, în ciuda scepticismului evident, speră că e ceva care îi va schimba viața.

O geantă cu bani va face asta, dar nu sunt sigur că este ceea ce caută, mai ales dacă începe să tragă concluzii pripite cu privire la motivul pentru care ar trebui să ajungă la ea.

Pe cine păcălesc eu?

Fata asta o să mă omoare.

Capitolul 11

Ofițerul Abraham Wilkes

17 aprilie 2003

Noah deschide ușa, acei ochi albaștri nevinovați stingându-mi instantaneu furia care încă arde în mine de aseară.

Îmi verific ceasul.

– De ce nu ești la școală?

Am așteptat intenționat până când am crezut că avea să plece.

– Am o programare la ortodont peste o jumătate de oră. Privirea lui încruntată îmi zice că veștile nu sunt bune. O să-mi spună că am nevoie de aparat dentar.

– Nu ești surprins, nu-i așa?

Jackie se plânge de ani întregi că trebuie să dea mulți bani pentru a-i îndrepta dinții strâmbi din față, pentru că beneficiile asigurării noastre nu îi acoperă cheltuielile.

– Nu, domnule. Doar că... Vocea lui preadolescentă se sparge, iar el o șterge. O să fie nasol.

Îi zburlesc creștetul capului, părul lui șaten nisipiu fiind la fel de moale la atingere ca atunci când îmi venea până la genunchi.

– Ai prefera să treci prin viață așa? zic și fac un gest spre spațiul dintre cei doi dinți din față.

Noah rânjește.

– Nu e așa de rău.

– Cine spune asta? Chicotesc, amintindu-mi de acei ani incomozi din adolescență când îmi strângeam buzele pentru a nu zâmbi larg. Să nu-ți faci griji! O să mulțumești stelei norocoase mai târziu, când toate fetele te vor urmări. Noah va fi un bărbat al naibii de chipeș când va fi mare. Încerc să-mi păstrez vocea neutră când întreb: Ascultă, mama ta e pe aici?

– E în spate.

– Ce-ar fi să stai aici în față câteva minute și să exersezi aruncarea aia din săritură? Trebuie să vorbesc cu mama ta între patru ochi. Este vorba despre muncă.

Nu vreau ca Noah să fie în preajmă și să poată auzi. Nu trebuie să știe prea multe.

– Da, domnule.

Noah se apleacă pentru a-și lua mingea de baschet, care se odihnește pe podea lângă ușă și este la îndemână, ca întotdeauna.

– Bun băiat!

Îi mai zburlesc o dată părul în timp ce trec pe lângă el.

O găsesc pe Jackie în curtea din spate, tăind ramurile moarte pe care iarna le-a lăsat în urmă. Întotdeauna mi s-a părut că este o pasiune contradictorie. Niciodată n-am crezut că e genul care să se agite pentru lucruri frumoase, de fată, fiind prea ocupată să se agite pentru a câștiga trese în carieră. Dacă există un lucru asupra căruia toată lumea poate fi de acord în privința lui Jackie Marshall, acela este faptul că țintește sus în poliție.

Mă vede venind și aruncă pumnul de uscături cu o teamă care-i umple fața. Ochii ei încercănați se uită în spatele meu spre ușa terasei. Îl verifică pe Noah, fără îndoială.

Orice urmă de calm pe care băiatul acela l-a incitat în mine dispare repede, în timp ce gândurile de aseară reapar cu putere.

– Ce vrei să spun? Că îmi pare rău? Pentru că îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fii acolo. Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple.

Ea își alege cu grijă cuvintele, iar buzele i se răsucesc de parcă ar gusta ceva amar în gură.

– Dar s-a întâmplat! Îmi cobor glasul, știind că se va auzi în acest cartier liniștit, mai ales la această oră a dimineții. Ea unde este?

Pronunț fiecare cuvânt cât de calm pot.

Jackie ezită.

– Nu vrea să fie găsită, Abe.

– Pe naiba! Am văzut privirea ei.

– Am auzit cuvintele care i-au ieșit din gură când mi-a spus că nu pleacă nicăieri cu mine.

Se apleacă să ia o creangă desprinsă, evitându-mi privirea dură.

Ceea ce îmi spune că ori e mai mult decât atât, ori minte, pentru că, atunci când Jackie Marshall îți spune cum stau lucrurile, ar putea să se holbeze la vopsea până când aceasta se desprinde de pe perete.

– Ar fi trebuit să o scoți de acolo oricum. La naiba, ar fi trebuit să nu te fi ascultat niciodată! M-ai manipulat! Nu-mi vine să cred că am lăsat-o să facă asta. Nu-mi vine să cred că am avut încredere în ea.

Dumnezeule, ce ar crede Dina dacă ar ști?

– Ce ar fi trebuit să fac, Abe? Ce ai fi făcut în locul meu?

– Ceea ce trebuie!

Jackie aruncă spre pământ foarfeca pe care o strânge cu putere. Capătul ascuțit străpunge pământul.

– Ei bine, nimeni nu contestă faptul că ești o persoană mai bună decât majoritatea, Abe. Meriți o medalie nenorocită doar pentru că te-ai născut.

– Nu am nevoie de o medalie. Ceea ce trebuie să fac este să o găsesc pe Betsy, iar tu te-ai asigurat că asta va fi aproape imposibil.

Nu am rănit niciodată o femeie și nici nu o voi face, dar, la naiba, degetele mele în jurul gâtului lui Jackie s-ar simți bine acum, chiar și pentru o secundă.

– Îmi pare rău, Abe. Am fost prinsă între ciocan și nicovală. Pur și simplu, nu am văzut altă opțiune.

– Vrei să spui altă alegere care să te avantajeze. Clatin din cap. În ce ne privește pe noi doi? Noi am terminat-o. Ai înțeles?

Mă învârt pe călcâie, nevoit să plec naibii de aici înainte de a-mi pierde cu adevărat cumpătul.

– Încearcă The Lucky Nine! strigă ea, cu reticență în glas.

– Ce?

– The Lucky Nine. E lângă autostradă. Ți-am spus că o voi urmări și am făcut-o. Acolo s-a dus.

– Și acolo ai lăsat-o. O fată de 15 ani.

Măcar Jackie are decența să se arate rușinată.

Capitolul 12

Grace

– Veți fi în camerele 240 și 241. Au o ușă comună, spune zâmbind recepționera plină de viață.

Sunt sigură că îi zâmbește fiecărui client, dar mă îndoiesc că o face *așa*. De parcă ar vrea să sară peste birou și să se arunce cu chicotelile ei la Noah.

N-ar trebui să fiu surprinsă. E înalt și bine făcut, iar acum, când nu mai cred că e unul dintre tipii ciudați care o îndoapă pe mama cu heroină, pot să-i apreciez maxilarul unghiular, gura plină și orice alt detaliu care face să îmi fie greu să nu mă holbez la el. Nu se potrivește cu imaginea de băiat de bani gata de care l-am acuzat, dar cu siguranță are un aspect fercheș.

Și dacă ar trebui să ghicesc, fata asta – cu genele ei false fluturânde și unghiile cu vârfuri franțuzești și pielea netedă și cremoasă ca de păpușă de porțelan – este exact genul lui.

Fie că nu își dă seama, fie că este obișnuit cu atenția, Noah îi oferă doar un „mulțumesc“, în timp ce își strecoară cardul de credit în portofel, brațele sale flexându-se în mod natural odată cu mișcarea. Nu credeam că vorbește serios în legătură cu faptul că vrea să-mi ia altă cameră, dar oricum plănuiesc să plec de îndată ce pun mâna pe ce are el pentru mine.

– Vă mai pot ajuta cu ceva? întreabă recepționera, trăgându-și o șuviță din părul blond și mătăsos după ureche.

Stomacul meu decide că acela este cel mai bun moment să ghiorțăie suficient de tare încât să răsune în holul gol.

Noah rânjește.

– Există vreo pizzerie bună în apropiere?

Ochii recepționerei cochete se aprind ca și cum ar fi invitat-o la cină.

– Enzo's. Se plătește doar cu bani gheață, dar îți garantez că merită. Iată datele lor de contact.

Îi întinde un fluturaș.

– Mulțumesc, doamnă.

Se întoarce să mă privească și zâmbeste.

– Ce e?

– Mă întrebam dacă știi să zâmbești. Ochii lui coboară spre buzele mele. Se pare că știi.

Chiar zâmbesc. Și mă înroșesc, după felul în care se uită la mine.

– Asta pentru că se vede Texasul din tine.

Scăpase mai mult de câțiva „da, domnule“ și „nu, doamnă“ la spital și pentru paramedici. Se pare că tatăl meu obișnuia să spună lucruri de genul ăsta tot timpul. Mama zicea că a fost unul dintre primele lucruri care au făcut-o să se îndrăgostească de el.

Acum înțeleg de ce. E fermecător, mai ales când iese din gura lui Noah.

Se apleacă să își adune bagajele, cu zâmbetul ferm la locul lui.

– O să încerc mai mult să ascund Texasul.

Îmi mușc limba înainte să îmi scape un „nu“ și îl urmez pe ușă, cu privirea la geanta sport, pe care nu a scăpat-o din ochi.

Orice ar fi vrut Jackie Marshall să am, trebuie să fie acolo.

Îl urmez pe lângă piscina care umple centrul curții, cu două etaje de camere cu vedere spre ea, dorindu-mi să am un costum de baie. Nu-mi amintesc când am înotat ultima oară. Am avut noroc că am avut suficienți bani ca să-mi iau o pereche de pantaloni scurți ieftini, un tricou și lenjerie intimă, împreună cu detergent de rufe. Sper că voi reuși să scot mirosul de fum din cămașa de lucru înainte de schimbul de mâine. Va trebui să trec pe la rulotă după aceea pentru a vedea dacă pot recupera haine. Și apoi...

Mi se strânge stomacul la gândul că nu am unde să mă duc după seara asta.

– Sunt sigur că încăperile nu sunt deloc grozave, dar va fi un loc sigur și curat. Poftim, ia-o pe asta! Îmi întinde un card de chei. O să-mi las lucrurile și o să fug să iau pizza. Ce vrei pe ea?

– Orice din ce ai venit aici să-mi dai.

Zâmbește, dar nu cu aceeași relaxare ca mai devreme, în hol.

– Prea fadă.

– Vorbesc serios.

Mușchii maxilarului i se încordează.

– Trebuie să mănânci.

– Tragi de timp. De ce?

Își trece cheia de la cameră peste încuietoare.

– Deci... ce vrei pe ea? Ciuperci? Ardei verde? Șuncă?

Mă uit fix la el, dar am senzația că încăpățânarea mea nu-l va convinge.

– Haide, Gracie! *Grace*.

Mă imploră cu blândețe. Felul în care vocea lui profundă alunecă ușor peste numele meu, felul în care ochii lui albaștri mă studiază...

Ticălosul s-a folosit și la spital de asta ca să mă influențeze.

Oftez. Cred că pot să aștept douăzeci de minute.

– Șuncă crocantă, recunosc cu reticență.

– Pepperoni?

– Cine *nu* pune pepperoni pe pizza?

El ridică din umeri.

– Oamenii nebuni?

– Exact. Eu *nu* sunt nebună. *Tu* ești nebun?

El clatină din cap, iar amuzamentul îi dansează din nou pe față.

– O să bat la ușa ta când mă întorc.

Cu asta, dispăre în camera lui.

Intru pe ușa mea și suspin când simt aerul proaspăt și răcoros. Este un hotel mai nou, decorat în alb și griuri calde, cu o tăblie căptușită de culoarea cărbunelui și cu lenjerie de pat cu modele alb-negru care contrastează cu cearșafurile albe și clare. Baia este luminoasă, cu gresie albă la duș și o perdea de un galben lămâie.

În ciuda tuturor lucrurilor, mă cuprinde un val neașteptat de amețală.

Poate că nu este „nimic grozav“ după standardele lui Noah, dar este cel mai frumos loc în care am stat vreodată. Sigur, aveam prieteni cu familii normale, care locuiau în case normale și care mă invitau să dorm la ei. Dar în seara asta, locul ăsta este numai *al meu* și nu mă pot gândi la

nimic de care am mai multă nevoie decât de un spațiu liniștit pentru a încerca să mă confrunt cu răsturnarea de situație de astăzi.

Îmi las poșeta pe comodă și mă îndrept spre duș.

O bătaie ușoară se aude la ușa dintre camere. Răsucindu-mi prosopul în jurul părului ud și strângându-l deasupra capului, descui zăvorul și deschid ușa. Mirosul delicios de șuncă și brânză mă lovește.

– Nu a mințit. *Este* extraordinară, anunță Noah între două înghițituri, sugând o picătură de sos de roșii de pe degetul mare în timp ce se dă înapoi pentru a mă lăsa să intru. Camera lui este o replică exactă a camerei mele, doar că în sens invers. Scoate niște haine din rucsac. Ies în cinci minute. Poți să mănânci cât vrei.

Îl privesc în timp ce se îndreaptă spre baie, trăgând ușa glisantă în urma lui. Apoi fac o scanare rapidă. Geanta sport nu este nicăieri la vedere, ceea ce înseamnă că a ascuns-o. Nu sunt *atât* de multe locuri unde să ascunzi o geantă sport într-o cameră de hotel.

Poate în dulap?

Mâna mea este la câțiva centimetri de mâner când ușa se deschide și Noah scoate capul afară. Mă aplec ușor spre pizza, smulgând o felie.

– Am uitat să-ți spun că ai cola și bere în frigider.

– Bine. Mulțumesc.

Cred că are impresia că am 21 de ani. Sau cel mai probabil nu-i pasă. Și fie crede că nu sunt genul care să caute prin camera lui în timp ce el este la 9 metri distanță, la duș, fie consideră nu sunt suficient de isteată pentru a-i găsi ascunzătoarea.

Când ai crescut scotocind prin rulotă în căutarea ascunzătorii de droguri a mamei tale, știi câteva lucruri despre jocul de-a v-ați ascunselea. Noah va avea parte de o trezire la realitatea neplăcută.

Dușul începe să curgă. Vreau să fiu sigură că nu va ieși din nou ca să mă prindă în flagrant, așa că mă ocup de felia mea și de o cutie de bere, acceptând că sunt înfometată și însetată. Nu beau aproape niciodată – dependența mamei mele de droguri și alcool mi-a dat o perspectivă neplăcută –, dar am nevoie de ceva care să mă liniștească.

Un minut mai târziu, primesc semnalul pe care îl aștept – sunetul inelelor perdelei de duș trase pe o tijă metalică.

Mă îndrept direct spre comodă, trăgând de toate cele patru sertare deschise. Sunt goale. Apoi deschid ușa dulapului. Nimic în afară de perne suplimentare și un mic seif care stă deschis. Mă îndrept spre sertarul noptierei, deși știu deja că este prea mic pentru a putea ține altceva decât o Biblie.

Nu e nimic nici sub pat.

Și nimic ascuns în spatele perdelelor.

– La naiba... Cercetez din nou camera. Ar trebui să fie ușor, dar poate că e mai deștept decât cred eu și a lăsat geanta sport în mașină. Altminteri de ce ar avea încredere să mă lase aici singură? Ar trebui să fie un idiot ca să...

Salteaua.

A fost mișcată puțin în jos, doar cât să văd că nu e aliniată cu somiera.

Adrenalina îmi pulsează prin vene când mă arunc spre căpătâiul patului, băgându-mi mâna în necunoscut. Degetele mele ating materialul de nailon și zâmbesc cu satisfacție nervoasă. Salteaua este grea și e nevoie de un efort din tot corpul pentru a o împinge, apoi de o tragere serioasă de curea.

Dar, în cele din urmă, eliberez sacul.

Și desfac fermoarul.

Orice anticipare pe care o simțeam face loc unui șoc pur.

– Oh, Dumnezeu!

Geanta e plină cu bani.

Atât de mulți bani.

Ce face Noah cu *toți banii ăștia*?

Mă las jos pe marginea patului. Asta a vrut Jackie Marshall să am? O geantă plină de bani? Mâinile îmi tremură în timp ce răscolesc teancurile de bani.

Nu pot găsi decât o singură explicație pentru faptul că a apărut aici cu banii ăștia la o săptămână după ce ea a murit și pentru că a fost atât de evaziv în legătură cu asta.

Sunt bani din droguri.

Asta era partea tatei din ceea ce avea cu Jackie Marshall? A avut cumva un simț al datoriei de a mi-i da mai departe? Paisprezece ani mai târziu, după ce a murit și nu mai trebuie să răspundă la întrebări?

Noah trebuie să știe povestea tatălui meu. A spus că ar putea avea legătură cu tatăl meu ceea ce avea să-mi dea.

Cât de multe știe Noah, oricum?

Închid ochii strâns și respir adânc de câteva ori. Azi, pentru a doua oară, temperamentul meu își scoate capul urât, iar asta nu e niciodată bine. Nu gândesc limpede când sunt atât de furioasă. Fac diverse lucruri, cum ar fi să flutur cuțite către străinii de la ușa mea și să mă împotrivesc traficantilor de droguri scârboși. Trebuie să mă calmez.

Dar când deschid ochii și văd atâția bani la îndemâna mea, furia nu face decât să se aprindă și mai tare. Iar în ea se amestecă o doză mare de durere și dezamăgire.

Undeva, în adâncul sufletului, am păstrat cea mai mică fărâmă de speranță că mama nu delirează, că poliția s-a înșelat în privința tatălui meu.

Mă holbez la ușa de la baie, imaginându-mi-l pe Noah în spatele ei.

Lașul ăla. De asta a tras de timp.

Îi era frică de reacția mea.

Capitolul 13

Noah

Îmi țin respirația în timp ce duhoarea de fum se intensifică. Apa caldă și un pumn de șampon vor rezolva asta.

Cel puțin Gracie pare mai agreabilă acum decât a fost mai devreme. Trebuie să fi fost datorită dușului și mâncării. Asta mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

Sau poate că a acceptat, în sfârșit, că nu sunt atât de ticălos cum crede ea că sunt. S-ar putea să mă stresez fără motiv din cauza banilor. Nu are casă și, presupun, că e falită. Banii ăștia îi vor rezolva problemele. Poate închiria un apartament decent, o poate băga pe mama ei într-un program de dezintoxicare care ar putea să o ajute să rămână curată.

La naiba, s-ar putea să văd încă un zâmbet sincer și nestăpânit pe fața ei drăguță!

Mă gândesc la asta când perdeaua de la duș se deschide. Mă întorc și o găsesc pe Gracie în picioare, cu geanta sport ținută deschisă între mâinile ei tremurânde.

Fața aceea frumoasă e plină de șoc și de furie.

– *Asta* ai venit să-mi dai? șuieră ea, vocea ei abia auzindu-se peste jetul de apă.

„La naiba!“

– O să-ți explic totul.

Bineînțeles că a cotrobăit. Nu pot avea nici un pic de încredere în ea. Credeam că am ascuns bine geanta, dar e clar că nu sunt destul de deștept pentru ea. Ar fi trebuit să-i dau toată cutia de pizza și s-o trimit înapoi în camera ei. Și cu siguranță ar fi trebuit să încui ușa de la baie. În general, dacă o fată dă buzna în timp ce sunt la duș, nu o face ca să țipe la mine.

– Nu vreau nimic din banii ăștia nenorociți!

Dinții ei sunt încleștați și pot vedea cum i se încordează mușchii din maxilar. Măcar de data asta nu mai flutură cuțitul.

Mâinile îmi cad din locul în care îmi frecau părul cu șampon în poziția de predare.

– Doar... lasă-mă să-ți explic înainte de a lua orice decizie.

– M-ai mințit!

Ce?

– Cum am mințit? Nu ți-am spus nimic!

Azvârle geanta pe podea și apoi își încrucișează brațele la piept, vocea ei devenind răutăcioasă.

– Bine. *Explică-mi!*

– Îmi dai un minut?

Am depășit de mult momentul în care încercam să mă ascund, așa că tot ce pot face este să stau acolo ca un prost.

Furia din ochii ei se diminuează în momentul când coboară de pe față. Chiar și cu tenul ei caramelizat, văd roșeața. E ca și cum abia acum își dă seama că sunt gol. Apucând un prosop de pe suportul de deasupra toaletei, îl aruncă spre mine.

– Grăbește-te! se răstește ea, întorcându-se pe călcâie și mărșăluind afară, lăsând geanta sport acolo unde aterizase.

– La naiba, mormăi în barbă, fruntea mea lipindu-se cu putere de faianță.

Acum chiar nu mă va mai crede.

– A rămas destulă.

Îi întind cutia, încercarea mea slabă de a înainta o ofertă de pace, în timp ce trec de ușa alăturată. Măcar a lăsat ușa de la camera ei deschisă.

– Mi-a ajuns, mulțumesc.

Gracie este cocoțată pe marginea patului ei, degetele ei împletindu-și agil părul într-o coadă. Este de două ori mai lung ud decât uscat.

Cel puțin nu se mai uită la mine de parcă aș fi apăsător pe trăgaci spre tatăl ei. Nici măcar nu se uită la mine, concentrându-se asupra peretelui de vizavi.

Rup două felii pentru mine și apoi arunc cutia pe comodă. După mai bine de o săptămână fără poftă de mâncare, brusc pare că nu-mi pot astâmpăra această foame

sâcâitoare. Poate că organismul meu spune, în sfârșit, că e de ajuns. În plus, mi s-a oferit o distragere a atenției de la propriile probleme sub forma lui Gracie.

Iau o bere, apoi încă una, pentru că am observat doza de pe noptiera ei. Încă nu știu câți ani are, dar având în vedere prin ce a trecut, să-i spun că e prea tânără ca să bea câteva pahare ar fi o prostie din partea mea.

Așezând-o pe măsuța de lângă ea, aleg să iau scaunul aflat chiar în fața ei în loc să mă așez pe pat.

Geanta sport plină de bani scoate un sunet zdrobitor când o las pe podea, lângă picioarele mele.

Apoi aștept în liniște ca ea să spună ceva, pentru că la naiba dacă știu cum să abordez asta, iar ea este imposibil de citit.

– Îmi pare rău pentru mai devreme, spune în cele din urmă, iar ochii ei se îndreaptă spre mine, alunecând peste corpul meu înainte de a se întoarce la perete. Roșeața îi coboară pe gât. Mi-e greu să-mi stăpânesc temperamentul.

– E în regulă.

– Nu mă gândesc bine, trag concluzii și apoi acționez.

– Nu-ți face griji pentru asta.

– Eram supărată pe tine și am... Nu încercam să... se poticnește ea.

Nu mă așteptam la această reacție și nu pot decât să-mi strâng buzele pentru a-mi ascunde zâmbetul. Aș lăsa-o cu plăcere să dea buzna la duș și să țipe la mine dacă asta înseamnă că după aceea primesc această versiune mai moale și mai docilă.

– Da, am observat problemele cu furia.

O tăcere stânjenitoare planează din nou în cameră, întreruptă momentan de pocnetul dozei mele de bere.

Cred că e rândul meu.

– Îți cer scuze. Nu am știut cum să-ți spun despre *asta*. Fac un gest spre geantă. Am găsit-o aseară, cu un bilet în care îmi cerea să ți-o dau ție. Poftim, citește cu ochii tăi!

Scot foaia de hârtie din buzunar și i-o înmânez ca să o citească.

Își încleștează maxilarul, dar, după o lungă pauză, primesc un mic semn de acceptare din cap.

– Știam deja despre mama ta, recunoaște ea în tăcere, luând o înghițitură din propria bere, în timp ce ochii ei

pătrunzători se ațintesc puternic asupra mea. Că a murit. Și cum a murit.

Cuvintele ei îmi stârnesc un junghi ascuțit în piept.

– Cum? întreb, limpezindu-mi vocea împotriva țafnei bruște care apare ori de câte ori subiectul devine sinuciderea mamei mele.

– La știri.

– Dar tu locuiești în Tucson. De ce naiba moartea mamei mele ar fi fost mediatizată aici?

– Mama are o obsesie nesănătoasă pentru Texas. Mai ales pentru orice are legătură cu Departamentul de Poliție din Austin. Se întinde pe pat, cu spatele lipit de capăt și cu picioarele lungi și bine conturate încrucișate la glezne. Pare că se instalează pentru o noapte lungă de discuții. Ea spune că cineva de acolo i-a întins o cursă tatălui meu. Jură că el nu ar fi vândut niciodată droguri.

Exact la ce făcea aluzie mama mea.

Dina trebuie să știe ceva. Dar i-ar fi spus ea lui Gracie?

Fac tot posibilul să mă prefac că nu știu nimic și sper ca Gracie să nu simtă tensiunea care îmi curge prin membre.

– Ar fi greu să accepți asta despre cineva pe care l-ai iubit și în care ai avut încredere. Ezit o clipă. De ce crede că i s-a înscenat asta?

– Pentru că este o femeie nebună și drogată? Nu știu. Gracie presează cutia de bere goală și o aruncă la întâmplare spre coșul de gunoi din colț. Dar asta i-a distrus viața. Și pe a mea.

Ori Gracie este o actriță de primă mână, ori Dina nu i-a spus nimic.

– Crezi că el a făcut-o?

– Nu am crezut. Și apoi am făcut-o. Privirea ei se îndreaptă spre geanta cu bani și gâtul i se mișcă după o înghițitură grea. Și acum ai apărut aici cu asta și fără nici o explicație. Așa că mă gândesc că e vinovat de *ceva*. Pare să se gândească îndelung la următoarele cuvinte. Mama vorbește mult despre Jackie.

– Oh, da? Iau o înghițitură mare din berea mea și apoi întreb cu răceală: Ce spune?

Deja îmi dau seama că nu o să-mi placă.

Gracie culege o bucată de ață de pe cuvertura patului.

– Că a fost implicată în înscenarea tatălui meu.

„Suntem oameni răi, foarte răi.“

Îmi alung vocea mamei mele din cap.

– Are dovezi?

Gracie clatină din cap, iar asta îmi aduce un sentiment ciudat de ușurare.

– De ce ai plecat din Texas?

– Cartierul s-a întors împotriva noastră. Cel puțin asta mi-a spus ea; nu-mi amintesc, dar a zis că oamenii ne urmăreau fiecare mișcare, se holbau când treceau pe lângă noi. Vecinii care ne invitau la cină înainte nici măcar nu ne salutau. Unii țipau la ea. Îmi amintesc că s-a întâmplat o dată sau de două ori. Fața ei se strânge cu o încruntare drăguță. Nu înțelegeam de ce erau atât de răi cu noi pentru că tata avusese un accident la serviciu. Asta mi-a spus mama că s-a întâmplat: că a avut un „accident“ și că nu avea să mai vină acasă. Apoi, într-o noapte, cineva a aruncat o cărămidă în fereastră. Așa că ne-a făcut bagajele și am plecat în Arizona.

Tristețea din vocea lui Gracie s-a transformat rapid în amărăciune.

Faptul că un cartier se întoarce împotriva ta te poate face să te ridici și să te muți. Poate peste noapte. *Poate*. Dar, potrivit lui Canning, Dina nu s-a întors niciodată, nici măcar nu a cerut să vadă raportul poliției. De ce?

– De ce să o acuze pe mama că a luat parte la asta?

Este doar o văduvă cu inima frântă devenită drogată? Sau este ceva mai mult decât atât în această parte a poveștii? Trebuie să fie, pentru că altfel de ce ar fi avut mama tocul pistolului lui Abe ascuns sub podeaua noastră?

Ce știe Dina?

Gracie răspunde cu o ridicare din umeri, dar nu e nimic nonșalant în asta. E încă suspicioasă, încă are o privire calculată în timp ce mă studiază.

– Tatăl meu și mama ta au fost cei mai buni prieteni și parteneri ani întregi. Chiar și după ce mama ta a fost promovată. Dar apoi tata a murit, iar ea a rupt legătura cu noi. Nu a mai răspuns la telefoanele mamei mele.

– Ea nu ar face asta.

– De ce ar minți mama? Ochii pătrunzători ai lui Gracie se fixează asupra mea. Pare ciudat, nu-i așa? Au fost parteneri și prieteni ani întregi, apoi ea pur și simplu ne-a

întors spatele. Timp de paisprezece ani. Și acum apari tu cu asta. Arată spre geantă. De ce?

Chiar așa, de ce? Mă concentrez asupra berii din mână în timp ce încerc să-mi amintesc acele prime săptămâni, acele luni după ce a murit Abe. Am mers la înmormântare, asta îmi amintesc. Dina stătea pur și simplu acolo, o umbră de femeie, cu ochii umflați, dar fără lacrimi vărsate – ca și cum s-ar fi golit deja de această capacitate. Ascunsă lângă ea, o mică Gracie încruntată, cu privirea largă, în timp ce ochii ei cutreierau mulțimea de fețe din jur.

Am plecat la scurt timp după aceea. Nu-mi amintesc să fi participat la o recepție. Îmi amintesc doar că Silas și mama stăteau în curtea din spate, unchiul meu vorbind încet în timp ce umplea în mod repetat paharul din mâna mamei. Mama... Tot ce făcea era să se uite în adâncul piscinei și să-și golească paharul la nesfârșit.

Câteva zile mai târziu, s-a întors la muncă. Și atunci am început să stau singur acasă. A spus că eram destul de mare, că nu mai era nevoie să mă duc la Dina și Abe după școală. La vremea aceea, am fost mai mult decât recunoscător. M-am gândit că o făcea ca să nu mai fie nevoie să trec în fiecare zi prin fața ușii lui Abe și să-mi amintesc că era mort.

Dar dacă ceea ce spune Gracie este adevărat...

Dacă mama mea credea că Abe era un om atât de bun, de ce ar fi rupt legătura cu Dina și cu fetița ei în felul ăsta?

Nu am un răspuns pentru Gracie – sau pentru mine –, așa că mă abțin.

– Nici nouă nu ne-a fost tocmai ușor după ce a murit. Mama a început să bea, iar părinții mei au divorțat. M-am mutat în Seattle să locuiesc cu tata.

– Da, am auzit că Seattle este dur. Parcul tău de rulote era ca în Hollow?

Ea nu-și ascunde disprețul.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Sunt un măgar.

Ea ridică din umeri.

– Nu ai avut de-a face cu asta.

Și totuși, nu pot să nu mă simt responsabil.

Ea face o pauză.

– Tu ce crezi? Ești mai mare decât mine. Trebuie să-ți amintești de el, nu? Crezi că tatăl meu a fost vinovat?

„A fost un om bun.“

„Vreau ca ea să știe.“

Cuvintele mamei sunt un sunet constant. De ce nu mă pot hotărî să le dau glas?

– Nu știu.

Dau pe gât jumătate din cutia de bere ca să-mi adun gândurile. Bazându-mă pe ceea ce au spus George și Silas, cazul este ferm închis, dovezile sunt irefutabile. Oare, dacă ar ști ce a mormăit mama – beată și cu câteva momente înainte de a decide să-și ia viața –, asta le-ar ajuta pe Gracie și pe Dina? Nu sunt sigur și nu mi se pare corect să repet asta. Le-ar putea răni și mai mult. Ar afecta cu siguranță amintirea mamei mele.

„Să lăsăm câinii care dorm să zacă.“

De câte ori va trebui să-mi spun asta înainte ca această vină să mi se ridice din piept?

Greutatea acelor ochi verzi ațintiți asupra mea este sufocantă. Trebuie să schimb subiectul.

– The Hollow¹. Sună ca un film de groază.

Întârzie, dar fața lui Gracie se luminează în cele din urmă cu un zâmbet.

– Până și polițiștii îi spun așa. I se potrivește, nu-i așa?

Dintre toate locurile în care să fugi...

– Cum ai ajuns acolo?

– Acolo a crescut mama.

– Nu mai spune!

Gracie se întinde după cutia de bere proaspătă pe care i-am lăsat-o pe noptieră și o desface.

– Nu era rău când eram copil. Dar apoi proprietarul a vândut-o unor oameni care nu dau doi bani pe nimic altceva decât pe obținerea taxelor lunare. Totul s-a dus naibii după aceea.

– Așa că Dina s-a mutat din Tucson în Austin... și înapoi în Tucson.

De la fata din parcul de rulote la soția texană elegantă și apoi la drogata cu heroină. Mă străduiesc să-mi potrivesc amintirile despre Dina lui Abe cu Dina pe care am scos-o astăzi dintr-o rulotă în flăcări.

– În aceeași rulotă. Tensiunea îi încleștează maxilarul. Cea pe care a ars-o până la temelii făcându-și sendvișurile cu brânză topită.

– Cel puțin nu trebuie să te întorci la acea viață. Poți să o iei de la capăt într-un loc nou. Undeva cu oameni buni.

– Mama e dependentă de heroină, Noah. „Oamenii buni“ nu vor să fie în preajma celor ca ea.

– Atunci dă-i ajutorul de care are nevoie! Poți face asta acum.

Ea clatină încet din cap.

– De ce?

– De ce să îi ofer ajutorul?

– Nu. De ce a vrut Jackie să am toți acei bani?

„Bună întrebare!“

– Nu știu de ce sau de unde au venit. Mi-a cerut să ți-i aduc și așa am făcut.

– *După* ce a murit. Buzele lui Gracie se încrețesc. Nu pune întrebări. Nu vrei răspunsuri. Asta scria în bilet, nu-i așa?

– Dacă te poate ajuta, ia-l!

Nu am de gând să stau aici și să mă gândesc la toate modurile îngrozitoare în care DPA l-ar fi putut nenoroci pe Abe acum paisprezece ani, pentru că asta ar putea să o includă și pe mama. Trebuie să trec de această conversație, să îi fac cu mâna lui Gracie și sacului ei mare de bani și să merg mai departe.

Își îndreaptă privirea spre tavan, inspirația ei profundă atrăgându-mi atenția asupra modului în care maioul ei negru se întinde pe piept, îmbrățișându-i curbele. Îmi las repede privirea în jos.

Cu siguranță nu mai este o fetiță. Și dacă nu ar fi fost cine este, dacă ar fi fost o fată pe care am zărit-o la sală sau la bar, pun pariu pe 100 de dolari că nu mi-aș fi putut lua ochii de la ea nici măcar o secundă. Dar ea este fiica lui Abe, iar această realitate este un duș rece pentru aceste gânduri.

– Cum a știut Jackie unde să mă găsească?

Ridic din umeri.

– Nu ar fi fost atât de greu, răspunde tot ea.

– Nu și dacă această adresă este trecută în dosarele mamei tale.

Întrebarea mai importantă pentru mine este dacă mama a ținut evidența familiei lui Abe în toți acești ani. Urmărind spirala descendentă a Dinei? Sau îi găsisse de curând? A

prevăzută ea situația în care Gracie se va afla astăzi? Probabil că da.

Este logic totuși că ar fi vrut să-i dea banii lui Gracie, nu Dinei. Nu poți da o geantă cu bani unui dependent.

Deci da, mama știa cu siguranță cât de mult decăzuseră.

Nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu aș fi fost acolo. Gracie ar fi fost captivă în sala de așteptare a spitalului. Nu ar fi avut unde să trăiască.

Dar apoi, dacă Grace nu m-ar fi găsit în prag, probabil ar fi intrat pe acea ușă mai repede și ar fi oprit prăjitorul înainte de a lua foc.

Oricum ar fi fost, Dina ar fi luat o supradoză de heroină.

Împing geanta sport cu piciorul, îndreptând-o spre ea câțiva centimetri.

– Banii ăștia nu puteau veni într-un moment mai bun.

– Câți bani sunt înăuntru?

10 000. 20 000. Ce sumă sună rezonabil? Ce aș putea să-i spun ca să-i fie mai ușor să accepte asta, cel puțin până când voi fi plecat de mult? Aș putea să o mint și să-i spun că nu i-am numărat, dar ce persoană întreagă la minte ar fi traversat două state fără să-i numere?

– 98 000.

– Sfinte Sisoie! șoptește ea, o găfâială alunecându-i printre buze înainte de a-și acoperi gura cu mâna. Trec cel puțin zece bătăi de inimă înainte ca fața ei să se răsucească de scepticism. De ce nu i-ai păstrat?

– Pentru că mama m-a rugat să ți-i dau ție.

Ea își dă ochii peste cap.

– Asta nu i-ar opri pe majoritatea oamenilor.

– *Pe unii oameni, nu.*

Aș fi putut să îi păstrez. Aș fi putut să îi donez în scopuri caritabile, în mod anonim. Aș fi putut să îi duc la poliție.

Nu voi spune că toate aceste scenarii nu mi-au trecut prin minte pe drum, în timp ce mă întrebam dacă făceam ceea ce trebuia. Dar undeva, de-a lungul acelei autostrăzi întunecate și deschise, am ajuns să accept un adevăr simplu.

– Ea nu mi-a scris o scrisoare. Nu mi-a lăsat o explicație sau scuze. Știa că se va sinucide și nu a vrut să-mi spună de ce. Am înghițit acel nod înțepător din gât. Singurul lucru pe care l-a făcut a fost să lase acel teanc de bani și acel bilet.

Așa că m-am gândit că trebuie să fi fost important pentru ea ca tu să primești asta.

Mai important decât să-i spună fiului ei că-i părea rău.

Mă uit în direcția lui Gracie și o găsesc privindu-mă cu atenție, cu compătimire în privire. Poate că, până la urmă, nu mă urăște.

– Ce ai face dacă un străin ar apărea la ușa ta cu o geantă cu bani pentru tine și fără nici o explicație în afară de „nu întreba“? I-ai lua?

– Dacă aș fi în situația ta, fără casă și cu o mamă care e la o injecție distanță de a nu se mai trezi niciodată, aș lua banii ăia și nu m-aș mai uita înapoi.

Fața ei se înroșește.

– Chiar dacă ar fi aici din cauza unui lucru imoral? La naiba, ilegal?

Are o conștiință mult prea puternică pentru o fată săracă și fără un loc unde să trăiască. Dar îmi place asta la ea. Înseamnă că, în ciuda faptului că a crescut cu o mamă drogată și cu fantoma unui tată polițist corupt, undeva pe parcurs a căpătat simțul integrității.

Totuși, acesta este unul dintre acele momente în care trebuie să iei ceea ce ai în față și să nu pui întrebări. Ea este suficient de inteligentă pentru a vedea asta. Poate că tot ce are nevoie este o permisiune.

– Ce crezi că s-ar întâmpla cu acești bani dacă i-aș da poliției? întreb, dar nevrând să stârnesc întrebări la care nu vreau să răspund. I-ar folosi pentru departamentul lor. Și-ar cumpăra un SUV nou, poate echipament de birou. Nu ar avea nici o problemă să-i cheltuiască așa cum ar vrea. Așa că de ce să nu-i folosești tu? Meriți șansa de a o lua de la capăt.

A trecut mult timp până când a încuviințat din cap aproape imperceptibil. O să ia banii. Nu e proastă.

– Vei fi bine?

Îmi alung îngrijorarea cu un răspuns neconvingător:

– Da, bineînțeles.

– Ascultă, mă duc să dorm câteva ore înainte de a conduce mâine spre casă.

Îmi trag corpul obosit de pe scaun, aruncând șervețelele și cutiile în coșul de gunoi de lângă micul birou. Sunt pregătit ca ziua de azi să se termine.

Ajung până la ușa alăturată, cu palma pe mâner. Aproape liber să merg acasă.

Și apoi Gracie întreabă singurul lucru pe care speram să nu-l întrebe.

– Mama ta a vorbit vreodată cu tine despre ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

Umerii mei se lasă. Nu-i datorez nimic și totuși urăsc să o mint în legătură cu asta.

– A spus ceva, nu-i așa?

„Ia banii și fugi, Gracie! Uită de trecut!“

Patul scârțâie în spatele meu. Mă aștept oarecum să simt muchia ascuțită a lamei ei înfiptă în carnea mea, dar în schimb degetele reci se așază pe antebrațul meu într-un mod blând de care nu o credeam capabilă.

– Ce ți-a spus despre tatăl meu?

Încă o pauză lungă și apoi atingerea ei alunecă.

– Era vinovat, nu-i așa? Vocea ei se schimbă brusc, iar când îmi adun curajul să mă întorc și să o privesc în față, ea clipește pentru a-și alunga lacrimile. Nu contează. Știam deja că este. Asta nu schimbă nimic.

Nu pot suporta să văd o fată plângând. Dar, din anumite motive, e mai rău cu Gracie. Înainte de a mă putea opri, ajung la o lacrimă care îi aluneca pe obraz, îndepărtând-o cu vârful degetului mare.

Ea se întoarce tresărind ușor, iar eu îmi las mâna să cadă. Am observat asta la ea – se retrage de fiecare dată când cineva se apropie de ea. Singura dată când nu a făcut-o a fost când și-a fluturat cuțitul împotriva rahatului ăluia de Sims.

– Ai dreptate, nu are. Ia banii și continuă-ți viața!

– Doar că... Maxilarul ei se strânge. Mama nu s-a drogat niciodată înainte, nici măcar nu a băut. Ce a făcut el? Acel lucru a transformat-o în *asta*. Ne-a ruinat viețile, ea va jura că e nevinovat până la ultima suflare, iar eu nu suport... Buzele acelea pline se strâng într-o linie. Îl urăsc atât de mult pentru asta!

La naiba! Nu o pot lăsa să creadă asta.

– Ea nu a spus că e vinovat, Gracie.

Se uită la mine de după o perdea de gene, diferența de înălțime de vreo 20 de centimetri forțând-o să își dea capul pe spate ca să-mi întâlnească ochii.

– Ce a spus?

– Nu prea multe după ce a murit el. Și apoi, spre sfârșit, a băut foarte mult. Oftez. Dar a spus că tatăl tău a fost un om bun.

– Așa e. Care a fost și traficant de droguri?

O încruntare sceptică îi descrețește fruntea.

– Asta e tot ce știu.

Pornesc spre camera mea de apartament, sperând că nu mă va urma. Ea nu mișcă nici un mușchi, o privire năucită invadându-i fața.

– Banii sunt ai tăi, Gracie. Un ofițer de poliție decorat, șef al Departamentului de Poliție din Austin și vechi prieten de familie, i-a lăsat pentru tine pentru a te ajuta să treci peste o perioadă grea, iar asta e tot ce ai nevoie să știi.

Asta sună precum ceva ce mi-ar fi spus Silas să zic.

– O să închid ușa asta. Bate la ușă dacă ai nevoie de ceva!

Am văzut deja de ce e capabilă fata asta când e furioasă. Nu vreau să mă trezesc cu o lamă în boașe după ce a stat trei ore în pat și a decis că nu e suficient de satisfăcător ce i-am spus.

Corpul meu se umple de ușurare în momentul în care se închide zăvorul. Sperând că nu bate la ușă, că nu vrea să rediscut despre noaptea în care a murit mama în speranța de a găsi indicii. Explicații pentru bani și pentru cuvintele mamei mele.

Îmi scot hainele și mă strecor sub pătura rece și aspră, așteptând să mă lovească acel sentiment de ușurare și de împlinire. Am făcut ce mi-a cerut mama. Gracie are banii, iar eu i-am spus că Abe a fost un om bun. O să fie bine.

Și totuși o greutate sufocantă încă mă apasă pe piept.

În traducere din engleză, *hollow* înseamnă groapă, văgăună, cavernă. (n.red.)

Capitolul 14

Grace

Sunt trezită dintr-un somn adânc de telefonul meu.

– Mda?

Salutul meu iese mai degrabă ca un suspin.

– Grace Richards? întrebă o femeie, voci joase bâzâind în fundal.

– Da?

– Dr. Coppa a vrut să vă anunț că în această dimineață s-a eliberat un pat în centrul nostru de reabilitare, așa că am mutat-o pe mama dumneavoastră. Se simte bine și ar vrea să vă vadă. Orele de vizită vor începe în curând.

Mă îndoiesc că toată lumea primește astfel de apeluri personale de la spital și mă îndoiesc, de asemenea, că toată lumea are un medic care se străduiește de nenumărate ori pentru ei. Sunt conștientă că am parte de toată mila doctorului Coppa.

– În regulă. Mulțumesc. Voi fi acolo – mă uit la ceas și văd că e deja 10.30 dimineața – în curând.

Bine că am anunțat că sunt bolnavă pentru tura de dimineață. Să mă ocup de clienții benzinăriei este ultimul lucru pe care îl pot face acum, în timp ce încerc să-mi refac viața și să dau un sens vizitei-surpriză a lui Noah.

Zumzetul scăzut al vocii unui comentator sportiv de la televizor trece prin peretele dintre camera lui și a mea. Probabil își face bagajele, nerăbdător să pornească pe acel drum lung înapoi spre Austin.

Gândul că se îmbracă mă face să gem în pernă. Sunt îngrozită că am dat buzna peste el la duș aseară. De acord, ar fi trebuit să încuie ușa, dar asta nu e o scuză. Și apoi a stat acolo, fără să mă înjure sau să țipe la mine să ies naibii afară. În schimb, el a încercat să mă calmeze *pe mine*.

Obrajii mi se înroșiseră în acel moment stânjenitor, bine imprimat în memorie.

Nu e ca și cum Noah ar fi primul tip dezbrăcat pe care l-am văzut vreodată. Am avut iubiți în liceu. În plus, trăind în Hollow, unde starea de ebrietate merge mână în mână cu indecența publică, am întâlnit mai mult de un dobitoc care se bucura de o plimbare în pielea goală la amiază. Întotdeauna sunt cei transpirați, cu burțile umflate permanent de la băutura tare și cu smocuri de păr care cresc în locuri în care nu ar trebui să crească.

Și a mai fost momentul în care am terminat examenul de engleză cu o oră mai devreme, am venit acasă și am găsit-o pe mama în genunchi în fața unui tip slab, cu pantalonii în jurul gleznelor, cu o pungă cu fermoar de pastile Oxy atârându-i de degete ca o momeală.

Am văzut destui bărbați dezbrăcați, dar nici unul nu arăta ca Noah. Fiecare centimetru din el este sculptat în mușchi aurii, iar linia de bronz din jurul șoldurilor dovedește că nu are nici o reținere în a-și arăta pieptul lat.

Și, culmea, era acoperit de spumă de săpun, apa picurând din fiecare...

O bătaie blândă vine de la ușa noastră comună, întrerupându-mi gândurile. Mă târăsc din pat și fac o verificare rapidă în oglindă pentru a confirma că părul meu este un dezastru sălbatic. Mama îmi spunea mereu cât de norocoasă sunt că am moștenit textura ei mătăsoasă și moale și buclele lui tata. Mă întreb când voi fi de acord cu ea în privința asta, pentru că în majoritatea zilelor pare mai degrabă un coșmar decât ceva care să semene cu norocul. E îngrozitor după ce mă culc cu el umed, dar uscătorul de păr de la hotel nu avea difuzor, ceea ce nu mă surprinde. Așa că am fost nevoită să-l împletesc și să sper că avea să arate bine.

După haloul creț din jurul feței mele, mă gândesc că nici asta nu a fost cea mai bună mișcare.

Făcând tot posibilul să îl netezesc cu degetele, în cele din urmă renunț, îmi pun hainele pe care le-am cumpărat ieri și apoi deschid ușa alăturată.

Noah este cu spatele la mine, oferindu-mi o scurtă ocazie de a admira felul în care tricoul lui gri și moale se agață de brațele și umerii lui musculoși, iar blugii închiși la culoare îi

stau jos pe șolduri. Este ocupat să-și înghesuie geanta de toaletă în rucsac.

– Cum ai dormit?

– Bine. Când se uită la mine, îi observ cearcănele de sub ochii. Mai bine decât tine, din câte se pare.

El chicotește.

– Da. Am nevoie de cel puțin o săptămână ca să recuperez somnul pe care l-am pierdut în ultima vreme. Înghite în sec.

Mă scutur în sinea mea. Mama lui tocmai s-a împușcat și iată-l aici, ajutându-mă să mă descurc cu situația mea de rahat.

– Îmi pare rău pentru mama ta.

Indiferent ce crede mama mea că a făcut Jackie, Noah nu a avut nici un amestec în asta.

Îmi oferă un zâmbet trist și încuviințează din cap, dar nu maschează sclipirea de durere din ochi.

– Hei, ar trebui să găsești un loc sigur în care să ții banii ăia, cum ar fi la bancă.

– Bine. Dar nu în contul meu bancar. Ar fi fost steaguri roșii fluturând deasupra capului meu în momentul în care aş trece 98 000 de dolari peste ghișeu.

– De aici trebuie să plecăm la ora 11.00, dar acceptă plata în numerar, dacă vrei să mai stai câteva nopți. Știi, până îți găsești un loc unde să stai. Îi voi lăsa să-mi păstreze cartea de credit la dosar, ca să nu-ți facă probleme.

Încă o bifă în coloana „tip de treabă“.

– Ți-aș putea mări nota de plată cu room-service.

– Nu au room-service aici.

Mă străduiesc să-mi păstrez o expresie calmă.

– Bine, atunci. *Porno*.

O gropiță adâncă i se formează în obraz. Întinde mâna pentru a-și prinde centura, etalându-și abdomenul plat.

– Sunt sigur că au așa ceva. Dar tocmai am condus 12 ore ca să-ți dau aproape 100 000 de dolari pe care *aș fi putut* să-i păstrez pentru mine. Ceva îmi spune că te-ai simți puțin vinovată.

Are dreptate, m-aș simți.

Antebrațul lui se strânge sub greutatea rucsacului. Cu mâna liberă, mâzgălește ceva pe caietul de notițe al hotelului și rupe foaia. Mi-o întinde.

– Poftim. Ar trebui să ai numărul meu de telefon.

– De ce?

El oftează.

– Nu știu de ce, Gracie. De ce nu?

Îmi rețin dorința de a-mi corecta numele. Nu mă deranjează atât de mult venind din partea lui. Și are dreptate – ar fi putut să păstreze acei bani. În schimb, a traversat cu mașina două state, a salvat-o pe mama, a încercat să-mi salveze casa și mi-a oferit un loc unde să stau, toate acestea pe lângă faptul că mi-a înmănat destui bani pentru a ne rezolva problemele. Și ce am făcut în afară de a flutura un cuțit spre el, de a-l acuza că este traficant de heroină, de a țipa la el în timp ce era gol și vulnerabil și, în general, de a mă comporta ca o cățea regală?

În ciuda tuturor acestor lucruri, nu vreau să plece. A fost plăcut să nu mă descurc singură cu totul.

Așezând hârtia pe dulap, se uită la ușă.

– Chiar ar trebui...

Chiar ar trebui să plece naibii de lângă mine și Tucson, la asta se gândește.

– Da. Trebuie să mă duc la spital.

Trăsăturile i se înmoaie.

– Vrei să te duc cu mașina?

– Nu, mai întâi mă duc să fac ordine în cameră.

– Și apoi ce?

– Nu știu. O să mă descurc eu. Întotdeauna mă descurc.

– Bine.

Își pune o pereche de ochelari de soare în stil aviator. Îi simt ochii albaștri prietenoși care mă studiază din spatele lentilelor cu oglindă și, instinctiv, îmi încrucișez brațele la piept, deși mă îndoiesc că Noah se uită cu ochi buni la fetele sărace, fără adăpost, cu mame dependente de droguri.

– Deci cred că asta este? Ar trebui să ne îmbrățișăm?

Fața lui se încordează.

– Ai grijă de tine! Ai banii necesari pentru a-i găsi mamei tale un centru de reabilitare bun. Convinge-o să se ducă!

Râd cu jumătate de glas.

– Nu e atât de ușor.

– Știu, dar în acest moment mai ai o șansă. Trebuie să o fructifici înainte să dispară. Să nu faci aceeași greșală ca mine.

Îi urmăresc în liniște spatele, în timp ce face pași lin, măsurați până la ușa, stomacul meu fiind agitat tot timpul.

Mâna lui se odihnește pe mâner timp de două... trei... patru secunde.

– Știi ceva? Își aruncă geanta pe podea. Nu sunt pregătit să conduc încă 12 ore.

Un oftat neașteptat de ușurare îmi scapă de pe buze.

– Ce-ar fi să rămân pe aici? Te pot ajuta să aranjezi lucrurile. Mâinile lui sunt în aer în semn de capitulare, în timp ce eu deschid gura pentru a argumenta că nu am nevoie de ajutor. Știu că te poți descurca foarte bine singură, dar...

– Dar ce?

Își dă jos ochelarii de soare și îi văd privirea serioasă.

– Nu mă grăbesc să mă întorc acasă.

Strâng din buze, sperând că nu-mi simte amețeala bruscă și patetică.

– Cât timp ai de gând să rămâi?

El ridică din umeri.

– Câteva zile? Până când te vei stabili într-un loc nou.

Deci practic o să-mi petrec weekendul cu fiul lui Jackie Marshall.

– Mama nu trebuie să știe că ești aici. O să-i amintești de tata.

Se încruntă.

– Cum să nu fie asta un lucru bun?

– E slăbită.

– A trecut prin multe.

– Oamenii puternici nu se ridică și fug din cauza unei cărămizi în geamul lor. Nu încep să ia droguri grele și să își lase copilul să se descurce singur. Ea este o persoană slabă. Nu poate să înfrunte trecutul în felul acesta.

Dumnezeu știe ce i-ar face asta stării ei psihice, așa fragilă cum este deja.

Buzele lui pline se răsucesc.

– Atunci nu mă prezenta imediat ca Noah. Spune-i că numele meu este...

– S-ar uita o singură dată la ochii tăi albaștri și ar ști exact cine ești. Adică...

Mă opresc când căldura îmi atinge obrajii. Practic, tocmai am recunoscut că i-am admirat ochii.

Maxilarul i se încordează și mă privește cu intensitate.

– A fost ca a doua mamă pentru mine. Aș vrea să vorbesc din nou cu ea.

El nu înțelege.

– Dina Wilkes este moartă. *Această* Dina... nu se poate descurca.

Își trece o mână prin păr, răvășindu-l.

– Bine. Te voi aștepta în fața spitalului. Privirea lui se îndreaptă scurt spre mine. Lasă-mă să vorbesc cu cei de la recepție în timp ce te pregătești și apoi putem lua micul-dejun pe drum.

El așteaptă să încuviințez din cap și apoi iese pe ușă, lăsându-mă să mă întreb de ce mai stă.

Pentru că, oricât de drăguț ar fi Noah, instinctul îmi spune că e ceva ce nu-mi spune.

– Nu am vrut să iau atât de mult. Nu știu de ce continui să fac asta.

O lacrimă i se scurge pe obraz.

– Pentru că ești dependentă de heroină, mamă.

Am trecut de mult de îndulcirea realității. Cu toate astea, doare să o văd cum tresare când i-o spun fără menajamente. Nu la fel de mult pe cât mă doare să o văd întinsă pe un pat de spital, cu părul gras și pătat cu bucăți de vomă uscată. Asistenta i-a făcut o baie cu buretele, dar până când nu va fi suficient de puternică pentru a folosi dușul, va rămâne așa.

Sunt alte lucruri însă care nu se vor rezolva cu un simplu duș. Înainte avea un ten frumos și neted. Acum obrazii îi sunt înfundați, pielea e galbenă și pătată. Zâmbetul acela drăguț pe care îl afișa în fotografii acum este deformat de gingiile umflate din cauza lipsei de îngrijire. Este doar o chestiune de timp până când dinții ei vor începe să se macine. Iar urmele de pe brațul ei... vor dispărea vreodată?

Deci nu. Nu voi îndulci asta pentru ea.

– A fost ultima dată. Jur! Am terminat cu asta.

Închide ochii strâns ca și cum ar avea dureri. Probabil are. Au trecut aproximativ 24 de ore de la ultima doză și, deși medicamentele vor ajuta la reducerea simptomelor de sevraj, nu le vor opri în totalitate. Greața este greu de suportat pentru ea.

Prima dată când a fost aici, am stat cu ea atât cât mi s-a permis, prin transpirațiile reci, vărsăturile, vârtejul emoțional. Am crezut că, dacă trecuse prin asta, era suficient ca să nu se mai atingă niciodată de droguri. Evident, m-am înșelat.

– Ar trebui să plec. Trebuie să te odihnești.

Ea îmi oferă un zâmbet slab.

– Du-te acasă și ocupă-te de lucruri acolo! Eu voi pleca de aici în câteva zile și apoi gata. Voi rămâne curată, îmi voi găsi o slujbă. O să ne descurcăm. Totul va fi bine.

Nu aveam de gând să spun nici un cuvânt – dezintoxicarea este destul de grea –, dar minciunile neintenționate care îi ies din gură îmi fac furia să se aprindă. Nu-mi pot mușca limba destul de repede.

– Noi nu avem o casă, mamă. I-ai dat foc.

– Ce? Ce vrei să spui?

Se luptă cu memoria, cu fruntea încruntată.

– Ți-ai pus unul dintre sendvișurile cu brânză în prăjitor și apoi te-ai hotărât să iei o doză.

– Nu-mi amintesc...

– Bineînțeles că nu-ți amintești.

Câți neuroni s-au prăjit în creierul ei otrăvinduo-l continuu? Ce-și mai poate aminti?

– Eu n-aș face asta.

„Și totuși ai făcut-o.“

– Rulota a luat foc repede. Am încercat să îl stingem cu extingtorul.

– Și eu eram înăuntru?

Cuvintele mele în sfârșit par să ajungă la ea.

– Am ajuns acasă de la serviciu la timp ca să te scot afară. În nici un caz nu-i spun cine a scos-o.

– Cât de grav este?

– Cred că a dispărut totul.

Este un moment lung și lent de șoc în timp ce stau acolo, privind-o în liniște cum încearcă să proceseze acest adevăr. Apoi ochii i se deschid de panică și mâinile îi zboară la gât.

– Totul? șoptește. Cuvintele sunt sugrumate, iar fața ei devine și mai palidă. Cum rămâne cu dulapul?

– Nu știu, spun încet. Nu știu.

Am uitat complet de dulap, de cele câteva lucruri pe care a reușit să le ia cu noi când am fugit din Austin. O cuvertură

cusută de străbunica mea, prima mea pereche de cizme de cowboy mici și roz, meniul de la cina din prima seară în care părinții mei au ieșit în oraș, o cutie de pantofi plină de fotografii.

Pe vremea când nu era o drogată în toată regula, obișnuia să adoarmă în fiecare seară cu o fotografie a tatălui meu așezată pe pernă.

Dintr-odată, mama trage de cearșafuri ca să le dea jos. Se chinuie să se dea jos din pat.

– Ce faci?

– Trebuie să plec. Trebuie să văd dacă...

– Mamă! O immobilizez de antebrate. Ești la dezintoxicare. Nu poți pleca!

– *Trebuie* să iau cutia!

– Mă duc *eu*.

Capul ei se clatină ușor înainte și înapoi în timp ce se zbate în strânsoarea mea.

– Nu, nu poți. Tu nu știi...

– Trebuie să rămâi aici. Uită-te la tine! Abia te poți ține pe picioare!

Lacrimile îi curg pe obraji.

– E tot ce mi-a rămas.

– Voi pleca acum și mă voi duce direct la Hollow. Dacă a supraviețuit incendiului, o voi aduce înapoi. Spune-mi doar ce cutie este.

– *Singura* care contează!

Fruntea mamei mele se încrețește adânc de neliniște. Își îndoaie mâinile tremurânde, pipăind degetul gol acolo unde ar trebui să fie verigheta ei. Cu ani în urmă, a dat la schimb simpla verighetă de aur pentru câteva pastile de Oxy. Era drogată când a făcut acel schimb și isterică atunci când s-a trezit și și-a dat seama de teribila ei greșală.

Asta a sfârșit prin a fi un punct de cotitură pentru ea. În rău.

– Era în dulap?

– Da! Adică nu. Adică... Ezită, ca și cum nu ar vrea să-mi spună. Podeaua are o gaură în ea. Trage covorul în sus și o s-o găsești. Adu-mi-o. Doar... adu-o.

Suspiciunea mea crește.

– Dacă tu crezi că o să-ți aduc droguri...

– Nu sunt droguri! Nu sunt. Sunt... hârtii. Știi tu – certificatul tău de naștere, chestii de genul ăsta. Ea înghite în sec. Tot ce este important pentru mine. Promite-mi că mi-o vei aduce și că nu o vei deschide!

Trebuie să fie mai mult decât niște hârtii.

– Bine. Dacă au supraviețuit incendiului, o să le aduc.

– Este o cutie de metal. A fost a tatălui tău. Este tot ce am pentru a...

Respirația ei este neregulată. E epuizată.

– Bine. Plec acum.

– Te întorci? O să aduci cutia?

– Sigur.

Se ghemuiește și își trece palma peste obraji pentru a-și șterge lacrimile. Încă îmi amintesc sclipiri din vechea mamă – cea adevărată, îmi place să cred –, când trăia după mottoul „zâmbește chiar și când plângi în sinea ta“. Pentru moment, cel puțin, are camera ei de spital doar pentru ea.

– Dormi puțin.

– Bine. O pauză lungă. Unde ai stat noaptea trecută?

Mă întrebam dacă măcar mă va întreba.

– La o prietenă. Voi fi bine.

Am o geantă plină de bani pentru a rezolva problema locuinței dacă mă pot hotărî să-mi ignor conștiința și să-i folosesc. O geantă cu bani de la o femeie despre care mama crede că a ajutat la înscenarea făcută tatălui meu.

Nu știu ce e adevărat. Numai banii ar putea zugrăvi o poveste convingătoare în care mâinile tatei sunt la fel de murdare cum se spune. Dar mai e ce i-a spus Jackie Marshall lui Noah. Că tata a fost un om bun.

Aseară am stat întinsă în pat, încercând să găsesc o explicație rezonabilă pentru acești bani. Un motiv pentru care Jackie Marshall și-ar fi trimis fiul. Și i-ar fi spus să nu pună întrebări.

Ce știa ea despre noi? Știa că mama e cu un picior în groapă de ani întregi? Că banii ăștia ne vor schimba viețile?

De ce ar fi vrut să ne ajute acum? De ce acest cadou secret de despărțire după moartea ei?

Atât de multe întrebări care duc pe atâtea căi întunecate.

Încep să cred că Jackie i-a zis mai multe lui Noah. Ceva ce el nu *vrea* să-mi spună.

Vocea mamei îmi întrerupe gândurile pline de suspiciuni.

– Locul ăsta e oribil, Grace. Urăsc locul ăsta.

– Nu ai unde să te duci în altă parte. Așa că încearcă să te faci bine.

Privirea ei deznădăjduită se îndreaptă spre peretele verde plictisitor de vizavi de ea.

– Administratorul acela. Cum îl cheamă... Fața ei se încrețește în timp ce se luptă cu propriile gânduri. Administratorul de la Hollow.

– Manny?

– Da. Trebuie să aibă o unitate disponibilă pentru închiriere. Îi lasă pe oameni să se mute în aceeași zi. Îi cunoști. Nu le pasă. Ochii ei se închid, cu pleoapele grele. Du-te să-l vezi!

– De ce? Crezi că ne întoarcem la Hollow?

– Doar până ce îmi găsesc o slujbă. Mă crezi, nu-i așa? Că asta e tot? Că asta e ultima dată? Îți promit că așa este, Grace!

Această promisiune a fost ruptă înainte ca ea să rostească vorbele. Am strâns din dinți ca să nu mă cert cu ea. E ca și cum aș fi apăsat butonul de reluare. Am mai fost în acest punct. Va fi același tipar vechi, ușor schimbat cu un număr de unități. Caută o ieșire ușoară și tihnită în care să se târască. Să se întoarcă în Hollow ar fi o condamnare la moarte pentru ea în acest moment. Dacă nu ar fi apărut Noah, nu am fi avut altă soluție.

Dar a apărut și avem de ales.

Îmi alung furia care bolborosește.

– Poftim, am luat o periută de dinți, un pieptăn și o pereche de pijama pentru tine. Îi pun punga de plastic pe patul ei. Ar trebui să plec înainte ca tot ce a rămas să dispară. Știi cum e. Există o mulțime de gunoieri care caută să curețe pe urma tragediei altcuiva.

Ea face o grimasă.

– Poți să o rogi pe asistentă să-mi mai dea o doză? Au trecut ore întregi de când am luat una. Au uitat de mine.

– Sigur.

Îi studiez trupul fragil și sfrijit o clipă lungă, apoi ies din camera ei, verificându-mi telefonul dacă am mesaje de la Noah. Nici unul. El și geanta cu bani stau în parcare. Acum înțeleg de ce era atât de atașat de ea. E neliniștitor să avem

atâția bani la noi, așteptând ca un nemernic ca Sims să ni-i ia.

Mă îndrept spre biroul asistentelor.

– Bună, sunt fiica Dinei Richards. E în camera 538 și a cerut mai mult subutex.

Asistenta îi scanează fișa cu o privire încruntată.

– Tocmai i-am dat o doză. Va trebui să aștepte.

„Au uitat de ea pe naiba!“

– Acum cât timp?

– Trei ore.

Îmi aruncă un zâmbet înțelegător, pe care i-l întorc la fel, pentru că asistentele sunt cele care se vor ocupa de accesele de furie ale mamei până atunci.

Mă privește cum zăbovesc o clipă înainte de a mă întreba:

– Vă mai pot ajuta cu ceva?

Mama nu va rămâne curată o săptămână în afara acestor ziduri fără un ajutor serios. Trebuie să iau o decizie. Una care ne va schimba viețile amândurora. Cuvintele lui Noah de aseară îmi răsună în minte, în timp ce durerea regretului pe care i-am văzut-o în ochi îmi răsuțește stomacul.

Dacă nu profit de această șansă – dacă mai aștept –, va fi prea târziu.

Dar mai întâi trebuie să află ce se află în cutia aceea care a neliniștit-o atât de tare pe mama.

Capitolul 15

Ofițerul Abraham Wilkes

20 aprilie 2003

– Ai văzut-o?

– Nu ai nevoie de ea când mă poți avea pe mine, zahăr brun.

Femeia râde – un sunet exersat – în timp ce se întinde spre pieptul meu, unghiile ei lungi și vopsite târându-se pe bumbacul tricoului meu. Culoarea acelor gheare se potrivește cu rujul roșu de pe buzele ei și, din greșeală, de pe dinții ei. Bănuiesc că are în jur de 20 de ani, deși pielea ei palidă este suficient de îmbătrânită, iar ochii ei sunt suficient de duri pentru a sugera că are cu un deceniu mai mult. Anii de muncă pe străzi au fost atât de buni cu ea pe cât se poate aștepta.

Fac un pas înapoi și țin poza în fața mea.

– Fata asta. Ai văzut-o?

Ea ridică din umeri, dar privirea ei nu vede fotografia.

Cu un oftat, scot din buzunar o bancnotă de 20 de dolari pentru motivație. Am făcut trei drumuri la un bancomat în ultimele patru zile cu toată „motivarea” prin motelurile de rahat din Austin și pe străzi.

Până acum, fără noroc.

Prostituata îmi smulge bancnota din mână și scanează leneș imaginea.

– E o chestie mică și drăguță. Și tânără.

– Și are o familie căreia îi este dor de ea. Ai văzut-o?

– Nu, nu mi se pare cunoscută. De cât timp e plecată?

– Cam de un an.

Femeia clatină din cap și zâmbește.

– Nu m-aș mai deranja dacă aș fi în locul tău. Fata aia e deja pierdută.

Se îndepărtează, iar atenția ei se îndreaptă spre un trecător, căutându-și următoarea țintă. E duminica Paștelui; poate că astăzi afacerile sunt mai puțin aglomerate pentru prostituate, dar nu sunt expert.

– Dacă o vezi, ai putea să-i dai asta?

Îi înmânez femeii cartea mea de vizită.

Fața prostituatei devine serioasă.

– Ești polițist? Pentru că eu nu am făcut nimic rău. Asta e o capcană! M-ai mituit cu banii ăia și...

– Mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă. Îi ofer ceea ce sper că este un zâmbet liniștitor. Mi-aș câștiga cei 20 de dolari înapoi dacă aș paria că va arunca cartea de vizită la gunoi în secunda în care mă voi întoarce.

Mă îndrept spre mașină, epuizat, dorind cu disperare să fiu cu Gracie a mea. Mi-o imaginez stând în pat, cu privirea ei inocentă fixată pe ușă, cu *Tărâmul monștrilor* în poală. Așteptând cu nerăbdare să mă întorc acasă ca să-i citesc cu vocea mea răgușită.

Dar nu pot renunța acum.

Nu când sunt atât de aproape de a o găsi pe Betsy.

Capitolul 16

Noah

Ar fi trebuit să plec.

Ar trebui să plec acum.

Ar trebui s-o las pe Gracie, să-mi iau lucrurile de la hotel și să plec.

Îmi tot spun asta, chiar și în timp ce frânele SUV-ului meu se opresc scârțâind în fața rămășițelor carbonizate ale casei lui Gracie. Din exterior, nu arată prea rău, dar știu deja că înăuntru e altă poveste.

Câinele ăla sâcâitor de ieri cu un singur ochi se furișează de sub o remorcă și aleargă spre Gracie în timp ce ea coboară, dând din coadă de emoție. Blana lui mată este și mai murdară decât ieri – dacă se poate.

– Ai fost în casa mea, nu-i așa? îl muștră ea. Poftim, asta ar trebui să te țină ocupat pentru o vreme.

Băgând mâna în geantă, ea scoate fâșia de carne uscată de vită pe care o luase de la benzinărie în drum spre casă și i-o aruncă. El o prinde din aer, apoi se apleacă și începe să mestece.

Se uită la mine cu aceeași privire șovăielnică.

– E al tău?

– Cyclops nu e al nimănui. Doar îl hrănesc câteodată. Când își ridică privirea să vadă îngrijorarea de pe fața mea, pufnește. Ce e?

– Nimic.

Își încrucișează brațele la piept, adoptând o poziție arogantă.

– Ce s-a întâmplat? Nu are pedigreeul potrivit pentru tine? Nu e destul de drăguț? Lasă-mă să ghicesc: ai avut un golden retriever pe nume Cooper în copilărie.

Numele lui era Jake, de fapt. Dar nu am de gând să recunosc asta, pentru că nu aș face decât să demonstrez ce

vrea ea să spună despre mine. În schimb, îmi ridic mâneca tricoului pentru a-i arăta cicatricile argintii de pe umăr.

– Am fost atacat de un câine vagabond la un loc de joacă când aveam patru ani. Am avut nevoie de 15 copci ca să se închidă urmele mușcăturii și de vaccinuri antirabice, pentru orice eventualitate. Așa că nu mă simt tocmai confortabil în preajma lor.

Gracie își strânge buzele, iar ipocrizia din privirea ei se domolește.

– Cyclops nu a mușcat niciodată pe nimeni.

– Din câte știi tu. Și ieri a avut un șobolan în gură. Șobolanii sunt purtători de boli.

– La fel veverițele și șoarecii. Le mânâncă și pe alea. Și șopârle. Odată un șarpe, dar numai capul. Nu-i prea păsa de el.

Nu cunosc nici o fată a cărei față să nu pălească puțin la această conversație, dar nu pare să o deranjeze. Între timp, stomacul meu se agită.

– Sunt sigură că i-ar plăcea o casă mare, cu o curte și două boluri de mâncare pentru el în fiecare zi, dar nu a avut norocul ăsta. El face ce trebuie pentru a supraviețui. Nu trebuie să te uiți la el așa. Doar pentru că te-a mușcat un câine vagabond, asta nu înseamnă că toți te vor mușca.

Ca și cum ar fi vrut să sublinieze ceva, se apleacă să-l mângâie, cu ochii ațintiți asupra mea. Aruncându-mi un zâmbet disprețuitor.

Am impresia că asta nu are nimic de-a face cu acceptarea unui câine sâcâitor.

– *El perro te va a extrañar!*

Bătrâna care a chemat ambulanța întrerupe confruntarea noastră tăcută, așezându-și stropitoarea pe o treaptă și instalându-se în scaunul acela uzat.

– Ce a spus?

– Habar n-am, murmură Gracie, făcându-i cu mâna.

Femeia clatină din cap cu frustrare.

– I-a fost dor!

Ea face un gest spre câine.

– *Sí, sí.* Asta pentru că sunt singura care îl hrănește.

Gracie își bate buzele cu vârful degetelor.

Atenția femeii se îndreaptă spre mine.

– *Quién es?*

– Un prieten.

Ea cloncâne scurt și apoi, aproape cu părere de rău, încuviințează din cap.

Îi întorc gestul.

– O primire mai bună decât ieri.

– Ieri a crezut că ești traficant de droguri.

– Înțeleg asta. Acum.

– *Tu mamá?* întrebă femeia.

– E bine. Va fi la dezintoxicare pentru o vreme.

– *Rehabilitacion?*

Gracie încuviințează din cap.

– *Gracias* că ați sunat la 911.

Ea flutură o mână spre rulota incendiată, apoi peste umăr spre a ei.

– *Mi casa casi se incendió.*

– Asta ar fi fost rău, aprobă Gracie. Când vede privirea mea întrebătoare, îmi explică: Cred că a spus că era îngrijorată că focul se va extinde la casa ei.

– Și acesta este *singurul* motiv pentru care a cerut ajutor? Ce fel de oameni sunt aceștia? Am observat că ieri toată lumea a stat și a privit, fără să ofere ajutor.

Gracie își coborî vocea, deși mă îndoiesc că femeia înțelege prea multe.

– Vilma pare rece, dar totul este o prefăcătorie. Nu poți fi moale pe aici. Uite cine este celălalt vecin al ei! Ea face semn cu capul spre rulota din partea cealaltă. Sims și-ar vinde propria soră dacă asta i-ar aduce 20 de dolari.

– Ciudat, credeam că voi doi sunteți cei mai buni prieteni.

Ea își dă ochii peste cap.

– Sims este tot ce e în neregulă cu această lume. Crezi că m-ar fi ajutat ieri să o car pe mama afară? La naiba, nu! A fugit în direcția opusă la primul semn de fum. Dacă nu ai fi fost aici...

Își lasă vorbele să alunece și apoi își încordează maxilarul.

Nu a spus nici un cuvânt despre ce s-a întâmplat ieri sau noaptea trecută. Abia dacă a spus un cuvânt despre bani. Nu mi-a dat detalii despre vizita la mama ei. Am condus-o la spital și am așteptat în parcare. Când a ieșit, după douăzeci de minute, mi-a ordonat pur și simplu să vin cu mașina aici. Fără explicații.

– Mă bucur că am fost acolo. Și mă bucur că vecina ta a fost cu ochii pe lucruri.

Gracie zâmbește.

– Nu o place pe mama, dar pe mine m-a plăcut întotdeauna.

– Probabil pentru că ești teribil de dulce, îmi scapă înainte să mă pot abține.

Gracie aruncă o privire spre mine, dar când își întoarce atenția spre rulotă, o fantomă de zâmbet îi atinge buzele. Există un simț al umorului acolo. Am văzut frânturi îngropate sub acel exterior înțepător. O necesitate când trăiești într-un loc ca acesta, se pare.

– *Un hombre vino y me preguntó. Vilma ridică din umeri. Pensé que era la policia.*

– A spus că a venit un polițist? o întreb. Îmi amintesc asta de la ora de spaniolă.

– A spus *poate*. Cred că nu era în uniformă.

– *Javier bloqueó la puerta para usted.*

Arată spre bucata uriașă de placaj care blochează gaura imensă unde era ușa din față.

– Spune-i *gracias*.

– Cui să-i spui *gracias*?

– Fiului ei. El a pus lemnul ăla ca să încerce să țină oamenii afară.

O urmăresc pe scări cu o încruntare.

– De ce ar vrea oamenii să intre într-o rulotă incendiată?

– Întotdeauna există ceva de furat. Cabluri... țevi de cupru...

Brațele ei subțiri se încordează din cauza greutateii plăcii de placaj.

– Stai, lasă-mă pe mine!

– Pot s-o fac.

Ea se împotrivește ajutorului meu, refuzând să se lase, chiar dacă eu mă înalț în spatele ei, apucând părțile laterale și trăgând placajul într-o parte, pieptul meu frecându-se de spatele ei subțire.

– Întotdeauna ești atât de încăpățânată?

Aștept un comentariu răutăcios în schimb, dar ea mă ignoră, strecurându-se prin ușa întredeschisă în dezordinea de dincolo.

Aerul miroase a funingine umedă. Bucăți de gips-carton, lemn și izolație carbonizate acoperă podeaua, iar găurile deschise în tavan permit soarelui să intre și să arunce o lumină deloc măgulitoare asupra puținului care a rămas – lambriuri maronii pe pereți, o ramă de tablou aurie lipicioasă, bucățele de canapea. Covorul de sub picioarele mele este mat și umed de la toată apa folosită pentru a stinge incendiul. Îmi amintește de câinele vagabond murdar de afară.

– Nu-mi amintesc să fi arătat atât de mizerabil, murmură Gracie. Cred că faptul că am stat în acel hotel m-a răsfățat... Vezi? Arată cu degetul spre amprente din jurul vechiului televizor cu tub. Cineva a fost deja aici. Probabil în speranța de a găsi bani sau ascunzătoarea de droguri a mamei mele. Pufnește. Ghinionul lor!

Ea împrăștie resturile cu adidașii ei.

– Probabil bunica se răsucește în mormânt în timp ce vorbim. Nu a avut niciodată prea multe, dar rulota aceasta a fost a ei și a păstrat-o curată și ordonată.

– Când a murit?

– Acum cinci ani. Atac de cord. Să locuiești aici nu era așa de rău atunci, chiar dacă dormeam pe canapea. Mamei nu-i plăceau lucrurile masive. Zâmbește cu nostalgie. Bunica se plimba în vârful picioarelor prin bucătărie în weekend și pregătea o porție de clătite. Mă trezea mirosul lor. Stăteam în jurul mesei din bucătărie și jucam ore întregi cărți și domino, cu emisiuni de jocuri pe fundal. Bunicii îi plăceau emisiunile de jocuri.

Gracie se îndreaptă spre colțul îndepărtat al rulotei – cel mai îndepărtat de bucătărie, unde stricăciunile nu sunt la fel de grave – și se apleacă să inspecteze conținutul împrăștiat a ceea ce presupun că sunt poșeta și portofelul Dinei.

Și nu mă pot abține să nu admir forma coapselor lui Gracie în acei pantaloni scurți.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?”

Îmi scutur capul.

– Dar bunicul tău?

– Tatăl mamei mele nu a fost prezent în viața lor. Bunica a trăit cu un tip – Brian – mulți ani, dar s-au despărțit înainte să ne mutăm aici.

Înghesuie totul în geantă și o strânge, îndesând-o sub braț.

– Trebuie să verific dormitoarele.

O urmez pe Grace pe hol, trecând pe lângă plăci de tavan atârând și izolație.

– Ar trebui să fim aici?

– Cine o să ne oprească?

Ea înjură încet, ștergând o dâră de funingine de pe tricoul ei nou.

– Nu, vreau să spun că probabil este periculos.

– Poți să ieși afară dacă ți-e frică.

Oftez pentru a-i da de înțeles că sunt iritat.

– Oricum, de ce anume ai nevoie de aici? Nu par să fie prea multe de salvat.

Ea intră în primul dormitor, care este într-o stare doar un pic mai bună decât bucătăria și camera de zi. Resturi de hârtie sunt împrăștiate pe jos și cutii de pantofi din carton ars sunt aruncate. Hoții au scotocit și aici.

Gracie pășește peste mormanele de gunoaie, îndreptându-se spre noptieră pentru a ridica o carte pătrată de pe podea. Încearcă să deschidă coperta, dar aceasta se destramă în secunda în care o apucă. O aud șuierând „la naiba!”

– Albumul lor de nuntă. Aruncă albumul pe pat, o privire consternată asprindu-i trăsăturile. Acelea erau toate pozele ei. Au dispărut toate. Până la ultima.

Îmi ia o clipă să îmi dau seama că bucățile de hârtie care împânzesc covorul sunt fotografii. *Erau* fotografii.

Se îndreaptă spre dulap. Și se oprește.

– Nu ar trebui să lași banii singuri acolo.

– Pot să-i aduc înăuntru și...

– Ți-am lăsat o listă cu centrele de dezintoxicare pe bord. Asistenta le-a marcat pe cele mai bune. Sună ca să vezi care sunt cele care primesc oameni imediat.

Oftez ușurat. O să folosească banii. Bine.

– Deci mama ta a fost de acord?

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta! Tu sună. De afară.

O respingere fără doar și poate.

– Strigă dacă ai nevoie de mine.

– Credeam că poate fi mai ușor de suportat căldura uscată.

Bătrâna femeie, Vilma, ridică o sprânceană.

– Cald.

Îmi fac vânt cu lista de dezintoxicare, mărgele de sudoare începând să mi se formeze la ceafă. I-am spus lui Gracie că voi fi prin preajmă, dar acum regret asta. Ea este acolo de vreo douăzeci de minute bune, bătând ceva ce sună a metal, iar eu mă coc sub soarele fierbinte al deșertului pe aceste trepte de beton.

Nu primesc în schimb altceva decât o privire dură, în timp ce Vilma se balansează înainte și înapoi pe scaun, piciorul stâng făcând toată treaba. Așa că mă întorc să citesc despre Desert Oaks. Este singurul centru de dezintoxicare marcat care are un loc imediat. O pot primi pe Dina chiar de mâine.

Le-am spus că vom ocupa locul disponibil.

Cu un oftat de satisfacție, îmi bag telefonul în buzunar și mă uit în sus.

Bătrâna încă se holbează la mine.

La fel câinele.

– La naiba! murmur, ferindu-mi privirea.

Oricând pot apărea ghemuri de ierburi rostogolite de vânt, iar sunetul unei muzicuțe se va auzi pe coridorul de rulote, ca o confruntare de western vechi. Locul ăsta e dezolant. Înflorituri negre de graffiti, geamuri cu scânduri, coșuri de gunoi deformate, garduri ruginite din sârmă care atârnă pe jumătate din ramele lor, neținând nimic și pe nimeni afară. Din când în când, cineva trece pe lângă mine pe bicicletă sau pe jos, expresiile lor sumbre și ochii lor suspicioși amintindu-mi că locul meu nu este aici.

Cel puțin tipul ăla, Sims, nu e nicăieri.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran apare numele lui Silas. Răspund fără să stau pe gânduri, bucuros că îmi distrage atenția.

– Bună.

– Judy ți-a pregătit camera.

La naiba! Azi trebuia să mă mut acolo.

– V-ați supăra prea tare dacă mi-aș aduce lucrurile în timpul săptămânii?

– Cred că nu. Când?

– Nu sunt sigur.

– Ce se întâmplă, Noah? Te-ai răzgândit? Pentru că a petrecut ore întregi...

– Nu, nu m-am răzgândit, îți jur! Doar că acum sunt plecat din oraș.

Face o pauză, iar eu îmi imaginez încruntarea lui Silas.

– Nu ai spus niciodată nimic despre plecarea din acest weekend. Unde ești?

– În Arizona. A fost în ultimul moment.

– Oh? Ai prieteni acolo?

– Da, cred că da. Cam așa ceva. Speram să mă întorc acasă înainte să observe cineva. O să te pun la curent când ne vedem.

Aud scârțâitul greu al scaunului său de birou.

– Oh, asta sună precum ceva ce aș prefera să aud acum.

Aud acel ton care spune că știe că ascund ceva. Întotdeauna știe.

Oftez.

– Am venit să mă întâlnesc cu fiica lui Abe.

Se lasă tăcerea.

– De ce ai face asta?

E vorba de Silas, îmi amintesc. Pot avea încredere în el.

Doar că mama, evident, nu voia ca Silas să știe despre acești bani. Nu voia ca fratele ei mai mare, care respecta legea și era cinstit, să știe în ce era implicată.

– Noah!

„Să mă ia naiba!“

– Mama a lăsat bani, cu un bilet și adresa lui Gracie, cerându-mi să-i duc.

– Bani.

– Da, domnule. Bani.

Încă o pauză lungă.

– Despre câți bani este vorba?

Ezit.

– Suficient cât să ridice semne de întrebare.

– Ar fi trebuit să vorbești mai întâi cu mine despre asta.

– De ce? Ca să mă convingi să nu vin aici? Ea *mi-a cerut* să o fac, Silas! Mă ridic de pe trepte și mă îndepărtez de rulotă, aruncând o privire peste umăr ca să mă asigur că Gracie nu e acolo. Și au nevoie de ei. Ar trebui să vezi cum trăiesc.

Îi povestesc în liniște despre incendiu și despre supradoza Dinei.

– Dumnezeule sfinte! murmură el. Cum se descurcă fata cu asta?

– Mai bine decât te-ai aștepta. E puternică.

– Și ce i-ai spus?

– Nimic. Doar că mama i-a lăsat pentru ea.

– Dar nu i-ai spus nimic despre ce a zis Jackie în acea noapte, nu-i așa?

– Nu. Cel puțin nu totul.

– E mai bine așa, Noah.

Silas încă este în faza de negare. Mi-aș dori să pot fi și eu.

– Dar de ce să lase banii pentru Gracie și Dina dacă nu avea de ce să se simtă vinovată?

– Îmi imaginez că îi părea rău pentru felul în care au decurs viețile lor.

– Atunci de ce nu i-a inclus în testament?

E ca și cum nu ar fi vrut să existe o înregistrare a acestui lucru nicăieri.

– Hm... Aproape că pot să-i văd fruntea încruntată în timp ce se gândește la asta. Ar fi durat luni întregi ca să ajungă la ea. Se pare că Dina nu a avut atât de mult timp. Mama ta a făcut vreo călătorie în Arizona în ultima vreme?

– Nu știu.

Puteau să treacă zile întregi fără să ne vedem, comunicând doar prin mesaje. Ar fi putut cu ușurință să se urce în BMW-ul ei și să conducă cele 12 ore.

„Am încercat să îndrept lucrurile. Dar nu am putut s-o înfrunt. După atâta vreme, nu puteam să înfrunt ceea ce îi făcusem.“

Și dacă vorbea despre dorința de a veni aici și de a o vedea pe Dina?

– Din câte îmi amintesc, soția lui Abe nu a fost prea amabilă cu Jackie sau cu cineva de la DPA după moartea lui. Poate că Jackie a crezut că ea ar fi refuzat-o. Nu știu, Noah. Dar faptul că a lăsat bani pentru familia fostului ei partener nu dovedește decât că mama ta avea o inimă generoasă.

Și poate o conștiință vinovată.

Scuza lui Silas nu explică tocmai de armă pe care l-am găsit. Dar veștile astea trebuie spuse altă dată, nu la telefon, la două state distanță.

Capul lui Cyclops se ridică brusc. Un mârâit jos răsună din pieptul lui și apoi se îndreaptă spre mine. Îngheț, gata să îl lovesc la primul dinte arătat. Dar el trece pe lângă mine, ascunzându-se sub o roabă răsturnată, în timp ce ocolește o dubă albă pe care scrie în lateral Controlul Animalelor.

– Ticălos mic și deștept! spun.

– Poftim?

Șocul din vocea lui Silas mă face să râd.

– Nu tu. Acest câine vagabond.

– Câine vagabond?

– Cu un singur ochi. Un lucru al naibii de urât.

– Îți amintești de cel care te-a mușcat?

Îmi dau ochii peste cap.

– *Vag.*

Schimbarea conversației pare să fi risipit tensiunea.

Silas oftează.

– Deci nu ai idee când te vei întoarce?

– Probabil mâine o băgăm pe Dina la dezintoxicare. Nu vreau să o las pe Gracie să o facă singură. Și am avut senzația mai devreme, când i-am spus că voi rămâne, că s-a simțit ușurată. Deși e imposibil de citit.

– Și Gracie? Unde va sta?

– I-am luat o cameră la un hotel.

– Sper că e mai frumos decât parcul de rulote.

– Da, e destul de decent. Orice e mai bun decât locul ăsta. Se numește Cactus Inn sau ceva de genul ăsta. Totul pe aici poartă numele unui cactus sau al unui deșert. Oricum, are destui bani ca să-și ia un apartament.

– Bine. Cum e? Îmi amintesc că mă gândeam că va crește și va fi o adevărată frumusețe.

– Nu te-ai înșelat. Chiar și încruntată, Gracie întoarce capetele.

– Hm... rostește cu o doză de insinuare.

– Nu e chiar așa. Sincer, nu sunt sigur dacă mă place măcar ca ființă umană.

El chicotește.

– Bine. Sună-mă când te întorci în oraș. Voi fi ocupat la tribunal și cu un interviu pentru o secretară toată săptămâna, dar Judy va fi acasă, gata să te primească cu brațele deschise.

– Dumnezeu, încă te ocupi de interviuri? Trebuie să alegi deja pe cineva!

Silas și-a concediat ultima secretară cu *luni* în urmă și de atunci se străduiește să supraviețuiască pe cont propriu.

– Sunt al naibii de pretențios, recunoaște el cu reticență.

– Da, domnule. Sunteți.

– Și, Noah... Faci ce trebuie ajutându-i să meargă mai departe. Este ce a vrut mama ta.

– Ne vedem în curând.

Duba de la Controlul Animalelor trece pe aleea nisipoasă, ținând ritmul cu bărbatul care merge pe lângă ea. El poartă într-o mână un băț lung de al cărui capăt atârnă o frânghie asemănătoare unui laț.

– Am primit un telefon, e vreun câine turbat care se plimbă pe aici? îi strigă el Vilmei.

Ea ridică din umeri.

– *Perro?*

Ea răspunde în spaniolă ceva ce nu am nici o speranță să înțeleg, dar, după tonul ei tăios, nu este ceva plăcut.

Clătinând din cap, tipul îi întoarce spatele și continuă să meargă spre mine.

– Ai văzut un câine turbat? E bej și gârbovit, are 15 kilograme. Un singur ochi.

Cumva ține o scobitoare care îi atârnă din colțul gurii în timp ce vorbește.

– Câine turbat?

Zâmbește.

– Știi tu... un câine cu rabie.

„Tâmpitule!“

– L-am văzut. Totuși, nu e turbat.

Probabil bolnav.

Privirea i se plimbă peste diversele rulote, dezgustul lui fiind clar ca lumina zilei.

– Da, ei bine, m-am săturat să tot vin la groapa asta de gunoi de fiecare dată când ne cheamă femeia aia. Astăzi îl prindem pe nenorocitul ăsta, iar în raportul meu o să scrie că a încercat să mă muște, iar nici el, nici eu nu ne mai întoarcem vreodată aici. Își mângâie pistolul cu săgeți care îi atârnă de șold pentru efect. Pe unde a luat-o?

– Nu știu cine tot sună la Controlul Animalelor, dar deodată îl susțin pe câinele cu un singur ochi al lui Gracie.

Îi arăt cu degetul pe alee, în direcția opusă.

– Era pe drum, așa că probabil nu-l veți prinde din urmă.

– Oh, îl vom prinde! El face semn cu capul spre rulotă.

Ce s-a întâmplat aici?

– A luat foc.

– Cum?

Zâmbesc larg.

– Știi tu... un incendiu.

Aruncându-mi o privire furioasă, el și duba albă pornesc la drum, cu ochii scrutând umbrele, mormăind în sinea lui.

– *Se metió en una pelea con el gato de la señora Hubbard de Nuevo!* strigă Vilma.

Tot ce am înțeles din asta este „pisică“ și o femeie pe nume Hubbard.

Ea face semn cu capul spre roaba răsturnată, unde pot distinge labele din față ale lui Cyclops care se întrezăresc sub ea.

– Ia tu! șuieră Vilma, arătând spre SUV-ul meu. Ia tu!

– Ce? îmi scapă un râset.

Ea face repede semn cu mâna spre roabă.

– Ia tu!

– Nu pot. *No puedo*. Stăm la un hotel.

Am văzut un oaspete ieșind din cameră cu un maltez în lesă, deci trebuie să fie un loc care acceptă animale de companie, dar Cyclops nu se încadrează tocmai în categoria „animale de companie“. Și ce naiba să mă fac cu un câine cu un singur ochi ce cară șobolani? Și chiar pe bancheta din spate a SUV-ului meu nou și frumos?

– *Perro* lui Gracie!

– Nu e *perro* al nimănui.

Ea pufnește

– *Idiota. Si no te llevas el perro ahorra ella nunca te perdonará!*

– Îmi pare rău, doamnă. Nu știu ce spuneți. Cu excepția părții cu *idiota*. Am înțeles asta.

Se chinuie să se ridice de pe scaun și să coboare treptele, părând gata să se răstoarne în timp ce șchiopătează până la gardul ei.

– *Ellos lo matarán!* Face un gest de tăiere a gâtului și apoi șuieră: *Ese perro es todo lo que tiene*. Mâinile ei bătrâne și zbârcite îi apasă pe piept. Gracie iubește.

Oftez. Poate că ar trebui să mă duc să o avertizez pe Gracie. Verific cărarea. Tipul s-a oprit să vorbească cu o femeie cu părul grizonant, patru uși mai jos, ieșită să ude o floare în ghiveci. Cu o mână tremurândă, arată înapoi spre mine. Probabil îi spune că Cyclops a fost chiar aici, ronțând un os lângă camioneta mea.

Cu Gracie dai dintr-una într-alta. Mă simt de parcă aș fi fost în pericol la fiecare pas de când am cunoscut-o. De acord, un incendiu și un cuțit în stomac sunt mult mai grave decât un câine de 15 kilograme, dar faptul că recunosc asta nu-mi calmează nervii.

– Bine, bine. Mă îndrept spre partea din spate și îmi deschid hayonul. De îndată ce tipul nu se uită, îi șoptesc cu jumătate de gură: Hai, urcă! și mă rog ca animalul să rămână pe loc și să pot spune că am încercat.

Cyclops țâșnește din ascunzătoarea lui și sare înăuntru fără probleme. Minunat!

– Stai aici în spate, îi ordon, închizând portbagajul.

Mă uit la timp pentru a vedea zâmbetul de satisfacție al Vilmei. Se întoarce la scaunul ei pentru a-și relua supravegherea.

Capitolul 17

Grace

Ignor vocile de afară, concentrându-mă asupra vârfului topit al șurubelniței în timp ce dau cu ciocanul pentru ceea ce mi se pare a suta oară.

Încuietoarea șubredă rămâne intactă.

– La naiba!

Arunc uneltele într-o parte și mă uit pur și simplu la cutia mică, de culoare gri-galbenă ca de tun, pe care am găsit-o sub amintiri îmbibate, carbonizate și un strat de covor vechi, lângă un pui de șarpe. Exact acolo unde a spus mama că o ascunsese. Are aproximativ 20 de centimetri lungime și 10 centimetri lățime și este închisă cu un lacăt mic.

Nu am mai văzut-o niciodată.

Și în nici un caz nu am de gând să i-o dau fără să aflu mai întâi ce e în ea.

Din fericire, vechile unelte metalice ale bunicii mele au rezistat focului, deși mânererele din plastic sunt deformate. Nu-i nimic; pot să apuc ciocanul destul de bine. Îndepărtându-mi șuvițele de păr de pe frunte, fixează capătul plat de metal și balansează ciocanul, de data aceasta cu o forță mai mare.

Încuietoarea cade pe podea cu un zgomot surd.

Mă cuprinde satisfacția în timp ce deschid cutia cu mâinile pline de funingine și cu stomacul strâns de nerăbdare.

Capitolul 18

Noah

– Haide!

Bat cu degetele pe volan într-un ritm furios, cu privirea când la rulotă, când la alee și la oglinda retrovizoare. Cyclops s-a făcut comod pe bancheta mea din spate, cu coada bătând ritmic, cu zeci de urme de picioare murdare pe toată pielea. Mirosul respirației lui fierbinți și împutite și al blănii murdare îmi face nasul să se strâmbe.

Tipul cu scobitoare lovește partea laterală a dubei de la Controlul Animalelor și începe să mărșăluiească înapoi spre noi, cu mâna liberă plutind deasupra pistolului cu săgeți, cu o hotărâre dură răsfrântă pe toată fața.

– În ce neazuri o să mă bagi acum, Gracie? murmur în sinea mea, dând drumul la motor și bătând cu pumnul în claxon în semn de avertisment, sperând că aude. Tipul ăsta are autoritate asupra unei tentative de salvare a unui câine?

Spre ușurarea mea, Gracie apare chiar atunci în ușă, cu o cutie la subsuoară. Este acoperită de funingine. Îi murdărește brațele, cămașa și obrazii.

E frumoasă.

Mă apropii, iar ea se urcă pe partea pasagerului. Cyclops latră cu entuziasm, ca și cum ar anunța: „Hei, sunt aici!“ Ea îl privește pe Cyclops, apoi pe mine, dar nu scoate un cuvânt – fața ei împietrită nu dezvăluie nimic. Fata asta ar fi o jucătoare de poker pricepută.

Fac un viraj rapid din trei manevre și mă îndepărtez în viteză, lăsând doar un nor de praf în care nebunul ăla să tragă.

– O doamnă a sunat la Controlul Animalelor.

– Doamna Hubbard. Cyclops tot încearcă să-i omoare pisica. Face o pauză. De ce l-ai luat?

– Vecina ta a insistat. Îi era teamă că te vei supăra dacă îl vor lua.

Gracie lasă să iasă un pufnet batjocoritor.

– Pisica aia face pipi pe plantele de roșii ale Vilmei. Ea vrea doar ca Cyclops să mai trăiască o zi ca să-i vină în sfârșit de hac.

– Deci ar trebui să-l las aici ca să...

– Nu.

Răspunsul vine destul de repede pentru a-mi spune că Vilma avea dreptate și că nu e vorba doar de salvarea plantelor. Dar Gracie nu vrea să recunoască faptul că îi pasă.

O cutie de metal stă în poala ei, acoperită de funingine.

– Ce e aia?

– O cutie.

Îmi dau ochii peste cap. Este la fel de încântătoare ca tipul de la Controlul Animalelor.

– Ce este în ea?

– I-ai sunat pe cei de la dezintoxicare? se abate ea ușor de la subiect.

– Desert Oaks o poate primi mâine, dar trebuie să îi suni ca să confirmi.

Arată spre strada din față.

– Întoarce aici. Mergem la spital.

Virez brusc la dreapta, făcându-l pe Cyclops să se prăbușească pe bancheta din spate. Fac o grimasă, imaginându-mi pielea zgâriată de unghiile lui.

La fel ca zgârieturile proaspete și argintii de pe lateralul cutiei, unde ar fi putut atârna o încuietorie.

Acum știu ce a fost sunetul acela de metal.

Liniștea persistă în cele câteva minute necesare pentru a ajunge la St. Bart's, mintea lui Gracie fiind în altă parte, adâncită în gânduri.

În cele din urmă, încerc din nou.

– Deci... ceva important acolo?

– Suficient de important încât să o ascundă sub rulotă și să nu-mi spună niciodată despre asta, murmură ea. După o pauză, întreabă: Ești sigur că mama ta nu ți-a spus de unde provin banii?

– Ai văzut biletul pe care mi l-a lăsat. Mă încrunt. De ce? Ce ai găsit?

– Adevărul, poate? Și lucruri pe care nu le pot înțelege.

„Adevărul.“

Adevărul despre ce? Abe? Despre mama?

Despre ce i-ar fi putut face mama mea lui Abe?

Există o notă ciudată în vocea lui Gracie. Pare prea calmă pentru o fată care își controlează greu furia, ceea ce mă face să cred că nu e vorba de mama mea în mod special.

Cu toate astea, inima începe să îmi bată cu putere în piept.

– Poate că, dacă mi-ai spune, am putea să găsim un sens împreună.

– Mă îndoiesc.

– Știi, lucrez pentru biroul procurorului districtual. Îmi petrec mult timp încercând să dau un sens lucrurilor pentru anumite cazuri. Sunt destul de bun la asta.

– Și umil.

Intru în parcare a spitalului.

– Merită să încerc. Haide, Gracie! Să vedem.

Presupun că mă va pune la punct cu altă remarcă răutăcioasă, dar în cele din urmă ea deschide cutia. Balamaua scârțâie în timp ce capacul cade înapoi.

– M-a pus să promit să nu deschid asta. Dar e dependentă de droguri. Nu pot avea încredere în ea.

– Credeai că sunt droguri înăuntru?

– Sau altceva ce ar vrea să ascundă de mine. Ea înghite cu greu în sec. Nu are dreptul să aibă secrete. Nu dacă vrea să se facă bine.

– Probabil asta e decizia corectă.

Îi ofer ceea ce sper că este un zâmbet înțelegător, în timp ce mă întreb cât de diferită era mama mea de Dina în ultimele ei zile. A fost un drog diferit, un mecanism de adaptare diferit, dar, în cele din urmă... Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi agățat atât de strâns de propriile secrete? Ar fi avut o șansă?

– Deci ce ai găsit?

– Certificate de naștere. Certificatul de deces al tatălui meu. Câteva fotografii și o copie a unui articol de ziar.

Nimic cutremurător, din câte îmi dau seama.

Intru încet într-un loc de parcare.

– Arată-mi!

Își caută pe tricou o parte curată, doar pentru a-și freca mâinile murdare de funingine. Cu grijă, adună diversele

hârtii și mi le întinde, vârful degetelor noastre atingându-se. Mi-e imposibil să nu fiu foarte conștient de ea.

Există o fotografie cu ei trei. Unul dintre brațele lui Abe o cuprinde pe Gracie, cu ochii ei rotunzi ca niște farfurii, în timp ce celălalt se înfășoară în jurul taliei Dinei, trăgând-o strâns spre el. Gracie și Dina poartă rochii albastre asortate, cizme de cowboy și zâmbete largi.

– Erai drăguță pe atunci.

– Încă sunt.

– Încă ești, sunt eu de acord cu un zâmbet. Asta e la Houston Rodeo.

Marea de oameni din spate care țineau în mână crenvurști și bere confirmă.

Gracie studiază poza cu o privire de nepătruns. O buclă rătăcită îi cade pe față, iar eu mă lupt cu impulsul de a i-o da de pe frunte.

– Nu-mi amintesc!

– Bineînțeles că nu-ți amintești. Uite cât de mică erai!

Se întoarce spre mine, cu ochii plini de tristețe.

– Nu, vreau să spun că nu mi-l amintesc. Am auzit o viață întreagă povești *despre* el de la mama. Îmi amintesc că el *exista*, dar nu-l văd și nici nu-l aud. Sprâncenele ei se încruntă adânc. Nu-mi amintesc nici măcar o conversație pe care am avut-o.

Oricât de dureros ar fi să mă confrunt cu realitatea morții mamei mele, cel puțin am 25 de ani de amintiri, atât bune, cât și rele, care să mă țină în viață. La naiba, aș putea să-mi amintesc o duzină de lucruri despre Abe pocnind din degete! Și faptul că Gracie nu poate spune același lucru este o nenorocire.

– Avea un râs exploziv, spun, studiind fotografia. Abe arată exact așa cum mi-l amintesc – înalt și cu pieptul lat, cu brațele musculoase de la antrenamente, cu zâmbetul larg și alb care îi ocupa jumătate din față, strungăreața dintre dinții din față doar sporindu-i farmecul. Râdea, iar oamenii se opreau și se holbau, dar apoi fețele lor nu puteau să nu zâmbească. Putea să facă să zâmbească și cea mai nefericită persoană doar râzând.

Îi simt privirea grea asupra mea în timp ce răsfir fotografiile.

Mă străduiesc să-mi păstrez fața calmă în timp ce privesc fotografia lui Abe în pantaloni scurți și tricou, ghemuit pe o alee, cu brațul lui în jurul meu. Sunt mic – 6 sau 7 ani, suficient de mic pentru a purta pantofi de alergare cu arici. Și mă aplec spre el, ținând cu ambele mâini primul meu trofeu la baschet, cu un zâmbet mândru pe buze.

Acel trofeu încă se află pe raftul din camera mea. Zâmbesc când îmi amintesc ziua în care l-am lovit din greșeală cu cotul și l-am rupt. Abe era în vizită în acel moment și m-a văzut coborând cu greu scările, cărând bucățile, pentru a-l arunca la gunoi. Mi l-a luat și l-a reparat, apoi m-a pus să promit că nu-l voi mai arunca niciodată. Mi-a spus că a fost primul meu trofeu și că, indiferent de vârsta pe care o voi avea, va fi întotdeauna cel mai special.

– Ța ești tu, nu-i așa? mă întreabă Gracie cu blândețe.

Eu încuviințez din cap. Părul meu este mult mai închis acum decât era atunci, dar ochii mei albaștri sunt inconfundabili.

– Tatăl tău iubea baschetul. A fost antrenorul meu ani întregi.

– Mama mi-a spus că a încercat să mă învețe, dar tot ce voiam să fac era să îl călăresc ca pe un taur. Voia să mă înscrie la un concurs ciudat de călărit oi la rodeo.

– Mutton Bustin'. Chicotesc. Sfinte Sisoe, îmi amintesc că făceai asta!

Gracie, cu părul creț, cu ochii mari, cățărându-se pe spatele lui Abe, chicotind nebunește în timp ce el se târa în patru labe, iar ea se ținea strâns.

Ea face semn din cap spre poze.

– Trebuie să fi petrecut mult timp cu el.

„Ore în fiecare săptămână. Ani întregi.“

Îmi înghit nodul din gât.

Este o poză cu Abe și șase băieți care stau unul lângă altul pe un teren de baschet, cu părul îmbibat de sudoare. Când văd chipul bărbatului din dreapta lui Abe – cel cu fruntea teșită și ochii adânciți, al cărui braț atârnă leneș pe umărul lui Abe –, un fior de recunoaștere îmi curge pe șira spinării.

Este Dwayne Mantis.

Pe ceilalți nu-i recunosc, dar poate că i-am mai întâlnit; bărbații se schimbă atât de mult odată cu vârsta. Mantis nu

a făcut-o totuși. Chiar și cu mai puțin păr și cu vreo 20 și ceva de kilograme în plus, e imposibil de confundat. Strălucirea din ochii lui este la fel de amenințătoare. Singurul lucru care îi îndulcește privirea este faptul că se află lângă Abe, al cărui zâmbet i se întinde pe față.

Așadar, Abe și Dwayne Mantis erau prieteni. Sau cel puțin se cunoșteau. Evident, jucau în aceeași echipă.

– Probabil e echipa de baschet din liga poliției.

– Ar avea sens. Îmi întinde o fotocopie a unui articol rupt dintr-un ziar. Este din 23 aprilie 2003. E același tip, nu-i așa?

Ea îl arată pe Mantis în poza cu patru polițiști care stau mândri deasupra unui teanc de pachete mici și albe.

– Așa se pare. Poza este granuloasă, dar nu se poate confunda fruntea aceea. Scanez rapid titlurile de subsol. Este vorba despre o mare captură de droguri făcută de faimoasa brigadă antidrog din Austin la un motel din Austin numit The Lucky Nine.

Piese încep să se potrivească.

Aceștia trebuie să fie „câinii“ despre care vorbea George Canning.

Dwayne Mantis a fost unul dintre ei.

Mantis, care acum conduce Departamentul de Afaceri Interne al DPA, care a fost investigat recent pentru falsificarea probelor pentru a exonera ofițerii de poliție, potrivit lui Silas.

Mantis, care este probabil investigat de către federali.

Cineva a marcat articolul original, încercuind rândul care enumeră drogurile confiscate – trei kilograme de cocaină, marijuana și metamfetamină – împreună cu patru arme. Iar mai jos a adăugat o notă.

„Harvey Maxwell.“

Mă încrunt. E Maxwell, procurorul cu care lucrez. De ce a scris cineva numele lui aici?

Sub numele lui este o notă mai îngrijorătoare.

98 000 de dolari.

– Sfinte Sisoie! îmi scapă.

– Să nu-mi spui că e o coincidență, Noah. Tocmai mi-ai adus o geantă cu 98 000 de dolari. Dacă ar fi fost 100 000, aș crede că e o coincidență. Dar nu 98 000 de dolari. Lovește articolul cu degetul unde este imprimată clar data. Nu când

asta s-a întâmplat cu zece zile înainte de moartea tatălui meu, în *același motel* în care a murit.

Are dreptate să fie suspicioasă.

Ar trebui să-i spun lui Gracie despre Mantis?

Și de ce avea Dina asta ascunsă sub rulotă?

Și cum a ajuns *mama mea* să aibă acești bani?

Privirea lui Gracie alunecă peste parcare, urmărind o femeie și un copil mic îndreptându-se spre spital, în mâna femeii fiind un buchet de garoafe roz.

– Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva era ceva ce mama nu-mi spunea.

„Exact ceea ce mă întreb și eu.“

Observ în cutie o fotografie încrêțită și uzată, care pare să fi trecut prin sute de mâini. Este o Dina tânără, cu fața proaspătă, care pozează în fața fundalului albastru tipic unei poze de școală.

– Voi două aveți aceiași ochi, notez absent.

– Ah, da, și mai e *asta*, se amuză Gracie. Vezi talismanul ăla cu jumătate de inimă de la colierul ei?

– Da?

– Mi-a spus că tatăl meu i l-a dat.

– Și?

– L-a cunoscut pe tata abia la 17 ani.

– Și nu poate avea mai mult de 12 sau 13 ani aici, spun eu, înțelegând.

– Exact. Gracie clatină din cap. De ce să minți în legătură cu un colier stupid?

– Poate că s-a încurcat?

– Poate.

Nu pare deloc convinsă.

– Am descoperit că cel mai bun mod de a obține informații este să... Întorc poza pentru a verifica spatele, iar vocea îmi pierde atunci când văd numele mâzgălit în colțul din dreapta sus cu cerneală albastră.

„Betsy, 2002.“

– Este să... mă îndeamnă Gracie.

– Să pun întrebări, murmur absent, străduindu-mă să dau un sens pieselor.

Mama a rostit numele Betsy în acea seară. De ce este scris numele ei pe o poză cu Dina? Are Dina alt nume? Ce a spus

mama când am întrebat-o cine este Betsy? Ceva despre cel mai mare regret al ei sau...

– Ce naiba!

Vocea panicată a lui Gracie îmi captează atenția, deși mintea mea înoată în toate aceste informații noi. Privirea ei este fixată pe trotuarul de lângă intrarea în spital, unde Dina se grăbește în pijamaua de un albastru-deschis pe care Gracie i-o adusese mai devreme, cu brațele îmbrățișându-și corpul fragil, aruncând priviri furișe înapoi și încolo.

Arătând exact ca o evadată.

– Rămâi aici!

Gracie, cu hainele, fața și picioarele murdare de funingine, coboară din Cherokee și pornește la atac spre mama ei.

Capitolul 19

Ofițerul Abraham Wilkes

21 aprilie 2003

– Te-am observat pe aici în ultimele zile vorbind cu oamenii.

Bărbatul își trece mâna aspră peste mașina de făcut gheață, încruntându-se la adâncitură. Cureaua cu scule legată în jurul șoldurilor sale filiforme îmi spune că este un fel de depanator pentru The Lucky Nine.

– Da, domnule. Caut o fată. Fără noroc după cinci zile de căutări, înainte și după ture, în zilele mele libere. Aici, în toate motelurile și pe străzi. Încep să cred că Jackie spunea adevărul și că Betsy nu vrea să fie găsită. Petreci mult timp pe aici?

– În fiecare zi. Bărbatul clatină din cap, mormăind ceva despre proști în timp ce-și freacă un deget acoperit cu grăsime de motor de automatul de lângă mașina de gheață, unde cineva l-a murdărit cu vopsea neagră cu spray. Dacă m-ar prinde mama făcând asta, m-ar tăbăci.

Îi zâmbesc.

– Mamele noastre vorbesc cam la fel. Pielea lui este puțin mai închisă decât a mea. Trebuie să aibă în jur de 50 de ani și este prea slab, iar oasele proeminente din jurul gâtului îi ies la iveală de sub gulerul larg al cămășii de lucru mototolite. L-aș cataloga drept un om simplu și muncitor. Unul dintre acei tipi care își încep ziua la aceeași oră, fără să aibă nevoie de alarmă, care se așază la aceleași trei mese simple livrate dintr-o conservă sau dintr-o cutie de mâncare congelată, care își cumpără pantaloni și pantofi noi doar când cei actuali nu mai pot fi reparați.

– Poate că ar trebui să-i punem pe cei doi să stea de pază data viitoare când derbedeii ăia se vor hotărî să dea buzna aici.

– Asta e o problemă comună?

– Aproape în fiecare săptămână în ultima vreme. Compania de automate mi-a spus că eu sunt cel care trebuie să plătesc pentru asta.

– Nu prea sună corect.

– Corect nu e un cuvânt pe care m-aș deranja să-l folosesc pe aici. Dar nu vă faceți griji, îi voi prinde, bineînțeles. Dacă vor să fure bani, lasă-i să încerce să-i fure din buzunarele mele. Vom vedea cum va fi.

– Să ai grijă! Nu vreau să citesc vreo știre despre tine. Cel mai bine ar fi să suni la poliție.

Bărbatul chicotește.

– Dacă vine poliția pe aici, nu va fi pentru vandali de automate.

Îl cred. M-am oprit la The Lucky Nine în fiecare zi. E mereu la fel – oameni care se foiesc din mașină în cameră și din cameră în mașină, cu capul plecat. Nu vor să fie văzuți. Puțini zăbovesc în jurul exteriorului slab luminat al celor trei clădiri dreptunghiulare lungi care alcătuiesc acest loc. Pe cei care o fac i-aș supraveghea îndeaproape. Nu mă îndoiesc că pun la cale ceva rău – și e mai rău decât furtul de sucuri și de mărunțișuri.

– Să-ți spun ceva, dă-mi un telefon data viitoare când se întâmplă ceva și mă voi asigura că va face cineva o vizită aici.

Îi înmânez cartea mea de vizită.

Își înclină capul ca să se uite la mine cu ochii lui căprui și înțelepți care îmi cercetează blugii și tricoul.

– Deci pe cine cauți?

Ridic fotografia.

El o studiază îndelung și cu atenție – mai intens decât oricine altcineva căruia i-am arătat-o, ca și cum ar vrea cu adevărat să mă ajute – și apoi clatină din cap.

– Ea nu a mai fost aici de aproape o săptămână.

Inima mea sare o bătaie.

– O cunoști?

– Nu o *cunosc*. Am văzut-o. E drăguță. Stătea în blocul A. Face semn cu capul spre clădirea de vizavi de noi.

– Când a plecat?

– Cum am spus, n-am mai văzut-o de o săptămână. Fetele vin și pleacă pe aici. Multe. Nu se știe niciodată, s-ar

putea să se întoarcă pe aici.

– Vrei să-mi faci o favoare și să mă suni dacă o mai vezi?

Nu se grăbește, aplecându-se să își ridice cutia de scule.

– Ce reprezintă pentru tine?

Stomacul mi se strânge cu acea vină chinuitoare de care nu pot scăpa.

– Cineva de care ar fi trebuit să am grijă cu mult timp în urmă.

Capitolul 20

Grace

– Ce naiba faci afară din cameră, mamă?

– Grace! Oh, slavă Domnului! Aveam de gând să merg pe jos acasă.

Se uită la mine cu ochi tulburi. Nu aceiași ochi tulburi pe care i-am văzut de nenumărate ori înainte, când fiecare gând, fiecare acțiune, fiecare nevoie sunt concentrate asupra următoarei doze.

Acum e diferit.

E mai rău.

– Ți-ar lua o oră să mergi pe jos până acolo, iar tu pari gata să te prăbușești!

E cocoșată, cu brațele încrucișate la piept, cu fața de o paloare mortală.

– În plus, nu ai la ce să te întorci, îți amintești?

Se întinde să mă prindă de încheietura mâinii.

– Ai luat cutia?

– Da. Dar...

– Bine. Bine. Trebuie să plecăm de aici.

Începe să mă tragă de braț. Pentru o femeie atât de fragilă cum este ea, are mai multă putere decât m-aș fi așteptat. Nu pot spune dacă este adrenalina, frica sau, pur și simplu, nebunia care o alimentează, dar sunt nevoită să o prind de antebraț cu mâna liberă pentru a o ține pe loc.

– Nu. Trebuie să te întorci în camera ta de spital. Doctorul Coppa nu va continua să ne ajute dacă faci rahatul ăsta!

– A venit în camera mea! murmură ea, scrutând din nou parcarea.

– Bineînțeles că a venit! E doctorul tău!

– Nu, nu el. *El!*

– Cine?

– Polițistul ăsta. Nu l-am mai văzut niciodată, dar... Fața i se încrețește odată cu scuturarea frenetică a capului. Dar știu că el a fost!

Poliția? Despre asta e vorba? Vilma a spus că un om – poate un polițist – a trecut pe la parcul de rulote. Nu știu pentru ce, fiindcă nu am văzut nici o bandă de avertizare.

– A spus ceva despre arestarea ta? Întreb cât de calm pot.

– Să mă aresteze... Îi scapă un râs nervos. Măcar de-ar fi așa!

– Ce înseamnă asta?

– După atâția ani, încă mă urmăresc.

Picături de sudoare se preling pe o parte a feței ei.

Doamne!

– Ți-ai luat doza?

Având în vedere cât de nebunește se comportă, trebuie să fi întârziat.

– Nu mă lua de sus, Grace. Știu cum par, dar sunt lucruri pe care nu le înțelegi.

„Cum ar fi ce e în cutia aia?“

Din nou aruncă o privire prudentă în jur.

– Nu pot să stau aici.

– Și unde ai de gând să te duci? Înapoi în rulota noastră incendiată? În pijama?

Polițiștii ar fi luat-o în câteva minute. Poate că ar fi fost mai bine așa.

În spatele meu se aud pași grei, iar mama face ochii mari.

– E totul în regulă? întreabă Noah cu blândețe.

La naiba! Strâng din dinți ca să nu izbucnesc.

– Totul este în regulă. Ți-am spus să rămâi în mașină. Mama e deja o țevă de tun. Ultima persoană pe care trebuie să o vadă este fiul lui Jackie Marshall.

– Cine e, Grace?

În ciuda lucrurilor rușinoase pe care le-a făcut pentru a se droga, în timpul acestor scurte intervale de după supradoză, când s-a convins că poate rămâne curată, îi este rușine de dependența ei. Nu vrea să știe nimeni.

– Un prieten. *Mike*.

Îi arunc o privire de avertizare. Nu l-a mai văzut pe Noah de când era un copil de 11 ani. Nu a rămas nimic de recunoscut, în afară de ochii lui albaștri izbitori, care sunt ascunși în spatele ochelarilor de aviator.

– De ce nu mă aștepți în mașină? Mă întorc de îndată ce o duc înapoi înăuntru.

– Nu mă întorc înăuntru. Trebuie să plec. Nu este sigur aici.

– Te pot ajuta.

Noah se întinde spre ea, iar mama se îndepărtează. El își ridică mâinile în semn de predare.

Oamenii încep să se uite. În curând, va veni cineva și va interveni, iar asta o va supăra și mai tare.

– Asta e problema *mea*. Mă ocup *eu* de asta. Îl implor: Pleacă! *Te rog!*

Mușchii din maxilarul lui se încordează.

– Îmi pare rău, Gracie. Dar nu, nu plec nicăieri.

Își dă jos ochelarii de soare.

Capitolul 21

Noah

Gracie a spus că Dina Wilkes pe care o știam eu este moartă, dar eu nu o cred.

Nu pot să cred.

Pentru că am pierdut deja atât de multe – mai întâi pe Abe, apoi pe mama. Și, deși amintirile mai fericite despre această femeie fragilă și îngrozită au fost împinse ani întregi în adâncurile minții mele, ea încă există acolo, în cele mai frumoase amintiri din copilărie, fredonând o melodie suavă în timp ce culegea cireșe coapte pentru a face plăcinta preferată a lui Abe; îndepărtându-mi lacrimile când sufla pe zgârietura de pe genunchiul meu; ciufulindu-mi părul cu o mângâiere afectuoasă când trecea pe lângă mine.

În multe feluri, ea a fost o a doua mamă pentru mine, propria mamă fiind adesea prea preocupată de cariera ei.

Ieri, Dina era un corp fără viață pe o canapea pe care trebuia să o salvez. Văzând-o conștientă, cu ochii ei verzi – nu la fel de vibranți ca ai lui Gracie, dar totuși drăguți – privindu-mă, mi-a adus în minte toate acele amintiri din copilărie.

Dar acei ochi sunt plini de teamă și de neîncredere. În ei se văd durere și de suferință. Paisprezece ani în care a știut *ceva* din ce s-a întâmplat cu Abe și nu a spus nimănui – nici măcar fiicei ei – pentru că să fiu al naibii dacă acea cutie pe care tocmai am studiat-o în amănunt nu *are* legătură cu moartea lui Abe.

Am ajuns în Tucson, spunându-mi că am venit să las o geantă cu bani. Încercând să mă conving că mama era prinsă într-o ceață confuză, sinucigașă, nimic mai mult. Dar în adâncul sufletului meu cred că întotdeauna am știut că nu voi putea niciodată să las deoparte aceste întrebări legate

de moartea lui Abe, indiferent ce cred Silas și Canning că s-a întâmplat în acea noapte.

Mama a păstrat un secret care a sfârșit prin a o ucide.

O soartă pe care o va împărtăși și Dina, dacă îi voi permite. Iar atunci moartea ei nu va fi în parte și în mâinile mele?

Mă uit în jos la femeie, sperând că nu e prea departe, că îl va vedea pe băiețelul căruia i-a dăruit atâta dragoste.

– Nu trebuie să te mai confrunți singură cu asta, Dina.

– Oh, Dumnezeu!

Genunchii i se îndoaie.

Mă arunc după ea, mâinile mele apucându-i trupul sfrijit de sub brațe înainte ca ea să cadă pe trotuar.

Șocul îi umple chipul în timp ce privirea ei trece peste trăsăturile mele.

– Noah, tu ești? Tu ești...

Degetele reci îmi pipăie brațele, încercând să strângă, dar fără puterea necesară.

– Eu sunt.

Mi se pune un nod în gât.

– Ești aici.

– Sunt aici.

Un găfâit ușor iese de pe buzele ei crăpate.

– Ești aici ca să mă faci să tac? Nu voi spune un cuvânt, jur!

„Ce?”

– Dina, sunt *eu*, Noah. Sunt aici ca să te *ajut*.

– A apărut ieri, recunoaște Gracie, cu maxilarul încordat, iar ochii îi strălucesc de furie resemnată. El este cel care te-a scos în brațe din rulotă.

Lacrimile curg pe obrazii Dinei, în timp ce se întinde să mă pipăie pe obraz, degetele ei zgâriindu-se de barbă.

– Semeni atât de mult cu ea!

După expresia ei dureroasă, nu-mi dau seama dacă asta e de bine sau de rău.

Cum a putut mama să o lase pe Dina să ajungă în halul ăsta?

Trebuie să închid ochii strâns pentru a mă apăra de scânteia de furie care se stârnește în mine. Când îi deschid, ea încă se uită la mine, aproape cu admirație.

– Ce ți-a spus, Noah? Despre Abe. Ea știa ce s-a întâmplat, nu-i așa?

Disperarea îi umple fața în timp ce mă imploră să audă ceea ce bănuiesc că știe deja.

Ezit.

Timp de paisprezece ani, Abe nu a fost nimic mai mult decât o amintire. O lecție de viață. Cineva care m-a învățat atât de multe lucruri bune, iar apoi, prin presupusele sale acțiuni, atât de multe rele.

Iar acum rețin singurul lucru pe care îmi doream cu disperare să mi-l spună cineva cu atâția ani în urmă: că Abe ar putea fi nevinovat.

– Noah. *Te rog!*

– Lui Abe i s-a întins o cursă. Totul a fost făcut ca să pară vinovat.

„Doamne! Gata, am spus-o. Nu mai pot să dau înapoi.“
Expir adânc, cu respirația întretăiată.

– Ce? Fața lui Gracie pălește. Nu ar fi putut să pară mai șocată dacă aș fi lovit-o cu palma peste față. Ai spus... M-ai mințit?

Dina mă apucă de umeri, atrăgându-mi din nou atenția.

– Jackie trebuie să fi spus ceva dacă vin din nou după mine. Ce a spus?

– Cine vine din nou după tine?

Buzele ei se strâng și se uită în jur.

– Nu a fost el. Dar... a fost el, șoptește ea.

– *Cine*, Dina?

Încă o privire în jur.

– De ce vine din nou după mine, Noah? Până aici? I-am spus că nu am înregistrarea video.

– Nimeni nu vine după tine, spun cât de blând pot, sperând că îi va calma agitația crescândă, chiar dacă încerc să procesez cuvintele ei incoerente.

Un bărbat căuta o înregistrare video și s-a gândit că Dina ar putea să o aibă?

Ce e pe înregistrarea asta? Ceva ce o anumită persoană nu a vrut să fie văzut?

După felul în care reacționează, presupun că persoana care a căutat-o nu a fost cineva oficial de la bun început.

Abe avea acest film? Ce era pe el a fost suficient de grav pentru a fi ucis?

– Nu mă întorc în camera aia. Părul moale al Dinei se leagănă în timp ce ea clatină încet din cap. Sunt o țintă sigură acolo. Îți spun că el a fost. Vrea...

– Bine. Hai să te ducem într-un loc confortabil și sigur, unde să putem vorbi. Putem rezolva asta împreună.

– Nu, nu pot să-ți spun. A zis că dacă mai vorbesc despre asta cu cineva...

– Nimeni nu-ți va face nimic, Dina. Îi strâng mâinile în mâinile mele. Nu mai ești singură în această situație.

Asta pare să o calmeze puțin.

O iau în brațe cât de ușor pot și încep să mă îndrept spre Cherokee. E atât de mică, o grămadă de membre osoase în brațele mele.

– Noah! șoptește Gracie, agățându-se de brațul meu, cu unghiile înfipite în bicepsul meu. Ea nu poate pleca. Uită-te la ea! Până diseară, va vâna o doză fără medicamentele ei.

– Atunci găsește-l pe doctorul ăla și ia ce ai nevoie.

Eu continui să merg.

– Habar n-ai cu ce ai de-a face aici.

– Ai dreptate, nu știu. Dar, crede-mă, nici tu nu știi. Descui și deschid ușa din spate și o așez pe Dina înăuntru, dar ea se sperie de câinele cu un singur ochi cocoțat lângă ea. Stai cuminte! Hotelul e la cinci minute distanță.

Închizând ușa, mă îndrept spre partea șoferului, cu intenția de a pleca de aici și de a mă ocupa de furia explozivă a lui Gracie în intimitatea camerelor noastre.

Dar Gracie mă împinge în spatele SUV-ului cu o forță surprinzătoare.

– Nu ai dreptul să te năpustești, să mă minți și apoi să preiei controlul!

Pumnii ei mici se izbesc de pieptul meu.

– Nu *aici*, Gracie.

– Ba da, *aici*, Noah! Vreau adevărul! pufnește ea.

– Nu știu care este adevărul. Sincer.

– E clar că știi o grămadă de *lucruri* pe care nu mi le spui!

Ochii ei strălucesc în timp ce se luptă cu lacrimile. Este furioasă pe mine și nu cred că, dacă o iau în brațe și o arunc pe scaunul pasagerului, va funcționa.

– Bine, în regulă. Îmi cobor vocea, șoptind: În noaptea în care mama s-a sinucis, era beată criță și bolborosea tot felul de prostii despre cineva care i-a înscenat totul lui Abe și

despre faptul că era un om bun și că avea nevoie ca tu să știi asta.

– De ce nu mi-ai spus asta când te-am întrebat?

– Pentru că nu știu ce este adevărat și nu am vrut să-ți dau speranțe. În plus, nu putem face nimic în privința asta.

– Cine spune?

– Unchiul meu, care este procurorul districtual.

– Foarte bine! Dacă el este procuror, atunci poate obliga poliția să reexamineze probele, nu?

– Tocmai asta e problema, nu există nici o probă de reexaminat!

Explic rapid accidentul cu incinerarea.

Până să termin, lacrimile de furie îi curg pe obraji. Mă întind să le îndepărtez, dar ea își smucește capul.

– Îmi pare rău! M-am gândit că ar putea face mai mult rău decât bine să-ți spun.

Cu mișcări violente, își îndepărtează lacrimile. Apoi se îndepărtează de mine.

– Mă duc să văd ce ne va da doctorul Coppa, dacă ne va da ceva.

Vocea ei devine oțelită, o mască pentru furia clocotitoare care se ascunde dedesubt.

Și pentru durere.

O privesc cum se îndreaptă spre ușile spitalului, simțind cum se lărgeste prăpastia dintre noi. Să o fac să aibă din nou încredere în mine va fi un lucru imposibil. Dar nu-mi pot face griji pentru asta acum.

Trebuie să mă concentrez ca să aflu ce știe Dina.

Capitolul 22

Grace

SUV-ul lui Noah se zguduie peste denivelările de viteză în parcare hotelului, zdruncinându-mă în scaun.

– O să văd dacă e vreo taxă suplimentară pentru a-l aduce aici. Totuși, ar trebui să îl duci tu în camera ta.

– Arată ca un câine care se lasă purtat de oameni? izbucnesc.

Nu i-am mai spus nici un cuvânt lui Noah de când m-am urcat pe scaunul pasagerului, mintea mea fiind prea ocupată să revadă toate cuvintele lui, încercând să desprindă realitatea de ficțiune. Ce altceva nu mi-a împărtășit? Ce alte minciuni ar mai fi putut spune?

A oftat.

– Nu poate să umble liber pe aici. O să sperie lumea. Și nu trebuie să căutăm un nou hotel.

– Te-a obligat să iei câinele ăla? mă întreabă mama de pe bancheta din spate.

Nici ea nu a vorbit prea mult, fie din cauza șocului provocat de Noah, fie din cauza grețurilor care probabil o copleșesc ori a tensiunii apăsătoare și sufocante care se învâрте în jurul nostru.

– Nu, doamnă, dar vecina dumneavoastră a făcut-o. L-au vânat hingherii.

– Vilma?

– Da, doamnă. Iar eu am o slăbiciune pentru bătrâni, așa că nu am putut spune nu.

– Bineînțeles că da.

Există o încântare rară în vocea ei. Nu e de mirare – Noah emană farmec texan. Aș fi crezut că asta o va agita, dar acum văd că zâmbește. Și e mult mai calmă decât era când am găsit-o în fața spitalului. Cyclops scoate un lătrat agitat.

– De fapt, Noah vorbea despre adoptarea lui. *Adoră* animalele fără stăpân.

Am vrut să îl tachinez, dar Noah doar chicotește.

– Ne întâlnim sus în câteva minute. Îmi face semn cu capul spre geanta neagră. Pot să o car eu?

– Mă ocup eu.

Bănuiesc că a strecurat înăuntru cutia de metal împreună cu banii.

Îi urmăresc pașii lungi și corpul slab și puternic în timp ce se îndreaptă spre holul principal, întrebându-mă dacă are de gând să-și ia lucrurile și să fugă. Nu... Noah nu e genul care să fugă.

Și nici eu nu sunt.

Mă dau ușor jos de pe scaunul pasagerului, acoperită de funingine pentru a doua zi la rând, cu o pungă de pastile în mână. Dr. Coppa a fost alarmat că mama nu a rezistat nici măcar o zi la dezintoxicare. După ce i-am spus că ne-am programat la Desert Oaks – cu ajutor financiar de la „un prieten” –, m-a pus să îi sun și să îi confirm locul pentru mâine-dimineată înainte de a-mi da suficiente medicamente pentru a o ajuta să reziste până atunci. Este o minciună, desigur. Nu pot folosi acei bani acum, când știu de unde au venit.

Totuși, îi putem controla cele mai grave simptome de sevraj, cel puțin în seara asta.

Dar cum rămâne cu restul? Le-am întrebat pe asistente despre acest ofițer de poliție care se presupune că a vizitat-o. Au fost sigure că nimeni – mai ales de la poliție – nu a vizitat-o pe Dina Richards în această după-amiază. Chiar au verificat registrele de vizitatori în fața mea.

Asta înseamnă că ori minte, ori delirează.

Sau spitalul minte.

Sau cineva s-a furișat înăuntru ca să o sperie și să fugă, iar Noah are dreptate – habar nu am cu ce avem de-a face.

– Să nu mă faci să regret asta, îl avertizez pe Cyclops în timp ce îl eliberez din strânsoare în camera de hotel.

În mod surprinzător, m-a lăsat să-l car până la etajul doi. Nasul lui atinge pământul într-o clipă și fuge să adulmece fiecare colț al camerei. Și sper să nu urineze în ele.

Privirea somnoroasă a mamei trece peste pat, peste televizor și peste perdele, iar ochii ei se strâng din cauza luminii. Orice urmă de energie pe care o adunase pentru a fugi de pe patul de spital s-a dus de mult. Un strop de sudoare îi acoperă fruntea palidă.

– Aici ai stat noaptea trecută?

– Da.

Degetele ei se plimbă pe cuvertură.

– Cu Noah?

– E în camera de alături.

– Mă bucur să văd că măcar Jackie l-a crescut cum trebuie. Se lasă ușor pe pat, cu grijă, ca și cum cadrul putea să nu fie suficient de stabil pentru a-i susține trupul de 45 de kilograme. E frumos aici. Liniștit.

– Poftim, bea niște apă!

Acceptă sticla de la mine cu o mână tremurândă.

– Au adus o femeie în aripa aia după ce ai plecat. Era isterică.

– Probabil prima ei supradoză.

E prima dată după mult timp când femeia aceea a trebuit să-și înfrunte demonii trează, iar asta trebuie să doară mai mult decât toate simptomele fizice de sevraj la un loc. Știu asta pentru că am trecut prin același lucru cu mama, prima dată în spital, după ce a luat o supradoză. Îi puteam auzi plânsetele pe hol.

Numai că acum trebuie să mă întreb ce anume îi spuneau demonii care o strigau.

Paisprezece ani.

Au trecut paisprezece ani de când mi-am înfășurat brațele în jurul umerilor largi ai tatălui meu, de când m-a sărutat de noapte bună.

Paisprezece ani de când a fost împușcat, ucis și etichetat drept criminal.

Paisprezece ani de când viața mea a fost întoarsă cu susul în jos.

Și iată-ne aici – toată viața mea a fost din nou dată peste cap în decurs de 24 de ore.

Oricât de mult aș vrea să o interoghez despre... ei bine, totul, pot spune că e la câteva minute distanță de a vomita dacă nu se întinde. Îmi arunc poșeta pe comodă, dându-mi seama că toate bunurile pe care le am se află acolo.

– Odihnește-te puțin!

– Unde e cutia?

– E în siguranță.

Se ridică în pat.

– Adu-o la mine! Te rog!

Ceva din vocea ei mă oprește să o resping. O scot din geanta de voiaj și o așez pe noptiera de lângă ea, având grijă să nu vadă banii.

Se uită la ea îndelung.

– Ai deschis-o.

– Bineînțeles.

Mă aștept ca furia ei să explodeze, să țipe la mine. Privirea ei plină de resemnare mă ia prin surprindere, chiar așa obosită cum este.

– Chestiile astea sunt despre tata?

– Totul este despre el. Întotdeauna a fost așa. Vocea ei este șoptită în timp ce deschide capacul și se uită prin cutie. Și acum mi-a rămas atât de puțin. Doar această cutie. Și pe tine. Ridică poza cu Noah și tata pe alee, degetul mare alunecând pe fața lui Noah. Și pe el. Zâmbește cu tristețe. Îți amintești de Noah?

– Nu prea.

– A fost un băiat bun. Zâmbetul melancolic care îi atinge buzele se stinge. Când l-am pierdut pe tatăl tău, l-am pierdut și pe Noah. Încet, ea pune poza înapoi înăuntru. Închide capacul. Mă întrebam dacă va veni să ne caute.

– Jackie i-a dat adresa noastră. Ea l-a trimis aici.

– El nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Închide ochii. Nu fi atât de dură cu el! Probabil suferă foarte mult.

Are o atitudine diferită de cea din ziua în care mi-a spus că Jackie Marshall a murit, încordată și incapabilă să arate cea mai mică urmă de compasiune chiar și pentru fiul care și-a găsit mama moartă în bucătăria lor.

– Știu ce crezi despre mine, Grace. Dar poate că, atunci când îți voi explica totul, te va ajuta să înțelegi asta... Eu... Cuvintele ei încep să alunece. Probabil din cauza medicamentelor împotriva grețurilor pe care le-a luat pe drum. Întotdeauna o doboară când e așa de slăbită. Poate că nu mă vei mai urî atât de mult.

– Nu te *urăsc*. Mi se pune un nod în gât. Dar nu mai pot să fac asta. Nu mai pot să intru pe ușă în fiecare zi întrebându-mă dacă va fi ziua în care o voi găsi pe mama moartă. Știi ce efect are asta asupra unei persoane?

Lacrimi tăcute îmi însoțesc cuvintele.

Câteva minute mai târziu, ea doarme adânc.

Iar eu rămân cu o mie de întrebări.

Deschid ușa alăturată și îl găsesc pe Noah deja acolo. Stă așezat pe un scaun, cu picioarele depărtate, cu privirea încruntată, trecând de la foaia de hârtie din mână la Cyclops, care adulmecă rucsacul din colț.

– Cum se simte?

Îngrijorarea sinceră îi umple vocea, iar asta îmi provoacă o durere de inimă în ciuda celor mai aprige încercări de a-mi menține furia alimentată.

– Doarme.

– Nu arăta prea bine acolo în spate. Privirea lui mă studiază din cap până în picioare. Știu că sunt acoperită de funingine și că ar trebui să fac un duș. Dar mai întâi am nevoie de răspunsuri. Spune-mi totul, Noah! Totul.

– A spus numele lui Betsy?

Noah încuviințează din cap solemn.

– Cred că a avut legătură cu hârtiile pe care le-a ars în chiuvetă. A rămas o bucată, cu o dată. În aprilie 2003. Nu-mi amintesc exact ce dată, dar nu era prea departe de ziua în care a murit Abe.

Cred că o să o punem la capitolul „lucruri suspecte pe care Jackie Marshall le ascundea”. Lista se mărește.

– Dar atunci de ce este scris „Betsy, 2002” pe spatele pozei de la școală a mamei mele?

– Nu cred că e mama ta.

– Este imposibil. Uită-te la ea!

Ridic fotografia pentru a o sublinia.

– Oamenii scriu nume și date pe spatele pozelor de la școală pentru a ține evidența. În 2002, mama ta avea în jur de 20 de ani. Fata aceea este mult prea tânără pentru a fi ea.

Mă holbez la chipul tineresc, comparându-l cu amintirile mele despre mama înainte ca toate drogurile să înceapă să o răvășească, îmbătrânind-o teribil. Aceiași ochi, aceeași culoare a părului, aceeași structură a maxilarului. Nasul ei

pare mai finuț, iar obrazii sunt mai plini, dar asta nu este ceva nemaiauzit pentru o fată de vârsta aceea.

– Atunci cine este?

– Sper că Dina ne poate spune asta.

Noah își coboară privirea spre mâinile sale. Observ felul în care i se lasă umerii, ca și cum ar fi împovărat de o greutate enormă. Oare au fost mereu așa, iar eu nu am observat, prea involburată în propriile frământări?

– Ți-a spus ceva despre cutie în timp ce erai acolo cu ea? Despre ce era înăuntru?

– Nimic util, dar se va trezi în curând. Nu poate dormi mult timp când se dezintoxică.

Oftează, așezând exemplarul articolului de ziar pe patul de lângă el.

– O să văd dacă pot afla ceva despre arestarea asta când mă întorc în Austin. Harvey Maxwell este procuror la biroul unchiului meu.

– Și crezi că o să-ți spună adevărul dacă a făcut ceva dubios?

– Trebuie să existe o explicație bună pentru asta.

Fruntea lui Noah se încrețește de îngrijorare. Mai degrabă se roagă pentru o explicație bună. Îl place pe acest Maxwell.

– Prin explicație bună vrei să spui că trebuie să existe un răspuns la întrebarea de ce avea mama ta tocul pistolului tatălui meu?

Noah își înclină capul.

„El nu are nici o vină“, îmi amintesc.

– Când te întorci? întreb pe un ton mai blând.

– Nu știu. În curând.

În ciuda minciunilor și a evaziunii lui Noah, mă înțeapă dezamăgirea. O îndepărtez în timp ce studiez poza bărbatului cu fruntea teșită și ochii strâmbi, pe care Noah l-a recunoscut, dar nu mi-a spus.

Mă întreb cât timp ar fi ținut asta pentru el dacă mama nu ar fi fugit astăzi de la spital.

Noah își rotește cu stângăcie brățara de piele la încheietura mâinii.

– Mă duc să iau o pizza pentru noi și niște supă pentru Dina.

Strâmb din nas.

- Mult noroc în a o face să mânânce.
- Trebuie să încercăm. Și mâncare pentru *el*, cred.

Se încruntă la Cyclops, care s-a făcut comod pe patul lui Noah și este ocupat cu o mâncărime la un picior din spate. Cuvertura patului este acoperită de urme de labe pline de funingine.

Oftez.

- Haide! Am nevoie de ajutorul tău înainte să pleci.
- Pentru ce?
- Pentru ceva ce nu o să-ți placă...

Noah se încruntă la cada pe jumătate plină cu apă caldă.

- N-ar trebui să folosim șampon pentru câini?
- Ai vreunul?
- Pot să cumpăr.

- Nu are rost să facem drumuri în plus. Trebuie să fii aici când se trezește mama. Vom avea doar o mică fereastră de timp în care se va simți în stare să vorbească. Iau unul dintre prosoapele de pe raft. Ține-l jos pentru mine!

Cu un oftat greu, Noah se întinde și își scoate tricoul, aruncându-l pe blat.

Lăsându-mă să mă uit la pieptul lui gol.

- Ce naiba faci? Am spus să-l ții, nu să te bagi *cu* el!
- Crezi că va fi calm? Cămașa asta e tot ce mi-a mai rămas.

- Bine, cum zici tu. Îmi desprind privirea, simțind cum îmi arde fața când îmi amintesc de Noah dezbrăcat în acest loc, chiar ieri. Cy, vino aici! fluier eu.

Câinele murdar tropăie în baie, nepăsător.

- Sper că Vilma s-a înșelat în legătură cu rabia, murmur, ridicându-l înăuntru.

Cu o înjurătură blândă, Noah îngenunchează lângă mine și apucă trupul filiform al lui Cyclops. Câinele scoate un mârâit scăzut în timp ce se zvârcolește, iar brațele lui Noah se încordează de tensiune.

- Liniște! Doar dacă nu vrei să te întorci singur în Hollow, îl avertizez cu o voce ascuțită.

Oricât de sălbatic ar fi, câinele se oprește din mârâit, ca și cum ar fi înțeles.

Combi-nația dintre apă și săpun eliberează un miros putred de funingine, câine ud și lucruri pe care probabil ar

fi mai bine să nu le identificăm.

– Oh, Dumnezeu!

– Da, aprobă Noah cu o grimasă.

Încerc să nu respir pe nas, mutându-mi privirea în altă parte. Alunecă până la umărul gol al lui Noah de lângă mine, până la liniile subțiri argintii care îi decorează contururile musculoase. Cum puteau prinde fălcile unui câine de mărimea lui Cyclops acel umăr este greu de crezut, dar acum îmi dau seama cât de slab era Noah când era mic.

Și totuși Noah e aici să mă ajute, nefericit, dar abia dacă se plânge.

– Mulțumesc!

– Dacă nenorocitul ăla mic o să-mi adjucece patul, atunci nu prea am de ales, nu-i așa?

– Mulțumesc că l-ai scos de acolo.

Simt că i-am spus aceste două cuvinte lui Noah de multe ori în ultima vreme, dar pe departe suficient.

Ochii lui aterizează pe ai mei. Sunt cu atât mai izbitori de aproape, un caleidoscop de albastru care mă atrage ca o piscină răcoroasă într-o zi caniculară.

– Vecina ta mă agită și pe mine. Practic, m-a forțat.

– Te-a forțat femeia aia minionă de 90 de ani, care s-ar putea frânge la un vânt puternic și care nu vorbește engleza? Cum s-a întâmplat asta mai exact?

Gura lui se curbează într-un zâmbet jucăuș.

– Este convingătoare.

– Pun pariu. Mi-o imaginez pe Vilma confruntându-se cu un tip de mărimea lui Noah și nu mă pot abține să nu chicotesc. Oricum, ar fi fost mort dacă l-ar fi prins. Așa că mulțumesc!

Privirea lui Noah se îndreaptă spre buzele mele.

– M-am gândit că asta te-ar supăra.

Vocea lui este mai blândă, mai profundă, iar asta trezește ceva în mine.

– Da, m-ar fi supărat.

Mai mult decât atât. Dacă Noah ar fi stat acolo și ar fi lăsat să se întâmple, mă îndoiesc că l-aș fi iertat, indiferent de trauma lui din copilărie.

Cyclops începe să se zvârcolească.

– E un animal murdar.

Nasul lui Noah se strâmbă la apa înnegrită în timp ce îl ține bine.

– Probabil că e prima lui baie... dintotdeauna. Râd în timp ce frec gâtul și spatele câinelui, fără să pot evita mâinile lui Noah. Mă bucur în liniște de senzația lor sub ale mele. Gata, trebuie să-l clătesc!

Deschid apa și iau para de duș.

Noah reușește să îl țină în jos încă zece secunde înainte ca animalul să mârâie și să se răsucească pentru a se repezi la încheietura lui Noah. Înjurând, Noah se îndepărtează, căzând pe spate. Permițându-i lui Cyclops să sară. Îmi pierd echilibrul și cad peste Noah, care era întins pe jos.

– Ei bine, a fost amuzant, bolborosește el, iar capul îi cade înapoi și se lovește de gresie.

– Te-a mușcat?

Sunt foarte conștientă de cât de fină și de fierbinte este pielea goală a lui Noah pe mâinile mele în timp ce își inspectează încheietura mâinii.

– Nu mi-a rănit pielea. A fost un avertisment... Oftează. Îți jur pe Dumnezeu, Gracie! Cu tine problemele nu se termină niciodată, nu-i așa?

Nu știu de ce, dar asta mă face să izbucnesc în râs – un sunet adânc ce se ridică din burtă, până când tot corpul îmi tremură. Ar trebui să mă desprind de el, dar nu mă pot mișca – râd prea tare.

Se uită în sus la mine, cu o expresie indescifrabilă pe față.

– Ce e?

Inima începe să-mi bată cu putere în piept.

– Nimic, eu doar... Cuvintele i se poticnesc și văd că s-a răzgândit în legătură cu ce voia să spună. Încerc să decid cine e mai murdar acum – tu sau câinele tău vagabond.

Îi dau un cot în coaste în timp ce mă rostogolesc.

– Trebuie să mănânci, mamă. Am pus recipientul cu supă de pui pe noptieră, lângă ea.

Ea îl respinge, strâmbând din nas.

– Totul îmi provoacă greață. Chiar și pizza aia...

Cel puțin are din nou puțină culoare în obraji, dar știu că nu exagerează. Măcar se află în acea acalmie fericită, după ce efectele drogului cele mai dure au dispărut, dar înainte ca simptomele sevrajului de heroină să revină în forță.

Noah se ridică imediat în picioare și închide ușa de la camera alăturată, unde mirosul supărător plutește în aer.

– Gracie are dreptate. Trebuie să introduci în corpul tău și altceva în afară de toate medicamentele astea. De aceea nu ai energie.

Ea îi oferă un zâmbet slab în timp ce el se întoarce să se așeze pe marginea patului, lângă ea.

– Încă îi spui Gracie.

El strânge bolul și lingura.

– Așa o știi.

– Abe îi spunea așa. Gracie... sau Gracie May...

Încet, Noah îi strecoară în gură o lingură de supă.

– Îmi amintesc că te-am văzut cum o hrăneai așa.

Ea înghite doar cu o ușoară grimasă.

– Chiar așa?

Gura lui se răsuțește într-un zâmbet băiețesc.

– Mă strâmbam la ea, iar ea devenea atât de entuziasmată, încât te lovea peste mână.

– Mâncarea ei ajungea pe tot peretele. Mă înnebuneau bananele. Mama începe să râdă, iar sunetul acela rar îmi provoacă un nod în gât. Nu m-a lăsat niciodată inima să te cert pentru asta.

Îi mai strecoară o gură de supă. Și încă una, și încă una, ca un fiu afectuos, în timp ce-și amintește de grătarele de vară din curtea din spate, de jocurile pe care le jucam și cum tata se prăbușea de răs când dansam îmbrăcată doar într-un scutec, cu șoldurile legănându-se și brațele fluturându-mi deasupra capului. Ascult și privesc în liniște.

Dar discuția despre tata aduce, de asemenea, tensiunea care se strecoară din nou în cameră, ca un șarpe care se încolăcește în jurul prăzii sale, strângând tot mai tare până când nu mă mai pot concentra la nimic altceva.

Și mama o simte; o pot vedea în ochii ei îndurerați în timp ce studiază fața lui Noah, care stă liniștit, mușcându-și buza de jos. Așteptând, ca și cum i-ar fi brusc teamă să o preseze.

Nu-i adevărat. Aștept de *ani* întregi dovada acuzațiilor ei tăcute.

– Spune-ne ce ai ascuns. Acum, cât timp te poți descurca.

Cât timp va trece până când atenția ei va scădea, până când se va concentra mai mult la a ține supa decât la a da

drumul secretelor pe care a fost atât de pricepută să le ascundă? Zece minute? O jumătate de oră?

Ochii îi cad în poală, unde mâinile i se împletesc strâns.

– Nici măcar nu știu de unde să încep.

Deschid cutia de metal și scot primul mister. Poza mamei care s-ar putea să nu fie o poză a mamei. I-o înmânez.

Ea zâmbește slab în timp ce o studiază.

– Probabil e un loc bun de unde să începem.

Mama mea își adună gândurile, oricât de împrăștiate ar fi ele. Trebuie să-mi tot amintesc că este departe de a se simți bine, chiar dacă este lucidă.

– Prima dată când i l-am prezentat pe Abe bunicii tale a fost când eram însărcinată în șase luni cu tine. Ea a insistat să facem călătoria din Texas în Arizona. Ea și Brian voiau să-l cunoască înainte să te naști.

Mama spune că l-am întâlnit pe tatăl ei vitreg, dar eram prea mică pentru a-mi aminti. Bunica l-a dat afară cu un an înainte să ne mutăm în Tucson. Dar am auzit multe din comentariile deochete ale bunicii ca să-mi dau seama că nu se despărțiseră în termeni buni.

– Așa că am venit cu mașina aici de Crăciun. Ea a insistat să stăm în rulotă. Cu toții – eu și Abe într-o cameră, bunica ta și Brian în cealaltă...

Își trece un deget de-a lungul fotografiei.

– Și Betsy pe canapea.

Noah avea dreptate.

– Betsy este sora mea mai mică. Ei bine, pe jumătate soră vitregă, se corectează ea. Bunica a făcut-o cu Brian când eu aveam 10 ani.

Râmân cu gura căscată.

– De ce nu am cunoscut-o? Sau de ce măcar n-am auzit de ea?

– Ai cunoscut-o. Ne-am întors în Tucson pentru o vizită când aveai trei ani.

Fac o pauză pentru a digera această nouă informație șocantă. Este destul de greu să-ți imaginezi că părintele tău este o persoană care a avut o viață întreagă – o identitate – înainte de a intra tu în peisaj. Dar când această identitate include o soră de care nu ai auzit niciodată...

– Ce s-a întâmplat cu ea? A plecat cu Brian?

Mama înghite în sec, apoi clatină din cap.

Mă lovește un gând:

– A murit.

– Nu știu. Poate că a murit până acum. Mama încă studiază poza un moment lung. Betsy avea 14 ani când a fugit. Bunica ta ne-a telefonat isterică, cu scrisoarea de adio în mână. Tatăl tău s-a urcat în mașină și a condus toată noaptea pentru a merge să o caute. I-a interogat pe prietenii ei și a aflat că se vedea cu un tip mai în vârstă. Îi cumpăra haine și lucruri, îi făcea tot felul de promisiuni pentru o viață mai bună. Abe a căutat-o zile întregi, dar ea dispăruse. S-a gândit că a fost ridicată în aceeași noapte și a fost luată din oraș imediat. Așa funcționează chestiile astea. Le fură de tinere și în timpul nopții.

– *Chestiile alea?* Ce chestii?

– Traficul de persoane. Iau fete tinere din familii destrămate și le obligă să se prostitueze. Betsy a fost furată și vândută.

Vocea mamei tremură de emoție.

„Oh, Dumnezeu!“

– Și nu ai mai auzit nimic de ea?

Încă o clătinare solemnă din cap, iar ochii mamei mele se umezesc cu amenințarea lacrimilor.

– Abe s-a simțit responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Betsy. Era convins că ar fi trebuit să vadă semnele. Nu l-a plăcut pe Brian din prima clipă în care l-a cunoscut. Mi-am închipuit că a fost din cauză că Brian a comentat că m-am căsătorit cu un bărbat de culoare. Abe a spus că nu era vorba de asta. Tatăl meu vitreg era un prost ignorant și se aștepta să spună asta. Nu putea să spună exact de ce, dar Brian îl deranja, chiar dacă tatăl tău găsea ceva bun în aproape oricine. De aceea am încetat să mai venim aici...

– Stai puțin, ce vrei să spui cu „ar fi trebuit să vadă semnele“? O întrerup.

Mama face o pauză.

– Brian o maltrata pe Betsy. O atinge și alte chestii.

Mi se strânge stomacul.

– În rulota *noastră*? În camera *mea*? Simt cum mi se schimonosește fața de dezgust. Și bunica nu a știut?

– Asta e problema... Betsy a încercat să-i spună, dar nu a vrut să asculte.

– Pe naiba!

Cum a putut bunica mea – bunica mea dulce care îmi făcea clătite în weekenduri și mă sufoca prin îmbrățișări – să ignore asta?

– Gracie, trebuie să-ți amintești că și eu am crescut în acea rulotă. Și niciodată nici măcar nu am sugerat că mi se întâmpla așa ceva. În mintea ei, nu avea sens. Iar Betsy era un copil rebel. Se băga în tot felul de belele – fura, făcea năzbâtii prin cartier, lucruri de genul ăsta. Ea și Brian se certau tot timpul, așa că bunica ta a presupus că Betsy mințea, că era o adolescentă incontrollabilă. Abia când a fugit Betsy l-a confruntat pe Brian. Iar el a recunoscut. Bunica l-a dat afară, dar era prea târziu. Betsy plecase. Bunica ta nu și-a iertat-o niciodată. Când am sunat-o să o întreb dacă ne putem muta, a împachetat tot ce avea legătură cu Betsy.

– Și amândouă ați continuat ca și cum ea nu ar fi existat.

Nu îmi pot stăpâni acuzația din voce.

Degetele mamei mele caută talismanul care atârnă de colierul ei.

– Crede-mă, nici una dintre noi nu a uitat vreodată de Betsy. Dar mama nu a putut suporta ca tu să-i pui întrebări. Trebuia să mintă pentru că nu putea să-ți spună adevărul.

După o ultimă privire, îi dă poza înapoi lui Noah, care mi-o înmânează mie.

Studiez fața lui Betsy – fața mătușii mele.

– Am crezut că asta ești tu.

Mama zâmbește cu tristețe.

– Amândouă suntem imaginea vie a bunicii tale când era tânără. Oamenii ne spuneau că suntem gemene, la zece ani diferență.

– Și colierul pe care îl poartă...

– I-am trimis lui Betsy jumătatea aia pentru a zecea ei aniversare. I-am spus că voi purta mereu cealaltă jumătate. Nu era nimic sofisticat, doar un metal ieftin. Mulțumesc lui Dumnezeu, altfel l-aș fi schimbat pe un drog, sunt sigură!

Noah, care a stat și a ascultat în liniște până la capăt, întreabă cu o privire gânditoare:

– Ți-a spus vreodată Abe ceva despre faptul că a văzut-o pe Betsy în Austin?

– În Austin? Ea se încruntă. Nu. De ce?

El îi povestește despre noaptea în care Jackie s-a sinucis și că a menționat-o pe Betsy. Mama rămâne cu o privire la fel de perplexă.

– În dimineața de după moartea lui Abe, am găsit poza aceea cu Betsy în sertarul de sus al biroului. Mi s-a părut ciudat că era acolo. Este poza pe care mama i-a dat-o lui Abe ca să o arate prin Tucson imediat după ce a fugit. O pusesem deoparte, într-o cutie de fotografii din dulap.

– Și nu ți-a spus niciodată nimic despre faptul că a mai văzut-o? Poate în timp ce lucra? Ești sigură?

Nu îmi pot ascunde îndoiala din voce. Și-ar fi amintit în acest moment?

– Tatăl tău nu a vorbit niciodată cu mine despre muncă. Nu a vrut să aducă asta în casa sau în căsnicia noastră. Dar mi-ar fi spus dacă s-ar fi întâlnit cu Betsy în Austin. Nu-i așa? Chiar și în timp ce spune asta, aproape că îi pot vedea mintea zgândăririndu-și amintirile, mai întâi cu o umbră de îndoială, apoi cu o urmă de confirmare.

– Ce este, Dina? întreabă Noah, văzând același lucru.

– A început să facă multe ore suplimentare în ultimele două săptămâni. Sau cel puțin așa mi-a spus. Cei de la DPA au spus că nu făcea ore suplimentare pentru ei. Că era o acoperire pe care o folosea pentru a mă minți, pentru a fi afară la orice oră cu prostituate și traficanți de droguri. Nu am putut niciodată să înțeleg asta. M-am gândit că departamentul ascundea ceva, pentru că știam că nu vindea droguri, indiferent de ce îl acuzau, dar nu puteam să-mi dau seama de ce m-ar fi mințit și de ce ar fi fost la acel motel dubios. Pentru o vreme, am început să mă întreb dacă nu cumva mă înșela. Dar acesta nu era Abe. Dacă l-ai fi cunoscut, ai fi știut că nu era genul ăsta.

– Dar dacă avea motive să creadă că Betsy era în Austin? Dacă o căuta? întreabă Noah.

Mama oftează, ca și cum totul ar căpăta brusc sens.

– Dar de ce nu i-ar fi spus tata că a văzut-o pe Betsy? întreab eu.

– Dacă a căutat-o săptămâni întregi, asta înseamnă că nu a putut să o găsească. Poate că nu a vrut să-ți dea speranțe, zice Noah, uitându-se spre mama.

– Ar avea sens. Tot anul acela... a fost greu pentru mine.

Vocea mamei se schimbă brusc.

În ciuda furiei, pieptul îmi tresare de compasiune pentru ea. În timp ce eu chicoteam, mă cățăram pe spatele tatălui meu și ceream atenție ca orice copil normal, eram inconștientă de durerea tăcută a mamei.

– Dacă Abe o căuta pe Betsy, asta ar putea explica de ce a fost la motelul acela, spune Noah.

Ridic fotografia.

– Atunci de ce nu a luat-o cu el?

Noah se uită fix la fața lui Betsy, luând în considerare întrebarea mea. În cele din urmă, spune:

– Poate că a crezut că nu e nevoie.

– Pentru că era convins că ea era acolo?

– A primit un telefon în acea seară, își amintește mama. Stăteam pe canapea și ne uitam la televizor. Era târziu. A răspuns, apoi mi-a spus că trebuie să iasă puțin. Ceva pentru serviciu. Nu mi-a plăcut asta, dar știam că trebuie să fie ceva important dacă Abe mă părăsea la ora aceea. Părea grăbit.

– Și apoi?

– A fost ultima dată când l-am văzut în viață.

– Ai spus asta poliției?

Ea încuviințează din cap, gura făcând o grimasă amară.

– Au spus că apelul a venit de la telefonul găsit asupra traficantului de droguri mort care se afla în cameră cu Abe. Că l-a sunat pe Abe pentru a se întâlni pentru un schimb de droguri. Pur și simplu... nu a avut niciodată sens. Nimic din acea noapte nu a avut vreodată sens pentru mine. Când a plecat, Abe a luat cu el pistolul Colt .45. Știu asta pentru că l-am văzut cum l-a scos din seif și a verificat gloanțele, apoi l-a pus în tocul pe care i l-am dat de ziua lui, cel cu inițialele lui. Dar poliția a spus că Abe a fost găsit cu o armă furată asupra lui. Am spus poliției despre Coltul .45. Au zis că vor lua notă de asta.

Mă uit la Noah, doar ca să văd cum clatină subtil din cap. „Să nu pomeniști de tocul armei“, pare a spune el.

Furia începe să ardă în ochii mamei.

– De ce vorbea Jackie despre Betsy în seara aceea?

– Nu știu. Îți jur, Dina! Nu știu!

Noah își ține capul în mâini, ca și cum greutatea de a asculta asta ar fi prea mare. Sau poate că este la fel de

copleșit de toate întrebările noi, ca și mine. Apoi își ridică din nou privirea.

– Dar filmul pe care l-ai menționat mai devreme? Ai spus că îl cauți cineva? Cine?

– Da. Mama se întoarce spre mine, cu privirea ei plină de teamă și resemnare în același timp. Bărbatul care mi-a pus un cuțit la gât și m-a amenințat că mi-o ia pe Grace dacă nu i-l dau.

Capitolul 23

Noah

Până când Dina termină de descris noaptea în care s-a trezit și a găsit un bărbat mascat deasupra patului ei, ținându-i un cuțit la gât, în timp ce fiica ei de șase ani dormea liniștită într-o cameră mai încolo, fața lui Gracie căpătase o culoare palidă și bolnăvicioasă.

– Deci nu aveai înregistrarea video pe care o căuta?

Ea dă din cap dezaprobat.

– Dar sunt destul de sigură că știu despre ce era vorba. Cu câteva nopți înainte ca Abe să moară, am venit în birou, iar el se uita la ceva pe calculator. Era o înregistrare video făcută într-o parcare, iar poliția înconjura un tip.

– DPA? întreb.

– Nu sunt sigură. Strigau și aveau armele îndreptate spre el. Asta e tot ce am văzut. Abe a oprit totul când și-a dat seama că eram acolo. A spus că era un filmuleț de pe YouTube, dar mi-am dat seama că mințea. Fața lui... Ea se încruntă. Era un amestec ciudat. Ca și cum ar fi fost furios, dar și extaziat. Nu m-am mai gândit la asta până în dimineața de după moartea lui, când am găsit acel fragment de ziar în birou. Cel cu notițele lui Abe.

– Țsta e scrisul lui Abe? Studiez mâzgăleala – toate majusculele, cu literele duble înclinate și cu vârfurile literei T exagerat de mari.

Dina încuviințează.

– Mi s-a părut ciudat că s-a întâmplat la același motel în care a murit Abe, The Lucky Nine. Dar tot nu făcusem legătura cu filmul. Până în ziua în care am condus până acolo. Trebuia să văd dacă puteam, nu știu, să-l simt acolo... Vocea ei se schimbă brusc. Am văzut semnul de neon verde intermitent. Atunci mi-am amintit.

– I-ai verificat computerul pentru acest film?

– Poliția luase deja computerul când perchezitionase casa, dar le-am menționat acest lucru. Le-am dat și articolul original din ziar. Au spus că aveau să cerceteze. Și apoi, în aceeași noapte, a apărut tipul. Insista să îi dau înregistrarea video în timp ce îmi ținea cuțitul la gât. Vârful degetului ei trece peste o cicatrice mică.

– Încerca să te sperie ca să vadă dacă îl ai, spun.

– A făcut asta, așa e. Nu am știut ce să-i spun. Nici măcar nu m-am putut gândi la o minciună. Mă tot amenința mai întâi cu cuțitul, apoi cu Grace. A spus că avea să o ia și să lase – vocea Dinei tremură – bărbații să-i facă lucruri oribile. Abia am putut scoate un cuvânt, atât de tare tremuram. Mi-era teamă că Grace avea să se trezească și să intre. Nu știu cât timp a stat acolo. Mi s-a părut că au trecut ore întregi. Mi-a zis că raportul poliției avea să spună că Abe era vinovat de trafic de droguri și că nimic din ce aș fi spus cuiva nu ar fi schimbat asta. Iar dacă aș fi spus ceva despre vizita lui sau despre filmuleț, s-ar fi întors să mi-o ia pe Grace. Mi-a promis că nu aveam să o mai văd niciodată în viață. Atunci am știut că totul trebuie să aibă legătură cu înregistrarea video a arestării de la motel. Și cu moartea lui Abe. Așa că am împachetat toată noaptea, am băgat tot ce am putut în mașina noastră, am umplut garajul cu saci cu lucruri personale pe care nu le puteam lua. Apoi am luat-o pe Grace și am plecat cu mașina. Am lăsat casa pentru ca banca să o reia în posesie. După cum vedeam eu lucrurile, viața noastră în Texas era deja terminată. Bărbatul care îmi ținuse un cuțit la gât și îmi amenințase fiica se asigurase că știam asta.

– Și acest filmuleț?

– Am așteptat, în speranța că poliția ar putea descoperi ceva în computerul lui Abe. Dina clatină slab din cap, energia i se secătuieste vizibil, iar ochii i se îndreaptă spre flaconul de medicamente de pe masă. Și apoi, așa cum au promis, au făcut publice concluziile oficiale, iar Abe a fost etichetat drept un polițist corupt care s-a lăsat ucis într-o afacere cu droguri ce a mers prost.

Se pare că Dina știa *mult* mai multe decât îi spusese vreodată fiicei sale.

– Ai vreo bănuială despre cine era tipul?

Dă iar din cap dezaprobat.

– Dar am avut senzația că era polițist și că îl cunoștea pe Abe. Felul în care i-a folosit numele... Știi, în felul acela familiar. A fost ciudat. Părea atât de încrezător în modul în care urma să decurgă ancheta! Ca și cum ar fi avut un cuvânt de spus în ea.

Faptul că tipul a apărut după ce Dina s-a dus la poliție să vorbească despre acest film mă face să cred că ar putea avea dreptate.

– Și crezi că tipul din camera ta de spital de azi are legătură cu el?

Înghite apă și un luciul ușor i se formează pe frunte, pe pielea ei bolnăvicioasă și palidă. Nu știu cât timp mai putem să o presăm să ne dea informații.

– Nu am mai văzut și nu am mai auzit pe nimeni de când am plecat din Austin. Și apoi, dintr-odată, deschid ochii astăzi și un bărbat stă deasupra patului meu. Mi-a arătat o insignă. La început, am crezut că sunt arestată.

– Cum arăta?

– Păr blond. Nu... păr șaten? Înalt? Ea se încruntă. Cred că era înalt.

– Era în uniformă?

– Da... Adică nu. Nu cred.

– Nu-i nimic. Ce a spus mai exact?

Din nou o văd căutând printre gânduri, chinându-se.

– M-a întrebat dacă în ultima vreme am vorbit cu cineva din Texas despre Abe. Și dacă îmi amintesc cum a murit Abe. Și apoi m-a întrebat când te-am văzut ultima dată, Grace. Și unde ai fost, cred. Nu-mi amintesc exact cuvintele lui. Am fost atât de speriată! L-am implorat să te lase în pace. Am jurat că nu am spus nimic nimănui. Fruntea ei se încrețește. Și apoi el... a dispărut. Era acolo într-o secundă și a dispărut în următoarea. Atunci m-am ridicat și am fugit.

Gracie nu a spus nici un cuvânt în tot acest timp, pur și simplu a stat și a ascultat cu pumnii strânși în poală.

Ochii sticloși ai Dinei se îndreaptă spre ea.

– Îmi pare rău, Grace. N-am putut să-ți spun. Nu puteam suporta gândul că ți-e teamă că ar putea apărea cineva care să te răpească, să te rănească teribil. Era destul de rău că eram îngrozită. Întotdeauna. Apoi ai crescut, iar eu... Ea

oftează. Nu ar fi schimbat nimic să știi această parte a lucrurilor.

– Ar fi schimbat totul! izbucnește Gracie. Aș fi știut că tatăl meu era nevinovat! N-aș fi petrecut atâția ani urându-l pentru că ne-a distrus viețile!

– Atunci ar fi trebuit să trăiești cu ceea ce știu eu și, crede-mă, nu e mai bine. Să știi cine a fost tatăl tău, *cât de bun* a fost și ce i-a făcut cineva, cu ce a scăpat...

Furia lui Gracie se aprinde.

– Nimeni nu scapă cu asta!

– Deja au scăpat.

– Asta pentru că tu nu ai făcut nimic! Ar fi trebuit să te duci la poliție, sau la ziare, sau... Nu știu... la biroul primarului! Ar fi trebuit să le spui tuturor despre tipul din camera ta și despre arestul pentru droguri în privința căruia tata trebuie să fi avut îndoieli. Sunt atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să le faci în loc să-ți injectezi droguri în corp și să te ascunzi în această gaură adâncă și întunecată la o mie de kilometri distanță în toți acești ani!

Gracie clipește pentru a-și alunga lacrimile.

– Mi-a fost atât de teamă pentru tine! Nu puteam suporta gândul că te puteam pierde. Mai ales în felul acela. Știind că Betsy ajunsese în aceeași situație era prea mult.

Vocea Dinei este întreruptă de lacrimi.

– Eu nu sunt Betsy. Și nu voi lăsa un nemernic să mă sperie și să mă facă să tac.

– *De aceea* nu ți-am spus niciodată. Semeni atât de mult cu tatăl tău. Atât de încăpățânată. Trebuia să te protejez de asta.

– *Asta* numești tu să mă protejezi? Gracie aruncă o mână acuzatoare spre pastilele de lângă patul Dinei, iar femeia tresare. Nu am nevoie de versiunea ta de protecție.

În plus, nu mai am șase ani. Gracie se năpustește în camera alăturată, împingând ușa până când aceasta este aproape închisă.

Îi ofer Dinei un zâmbet liniștitor.

– Își va reveni după ce se va liniști.

Poate. Nu pot spune dacă dezvăluirea acestor secrete a micșorat sau a mărit prăpastia care există între ele.

Toți acești ani în care a trăit cu această... Faptul că Dina a reușit să o țină îngropată, chiar și în ceața indusă de droguri

pare imposibil. Dar poate că doar datorită ceții a reușit să o facă.

– De ce nu te-ai dus la mama să-i spui asta?

– Jackie? Dina ezită. Mama ta nu a mai vrut să aibă de-a face cu noi. Am venit la voi acasă și nici măcar nu m-a lăsat să intru. Tot ce a spus a fost că nu era bine pentru Abe și că nu voia să fie atrasă în scandal. Părea concentrată mai mult asupra propriei reputații și a daunelor pe care le-ar putea provoca faptul că avea un fost partener – un prieten – despre care toată lumea spunea că era la fel de murdar ca un șobolan de canal.

Deja încuviințez din cap. Este un ecou al vorbelor pe care mi le-a spus Gracie ieri, dar nu are sens.

– Am fost acolo, Noah, spune Dina cu blândețe. Ea mi-a zis aceste cuvinte. Nu eram drogată când le-a spus. În plus... ea și Abe erau deja certați când a murit.

– Cum? Vrei să spui că se certau?

– Vreau să spun că el o scosese din viața lui. S-a întâmplat ceva între ei cu puțin timp înainte de asta. Nu știu ce, el nu a vrut să spună.

Mă încrunt.

– Dar Abe a venit la noi în aceeași zi în care a murit.

Spusese că avea să încerce să facă rost de bilete la un meci al celor de la Spurs.

– Abe nu ar fi lăsat ca tot ce se întâmpla între ei doi să te afecteze.

– Nu înțeleg.

– Chiar nu înțelegi? Ochii Dinei se îmblânzesc.

„Mi-am vândut sufletul pentru ceea ce am făcut și nu există cale de întoarcere.“

Oare tratamentul mamei mele față de Dina avea de-a face mai mult cu o conștiință vinovată decât cu grija față de propria reputație?

Dina întinde o mână slabă spre un flacon de pastile, dar se luptă cu capacul, iar tenul ei se colorează într-un verde bolnăvicios.

Îl scot ușor din mâna ei slabă și i-l deschid. Dar trece o clipă lungă până când reușesc să-i întâlnesc ochii.

– Îmi pare rău!

– Nimic din toate astea nu e din vina ta, Noah.

Nu. Dar este a mamei mele. Iar eu am protejat-o.

Dina pune pastila pe noptieră și se ridică din pat.

– Du-te la Grace! Ea are încredere în tine.

Se împiedică spre baie, sprijinindu-se de perete pentru a-și ține echilibrul.

– Ești sigur că nu pot...

Ușa băii se închide, iar o clipă mai târziu, o aud cum începe să verse. Saliva mi se adună în gură la auzul sunetului și sunt nevoit să mă duc în camera mea înainte de a-i urma exemplul.

O găsesc pe Gracie chinându-se să pună zgarda pe care am cumpărat-o mai devreme în jurul gâtului lui Cyclops. În mod surprinzător, Cyclops stă nemișcat. Dar mâinile lui Gracie tremură.

– O să-l scot la plimbare, mă ofer eu. Mama ta probabil va avea nevoie de tine într-un minut.

– Vin în Austin cu tine, rostește Gracie drept răspuns.

– Pentru ce? întreb, deși știu deja răspunsul.

– Pentru a dovedi că tatăl meu este nevinovat.

– Chiar așa?

Își ține bărbia ridicată cu încăpățănare.

– Da, așa, pur și simplu.

Gracie este suficient de inteligentă ca să știe cât de ridicol sună asta.

– Pe baza a ce?

– Cum adică pe baza a ce? se răstește ea. Mama ar fi trebuit să spună poliției despre tipul din camera ei! Dacă le-ar fi spus, poate că adevărații vinovați ar fi fost prinși!

Împing ușa, sperând să o scutesc pe Dina de limba ascuțită a fiicei sale.

– Nu poți să intri în secția de poliție și să ceri redeschiderea unui caz vechi de paisprezece ani pe baza a ceea ce ți-a spus un dependent de heroină.

– Deci nu o crezi?

– Ba da, o cred, dar...

– De ce naiba ar apărea un polițist în camera ei de spital tocmai din *Arizona* dintr-odată și ar începe să pună întrebări despre un tip care a murit acum paisprezece ani, dacă nu pentru a mușamaliza o crimă?

Îmi cobor vocea la o șoaptă.

– Haide, Gracie... Chiar crezi că azi a apărut un polițist în camera ei? Gândește-te la asta, doar ai auzit-o! Nu-și

amintea cum arăta sau dacă purta măcar uniformă. Dormea, plină de medicamente. Asistentele nu au văzut pe nimeni... Și ai dreptate. De ce acum, imediat după ce a murit mama?

Gracie nu vrea să recunoască, dar o văd în ochii ei: s-a gândit că Dina ar fi putut să delireze.

– Uite, eu cred ce zice despre ce s-a întâmplat în casa ta în acea noapte. Dar nimeni altcineva nu o va face.

Nu se mai agită cu lesa lui Cyclops și ia copia articolului de ziar.

– Avem asta! Și o geantă cu 98 000 de dolari! Și tocul de pistol al tatălui meu!

– Banii nu vor dovedi nimic.

– Ba da, vor dovedi! Ea îmi dă replica: Ampretele digitale!

– Da, ale mele.

Dar Gracie nu se lasă influențată.

– Avem o cronologie suspectă – o captură de droguri pe care tata a observat-o pe înregistrarea video și despre care avea un articol de ziar, iar zece zile mai târziu e mort, în același motel în care a avut loc acea captură – și apoi un tip intră în casa noastră, amenințând-o pe mama pentru înregistrarea video. Cum poți numi asta „nimic“?

– Bine. E ceva.

– Și dacă cineva a putut intra în casă ca să o amenințe pe mama, cine spune că a fost prima dată? Același tip ar putea să fi plantat și banii, și drogurile pe care le-a găsit poliția!

Poate că da. Dar...

– Nimic din toate astea nu este suficient, Gracie.

– Atunci mai căutăm! Ridică vocea, iar Cyclops se ridică din pat, privind-o cu atenție. O găsim pe Betsy. Dacă ea era în Austin în acel moment, atunci ea este alibiul lui pentru toate celelalte nopți. Poate că știe ceva.

– Știi ce fel de lucruri li se întâmplă acelor fete?

Nu vreau să o spun direct, dar șansele de a o găsi pe Betsy în viață – paisprezece ani mai târziu – nu sunt mari.

– Nu am de gând să stau în Tucson și să nu fac nimic.

– Și nu poți să te duci în Austin și să te plimbi fluturând cuțitul și acuzând oamenii că i-au întins o cursă tatălui tău.

– Nu pe oameni, Noah. Pe polițiști. Sau pe *un* polițist.

– Un motiv în plus să nu o faci!

Se oprește ca să studieze articolul de ziar.

– Pun pariu că tipul ăla, Mantis, a furat bani sau droguri din această arestare, iar tata a aflat și de aceea l-a ucis Mantis.

– Nu putem dovedi asta. Nici măcar nu avem probele originale ale cazului.

– Da, asta e convenabil, nu crezi? Tonul ei este ușor sarcastic. În plus, am auzit ce a spus mama – că Jackie și tata erau „certați“. De ce? Ce a făcut Jackie? De ce nu i-ar fi păsat de ce s-a întâmplat cu el – sau cu noi – după ce a murit? De ce ar fi crezut atât de repede că el vindea droguri, când oricine îl cunoștea știa că nu avea cum să fie adevărat? Nu-i așa? Ochii ei se îngustează în timp ce lansează întrebări pline de acuzații. Există un singur motiv la care mă pot gândi. Vinovăția pentru ceva ce a făcut sau pentru ceva ce a făcut altcineva despre care știa și a tăcut. Pun pariu că știa că tatălui meu i-a fost înscenat totul încă de la început!

Strâng zgarda de pe pat. În mod surprinzător, Cyclops vine la mine fără să fie poftit. Îmi concentrez atenția la fixarea curelei subțiri din piele și la agățarea capătului lesei, în timp ce încerc să găsesc un răspuns potrivit.

– Știi ceva? Poate că mama este vinovată de ceva. Și poate că banii aceia sunt singura modalitate prin care a știut să îndrepte lucrurile.

Smucesc ușor lesa, iar Cyclops sare de pe pat, părând la fel de pregătit ca mine să iasă din această cameră sufocantă de hotel.

Dar Gracie încă nu este pregătită să mă lase să plec.

– Când aveam 11 ani, niște tâlhari au jefuit magazinul de pe strada de unde bunica își cumpăra țigări. L-au împușcat de trei ori pe omul drăguț din spatele tejghelei, iar acesta a murit. Numele lui era Ahmed. Avea o aluniță deasupra ochiului drept și întotdeauna îmi arunca o bomboană și îmi făcea cu ochiul când îi dădea restul bunicii. Lucra acolo de șase luni când s-a întâmplat. Timp de *trei* ani, de fiecare dată când intram în acel magazin, întrebam dacă poliția l-a prins pe criminal. Uram faptul că această persoană era liberă, că Ahmed nu a primit dreptatea pe care o merita.

Gracie stă cu brațele încrucișate, privindu-mă.

– De ce îmi spui asta?

– Pentru că el era doar Ahmed, omul drăguț pe care îl vedeam de două sau de trei ori pe săptămână, care îmi dădea bomboane. Nu era omul care juca baschet cu mine pe aleea lui, care îmi antrena echipa, a cărui soție avea grijă de mine aproape în fiecare zi. El nu făcea parte din viața mea. Dar tatăl meu a fost o parte din a ta – o mare parte. Cum poți să nu fii furios? Cum poți să *nu* lupți pentru a-i face pe cei responsabili de moartea lui să plătească?

– Pentru că... dacă unul dintre acei oameni este mama?

Vocea îmi trădează emoția.

Compătimirea îi pâlpaie în ochi, dar dispare repede.

– Tatăl meu merită ca numele lui să fie reabilitat. Ce anume merită *ea*?

O parte din mine este disperată să afle răspunsul la această întrebare.

Cealaltă parte speră să nu afle niciodată.

Ies pe ușă, cu Cyclops pe urmele mele.

Capitolul 24

Ofițerul Abraham Wilkes

23 aprilie 2003

– Ce-ți face automatul de cola, Isaac?

– Încă nu se joacă nimeni cu el. Poate că faptul că te-ai învârtit prin parcare i-a speriat. Instalatorul de la Lucky Nine își sprijină antebrațul pe capota mașinii mele. Tot nu ai avut noroc în găsirea fetei?

Fac o grimasă.

– Și nici o pistă.

De fiecare dată când îmi sună telefonul cu un număr necunoscut, bătăile inimii mi se accelerează. Am primit câteva apeluri, dar nu au dus nicăieri. Prostituate îndrăznețe, crezând că mă pot momi să vin în camerele lor. Nu am de gând să le urmăresc și să le arestez. Nu prea am ce să fac altceva decât să le spun să nu mai sune și să închid.

Privirea lui Isaac alunecă fără țintă peste teren.

– Îmi dau seama că e importantă pentru tine.

– Este sora soției mele, recunosc, lucru pe care nu-l spun nimănui când fac prospecțiuni, dar Isaac pare destul de demn de încredere.

– Am fost cu ochii în patru.

– Apreciez asta. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva vorbesc în vânt. Am o fetiță acasă, care plânge până ce adoarme în fiecare noapte pentru că își vrea tatăl acasă.

Și o soție pe care o mint, pentru că nu-mi pot explica modul în care am pierdut-o pe Betsy. E destul de rău că nu mi-o voi ierta niciodată; nu pot suporta ce ar putea crede Dina. Cel mai bine e să nu știe despre întâlnirea mea cu Betsy până când o voi aduce pe sora ei acasă. Atunci... Voi recunoaște adevărul și voi plăti consecințele.

Dacă o găsesc.

– Cum o cheamă pe fata ta?

– Gracie. Zâmbesc larg. Gracie May. Are șase ani și e încăpățânată ca un catâr. Nu ar înțelege asta, chiar dacă i-aș spune.

– Dar va înțelege într-o zi și te va iubi pentru asta, spune el cu atâta siguranță.

– Sper că ai dreptate, murmur în timp ce privesc un Chevy auriu intrând în parcare. Se oprește pe un loc vizavi de mine, chiar în fața automatului. Șoferul, un tip alb și slab, cu capul ras și cu tatuaje pe gât, coboară, aparent grăbit, aruncându-și ochii discret spre intrarea în parcare, unde intră în viteză un SUV închis la culoare.

Recunosc vehiculul chiar înainte ca acesta să se oprească și bărbații să sară din el, autocolantul reflectorizant al poliției de pe vestele lor antiglonț strălucind în farurile lor în timp ce ocolesc camioneta, cu armele scoase și îndreptate spre el. Dwayne Mantis este în frunte, cu aceeași privire împietrită, indiferent unde se află. Întotdeauna a fost un ticălos încrezut, dar a devenit și mai încrezut de când șeful Canning a creat acest grup operativ special împotriva drogurilor în Austin și l-a numit pe Mantis la conducere. Cred că are de ce să fie încrezut, având în vedere că procuratura a închis mai mulți traficanți în ultimele șase luni decât în ultimii doi ani mulțumită lui și echipei sale. Și, dacă menține străzile și școlile din Austin curate pentru Gracie, atunci îi voi accepta orgoliul umflat cu un zâmbet și o mulțumire.

Mantis și ceilalți îl înconjoară cu hotărâre pe șoferul celeilalte mașini. Arată ca un animal încolțit.

– Isaac, ar trebui să-ți vezi de treaba ta, murmur eu.

Nu trebuie să-l avertizez de două ori pe instalator. Pleacă într-o clipită, lăsându-mă să urmăresc din intimitatea mașinii mele ceea ce bănuiesc că este o iminentă arestare pentru droguri.

Șoferul are mâinile ridicate și se ceartă cu Mantis, spunându-i că își cunoaște drepturile și că poliția nu are nici un motiv să îl hărțuiască, pentru că nu a făcut nimic rău.

– Atunci nu te deranjează să deschizi portbagajul pentru mine? spune Mantis cu o falsă dezinvoltură.

– Nu este nimic înăuntru. Este gol.

– Am primit un pont care spune altceva.

– Asta e o minciună. Nu aveți nici un motiv!

Mantis face un semn din cap spre Stapley, care se duce la mașină și apasă pe declanșator.

Pe fața aspră a lui Mantis apare un zâmbet răutăcios.

– Asta nu e a mea! Tu ai plantat-o acolo! exclamă tipul înainte de a se întoarce pe călcâie, părând că intenționează să fugă.

Doi dintre polițiști îi taie calea. În câteva secunde îl țintuiesc de capota mașinii și îi pun cătușele.

– Ce avem aici... Cocaină, metamfetamină... Doamne, asta ne-ar putea aduce o recomandare! Sper că nu-ți place libertatea, pentru că nu o vei mai vedea *multă* vreme, spune Mantis jovial. Încuviințează din cap pentru el însuși, dar se bucură de fiecare secundă. Citește-i drepturile!

În timp ce al patrulea ofițer începe să recite cuvinte pe care le-aș putea rosti în somn, Mantis caută în portbagaj. Când îi reapare mâna, are un teanc de bani. Se uită la Stapley și apoi, fără să piardă o clipă, apucă o geantă neagră și o aruncă prin geamul deschis al SUV-ului.

Capitolul 25

Noah

– Bun băiat, șoptesc, mângâindu-l pe Cyclops după ureche, în timp ce se așază lângă banca din parc.

Oftez greu, mintea mea fiind o încurcătură haotică de piese de puzzle fără nici o imagine care să mă ghideze.

Gracie are dreptate – nu putem folosi acei bani. Nu încă, oricum. Am suficiente economii pentru a acoperi prima lună de reabilitare a Dinei. O să mă falimenteze, dar am o moștenire uriașă care mă așteaptă. Să sperăm că Fulcher poate grăbi...

– Noapte grea? strigă o voce în noaptea liniștită, întrerupându-mi gândurile și neliniștindu-l pe Cyclops.

E o voce cunoscută și totuși nu o pot identifica. Nu până când banca din parc se mișcă, apoi mă uit și-l văd pe agentul special Klein stând lângă mine.

– Șșșt! îl avertizez pe Cyclops, ținând lesa mai strâns, chiar dacă mă cuprinde panica. Ce caută FBI-ul aici? Locul tău nu e în Texas? întreb cu răceală.

– Locul meu e acolo unde mă duce cazul, răspunde Klein la fel de calm.

Mă uit în jur după partenerul său brunet.

– Agentul Tareen a rămas în urmă, ca să urmărească alte piste, explică el ca și cum ar putea să-mi citească gândurile.

– Piste pentru ce?

Ignorându-mă, Klein întinde o mână spre Cyclops.

– Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău, îl avertizez în timp ce un mârâit adânc răsună din pieptul micului câine.

Klein se dă înapoi. Și se încruntă.

– Îi lipsește un ochi.

Ce spirit de observație! Îmi mușc limba. Să-i supăr pe federali nu-mi va aduce nimic bun.

Klein se apleacă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– E al tău?

– Al unui prieten.

– Este Grace Wilkes? O prietenă? spune cu dezinvoltură.

Klein m-a găsit în Tucson. N-ar trebui să fiu surprins că știe pe cine am venit să văd. Și totuși, stomacul mi se strânge de neliniște auzindu-l spunându-i numele.

Mângâi din nou capul lui Cyclops și evit să-i răspund la întrebare.

– Acum două zile, mi-ai spus că nu ai mai văzut și nu ai mai vorbit cu nimeni din familia Wilkes de când a murit Abraham Wilkes. Dar iată-te aici, în Tucson, cu soția și fiica lui. I-ai închiriat chiar și o cameră la hotel.

Vreau să-l întreb de unde știe, dar pot deja să ghicesc. Își flutură insigna către recepționera blondă și spumoasă.

– Și?

– Deci de ce ești aici?

Mă aplec pe spate, încercând să am același aer de indiferență.

– Pentru a le vedea pe Dina și Gracie.

Un zâmbet dansează pe fața lui Klein înainte de a-și schimba expresia.

– Astăzi am trecut pe la parcul de rulote Sleepy Hollow, chiar înainte de a merge să o vizitez pe Dina Wilkes la spital și...

– Ai fost la spital astăzi?

– Da.

– Ai fost în *camera* ei?

Curios, Klein se oprește să mă privească.

– Am vrut să-i pun câteva întrebări. De ce?

Oftez ușurat. Bărbatul cu insigna... Dina nu delirează, până la urmă. Bărbatul din camera ei nu era o fantomă de acum paisprezece ani, care căuta să o reducă la tăcere.

– Ai speriat-o de moarte.

– De ce i-ar fi frică să vorbească cu mine?

– A crezut că ești altcineva.

– De cine îi este frică?

– Nu sunt sigur, dar... Ezit. Ea nu crede că moartea soțului ei a fost un accident.

Klein nu pare deloc șocat de asta.

– Și ce știi despre moartea lui Abraham Wilkes?

– Aveți obiceiul să vorbiți cu pacienții din spital fără să vă înregistrați la recepție? spun eu în schimb.

– Nu era nimeni la recepție unde să semnez. Securitatea este destul de deficitară acolo, nu-i așa?

– Am observat. Dina, în pijama și abia ținându-se pe picioare, a reușit să se strecoare afară, fără să fie văzută.

Urmează altă pauză lungă și bănuiesc că, de fapt, Klein își cântărește următoarele cuvinte ca pe o mutare pe o tablă de șah.

– Am venit aici ca să vorbesc cu Dina Wilkes despre moartea soțului ei. Închipuie-ți surprinderea mea când am aflat că ai scos-o în brațe din rulota în flăcări. Este interesant...

– Cum adică interesant? Ce ar fi trebuit să fac, să o las acolo să moară?

– Incendiul a avut loc ieri, după-amiaza devreme. Sunt 12 ore până la Tucson din Austin, dacă mergi cu mașina, iar tu ai mers cu mașina. Ți-am văzut jeepul Cherokee acolo, în parcare. Nu m-am priceput niciodată să ghicesc ora, dar, dacă ne-am oprit la tine în Austin pe la... cât era... 16.00 după-amiaza, joi, ar fi trebuit să pleci spre Tucson în aceeași noapte. El se încruntă în glumă. Te-ai hotărât dintr-odată să conduci două state și să te duci să vezi familia Wilkes, cu care nu ai mai avut nici un contact de paisprezece ani, după mica noastră discuție?

La naiba! Mă forțez să ridic din umeri.

– Am vrut să plec.

– Ți-a spus mama ta să vii să le vezi pe Dina și pe Grace Wilkes în noaptea în care a murit?

– Nu.

– Ești sigur?

„Spune-i lui Gracie că a fost un om bun. Vei face asta, nu?”

Oftez pentru a-mi masca panica.

– Sunt oare sub un fel de anchetă federală, agent Klein? Pentru că, dacă sunt, am dreptul la un avocat.

– Nu. Nu încă. Bagă mâna în buzunar ca să-și scoată telefonul. Vreau să-ți pun ceva. Este scurt. Te deranjează să asculți?

– Dă-i drumul, murmur eu, curiozitatea mea luând-o razna.

El își ține telefonul în aer.

– Ora 22.14, miercuri, 5 aprilie 2017... Înregistrarea cripăște în noaptea liniștită, ora și data ridicându-mi părul pe mine. Agent Klein! Din moment ce ești al naibii de hotărât să arestezi pe cineva, am un nume pentru tine, spune o femeie, cu un ton texan târăgănat și gros, vorbind neclar, pe un ton amar.

Vederea mi se încețoșează de amețală, în timp ce sunt transportat instantaneu înapoi în acea noapte teribilă.

– Trebuie să cercetezi moartea lui Abraham Wilkes. Tot ce s-a spus despre ce i s-a întâmplat a fost o minciună. I s-a înscenat totul pentru că l-a văzut pe Dwayne Mantis furând bani într-o arestare pentru droguri și voia să-l prindă pentru asta. Nu știu exact cum a făcut-o Mantis, dar știu că l-a ucis pe Abe. Cercetează-l! Uitați-vă cum a ucis Dwayne Mantis un om bun.

Apelul se termină brusc.

– Asta e mama ta, nu-i așa?

Sunt sigur că nu trebuie să răspund; fața mea albă ca o fantomă trebuie să spună totul, iar Klein mă urmărește cu atenție.

Nu este nici o îndoială. Era Jackie Marshall.

– Ai fi putut să mă avertizezi, reușesc să spun cu vocea răgușită și cu inima bătându-mi în urechi.

Aș putea să-l pocnesc pe idiotul ăsta pentru că mi-a întins o capcană.

– Pentru a putea să pregătești o minciună?

– De ce aș fi mințit?

– Încă nu sunt sigur. Din același motiv pentru care nu știu de ce ai mințit la poliție în declarația ta.

Klein își concentrează atenția asupra gestului meu de a-mi răsuci inelul în jurul degetului mic, dar știu că este foarte conștient de fiecare mișcare a mea.

Ar trebui să-i spun totul. Să mă descarc de povara asta din piept. Să las FBI-ul să facă tot ce vrea ea. Ceva ce eu cu siguranță nu pot face. Asta sună din ce în ce mai bine. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Silas. Întotdeauna a fost vocea rațiunii mele. Iar asta îl afectează și pe el.

Mă lovește un gând. Dacă mama îl îndrepta pe Klein spre Mantis, asta înseamnă că nu-l urmărea de la bun început.

– Pe cine încerci să arestezi?

Klein ridică din umeri fără să se implice.

– Un alt caz. Un alt criminal la arestarea căruia mama ta ar fi putut ajuta, dar nu a făcut-o. Avea o adevărată problemă cu aplicarea justiției, nu-i așa? Nu e tocmai o calitate bună pentru un șef de poliție.

Agent FBI sau nu, nu am de gând să stau aici și să-l ascult cum vorbește despre mama mea moartă.

– Se pare că ar trebui să fii ocupat cu urmărirea acestui tip, Mantis. Nu mă lăsa să-ți stau în cale.

Mă ridic în picioare, trăgând puțin de lesa lui Cyclops spre intrarea în hotel.

– Ce ai vrut să-i dai lui Gracie Wilkes? strigă Klein.

Îmi tremură picioarele.

– Despre ce vorbești?

– Vecinul ei a spus că ai venit să-i dai ceva.

„Sims, nemernicul ăla!“

– Niște poze vechi de familie.

– Ai condus 12 ore ca să-i dai niște poze vechi de familie? Ești sigur de asta?

Tonul lui mă pune pe jar. E ca și cum ar fi știut deja despre bani.

– O seară bună, Klein.

– Deci dacă aș intra în camera aceea de hotel, nu aș găsi nimic suspect?

O geantă cu 98 000 de dolari, aceeași sumă scrisă în acel articol de ziar, o coincidență prea mare pentru a fi cu adevărat o coincidență.

Dar, cel mai important, ar găsi-o pe Gracie, iar ea și-ar da seama rapid că am omis partea cu federalii care au venit să mă vadă zilele trecute. Am făcut-o intenționat și probabil a fost o decizie greșită, dar deja o cunosc suficient de bine pe Gracie ca să știu că m-ar ține sub amenințarea unui cuțit până când i-aș da cartea de vizită a lui Klein. Nu ar avea nici o problemă să-i spună totul, inclusiv suspiciunile ei despre mama.

– Ai găsit o femeie bolnavă care are nevoie de odihnă. Cred că deja ai speriat-o destul pentru o zi, nu-i așa?

Face o pauză, ca și cum s-ar gândi la asta.

– Când te vei întoarce în Austin?

– De îndată ce o ajut pe Gracie să o înscrie pe Dina într-un program de reabilitare și îi găsesc o nouă locuință.

Klein se ridică ușor de pe bancă pentru a se așeza lângă mine, iar eu simt că starea lui de spirit se schimbă.

– Să minți un ofițer de poliție într-o declarație atrage după sine o pedeapsă maximă de șase luni de închisoare. Asta înseamnă un cazier judiciar, Noah. Dar tu știi toate astea, lucrând în biroul procurorului. Și apoi bănuiesc că unchiul tău ar face tot ce trebuie pentru ca acuzațiile să dispară.

Înghit în sec.

– Să ai o călătorie plăcută înapoi!

– Bineînțeles, i-ar fi greu să faci asta cu toată atenția mediatică în jurul faptului că ești suspect de omucidere...

Omucidere? Nu mai reușesc să-mi păstrez calmul.

– Despre ce naiba vorbești?

– Deci cine te-a pus să faci asta? Cine a vrut ca Jackie să dispară din peisaj?

Simt cum mi se strâmbă fața în timp ce mă chinui să-i înțeleg sensul. Pentru că nu poate să spună ceea ce cred eu că spune...

– Jackie era atât de beată, încât pun pariu că nici măcar nu te-a văzut venind până când arma nu a fost...

Pumnul meu se conectează cu gura lui Klein, având nevoie ca acele cuvinte josnice să înceteze.

– Nu mi-am ucis mama! mă forțez să scot printre dinții strânși.

Totuși, tocmai am lovit un agent FBI în față și, la naiba, dacă nu avea motive să mă aresteze înainte, acum are. Un ticălos deștept.

Klein își testează buza cu dosul mâinii. Îi curge sânge. În mod ciudat însă, nu pare deloc surprins și nu face nici o mișcare pentru a scoate cătușele.

– Știi cum să te fac să te enervezi, nu-i așa? Scoate o carte de vizită din buzunarul de la spate. Poftim, în caz că ai pierdut-o pe cealaltă. Ai 48 de ore să rezolvi lucrurile cu Dina Wilkes, apoi mă aștept să mă contactezi și să-mi spui tot ce știi. După aceea, când voi apărea la ușa ta, va fi mai puțin plăcut decât această discuție. Pentru tine și pentru oricine îmi ascunde informații.

Înghețat de frică, iau insensibil cartea de vizită.

Cu o ultimă privire tăioasă, Klein se îndepărtează, strecurându-se într-un sedan de culoare închisă.

Răsuflu greu. La asta se referea mama când spunea că faptul că federalii îi suflă în ceafă este cea mai mare presiune?

Pentru că acum înțeleg.

Trag cu ochiul în camera alăturată. Gracie este ghemuită în scaun, cu capul sprijinit pe cotieră. Doarme iepurește.

Răsuflu ușurat.

Dina îmi oferă un zâmbet slab și îmi face semn să intru cu un gest moale din mână.

– Ai nevoie de ceva? îi șoptesc.

– Nu. Mulțumesc, Noah.

Ambalajul de la biscuiții cu stridii care au venit cu supa e gol pe noptiera ei.

– Bine. Ai mâncat.

Dau să le adun.

– Noah! Ce ți-ai făcut la mână?

Întind degetele în față, studiindu-mi încheieturile înroșite. Nu am mai lovit un tip din liceu; fusese un derbedeu care se luase de un puști cu handicap în parcare. Mă simt puțin jenat că l-am lovit pe Klein, mai ales pentru că tipul nu a primit nici un avertisment. Dar cu siguranță a meritat-o.

– L-am lovit. Nu-i nimic.

Arunc ambalajul în coșul de gunoi din colț, simțind privirea Dinei pe mine tot drumul.

– Abe spunea mereu că, dacă nu vom ajunge să avem un fiu al nostru, ar fi la fel de fericit să te aibă pe tine prin preajmă. Te-a iubit atât de mult!

Mi se pune un nod în gât. Încuviințez din cap, incapabil să găsesc un răspuns potrivit.

– Când crezi că te vei întoarce în Texas?

– Mâine-dimineață. Trebuie să vorbesc cu unchiul meu.

Și să aflu ce făcea Maxwell în urmă cu paisprezece ani, ceea ce ar explica de ce Abe i-a notat numele pe acel articol decupat din ziar.

Și trebuie să fac toate astea înainte să se termine cele 48 de ore.

– Silas... Un zâmbet slab îi atinge fața Dinei. Acum este procurorul districtual. Ce mai face?

– Bine, având în vedere situația. Va candida pentru funcția de judecător la Tribunalul Districtual la următoarele alegeri și practic e un candidat sigur.

– M-am gândit să mă duc la el. Să-i spun despre intrus. Dar apoi mi-am dat seama că, indiferent ce aș fi făcut, nu l-aș fi adus înapoi pe Abe, iar asta putea însemna să o pierd și pe Gracie. Omul acela... Au trecut paisprezece ani și încă îi simt mâna în jurul gâtului meu când închid ochii.

Privirea mea alunecă pe urmele de ac de pe antebrațul ei. Gracie a numit-o pe Dina slabă. Dar oare este? Pentru că unii ar putea spune că este o doamnă afurisit de puternică dacă a tăcut în toți acești ani pentru a-și proteja fiica. Și poate că faptul că a tăcut a transformat-o în *asta*. Își răsuțește încheietura mâinii pentru a ascunde urmele.

– Mă bucur că îl ai pe Silas.

– Și eu mă bucur că ea te are pe tine, fac semn din cap spre Gracie.

– Merită totul... Dina inspiră adânc, aproape exagerat. Nu pot explica acest sentiment. Este ca și cum... simt în sfârșit soarele pe față din nou după atât timp.

– Asta pentru că ai fost singură în toată povestea asta. Dar nu mai ești.

Lacrimile îi umplu ochii.

– Dacă i se întâmplă ceva...

Vocea ei se schimbă. Cu efort, își rotește capul pentru a-și îndrepta lung privirea asupra fiicei ei care doarme liniștită. Trăsăturile lui Gracie par atât de blânde în somn, aproape copilăroase. Nu i-am observat până acum genele groase și întunecate, fiind prea ocupat să mă las hipnotizat de privirea ei pătrunzătoare.

– Lui Abe și mie nu ne-a fost niciodată ușor. Părea că pentru fiecare persoană care ne accepta erau două care ne priveau cu dezaprobare. Din cauza culorii pielii lui Abe. Sau a pielii mele. Sau din cauza culorii pielii noastre, împreună. Îmi amintesc că o legănam pe Grace când era bebeluș, o țineam în brațe și mă îngrijoram pentru viața ei. Cum puteau s-o trateze oamenii. Cum puteau ei să o pedepsească pentru că m-am îndrăgostit de tatăl ei. Pare a fi cea mai mică dintre problemele noastre, nu-i așa? Faptul că Dina

înghite greu umple camera. A crescut și a devenit atât de frumoasă! Și puternică.

– Da, doamnă. Mă uit în jos în timp ce îi dau dreptate Dinei, temându-mă că va vedea gândurile pe care le-am avut despre Gracie în ultimele două zile. Și ea are nevoie de tine în viață și „curată“.

Dina chicotește încet.

– Fata asta nu a mai avut nevoie de mine de ani întregi.

– Ba da, are. Întotdeauna va avea, indiferent ce spune ea. De aceea te ducem mâine-dimineață la un centru de dezintoxicare. Este un loc minunat. Dr. Coppa l-a recomandat.

– Nu ne putem permite...

– Eu am bani. Mama mi-a lăsat bani.

– Nu, nu pot...

– *Trebuie* să o faci, Dina. Fă-o pentru Gracie! Și pentru Abe. Imaginează-ți ce ar spune dacă te-ar vedea așa.

Ea ezită să refuze și, în cele din urmă, oftează cu resemnare.

– Știi că nu va renunța la asta, nu-i așa?

– Da, doamnă. Mi-a spus deja că vine cu mine în Texas.

– I-ai spus că nu se poate?

Chicotesc.

– Este oare posibil să-i spui „nu“ lui Gracie?

– Deja ți-ai dat seama de asta. Își va găsi drumul acolo, fie că e cu tine, fie în spatele unui tomberon.

– Da, doamnă. Este cea mai încăpățânată fată pe care am întâlnit-o vreodată, recunosc eu.

– Seamănă cu tatăl ei. Mi-aș fi dorit să o vadă crescând. Ar fi fost atât de mândru! Dina clipește pentru a-și alunga lacrimile. Dacă pleacă, aș prefera să fie cu tine. M-aș simți mult mai bine în această privință.

– Tu concentrează-te la a deveni mai bună, iar eu mă voi asigura că nu va face ceva prea îndrăzneț.

Mai ușor de spus decât de făcut. Gracie e la fel de subtilă ca o camionetă care intră în fața ușii tale.

Dina încuviințează.

– Ține-o în siguranță, da? Pentru Abe.

– Nimeni nu va veni după ea, Dina. Ea nu știe nimic.

– Nici eu nu știam. Nu chiar.

– Nu voi lăsa să i se întâmple nimic, îi promit.

A fost ușor pentru un bărbat mascat să o terorizeze pe Dina, o femeie cu inima frântă, în urmă cu paisprezece ani, folosind amenințări la adresa fetiței ei pentru a o speria și a o face să tacă. Dar Gracie nu mai este o fetiță și ceva îmi spune că nu va fi la fel de ușor de speriat cum a fost Dina.

Însă adevărata întrebare este dacă Gracie va da cuiva un motiv să încerce.

Capitolul 26

Grace

Cactușii Saguaro stau ca niște santinele liniștite de o parte și de alta, în timp ce trecem de porțile impunătoare ale centrului de reabilitare Desert Oaks.

Încerc să descifrez chipul de oțel al mamei mele în reflexia ferestrei, în timp ce își ia în primire noua casă. Nu este nici prea clinic, nici prea urban. Nimic care să o facă să se simtă ca și cum ar fi fost încarcerată.

Ce văd în ochii ei acum? Întotdeauna am crezut că o pot citi ca pe o carte. Dar nu a fost așa până la urmă, nu în totalitate. Pentru că în adâncul ei erau îngropate secrete pe care îi era prea frică să le împărtășească. Să fi fost frica paralizantă sau durerea de a ști că soțul ei a fost ucis și acuzat pe nedrept de corupție, ceea ce a transformat-o în această umbră de femeie?

Paisprezece ani în care acest secret a supurat în interiorul ei.

Și dacă a supurat prea mult timp? Dacă nu are nici o șansă reală de recuperare?

Noah oprește pe trotuar în fața clădirii cu un singur etaj, de culoarea nisipului.

– Am făcut deja prima plată, îmi spune cu voce scăzută.

Mă încrunt.

– Cum? Când?

Pentru că geanta cu bani – acea geantă cu bani murdari pentru care ne-am certat aseară, bani pe care nu ar trebui să îi folosim, dar ce altă alegere avem? – stă în spate, neatinsă.

El alunecă de pe scaun și închide portiera, fără să-mi răspundă. Îl privesc din oglinda retrovizoare în timp ce se duce în spate și ia valiza mică plină de haine și articole de toaletă pe care am fugit să le cumpăr pentru ea mai devreme în această dimineață.

– Stai aici, amice!

Îl mângâie scurt pe cap pe Cyclops înainte de a închide portiera și de a se îndrepta spre intrarea principală.

Ce a mai pus la cale? În afară de a se asigura că totul este în regulă.

Mama nu s-a opus în această dimineață când Noah a anunțat că o aducem aici. Pur și simplu a încuviințat din cap. Dar le-am surprins privirile fără cuvinte. Noah trebuie să fi spus ceva pentru a o convinge în timpul celor câteva ore în care am adormit seara trecută. Băiețelul ei de aur, venind să o salveze. Încă o mulțumire pe care i-o datorez.

Mama oftează.

– Deci asta e pentru o vreme?

– O să-ți placă aici. Este un centru numai pentru femei. Vei împărți o unitate cu cinci femei. Dar vei avea propriul dormitor, așa că vei avea un spațiu în care să te refugiezi când ai nevoie. Există ofițeri de securitate bărbați, dar nu-i vei vedea prea mult. Securitatea este strictă.

Oricât de liniștit ar părea locul, ei fac un efort intensiv pentru a-i ține înăuntru pe cei care au nevoie de ajutor și afară pe cei care le fac rău. Îi va fi greu să găsească un traficant de heroină care să aibă curajul să apară.

Dacă are o șansă undeva, aici este.

– Au o piscină și o sală de sport, o mulțime de sesiuni de yoga și de meditație. Vei avea zilnic ședințe de terapie individuală și mese sănătoase. Are o rată mare de succes. Și cine știe? Poate îți vei face un prieten.

Dumnezeu știe că i-ar prinde bine unul.

Îi prind privirea în oglinda retrovizoare, care se îndreaptă spre Noah, ocupat să discute cu doamna de la pază aflată la ușă.

– De fiecare dată când mă uit la fața lui, o văd pe Jackie. O pauză lungă. Ce face pentru mine. Pentru noi...

– Încearcă să se revanșeze pentru ce a făcut mama lui.

Deschid ușa și cobor. Mama mă urmează, netezindu-și partea din față a bluzei albe pe care i-am cumpărat-o pentru șoldurile ei subțiri. Pare departe de a fi sănătoasă, dar un duș și hainele curate sunt cu siguranță o îmbunătățire.

– Nu isca probleme în Texas!

– Voi fi bine. Vom încerca doar să obținem răspunsuri, asta e tot. Și, sperăm, raportul poliției. Noah are relații bune.

În plus, e deștept.

Și habar n-am dacă ne vom certa din cauza faptului că mă va lua în Texas, pentru că abia dacă ne-am spus două cuvinte de aseară.

– Poate că o putem găsi pe Betsy. Ar fi frumos să am o familie mai mare.

– Nu știu, Grace. Au trecut paisprezece ani și nu s-a mai întors acasă. Dacă mai e în viață, poate că nu-și mai amintește cine a fost. Sau poate că nu vrea să-și amintească după tot ce poate că i-au făcut... Vocea ei se pierde. Ridică mâna la gât pentru a desface lanțul și mi-l strecoară în palmă. Poate că asta o va ajuta să-și reîmprospăteze memoria.

Îl accept în tăcere.

– Ar trebui să te ducem să te înregistrezi.

– Bine. Ei bine... ai grijă de tine!

Se întinde spre mine. Instinctiv fac un pas înapoi, punându-mă la distanță. Suntem foarte departe de îmbrățișări.

Cu un mic semn de înțelegere din cap, ea se întoarce și se îndreaptă spre intrarea principală, mângâind brațul lui Noah în timp ce trece pe lângă ea.

Mă pregătesc să o urmez înăuntru, dar Noah mă apucă de încheietura mâinii, căldura sa arzându-mi pielea.

– Trebuie să știe că tu crezi că poate face asta, șoptește el, aplecându-se mai aproape – atât de aproape, încât mirosul mentolat al gumei lui îmi sărută simțurile.

– Nu cred că poate face asta.

Ochii albaștri rugători mă privesc.

– Trebuie să o faci. Pentru binele tău, la fel de mult ca pentru al ei.

– Tu nu o cunoști așa cum o cunosc eu. El nu a fost dezamăgit de ea de fiecare dată. Totuși, pentru Noah, mă trezesc că vreau să mă prefac. Așteaptă-mă!

Mă scutur de strânsoarea lui și mășăluiesc spre ușă.

Ies afară și expir ușurată.

Noah este sprijinit de marginea SUV-ului său, cu picioarele încrucișate la glezne, încercând să-l convingă pe Cyclops, în lesă, să se așeze pentru o gustare.

Iar eu eram sigură că aveam să îi găsesc pe Cyclops și lucrurile mele la securitate, el dispărând în secunda în care avea ocazia să mă părăsească.

Mă apropii și îi imit poziția.

– Deci cât mai durează până când va ieși țipând din toți rărunchii?

El chicotește.

– Nu cred că va face asta.

– Mi-au spus că ai sunat azi-dimineață și ai plătit prima săptămână cu cardul de credit. Și că ai promis că vei vira restul mâine, după ce se deschide banca.

Își pune ochelarii de soare, dar nu spune nimic. Știu de ce a făcut-o – pentru că, fie că vrea să recunoască, fie nu, știe că banii sunt murdari.

Ceea ce înseamnă că își folosește banii lui pentru a plăti reabilitarea mamei mele. O parte din mine vrea să refuze ajutorul; cealaltă vrea să mă arunc cu brațele în jurul gâtului lui. Dar avem lucruri importante de discutat.

– Ar trebui să plecăm. Voi conduce eu prima porțiune, având în vedere că nu ai dormit prea mult noaptea trecută.

Noah își mușcă obrazul, iar eu mă pregătesc pentru o bătălie.

– Măcar ai voie să conduci?

– Cine o să mă oprească?

El ridică o sprânceană.

– Am permis, dacă la asta te referi.

După încă un moment lung și cu un suspin reticent, își agită cheile în aer în fața mea.

– Ce ți-ai făcut la mână, apropo?

I-am observat încheieturile vinete în această dimineață, în timp ce încărca bagajele.

– Nimic important. Îmi așază cheile în palmă, căldura vârfulor degetelor sale fiind deopotrivă reconfortantă și palpitantă pe pielea mea, făcându-mă să uit pentru o fracțiune de secundă de articulațiile învinețite și de mamele dependente de heroină. Ești gata?

Gata. Mă întorc în Texas.

Fie voi găsi o grămadă de drumuri care nu duc decât la fundături – pentru că persoana sau persoanele care se află în spatele uciderii tatălui meu și-au acoperit urmele atât de

bine, încât nici o cantitate de săpături nu le va descoperi –,
fie voi găsi adevărul.

Tot ce știu sigur este că pe tatăl meu l-a ucis cineva și a
scăpat.

Până acum.

– Sunt gata.

Capitolul 27

Noah

Rahat! Dau volumul radioului mai încet ca să mă pot umili cum trebuie.

– Îmi pare rău. Am uitat.

– Ai uitat de un meci al echipei Spurs?

Jenson nu-și poate ascunde neîncrederea din voce. Nu-l învinovățesc. Este echipa mea favorită și a câștigat bilete pentru meciul de azi împotriva celor de la Rockets.

– Am fost... preocupat.

Un camion claxonează în fața altei mașini care trece în viteză.

– Unde naiba ești? Nu te-am mai văzut și nu am mai vorbit cu tine de joi.

– Chiar acum? La o benzinărie din New Mexico.

În oglinda mea retrovizoare se vede Gracie, enervată, încercând să-l convingă pe Cyclops să își facă nevoile. Ar fi trebuit să-i spun să-l ducă lângă un semn; are o slăbiciune pentru ele.

– Am avut niște lucruri de rezolvat pentru mama.

– Pentru testamentul ei?

– Nu.

Așteaptă ca eu să elaborez înainte de a începe să facă presiuni.

– Omule, ce-i cu tot misterul? Sunt eu.

Oftez. Jenson se pricepe să își țină gura închisă.

– Îți amintești de fostul meu antrenor de baschet? Cel care a fost împușcat într-o afacere cu droguri?

– Îmi sună cunoscut.

– Fiica lui locuiește în Tucson. Mama i-a lăsat ceva și a trebuit să i-l duc personal. În plus, m-am gândit că ar fi bine să plec un pic.

– Ai fi putut să-mi spui.

– Îmi pare rău, omule. A fost în ultimul moment.

– În regulă. Ei bine, cred că îl iau pe Craig cu mine. Ne vedem diseară?

– De fapt, o să dorm acasă.

– Noah... știi că nu ar trebui să stai singur în casa aia.

– Nu voi sta. Gracie se întoarce în Texas pentru o vreme și are nevoie de un loc unde să stea, așa că stă și ea acolo.

– Oh, da? Face o pauză. Cum e?

– E o bombă, asta e. Ar fi fost mult mai puțin complicat pentru mine dacă aș fi lăsat-o în Tucson.

– La fel de fierbinte ca o bombă?

Chicotesc.

– Nu e chiar așa.

– Deci... e fierbinte. Îi pot auzi rânjetul din voce. Cât de fierbinte? Pe o scară de la unu la „mâna ta devine dureroasă“.

– Nu fi nesimțit!

– Haide...

Eu zâmbesc.

– E trăsnet! Are un păr rebel, cârlionțat și niște ochi verzi. Și un corp...

Ușa pasagerului din spatele meu se deschide, sperându-mă.

– Ce-i cu corpul ei? insistă Jenson.

– Trebuie să plec.

– Vei fi la meciul de mâine, nu-i așa?

– Probabil că nu.

Închid înainte ca el să aibă șansa să mă ia peste picior.

Cyclops sare pe bancheta din spate, dând din coadă în timp ce se uită la mine cu un singur ochi.

– Se obișnuiește cu lesa.

Gracie îl mângâie pe cap.

– E cu totul alt câine.

Blana lui odată mată este moale și pufoasă și aproape că invită la atingere.

O privesc pe Gracie cum se învârte pe capota jeepului meu. Poate că nu m-a auzit vorbind cu Jenson.

– Ești sigur că poți să conduci? mă întrebă în timp ce se urcă. S-ar putea ca acel somn de *cinci* ore să nu fi fost suficient pentru tine.

Zâmbesc la sarcasmul ei.

– Mă simt foarte bine. Ar trebui să tragi și tu un pui de somn de câteva ore.

– Corpul ăsta nu are nevoie.

Pornesc motorul și îmi iau câteva secunde în plus pentru a-mi verifica oglinda retrovizoare, așteptând ca obrazii să mi se răcească.

M-a auzit foarte bine când vorbeam cu Jenson.

O călătorie de 12 ore cu o singură persoană poate părea o eternitate, mai ales când conduci sute de kilometri printr-un deșert sălbatic și ești obligat fie să vorbești, fie să asculți un post de radio cu muzică country destul de statică.

Și totuși, sutele de kilometri cu Gracie nu au fost deloc dureroase. Poate pentru că am dormit pe rând în cea mai mare parte a lor.

Abia acum încercăm să vorbim.

– E o pustietate, murmură Gracie, observând banda de benzinării în timp ce ne croim drum printr-un alt oraș somnoros.

– Nu este cel mai interesant drum.

Ea geme și își întinde picioarele pe bordul mașinii.

– Nu vorbesc de drum. Nu știu cum ar putea cineva să trăiască aici. Ce faci cu timpul tău în afară de a dormi și a bea? Dă din cap spre un restaurant mexican care arată ca o ruină. Și de a mânca tacos.

De fiecare dată când trecem pe lângă un felinar, acesta aruncă o lumină peste picioarele ei goale și bine conturate.

– Nu prea multe, sunt de acord, furându-i o privire de câte ori am ocazia.

– Nu-mi va lipsi să servesc queso și chipsuri, asta e sigur.

– Apropo, cum ai rezolvat situația la locul de muncă?

– Le-am spus că plec din oraș.

– Și?

Uneori, să o faci pe Gracie să răspundă la întrebări e ca și cum ai trage de dinți. Nu-mi dau seama dacă e din cauză că nu se deranjează să vorbească despre ea însăși, că nu are încredere în mine să îmi dea informații personale sau dacă mintea ei e prea involburată în alte gânduri.

– Mi-au spus să trec pe la ei când mă întorc în Tucson. Dacă nu mi-au ocupat locul, atunci este al meu. Ea pufnește. Cam atât despre a fi un angajat foarte apreciat.

QuikTrip chiar mi-a dat o mărire de salariu luna trecută. Cu 15 cenți mai mult pe oră.

Fluier batjocoritor.

– Sunt sigur că vei găsi ceva nou destul de ușor.

– Da, nu sunt îngrijorată. Aunt Chilada's sunt peste tot. Știi că mama a lucrat la unul în Austin? Nu ar fi amuzant dacă m-aș hotărî să rămân în Texas și aș lucra la același local?

Gracie să rămână în Texas? Ce ar face-o să vrea asta? Mai ales cu tot ce i s-a întâmplat tatălui ei. Deși înțeleg de ce nici ea nu ține prea mult la Tucson.

– Cum a ajuns Dina în Texas?

– A plecat în Austin cu o prietenă când avea 17 ani. Avea planuri mărețe de a se căsători într-o familie de petroliști din Texas. Știi tu, să plece departe de copilăria ei de rahat în rulotă. Într-o zi, tata a tras-o pe dreapta pentru viteză. Ea a plâns și i-a spus că aveau să o concedieze dacă mai întârzia la serviciu. I-a promis că nu avea să mai meargă cu viteză dacă o lăsa să plece. Chiar a funcționat. A lăsat-o să plece cu un avertisment. În aceeași seară, el a apărut la restaurant după ce și-a terminat tura și a cerut să stea în sectorul ei. A vrut să se asigure că nu fusese concediată. Au început să vorbească și... până la sfârșitul turei, ea știa că el era alesul. A rămas însărcinată cu mine trei luni mai târziu și s-au căsătorit imediat.

– E o poveste grozavă.

– Da. Își îndepărtează un fir de pe cămașă. Când eram mică, mama mă ținea în brațe noaptea și îmi spunea tot felul de povești grozave despre el. Erau vremurile bune, când credeam că murise într-un accident.

Între timp, Dina a îngropat adânc în ea adevărurile întunecate și înfricoșătoare, până când au început să putrezească în ea.

Trecem pe lângă un indicator de autostradă spre Austin.

– Mai sunt doar două ore, nu? întreabă Gracie, și jur că aud un tremur în vocea ei.

Navighez pe străzile familiare, un sentiment contradictoriu de gol și de ușurare crescând pe măsură ce virez în cartierul nostru și apoi în fundătura noastră liniștită. În curând, fundătura *mea* liniștită. E ciudat să spun asta.

– Casă dulce casă!

Privirea lui Gracie alunecă peste casa mea întunecată, care, în comparație cu cea din care a venit, este un palat.

– E drăguță.

Opresc motorul și îmi odihnesc mâinile în poală pentru o clipă, uitându-mă la veranda acoperită din față. Mă întreb dacă voi mai putea vreodată să mă uit la ea fără să văd banda galbenă a poliției în jurul ei.

De pe bancheta din spate, Cyclops se ridică în picioare, după ce și-a petrecut cea mai mare parte a călătoriei cu burta în sus și sforăind ca un câine de rasă.

– Deci sunt câteva pisici de cartier pe aici...

– Din câte știu eu, nu a omorât niciodată o pisică. Gracie vede privirea mea și pufnește. Îl voi ține în lesă.

– Poate să alerge liber în curte atât timp cât nu sapă sub gard. Alunec de pe scaunul șoferului și îmi întind picioarele dureroase. Iau bagajele din spate.

– Sunt capabilă să îmi car singură geanta.

Gracie îmi întinde mâna.

Vorbesc cu un accent texan foarte puternic pentru a o lua în derâdere:

– Dar nu în Texas, domnișoară.

Asta o face să își dea ochii peste cap, dar îmi oferă un zâmbet fantomatic. Nu mai comentează, urmându-mă pe cărarea de piatră, târșându-și pantofii. Nu-mi dau seama dacă asta se datorează oboselii sau reticenței.

– Mama mi-a spus că locuința noastră din Austin era frumoasă.

– Aveați o curte mare, confirm eu, cheile mele zornăind în noaptea liniștită. Și un steag mare al statului Texas...

– Atârna de verandă. El l-a atârnat înainte să intre amândoi înăuntru, în ziua în care agentul imobiliar le-a dat cheile. Era atât de mândru că era texan. L-a luat cu noi când ne-am mutat. Gracie adaugă cu o voce mai blândă: Acum a dispărut.

Simt cum se strecoară melancolia și sunt disperat să o alung.

– Avea o plasă de baschet pe ușa garajului. Acolo am învățat să joc. Într-o zi, driblam mingea acolo după școală, iar vecinii au chemat poliția, reclamând zgomotul. Tatăl tău a apărut cu partenerul său, apoi a apărut mama, împreună

cu altă mașină de poliție. Toți au început să se joace pe alee în uniforme. Zâmbesc la această amintire. Trei la trei. Chiar și mama, care nu putea să dribleze o minge, nici dacă viața ei depindea de asta.

– Vecinii s-au mai plâns vreodată?

– Dacă au făcut-o, nu am auzit niciodată despre asta. Abe mi-a spus să continui să mă joc, pentru că asta însemna că nu am probleme.

Din când în când, încă îi aud vocea impunătoare, spunându-mi să țin ochii sus, să driblez jos, să îmi folosesc corpul pentru a bloca.

Urc treptele din față până la verandă și descui ușa. Mă dau laoparte pentru ca ea să îi dea drumul lui Cyclops din lesă. O ia la fugă prin casă amușinând pe gresie în timp ce eu dezactivez sistemul de alarmă.

– Haide, fă-te comod! îi spun batjocoritor, dar, ca să fiu sincer, este plăcut să am din nou un câine în casă.

Eu și mama am vorbit despre posibilitatea de a lua alt câine când m-am mutat înapoi, dar nici unul dintre noi nu s-a putut angaja la tipul de program de care avea nevoie.

Mă întreb ce miroase. Cele aproximativ 40 de cizme și pantofi care au trecut pe aici în ultimele săptămâni? Amestecul de înălbitor folosit pentru a curăța bucătăria și a îndepărta sângele?

Sau poate că este mirosul slab de liliac – preferatul mamei – de la odorizantele din priză. Încă persistă, chiar și la câteva săptămâni după ce a ars uleiul.

O tăcere ciudată se așterne peste noi în timp ce ochii lui Gracie călătoresc pe holul lung spre bucătărie, cu brațele încrucișate strâns, de parcă ar simți un fior.

– Nu ți se pare ciudat să fii aici, după... începe ea.

– Nu suport să fiu aici, îi răspund sincer. Să fii în bucătărie este cel mai rău, mai ales noaptea. M-am întors doar de trei ori de când a murit.

Gracie își mușcă buza de jos.

– Deci dacă n-aș fi venit, unde ai fi stat?

– Trebuia să mă mut la unchiul meu Silas săptămâna asta.

O să aibă ceva de spus despre faptul că am adus-o pe Gracie înapoi cu mine. Nu aștept cu nerăbdare conversația asta. Pe de altă parte, sunt sigur că va fi ușor de distras când îi voi spune despre Klein.

– Deci ți-am dat planurile peste cap.

– Deloc. Urmează-mă! Îi arăt camera ei de la etaj, punându-i geanta în pragul ușii. Baia de oaspeți e acolo. Dau din cap spre dormitorul de vizavi. Și acesta este al meu.

Se uită la ușa mea, dar nu spune nimic.

– Mă duc să mă culc. Ai nevoie de ceva?

– Un pahar cu apă.

Îmi deschid gura ca să mă ofer să i-l aduc, deși aș prefera să dau cu capul de un perete decât să intru în bucătăria aia acum.

– E în regulă. Pot să mi-l iau singură. Îți amintești? Femeie independentă.

– Da.

O privesc cum coboară scările cu pași lenți și măsurăți.

Dar nu am curajul să o urmez.

*

Mama ținea o evidență meticuloasă – hârtii îndosariate cu grijă, cheltuieli urmărite minuțios.

Cât de minuțios totuși, mă întreb, pentru că tocmai am petrecut două ore răscolind prin dulapul înalt de arhivă din biroul ei.

Își contabiliza *toți* banii?

Exista ceva în aceste dosare care să explice cei 98 000 de dolari pe care i-a lăsat lui Gracie? Ceva care să dovedească faptul că *nu* sunt legați de acea arestare pentru droguri?

Dacă există ceva, nu am găsit. Tot ce am găsit sunt declarații fiscale care par legitime și trei ani de cheltuieli personale care se potrivesc cu salariul ei din poliție.

– Nici tu nu ai putut dormi? Vocea lui Grace taie în liniștea stranie, sperându-mă suficient de tare încât să sar în sus. Îmi pare rău!

Se sprijină de cadrul ușii, cu picioarele ei netede încrucișându-se la glezne și cu brațele încrucișate la piept. Pantalonii scurți și maioul ei lasă aripi imaginației. Chiar și la 3.00 dimineața, sângele meu începe să se precipite.

Nu mă ajută faptul că îi simt privirea intensă târându-se pe corpul meu.

Dacă aș fi știut că va apărea, mi-aș fi aruncat pantalonii peste boxeri.

Alunec fără probleme cărțile de vizită ale lui Klein în sertarul de sus. Îi voi spune despre el *după* ce vorbesc cu

Silas.

– M-am gândit să o caut rapid pe internet pe mătușa ta. Dă alea laoparte!

Aceiași pași rudimentari pe care îi fac eu când caut oameni în cadrul serviciului. Intru pe Google, pe toate site-urile importante de socializare, în câteva baze de date de căutare de persoane. Au apărut două Betsy Richards și două duzini de Elizabeth Richards, dar încă nimic promițător.

Ea dă din cap spre dosarul din mâna mea marcat Visa, un zâmbet cunoscător atingându-i buzele.

– Încă ai speranțe în legătură cu banii ăia, nu-i așa?

– Căutam doar... Nu știu ce căutam.

Oftez, deschizându-l. În fiecare lună apare în mare parte același lucru – cumpărături săptămânale de alimente, benzină, întreținerea BMW-ului ei, opriri la restaurantele locale pentru a lua prânzul. Mama plătea totul cu cardul ei. Îi plăcea să adune puncte pentru acea călătorie mare despre care spunea că avea să o facă într-o zi. Nu se putea decide încotro.

Îmi atrage atenția un articol.

O factură la o benzinărie din El Paso.

Continui să răsfoiesc extrasul de cont – de acum două luni – pentru a găsi o chitanță la un hotel din Tucson.

– Ce este? întreabă Gracie, pășind mai aproape.

– A menționat mama ta că mama mea a venit să o vadă?

Gracie se încruntă.

– Nu.

– Ești sigură? Poate când era drogată și ai presupus că inventează lucruri?

– Nu eram *eu* cea drogată. Conștientizarea trece pe fața lui Gracie. Mama ta a venit în Tucson, nu-i așa?

– Pentru o noapte, în februarie. În același weekend în care eu și Jenson am zburat la Colorado Springs pentru a merge la snowboarding.

– De ce nu ne-a dat banii atunci?

– Pentru că era o lașă, șoptesc, strecurând chitanța înapoi unde era și închizând fișetul. Până acum, tot ce a spus în acea noapte, deși aparent incoerent, se leagă de adevăr.

Bazându-mă pe apelul ei către Klein, pot spune că mama știa că Mantis l-a ucis pe Abe și nu a făcut nimic în privința asta. Întrebarea este de ce? Dacă aflu, pot distrage atenția

federalilor de la altă întrebare – de ce am mințit poliția. Și aș putea păstra numele mamei mele – și propriile recunoașteri de vinovăție – în afara acestui caz. Dar pentru a face asta am nevoie de informații.

Mâine... Am avut parte de destul adevăr pentru azi.

– Să mergem la culcare!

Sprâncenele lui Gracie se ridică surprinse, făcându-mă să mă gândesc la ce am spus, în timp ce mă pregătesc pentru respingerea ascuțită la care mă aștept din partea ei.

– Noapte bună, Noah.

Dispare pe hol, în camera ei.

Clatin din cap, zâmbetul înflorind în ciuda atmosferei sumbre.

– Noapte bună, Gracie.

Capitolul 28

Ofițerul Abraham Wilkes

24 aprilie 2003

– Mike! Strâng mâna ofițerului care stă în spatele biroului. Unde ai fost toată vara, în afară de faptul că nu ai fost pe teren?

– În iad.

Arată către dispozitivul ortopedic din jurul genunchiului, frustrarea umplându-i fața rotundă.

– Tot așa?

Mike Rhoades și-a rupt ligamentele urmărind niște derbedei care jefuiseră un magazin cu câteva luni în urmă și, se pare, încă este în serviciul administrativ.

– Puteam alege locul ăsta sau răspundeam la telefoane. În orice caz, e grozav pentru talie.

Își mângâie burta în creștere pentru a-și sublinia sarcasmul.

– Și? Cum e aici jos?

Zornăi peretele despărțitor care înconjoară biroul. Face parte din măsurile de securitate ale camerei de probe.

El ridică din umeri, apoi îmi oferă un zâmbet șters.

– Mă lasă să ies să văd lumina zilei din când în când.

– La naiba, omule! Sper să te întorci curând pe stradă.

– Amândoi. Cu siguranță înainte de a moderniza acest sistem informatic. Nu vreau să am de-a face cu mizeria aia. Vede că am venit cu mâna goală. Deci ce faci aici?

Mă uit peste umăr ca să mă asigur că nu e nimeni în spatele meu.

– Știi arestarea aia mare de la The Lucky Nine de aseară?

– Cine nu știe? Canning vrea să-l elogieze pe Mantis pentru asta.

– Da, am auzit. Ezit. Poți să-mi spui ce a fost înregistrat ca probă?

Sprâncenele lui stufoase se ridică, făcându-mă să cred că depășesc limitele prieteniei noastre lungi.

– Sau cel puțin câți bani au intrat împreună cu drogurile?

– Cine întreabă?

– Eu.

După o pauză lungă, Mike își mută atenția asupra calculatorului și începe să tasteze. Aștept în liniște, urmărindu-i privirea în timp ce derulează pe ecran.

Capul îi tremură ușor.

– Fără bani gheață. O tonă de droguri, patru arme... nici un ban. Ochii lui verzi se îndreaptă spre mine. De ce?

– Doar o bănuială.

Mai degrabă o înțelegere flagrantă despre cum acționează câinii de vânătoare premianți ai lui Canning.

Capitolul 29

Grace

Cyclops mârâie la ciripitul ciudat al păsării.

Îl scarpin după ureche pentru a-l liniști, iar el se relaxează din nou lângă mine.

– Știu, amice. Ciudat, nu-i așa?

M-am furișat pe veranda din spate ca să mă înghesui în acest scaun de răchită și să privesc răsăritul soarelui acum o jumătate de oră și în acest timp am ascultat zece dintre ciorile negre-albăstrui croncănind între ele, iar urechea mutilată a lui Cyclops se mișcă înapoi și încolo.

În rest, a fost liniște aici, dându-mi șansa de a-mi aduna gândurile în curtea lui Jackie Marshall, o oază urbană de copaci mari și grădini mărginașe care înconjoară o piscină în formă de rinichi și o poartă în gard spre un parc aflat dincolo. Este un paradis.

Cum ar fi fost viața mea dacă tatăl meu nu ar fi murit?

Aș fi crescut într-o suburbie liniștită, cu grădini și copaci?

M-am întrebat adesea asta de-a lungul anilor.

– Cine ai fost *cu adevărat* Jackie Marshall? șoptesc în liniștea dimineții.

Totul este atât de meticulos. Grădinile sunt îngrijite și pline de flori de primăvară; piscina este cristalină, iar piatra din jurul ei e imaculată. Înăuntru este o casă foarte ordonată, o paletă de bej, crem și corai, totul, de la mobilierul cu linii curate până la bibelouri, curgând fără probleme. Cărțile de bucate sunt așezate în stive ordonate pe rafturi, cu copertele abia crăpate. Pancarte drăguțe cu „Cămin și acasă“ atârnă de cârligele de pe perete, întâmpinând familia și prietenii. Toate acestea mă fac să evoc o versiune a femeii blonde texane care nu părăsește casa fără un chip impecabil și o ținută elegantă, care oferă ceai dulce fiecărui oaspete înainte ca acesta să apuce să

treacă pragul ușii, care fredonează în timp ce își pierde vremea în bucătărie, cu șorțul pe ea pentru a-și proteja hainele.

Și l-a crescut pe Noah, care, după orice standarde, este cel mai decent tip pe care l-am întâlnit vreodată.

Dar Jackie Marshall a fost, de asemenea, șefa poliției și o băutoare înrăită de whisky.

Și avea o geantă uriașă cu bani pentru fiica partenerului ei mort, dar nu a avut curajul să o livreze ea însăși.

Și și-a zburat creierii de cealaltă parte a ușilor franțuzești, cu fiul ei la etaj.

Din câte știu eu, nu am fost niciodată într-o casă în care s-a sinucis cineva. Mă întreb dacă mi s-a ridicat părul de pe ceafă când am pășit în bucătărie aseară, dacă nu știam sigur că acolo a murit Jackie. M-am bucurat să umplu un pahar cu apă și să mă întorc naibii în camera mea, neliniștită de liniștea sinistră.

Am auzit pe cineva – presupun că pe Noah – mișcându-se în bucătărie. Numai ideea de a-l vedea îmi trezește nervi în stomac. Am auzit ce i-a spus despre mine prietenului său la telefon ieri.

Dar ce înseamnă asta? Și, mai important, ce vreau să însemne asta?

El este Noah. Fiul lui *Jackie Marshall*...

Noah este altă persoană. El nu e Jackie.

Dar vrea să o protejeze – o femeie care știa că tatălui meu i s-a întins o cursă și nu a făcut nimic în privința asta. Cum pot trece peste asta?

Totuși, îmi place Noah. Mai mult cu fiecare zi care trece.

Dar nu am fost niciodată fata care iubește prea mult, prea repede, prea devreme. Fata aia care este rănită prea mult, prea repede, prea curând.

Așa că rămân în scaunul meu, sorbind ultima cafea și bucurându-mă de soarele care se ridică deasupra unui arțar înalt, fără să mă grăbesc ca o prostănacă îndrăgostită.

Mirosul de șuncă sfârâind mă atrage în cele din urmă dincolo de ușă.

Dar priveliștea este cea care mă oprește din drum.

Noah stă în picioare în fața aragazului, îmbrăcat într-o pereche de blugi spălăciți de culoare închisă și un tricou alb,

cu bumbacul întins pe umerii largi și cu părul ușor umed de la duș.

– Au! tresare și se îndepărtează, înlăturând o picătură de grăsime de pe antebrațul puternic.

– Ai nevoie de un șorț.

Se uită peste umăr, aruncând o privire rapidă asupra corpului meu. Face asta de multe ori. Nu într-un mod precaut. Într-un mod care îmi face inima să bată cu putere.

– Oh, hei! Nu e multă mâncare, dar e șuncă. Știu că-ți place.

– Gata, lasă-mă pe mine!

Alunec furculița din mâna lui, vârfurile degetelor noastre se ating, mirosul săpunului lui acoperind mirosurile de mâncare și agitându-mi sângele.

– La ce oră te-ai trezit?

– Prea devreme. Cy trebuia să iasă.

Lasă să cadă două felii de pâine în prăjitorul de pâine.

– Ți-ai luat cafea?

– Da. După ce am petrecut douăzeci de minute încercând să-mi dau seama cum să folosesc *asta*.

Arunc o privire urâtă aparatului high-tech. Noah își verifică ceasul.

– În regulă. Am încuiat banii în seif. Mă întorc imediat.

– Uh...

Mă încrunt și fac un gest spre aragaz.

– Îți făceam asta.

„Bineînțeles că făceai.“ Îmi înăbuș gemetele. Mama spunea că tata era așa, îi aducea cafeaua în pat, îi făcea micul-dejun. E o chestie din Texas? Sau o chestie de băiat bun?

Sau nu mai suportă să stea în bucătăria asta nici măcar o secundă?

În orice caz, înțeleg ce încearcă să facă.

– Nu mă lași aici în timp ce te duci să vorbești cu Harvey Maxwell!

– O să mă întorc repede, promit! Și o să fac cumpărături pe drum.

– Vin cu tine.

– E un tip de treabă...

– Hai să aflăm ce legătură avea cu tatăl meu înainte de a arunca eticheta de „băiat bun“, bine? Harvey Maxwell ar

putea fi creierul.

Noah chicotește.

– Crede-mă, nu este el! Trebuie să fac asta pe cont propriu.

– Ca să protejezi mai mulți oameni care l-ar fi putut ajuta pe tatăl meu?

Noah își lasă privirea în podea, iar eu simt o tresărire de vinovăție. Trebuie să-mi amintesc poziția dificilă în care se află când o să-l atac.

– Este vorba despre tatăl meu, așa că suntem împreună *până la capăt*.

– Doar că... mama a spus ceva în acea seară despre faptul că este mai sigur să nu punem întrebări. Iar eu i-am promis mamei tale că te voi ține în siguranță.

– Ai observat cumva unde am locuit în ultimii paisprezece ani? Nu îmi pot controla tonul ascuțit. Nu am nevoie să mă protejezi. Pot să am grijă de mine.

Atunci sună soneria, întrerupându-ne cearta, care este departe de a se fi terminat.

Mă uit la ceasul cuptorului, încruntându-mă.

– Este 7.30 dimineața. Cine ar veni la ușa ta atât de devreme?

Sună din nou, de trei ori la rând, iar Noah bombăne.

Capitolul 30

Noah

– Trei... doi...

Număr liniștit, cu mâna pe mâner... și las să înceapă ciondăneala.

– De parcă te-aș lăsa să mă abandonezi.

Jenson e îmbrăcat în pantalonii scurți și tricoul lui obișnuit. Are chiar și mingea de baschet ascunsă sub braț, gata de plecare.

– Nu pot astăzi. Am multe de făcut.

– Pun pariu.

Îmi aruncă o privire complice.

– Ți-am spus, nu e așa.

Își ridică mâinile în semn de capitulare.

– În regulă! Eu și Candace ne întâlnim mai târziu. Ar trebui să vii și tu. Dana a întrebat de tine.

– Nu, sunt bine.

Sună rău, dar nu m-am mai gândit la prietena lui Candace de săptămâni întregi.

– De ce nu? Fața lui Jenson este plină de inocență batjocoritoare. E o partidă de sex garantată, și Dumnezeu știe că ți-ar prinde bine una.

Strâng din dinți și mă uit peste umăr. Jenson are o voce impunătoare, genul de voce care se duce pe un hol și ajunge direct la urechile unei fete.

Mișcarea mea îi oferă șansa perfectă de a trece pe lângă mine, murmurând:

– Știam eu!

În timp ce se îndreaptă pe hol spre bucătărie, se oprește în pragul ușii și o privește pe Gracie.

Stă cu spatele la el în timp ce unge pâine prăjită proaspătă, iar brațul ei subțire se flexează.

– Bună, prieten zgomotos al lui Noah, spune ea fără să se întoarcă.

– Bună, fată care gătește în bucătăria lui Noah, îi răspunde Jenson cu un zâmbet larg, ochii lui coborând și oprindu-se la micii ei pantaloni scurți de bumbac.

Ea s-ar putea să aibă unul dintre cele mai perfecte funduri pe care le-am văzut vreodată, iar prietenul meu îl admiră.

Gracie folosește o furculiță pentru a îngrămădi fâșii de șuncă în farfurie.

– Întotdeauna te holbezi?

– Nu știu. Nu am întâlnit niciodată o fată care să-l împiedice pe Marshall să se joace cu mingea. Nu sunt sigur că ești reală.

– Pot să vin la tine și să-ți trag una, dacă asta te face să crezi.

Jenson râde. Crede că e un joc. Crede că ea glumește. Eu cred că încă are cuțitul ăla în geantă.

Cu un oftat de exasperare, ea se întoarce în cele din urmă pentru a-l măsura pe Jenson cu ochii ei verzi ca menta rece, cu părul ei sălbatic și cârlionțat și o aureolă sexy în jurul chipului ei perfect.

Zâmbetul lui nu face decât să se lărgască.

– Bună, eu sunt Jenson.

– Bună, Jenson. Îmi pare rău că Noah nu va ieși să se joace cu tine astăzi.

– Oh, va veni! Pentru cel puțin cinci minute, dacă nu vrea să încep să-i spun fetei sexy din bucătăria lui tot felul de povești umilitoare. Cum ar fi...

Cu farfuria în mână, Gracie se plimbă până la ușile franțuzești pentru a-i permite lui Cyclops să intre.

Jason face o grimasă.

– Ce naiba e asta?

– Noul câine al lui Noah. Nu-i așa că e drăguț?

– Nu, nu e nici măcar un urât drăguț. E pur și simplu urât.

– Am de gând să mă schimb. Să nu îndrăznești să pleci fără mine, Noah!

Cu o ultimă privire de avertisment la adresa mea, se îndreaptă spre scări, cu privirea lui Jenson ațintită asupra ei tot drumul.

El lasă să iasă un fluierat ușor.

– Firecracker are dreptate.

Oftez. De ce am crezut că mă va lăsa să scap de ea dacă mă eschivez?

– Se pare că ai câteva minute de omorât.

Jenson învârte mingea pe vârful degetului.

Mi-ar fi de folos urechea lui. Apucând mingea din mâinile lui, mă îndrept spre ușa din față, bucuros că ies din bucătăria aia.

– Cinci minute. Dar să nu-mi enervezi vecinii.

– Deci ea este motivul pentru care nu te-am mai văzut de joi?

Jenson aruncă mingea într-un ritm constant și lent. Sunetul nu este prea rău, dar privirea încruntată pe care am primit-o de la domnul Stiles, în timp ce își părăsea locul de pe veranda din fața casei pentru a-și citi ziarul înăuntru, îmi spune că este totuși o pacoste.

Jenson a fost cel mai bun prieten al meu încă din clasa întâi. De asemenea, este ca un câine pe un os când vrea ceva.

– Da, dar nu e ce crezi tu.

– Ca să știi, eu spun că e o prostie. Dar, dacă spui adevărul, atunci ești un idiot.

Brațele lui Jenson se ridică, iar mingea trece peste capul meu și prin plasa de baschet. Revine și, imediat ce o apucă, mi-o aruncă. Mă întind automat spre ea, driblez și arunc, acțiunea fiind la fel de inconștientă pentru mine ca respirația.

– Nu a venit aici pentru mine.

– Atunci ce caută aici?

– E o poveste lungă.

De unde naiba să încep?

Ușa de la intrare se deschide scârțâind și iese Gracie, îmbrăcată în pantaloni scurți de blugi și un tricou alb, cu părul încă rebel în jurul chipului ei tineresc. Nu se machiază, am observat. Nici nu are nevoie.

– Mănâncă, Noah!

Îmi întinde un sendviș înfășurat într-un șervețel.

– Căsătorește-te cu fata asta sau o voi face eu, bombăne Jenson, urmând o simulare și o rotire, apoi aruncă din nou

mingea în plasă. Hei, Gracie, vrei să joci?

– Nu, bolborosește Gracie între două guri de mâncare.

– Haide! Nu-ți fie teamă. Voi fi mai blând cu tine.

Se așază pe bara de protecție din spate a Cherokee-ului meu.

– Urăsc baschetul.

Jenson dribblează pe lângă mine, mormăind:

– Terminați cu prostiile! Nu va funcționa niciodată între voi doi.

Încuviințez din cap, oferindu-i lui Gracie un zâmbet drept scuză. Ea îmi răspunde cu o ridicare indiferentă din umeri, privirea ei studiindu-mi fulgerător pieptul.

– Deci de ce ești aici? întrebă Jenson, lipsit de tact, mingea navigând din nou lin prin plasă.

Ea îmi aruncă o privire care pare a spune „Spune-i ce vrei să audă!”

– Cum am spus, e o poveste lungă.

Problema cu Jenson este că se comportă ca un prostănac care bea bere, dar este un nemernic deștept al cărui creier lucrează de obicei cu un kilometru și jumătate pe minut.

– Noah a spus că Jackie a lăsat ceva pentru tine?

Gracie mestecă și îl studiază calm, așa cum mă studia cândva pe mine, cu neîncredere totală.

În cele din urmă, spun:

– Bani, ca să ajut.

– Serios... Se oprește din driblat și se apropie, vorbind mai încet. De asta vă purtați cu precauție?

Eu și Gracie ne aruncăm o privire.

– Tipule... *Haide!*

Își aruncă mâinile în față.

– Mama a spus niște lucruri înainte de a muri care au făcut să pară că tatăl lui Gracie nu vindea și nu fura droguri.

Cherokee-ul meu se scufundă în timp ce Jenson se sprijină de bara de protecție din spate, lângă Gracie.

– Ca și cum cineva i-a întins o cursă?

– Nu a fost tocmai clară, dar da. Ezit. Și e posibil să fi fost polițiști implicați. Cel puțin unul.

Îi spun ce știm despre Mantis, despre arestul de droguri de la Lucky Nine și ce ne-a zis Dina. Și, deși încă nu i-am spus adevărul lui Gracie despre telefonul dat de mama mea lui Klein, îi lansez ideea că poate Abe a fost ucis pentru că a

văzut polițiști furând bani la o arestare și poate că unul dintre acei polițiști era Mantis.

Pentru că Jenson poate înțelege mai bine decât mine.

Absent, rotește mingea de baschet în mână.

– 98 000 de dolari.

– Exact.

Lasă să iasă un fluierat.

– Deci o să vorbești cu tipul ăsta, Maxwell, nu?

– Acolo mă îndreptam înainte să apari tu.

– Încotro *ne* îndreptam, mă corectează brusc Gracie.

– Și nu vrei să te duci la DPA cu asta?

Îi arunc o privire complice.

– Mantis conduce Afacerile Interne.

– Asta nu ar trebui să te oprească. Cei mai mulți dintre ei sunt polițiști onorabili, care și-ar risca viața pentru niște străini în orice zi a săptămânii. Nu lăsa ca niște ticăloși corupți să te împiedice să ai încredere în ei.

Ticăloși corupți ca mama, poate.

Simt ochii lui Gracie pe profilul meu, iar tensiunea îmi alunecă în umeri.

– Vom vedea ce știe Maxwell și vom porni de acolo.

– Probabil e mai bine să te duci la federali. Trebuie să ai o legătură cu ei prin slujba ta.

Îmi feresc privirea. Am o relație cu ei mulțumită nemernicului care mă urmărește. După ceasul meu, dacă acel Klein vorbea serios, mai am 16 ore până când va bate din nou la ușă. Nici măcar nu sunt prea îngrijorat pentru asta, ci mai degrabă pentru ce va spune Gracie când va afla că încă îi ascund anumite lucruri.

Jenson încuviințează încet din cap, cu mintea lucrând.

– Polițiștii nu au găsit înregistrarea video.

O spune cu atâta naturalețe! Mă încrunt.

– De ce spui asta?

– Din logică. Mama lui Gracie le spune polițiștilor despre acest film și apoi, dintr-odată, un tip – pe care ea îl crede polițist – vine să-l caute. Asta mă face să cred că o persoană care lucrează la caz i-a dat pontul. Și dacă tipul ăsta a venit să o caute...

– Poliția nu a găsit-o pe calculator. În sfârșit, înțeleg ce vrea să spună Jenson. Trebuia să fie un fișier extern. Un

stick de memorie sau ceva de genul ăsta. Stai, existau stickuri de memorie acum paisprezece ani?

– Bună întrebare. Sincer, nu știu cum supraviețuiau oamenii pe atunci fără...

– De ce nu ar fi găsit acest stick de memorie – sau orice altceva – când au percheziționat casa? ne întrerupe Gracie, întotdeauna promptă să distrugă teorii.

– Pentru că nu era în casă, spune Jenson pur și simplu. Abe trebuie să fi știut cât de valoros era. Poate că fusese deja amenințat. Trebuie să găsești acest film.

– Nici o problemă. Doar trebuie să găsești o înregistrare video pe care tatăl meu a ascuns-o acum paisprezece ani, murmură Gracie cu sarcasm.

– Probabil a dat-o cuiva în care avea încredere.

– Nu i-a dat-o mamei, spune Gracie. El și Jackie erau certați, așa că nu este posibil să i-o fi dat nici ei.

– Nu am găsit nimic care să semene nici pe departe cu un fișier video în seif sau în acel compartiment de la etaj, adaug eu. Deci cine a mai rămas?

Jenson ridică din umeri. Și apoi spune de parcă i-a venit ceva în minte:

– Asta nu înseamnă că o înregistrare video cu polițiști care fură bani ar fi bună oricum.

Gracie se uită fix la el.

– De ce naiba nu?

– Termenul de prescripție ar fi expirat cu ani în urmă. Dar ar putea da un motiv pentru ceva mai mare, adaugă rapid Jenson, părând gata să ridice mâinile în semn de capitulare în fața privirii ei tăioase.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi un motiv pentru crimă. Iar pentru asta nu există termen de prescripție.

Jenson are dreptate, ca de obicei. Totuși, asta nu-mi aduce prea multă consolare. Probabil vom avea mai mult noroc să o găsim pe Betsy decât această înregistrare video.

Ar putea fi cumva legată de ea?

Atâtea întrebări.

Dar discuția cu Jenson m-a ajutat.

– Mulțumesc, omule.

Telefonul lui sună.

– Ascultă, trebuie să plec. Candace are nevoie să o duc la școală.

– Sora mai mică? întreabă Gracie.

– Prietena. E în primul an la Universitatea din Texas.

– Îi plac cele tinere.

Zâmbesc, luând o mușcătură din sendvișul meu.

– Nu sunt singurul, din câte se pare, aruncă Jenson replica fără să piardă o clipă. Știi, ar trebui să ieșim toți cât timp ești în oraș. Cred că ți-ar plăcea de ea.

– Cum ar fi o întâlnire dublă? Ce distractiv! exclamă Gracie cu un zâmbet larg și fals. Se ridică, fațada dispărând. Ar trebui să plecăm. Mă duc să-l aduc pe Cyclops.

– Nu putem duce un câine în biroul procurorului.

– Îl vom lăsa în mașina ta. E destul de rece.

– Ca să termine de distrus pielea? Nu, îl lăsăm în curte.

– Bine, murmură ea, mărșăluind înăuntru.

Smulg mingea din mâinile lui Jenson și driblez spre fileu.

El este în picioare și mi-o fură fără efort, în principal pentru că îl las. Se aruncă și mă ocolește, băgând mingea.

– Deci când ai de gând să faci mișcarea?

– Sunt cam ocupat să rezolv o mușamalizare și o crimă în acest moment.

Dar ăsta e Jenson – întotdeauna caută o cale de a face sex, indiferent de situație.

– Bine...

Jenson începe să se plimbe în jurul meu, imitând un pui.

Capitolul 31

Ofițerul Abraham Wilkes

24 aprilie 2003

– Mai mult noroc data viitoare! strigă Mantis de la ușa vestiarului bărbaților, zâmbind larg în timp ce intră. Nu a fost un joc rău, Wilkes.

Își ridică mâna pentru un salut cu pumnul.

În mod normal, i-aș răspunde amintindu-i câte puncte am marcat, care întotdeauna sunt cel puțin triple față de cât a câștigat el. Azi rămân tăcut, ezitând câteva bătăi înainte de a mă întâlni în sfârșit cu pumnii lui.

Dacă îmi observă reticența, nu o lasă să se vadă.

Îmi aștept rândul, până când ultimii doi băieți pleacă, lăsându-ne singuri în cameră.

– Am văzut știrile despre marea arestare.

– A fost o captură grozavă, nu? Își dă jos tricoul. Tipul e un tanc uman – picioare solide și o pernă groasă de mușchi în jurul trunchiului, imposibil de doborât. Am primit un pont bun.

– Ciudat totuși că nu ați găsit bani, nu-i așa? Unde sunt droguri, sunt și bani, mă gândeam eu.

Mantis își scotocește prin dulap.

– Își muta marfa și a decis că trebuie să aibă puțină acțiune pe drum. Ce pot să spun, tipul e prost ca un câine de prerie.

– Deci nu avea o geantă cu bani în portbagaj?

Fruntea lui teșită pare cu atât mai amenințătoare cu cât pe ea se formează o încruntare adâncă.

– Unde vrei să ajungi, Wilkes?

– Doar la faptul că am fost la motelul Lucky Nine în acea seară.

El pufnește, apoi își freacă nările cu furie. Se zice că l-a spart de atâtea ori, încât simțul olfactiv nu-i mai

funcționează. Aceasta este singura scuză pe care o poate găsi cineva pentru câtă apă de colonie ieftină își aplică în fiecare zi.

– Ce, Dina nu-ți dă destul acasă?

Îmi mușc limba împotriva impulsului de a-l înjura pentru că a menționat numele soției mele.

– Căutam pe cineva. Dar asta nu are legătură cu ideea. Eram acolo, stăteam în mașina mea și priveam cum se desfășoară tot spectacolul. Sunt surprins că nu m-ai observat.

Mantis își aruncă un prosop în jurul taliei pentru a-și acoperi goliciunea.

– Atunci știi că tipul ăla este exact acolo unde merită să fie.

– Și banii? Sunt chiar acolo unde merită să fie? *Sub salteaua ta?*

Râde încet, dar reținut.

– Te înșeli. Nu erau bani în portbagaj.

– Eu am văzut altceva.

– Mult noroc în a dovedi asta!

„Nenorocit increzut!“ Îmi iau rucsacul și plec înainte de a face ceva ce voi regreta, cum ar fi să-l lovesc pe tip.

Mi-am primit răspunsul.

Capitolul 32

Noah

– Ultimul păr pe care l-am îngrijit? Rolans arată spre capul său strălucitor și chel. A dispărut de când ne-ai părăsit. Dar nu-ți face griji, avem o grămadă de muncă de rahat plictisitoare care se adună pentru tine. Cel mai bun din trei contra celui care îl prinde primul.

Se pregătește pentru o rundă de piatră-hârtie-foarfecă cu Maxwell, care stă lângă el.

În ciuda scopului pentru care mă aflu aici, nu mă pot abține să nu chicotesc. Când Silas mi-a sugerat prima dată să aplic pentru o slujbă la procuratură, m-am gândit că vor fi numai avocați înțepeniți și funcționari guvernamentali miserabili care își urăsc viața și slujba. Nu e nici pe departe așa. Poate că amândoi au aproape 40 de ani, dar se comportă ca niște băieți de gașcă.

Chiar e reconfortant să fii aici. Chiar și cabina mea înghesuită nu mai pare atât de banală. Cineva a făcut ordine și a așezat un baton de ciocolată Twix lângă tastatura mea. Cory, managerul meu, probabil. Știe că le ador.

Dacă aș putea să mă așez pe scaunul meu și să mă întorc la cum erau lucrurile înainte...

– De fapt, nu sunt aici ca să lucrez.

Maxwell este stăpânit în timp ce îmi strânge mâna, iar privirea lui reținută îmi spune că își amintește de ce am lipsit.

– Tocmai l-ai ratat pe Silas. A plecat la tribunal acum cinci minute.

Privirea lui se oprește asupra lui Gracie, forțându-mă să fac prezentări rapide.

– De fapt, Maxwell, am venit să vorbesc cu tine.

– Cu mine?

Pare cu adevărat surprins.

Înghit în sec ca să-mi alung anxietatea crescândă. Care este exact modul corect de a aduce asta în discuție?

– Da, domnule. Este vorba despre...

– Ai uitat ceva? răsună vocea lui Rolans, oprindu-mă.

Mă întorc și îl văd pe Silas îndreptându-se spre noi, cu un șchiopătat mai vizibil decât de obicei, tras la față.

– Un dosar. Ochii cenușii ai lui Silas – cu pungi adânci și întunecate – sunt fixați pe mine. Noah... te-ai întors.

– Da, domnule. Am ajuns acasă aseară târziu.

Privirea lui se mută în spatele meu, iar stomacul mi se strânge instantaneu.

– Silas, ea este Gracie. Vreau să spun, Grace.

– Am avut o presimțire că era... Întinde o mână îmbătrânită. Dumnezeu, ai crescut mult de când te-am văzut ultima dată!

– Cu siguranță a trecut ceva timp, spune Gracie cu teamă, și știu că răscolește prin amintiri, încercând să-l identifice în timp ce acceptă salutul.

– Sper că nepotul meu îți arată orașul.

– Biroul procurorului se pune la socoteală ca vizitare a orașului?

– Cunoscându-l, probabil că da. Silas chicotește. Pentru oricine altcineva, tonul lui sună normal, dar eu pot auzi tensiunea. Noah, putem vorbi puțin în biroul meu?

– Dar credeam că ești la tribunal...

– Maxwell, vrei să o conduci pe Grace în salonul personalului? Sunt sigur că i-ar plăcea o cafea sau o băutură rece.

La naiba! Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să o las pe Gracie singură cu Maxwell, având în vedere tendința ei de a fi... ei bine, ea.

– Vin imediat. Îi arunc o privire prudentă – una care sper că îi spune să tacă până ce ajung acolo.

Ea mă fixează cu privirea – nu sunt sigur ce înseamnă – înainte de a-l lăsa pe Maxwell să o conducă.

– Deci? Silas mă conduce în biroul lui și închide ușa. A fost o călătorie plăcută în Tucson?

– A fost.

– Ce mai face Dina? Ai instalat-o?

– Da, domnule. Într-un loc bun.

– Mă bucur, spune el luând o înghițitură de cafea în timp ce ocolește biroul. Și ți-ai făcut o nouă prietenă?

– Nu este așa.

– Eu sper că este exact așa, Noah. Altfel, de ce ai adus-o pe fiica lui Abe înapoi în Austin cu tine?

Silas nu trebuie să țipe ca să-mi dea de înțeles că este dezamăgit de mine pentru că nu l-am ascultat și, chiar dacă am motive întemeiate, *urăsc* să-l dezamăgesc.

De unde să încep?

– Dina știe anumite lucruri, Silas. Despre Abe și despre ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Dina e dependentă de droguri.

– Este, dar...

– Nu poți avea încredere în ceea ce crede că își amintește de acum paisprezece ani. Creierul ei a fost afectat.

– Nu, Silas. Adică da, poate. Dar, dacă ai auzi ce i s-a întâmplat, ai ști că se întâmplă mult mai multe aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Își ciupește podul nasului. Am mers pe drumul ăsta acum paisprezece ani și lasă-mă să-ți spun că nu duce decât la durere și la suferință. A ucis-o pe Carmel Wilkes! Zi de zi, a devorat-o până când corpul ei a spus „ajunge!“ Și Dina Wilkes? Face un gest cu mâna ca și cum nu ar mai fi nevoie să spună nimic. La naiba, nici măcar mama ta nu a mai fost niciodată la fel. Uite... Știu că vrei să crezi, Noah, dar nu-ți poți face asta. Nu-i poți face asta acelei biete fete de acolo. A trecut prin destule!

– Dar dacă există dovezi...

– Am *văzut* toate dovezile cu ochii mei! Am pierdut nopți întregi de somn *răscolind* fiecare piesă, căutând *orice* putea indica altă explicație. Abraham Wilkes era vinovat, vinovat, vinovat, vinovat!

Punctează fiecare „vinovat“ cu o lovitură de deget în biroul său.

– Sau știi doar ceea ce au vrut ei să știi! Îmi potrivesc glasul cu vocea lui ridicată în timp ce repet ca un papagal cuvintele mamei mele. Silas, mama i-a sunat pe federali în noaptea în care s-a sinucis. Le-a spus că totul a fost o minciună și că Dwayne Mantis l-a ucis pe Abe!

– Cum... cum de știi asta?

Neliniștea se vede pe fața lui Silas.

– Pentru că nenorociții de federali erau în Tucson, căutau să vorbească cu Dina și m-au găsit pe mine. Am auzit mesajul vocal. Era ea, Silas.

– Era beată și sinucigașă. Ea nu a...

– Abe avea o înregistrare video pe care cineva nu voia să o facă publică.

Face o pauză și, jur, fața lui pălește cu două nuanțe.

– O înregistrare video?

– Da. Cu o arestare a poliției.

Își verifică ceasul.

– Bine, începe să vorbești. Și repede.

Silas se uită la sticla de whisky pe care o ține în colțul raftului său de cărți. Preț de un minut, pare gata să-și toarne un pahar.

– Întotdeauna mi-am imaginat că Dina s-a trezit și a fugit în noapte pentru că știa că Abe era vinovat.

Ușurarea mă copleșește. Unchiul meu nu a considerat că sunt vorbele nebunești ale unei dependente. Încă.

– Oricine a făcut asta i-a distrus viața. Și pe cea a lui Gracie.

– Și Dina nu ți-a putut spune nimic despre bărbatul care a intrat în casa ei?

– Nu. În afară de faptul că era înfricoșător. Și nu are nici o idee unde a ajuns acest filmuleț. Dar am vorbit cu Jenson și...

– Le-ai spus *prietenilor* tăi despre asta? Fața lui se schimonosește, fiind îngrozit. Ești nebun?

– Jenson nu va spune nimic. Și ascultă-mă! Dacă tipul ăsta care a amenințat-o era polițist sau avea o relație cu polițiștii, atunci înregistrarea video nu trebuie să fi apărut în urma percheziției. Dina le-a spus despre ea, așa că ar fi trebuit să o caute, nu?

– Nu a existat nici un fișier video introdus ca probă în urma percheziției, confirmă el.

– Asta înseamnă că încă este acolo.

– Paisprezece ani mai târziu? Expresia lui este sumbră în timp ce se îndepărtează de mine pentru a se uita apatic pe fereastră. Bănuiesc că a dispărut de mult.

– Ce ne vom face, Silas?

– *Ce putem face?* Nu avem nici una dintre probele inițiale ale cazului, nici o înregistrare video și nimic în afară de afirmațiile soției dependente de heroină și de divagațiile incoerente ale unei femei bete și sinucigașe. Apropo, unde ai găsit banii și tocul pistolului? Nu erau în seif.

Îi spun despre Fulcher și despre compartimentul secret din cămară.

– Are un seif de arme de 5 000 de dolari, iar ea scormonește sub podea ca un popândău nenorocit. El încuviințează din cap, apoi oftează. Nu am de gând să o pun la perete pe mama ta. Nu e aici ca să se apere dacă ceva din astea o să cadă pe ea.

– Nici Abe nu este.

Arată un deget în semn de avertisment.

– Nu ea i-a făcut asta, Noah.

– Atunci de ce are o geantă plină de bani care trebuie să fie de la o captură de droguri și husa armei lui Abe, cea cu care Dina jură că Abe a plecat în noaptea în care a murit? Ea știa că a fost o înscenare și nu a făcut nimic în privința asta! Și singurul motiv pentru care a făcut-o este că a avut legătură cu asta.

E timpul să nu mai neg această realitate, e timpul să nu o mai protejez. Gracie are dreptate – Abe merită mai mult din partea mea. Iar mama... Ei bine, poate că merită tot ce vine cu adevărul.

Silas respiră adânc, agitația lui crescând.

– Poate că a aflat recent. Poate că a amenințat-o cineva, a avut-o cu ceva la mână. Sau poate că a trebuit să accepte că a ști ceva și a putea dovedi sunt două lucruri complet diferite. Habar nu am, Noah, dar nu voi risca să mut o etichetă de vinovat de pe un mort nevinovat doar pentru a o lipi de alt mort nevinovat, mai ales că acesta din urmă este sora mea. Și exact asta se va întâmpla. De unde știm că persoana responsabilă pentru moartea lui Abe nu i-a înmănat geanta cu bani și tocul armei?

– Nu știm, dar...

– Corupție, urmată de o crimă și o mușamalizare în cadrul DPA? Știi ce ar face asta reputației departamentului dacă s-ar afla? Nu putem arunca astfel de acuzații bazate pe speculații.

– Nu este vorba de speculații! Mama știa despre asta!

– Dar nu a putut să dovedească, a spus-o chiar ea: „Nu știu cum a făcut-o“. Nu poți să îl pui pe Mantis la zid pe baza acestui lucru, când propria mamă este cea care are dovezi împotriva ei! El pufnește în derâdere. Și iată-ne aici, pe punctul de a-i oferi lui Canning propriul monument, în parte pentru victoriile pe care Mantis însuși le-a livrat.

– Deci e mai bine să lăsăm oamenii să continue să creadă că Abe a fost vinovat? Totul din cauza unei statui stupide?

– George Canning și-a pus inima și sufletul în acest oraș. Treaba asta aproape că l-a omorât! Nu vreau ca tot binele pe care l-a făcut să fie pătat, așa cum nu vreau ca numele mamei tale să fie târât prin noroi.

Îmi vin în gând cuvintele lui de săptămâna trecută. Am ezitat doar o secundă înainte de a întreba:

– Și dacă totuși Canning știa despre asta?

Silas se uită fix la mine.

– George Canning este un om bun și onorabil. L-ar fi spânzurat pe Mantis într-o piață din oraș dacă acesta ar fi pus în pericol acele percheziții cu un caz de corupție, iar el ar fi aflat. Nici să nu sugerezi altceva. Se freacă furios la ochi. Trebuie să mă gândesc la asta. Dă-mi timp, Noah! Nu mai vorbi cu alți oameni despre asta și dă-mi naibii timp!

Silas înjură. Înjură doar când e agitat.

– Ei bine, mai am doar o zi până când agentul Klein va veni din nou la mine.

Îi spun despre amenințarea unei anchete de omucidere.

Când termin, se uită la mine cu gura căscată.

– Ai pocnit un agent FBI?

– Trebuia să fii acolo... murmur, simțind cum obrajii mi se aprind de rușine.

Silas încuviințează din cap.

– A încercat să te sperie. Nu poate deschide niciodată un caz împotriva ta. Nu pentru omucidere, în orice caz. Dar să nu-i mai spui nici un cuvânt până când nu te va târî oficial pentru interogatoriu și nu vei avea un avocat bun.

Stăm într-o tăcere înfrântă. De data asta nu ne gândim repede, nu formulăm un plan. Silas pare la fel de pierdut cum mă simt eu.

– Ce ar trebui să-i spun lui Gracie?

– Nimic. Te-am avertizat să nu spui nimic de la început.

– Nu aveam de gând să fac asta. Lucrurile au scăpat de sub control rapid. Iar ea nu se va retrage până când numele tatălui ei nu va fi reabilitat.

– Ar face bine să învețe să aibă răbdare pentru că, dacă este adevărat și Mantis l-a ucis pe Abe pentru a nu fi arestat pentru corupție, ce crezi că va face pentru a evita să fie prins pentru crimă?

Un fior îmi trece pe șira spinării.

– Gracie nu are nimic împotriva lui.

– Să ne asigurăm că nu crede contrariul, pentru că vorbele se răspândesc repede. Așa că du-te, arată-i lui Grace orașul, du-o la cumpărături, stai la piscină... fă *orice* trebuie să facă un tip de 25 de ani ca să țină o fată drăguță ocupată cu lucruri cu care fetele drăguțe *ar trebui* să fie ocupate.

Vreau să-i spun că Gracie nu e genul care să se arunce în bikini și să stea întinsă la soare ca să scape de problemele ei. Dar pur și simplu încuviințez din cap.

El se încruntă.

– Oricum, de ce ați venit voi doi aici? Știi că am treabă la tribunal în dimineața asta.

În graba mea de a-i spune totul lui Silas, îmi dau seama că am uitat să menționez legătura cu Maxwell. Dar ceva îmi spune că Silas îmi va interzice să mă apropiu la mai puțin de 30 de metri de procurorul lui. Și dacă nu pot vorbi cu Maxwell, atunci nu-mi rămâne decât să mă gândesc la ce e mai rău legat de încă o persoană din viața mea. Mai degrabă aș prefera să cer iertare decât să cer permisiunea în ce-l privește pe Maxwell.

– Am vrut să verific în baza de date dacă există dosare de arestare pentru Betsy, dacă nu te superi, spun în schimb. Ar fi bine atât pentru Dina, cât și pentru Gracie dacă am putea să o găsim. Și o va ține ocupată pe Gracie.

– Dă-i drumul! Se uită la ceasul de pe perete. Ascultă, trebuie să fug la tribunal pentru a lupta într-un caz pentru care chiar am dovezi.

Mă scoate din biroul lui, trăgând ușa după el.

– Vorbim în curând.

– Da, domnule.

Îl privesc cum pleacă șchiopătând, cu geanta de poștaş atârând într-o mână și cu un măr în cealaltă.

Umerii îi sunt căzuți ca și cum ar fi fost loviți de o mare greutate.

Capitolul 33

Grace

– Deci de unde ești? întreabă Maxwell cu accentul lui gros de texan.

Stereotip îngrozitor sau nu, nu mă pot abține să nu mi-l imaginez mergând acasă pentru a-și schimba costumul prost ajustat cu o pereche de cizme prăfuite de cowboy și o pălărie cu boruri largi.

– Inițial de aici, dar m-am mutat în Arizona.

– Atunci îl cunoști pe Marshall de ceva vreme?

Își toarnă o ceașcă din ibricul proaspăt de cafea, cu părul negru și zburlit căzându-i dezordonat pe frunte.

Fac eforturi să nu-i spun pe față cine sunt și să nu cer răspunsuri despre motivul pentru care tatăl meu a mâzgălit numele acestui tip pe un articol decupat din ziar acum paisprezece ani.

– Ai putea spune asta.

– Când ați început să vă întâlniți?

– Nu ne întâlnim.

Nu mă grăbesc, sorbind din cutia de cola în timp ce ochii mei cutreieră micul salon al personalului. Nu este nimic pretențios – o zonă comună de-a lungul laturii de vest a clădirii, cu vedere spre parcare, cu mese și scaune mici de cafenea împrăștiate peste tot și o chicinetă de un roșu cireasă de-a lungul altui perete.

Un tip înalt și zvelt intră cu o cană în mână și îi distrage atenția lui Maxwell.

– Am auzit cumva ceva curgând?

– În cei cinci ani de când ești aici, ai făcut vreodată o cană de cafea? Maxwell încuviințează din cap, dar zâmbește când se întoarce spre mine. Draga mea, de ce nu iei loc oriunde?

Îmi mușc limba când aud „dragă“, găsesc un scaun liber care mă poziționează cu spatele la ei și mă uit în telefon. Încă nu m-a sunat nimeni de la centrul de dezintoxicare să-mi spună că mama a scăpat. Țsta e un semn bun.

– Ai terminat cu depozițiile alea? întreabă Maxwell.

– Când ar trebui să le fac? se plânge celălalt tip. De ieri mă uit la înregistrările video de supraveghere pentru Rolans. Ochii mei încep să sângereze.

– Cine câștigă decide pentru cine lucrezi astăzi.

Mă uit peste umăr la timp pentru a-i vedea cu mâinile întinse în față, făcând semne cu mâna pentru piatră-hârtie-foarfecă.

– Cred că glumiți, bombăn eu.

Tipul ăsta, Maxwell, nu este chiar criminalul genial pe care mi-l imaginam.

– Spune-i lui Rolans că nu are noroc! O să trec pe la tine în curând. Maxwell se îndreaptă spre mine, chicotind în timp ce-și așază corpul său voluminos în fața mea. Gracie, nu-i așa?

– Grace.

– Deci spune-mi... Își coboară vocea și e ca și cum acea bulă zgomotoasă din jurul lui ar fi fost spartă de un ac. Ce mai face Noah?

– Mama lui s-a împușcat, așa că...

Aș spune că Noah rezistă miraculos de bine, dar nu am un termen de comparație.

– Bine. Fruntea lui se încruntă adânc. Ai cunoscut-o pe Jackie?

– Cu mult timp în urmă.

Își aruncă două plicuri de zahăr în cafea și îl privesc cum amestecă, la fel ca orice bărbat tipic – grăbit, lingura de metal izbindu-se zgomotos de pereții de porțelan.

– Ați fost vecini?

– Nu. Tatăl meu și Jackie au fost parteneri cu mult timp în urmă.

– Deci tatăl tău e polițist! Lucrează în Arizona?

O schimbare de subiect, fără doar și poate.

– A murit acum paisprezece ani. A fost împușcat de un traficant de droguri aici, în Austin.

Iau o înghițitură din cola, urmărind ochii mari, gri-albaștri, ai lui Maxwell, care se plimbă pe fața mea. Simt o

licărire de recunoaștere acolo.

– Cum ai spus că îl cheamă?

Noah nu se poate supăra pe mine pentru că răspund la o întrebare simplă.

– Abraham Wilkes.

Primesc altă privire intimidantă, cu ochii bulbucați. Pun pariu că le folosește cu mare succes la tribunal. Și apoi Maxwell se lasă pe spate în scaun, murmurând un „rahat“ printre dinți în timp ce-și gustă cafeaua.

– Îl cunoșteai?

– Să-l cunosc? Nu. Dar am vorbit cu el o dată.

– Despre ce? întreb cât de nevinovat sunt în stare, ascunzându-mi frica în timp ce el adaugă zahăr în cafea.

– Un caz. Avea dovezi despre care credea că mă vor ajuta. El ia o înghițitură lungă, iar o parte din mine crede că își cântărește cuvintele, hotărând ce ar trebui să-mi spună. Am început ca apărător din oficiu și am ajuns la un caz în care un tip cu un portbagaj plin de droguri a fost arestat. A fost închis pentru o perioadă lungă.

Inima începe să-mi bată cu putere.

– Când a fost asta?

Se încruntă.

– Să fi fost... 2003? Da, așa este. Primăvara lui 2003. Îmi amintesc pentru că luam inelul de logodnă al soției mele de la magazinul de bijuterii când a sunat Wilkes. Am cerut-o în căsătorie în timpul dejunului de Paște. Trebuia să-i fi văzut fața când a deschis oul de plastic pe care l-am...

– Îți amintești despre ce era vorba în cazul acela? îl întrerup.

– Dragă, îmi amintesc *fiecare* detaliu, a fost atât de bizar!

– Și ce avea tata pentru tine?

– Ei bine, asta e o poveste pe cinste. Presupun că pot să ți-o spun, având în vedere că el nu se mai poate supăra. Treaba e că acuzatul a jurat că avea o grămadă de bani în portbagaj și că polițiștii i-au furat când l-au prins în fața aceluși motel ca o speluncă. I-am spus că nimeni nu va crede așa ceva. Dar, câteva zile mai târziu, iată că am primit un telefon de la un polițist de la DPA – tatăl tău –, care mi-a spus că a fost acolo în acea noapte, că a văzut cum s-a întâmplat totul și că avea o înregistrare video care dovedea

acest lucru. Era gata să depună mărturie pentru clientul meu împotriva altui ofițer.

Ceva asemănător cu amețeala îmi umple pieptul.

– Cine era ofițerul?

– Nu contează, nu-i așa?

El ia o înghițitură din cafea.

Mi-ar plăcea să insist că *are* importanță și că trebuie să-mi dea un nume, dar nu vreau să-i dau lui Maxwell un motiv să devină suspicios și să nu mai vorbească.

– Ai văzut înregistrarea video?

– Asta e problema. Tatăl tău a murit înainte ca eu să am ocazia să-l cunosc personal. Inutil să spun că mărturia lui nu a ajuns niciodată la tribunal.

În ciuda încercării mele de a rămâne calmă și inocentă, furia mea se aprinde.

– Și nu ți s-a părut *deloc* ciudat că a fost împușcat *imediat* după ce ți-a spus că voia să denunțe un polițist pentru corupție?

– Sincer? Faptul că voia să torpileze o captură de droguri de răsunet mi s-a părut mai ciudat. Vreau să spun că acuzatul era vinovat, nu există două moduri de a spune asta. Și odată ce tatăl tău ar fi depus mărturie, cariera lui în DPA ar fi fost încheiată, iar tipul meu ar fi putut să iasă din închisoare și să continue să vândă droguri. Wilkes știa asta. Nu mi-am putut da seama de ce ar fi făcut-o.

– În afară de faptul că era un polițist cinstit care voia să facă exact ce trebuie?

– Păi, da, sigur... *Cred*. Dar nu a fost cazul. Mă uit fix la el, iar el adaugă rapid: Era destul de evident că tatăl tău îi făcea o favoare uneia dintre legăturile lui cu drogurile. O chestie de răzbunare. Așa funcționează toate bandele astea.

– *Destul de evident?* Îți argumentezi cazurile în instanță pe baza asta, „destul de evident“?

Îmi mușc din tonul ascuțit. Nu-l pot învinovăți pe Maxwell pentru că a crezut că tata îl mințea. De ce nu ar trebui să creadă asta? Cineva s-a dat peste cap să-l facă pe tata să pară un infractor.

Și se pare că a fost un polițist care a avut de câștigat din asta.

Maxwell lovește masa în timp ce se ridică.

– Ei bine, criminalii ăștia nu se vor băga singuri după gratii.

– Ce s-a întâmplat cu traficanțul ăla de droguri?

Maxwell lasă să iasă un sforăit dezgustat.

– Oh, idiotul ăla a ajuns la închisoare. Nu avea cum să ocolească un portbagaj plin de droguri. Desigur, l-am amenințat pe procuror cu scurgerea poveștii în presă. Nu ar fi ținut niciodată, dar dacă publicul ar auzi că polițiștii au scăpat cu 100 000 de dolari, bani din droguri, cu siguranță ar păta reputația strălucitoare a departamentului nostru de poliție.

Am lăsat să iasă un fluierat simulat, chiar dacă punctele continuă să se lege în fața ochilor mei.

– 100 000 de dolari?

– Un pic mai puțin, dacă îmi amintesc bine. Oricum, a fost o șmecherie murdară din partea mea, dar Silas a căzut în plasă.

– Stai... *Silas*?

– Da, doamnă. El a fost procurorul. Și a fost atât de impresionat de cacealma încât mi-a oferit această slujbă. Ceea ce este bine, pentru că mai degrabă îi bag la închisoare pe cei vinovați decât să-i las liberi. A fost bine pentru toată lumea.

„Pentru toată lumea, mai puțin pentru tatăl meu.“ Mă străduiesc să-mi păstrez vocea egală.

– I-ai spus lui Silas despre acest film?

El chicotește.

– Nu imediat. Nu-ți arăți din prima toată gama de trucuri. Am intrat cu „dovezi irefutabile“. Face semn de ghilimele în aer. Abia după ce a fost de acord să renunțe la cinci ani, am recunoscut că tatăl tău a pretins că avea dovada video a afirmațiilor acuzatului.

Privirea mea se plimbă pe hol, spre locul unde știu că Noah și unchiul său stau în spatele ușilor închise. Oare Silas recunoaște toate astea în fața lui? Îi spune că știa atât despre arestul pentru droguri, cât și despre filmuleț?

Și dacă Silas știa, de ce nu a făcut nimic în legătură cu asta?

– Deci acest traficant de droguri... e încă în închisoare?

Trebuie să vorbesc cu el.

– Nu, a sfârșit prin a fi înjunghiat mortal de o bandă rivală după câțiva ani. Maxwell este atât de dezinvolt când spune asta! Un fel de război pentru teritoriu. Din punctul meu de vedere, a primit ce a meritat.

Iar banii furati au ajuns la o fată săracă dintr-un parc de rulote din Tucson, se pare.

Nu mă îndoiesc că Jackie Marshall știa de unde proveneau banii, iar dacă tata a murit din cauza acelei genți cu bani, înțeleg că ar fi vrut să ajungă la noi ca o formă ciudată de compensație.

Dar asta nu explică de ce avea banii.

Noah apare atunci de după colț. Exact la timp. Maxwell a confirmat totul și încă ceva.

– Hei! Ochii lui albaștri alunecă peste mine în drum spre Maxwell și surprind greutatea gândurilor lui în acea privire. Mulțumesc că i-ai ținut companie lui Gracie!

– Glumești? E o păpușă.

Îmi dau ochii peste cap.

Maxwell se întoarce să plece, apoi se oprește.

– Așteaptă... Ai vrut să vorbești cu mine despre ceva?

– Va trebui să amânăm pentru mai târziu. Avem o întâlnire, răspund eu în locul lui Noah, atrăgând privirea lui neîncrezătoare.

Dacă Noah urmează să pună aceleași întrebări pe care tocmai le-am pus eu, Maxwell va vedea conversația noastră într-o cu totul altă lumină. E mai bine să creadă că tatăl meu a fost motivul conversației. Deocamdată.

– Ei bine, acum, bucurați-vă de Austin cât timp sunteți aici! Și fă-mi o favoare! Lasă o mână grea pe umărul lui Noah. Fii blândă cu tipul ăsta! E unul bun. Făcându-mi cu ochiul, Maxwell se plimbă pe hol, fluierând tot drumul.

– Gracie...

Îmi strâng lucrurile.

– Gândește-te că ai vrut să mă lași acasă cu Cyclops.

– Ce i-ai spus lui Maxwell?

E un avertisment în tonul lui.

– Nu i-am spus nimic. El mi-a spus totul.

Îl pun la curent în liniște. Noah scoate un oftat. Unul de ușurare. Îi era teamă de rolul pe care avocatul turbulent l-ar fi putut juca în moartea tatălui meu. La fel cum se temea de rolul pe care l-ar fi putut juca mama lui.

În cazul lui Maxwell însă, singurul lucru de care este vinovat e că a crezut înscenarea.

– Deci ce a spus unchiul tău?

El clatină din cap.

– Are nevoie de timp ca să analizeze totul și să decidă care este cea mai bună cale de urmat. Practic, a spus că a ști ceva și a dovedi sunt două lucruri diferite.

– Deci a recunoscut că știa despre asta?

Noah se încruntă.

– Despre ce?

– Că tatăl meu avea dovezi video despre Mantis furând bani la acea arestare de droguri.

– Nu, el... nu avea nici o idee. Se încruntă și mai tare. De ce ai crede asta?

Îl studiez pe Noah cu atenție, căutând indicii că îl acoperă pe unchiul său. O privire în pământ, agitație, schimbare rapidă de subiect... Noah este un mincinos groaznic, iar acum, când încep să-l cunosc, îmi dau seama cu ușurință când minte sau ascunde ceva. La urma urmei, am făcut destulă practică în ultimele câteva zile.

Dar în acei ochi frumoși și albaștri văd doar confuzie.

Silas nu i-a spus că știa deja.

Întrebarea este de ce?

Capitolul 34

Noah

– Dar e bine, nu-i așa? Că Betsy nu a apărut în baza de date?

– Cred că da. Înseamnă că nu a fost arestată pentru nimic.

– Deci ce putem afla de aici?

Ochii verzi și pătrunzători ai lui Gracie scrutează interiorul de un alb dezolant al biroului Serviciilor de Sănătate ale statului Texas în timp ce ne așteptăm rândul. Din fericire, astăzi e liniște, cu doar trei persoane în fața noastră la coadă, cu hârtii strânse în brațe.

– Orice certificat depus cu numele ei și data nașterii. Căsătorie, o naștere... un deces.

Maxilarul lui Gracie se strânge la acest ultim cuvânt. Este singurul semn că e cât de cât tulburată. Se pregătește pentru această posibilitate. Sau poate că, în acest moment, pentru ceva inevitabil.

La fel și eu. Dar căutarea mătușii lui Gracie mă ajută să nu mă gândesc la alte probleme presante.

Și anume de ce m-ar fi mințit Silas în legătură cu înregistrarea video și cu arestarea pentru droguri?

Dar *chiar* a mințit? Am reluat conversația în minte. Nu a spus niciodată că nu știa de arestare sau de film. Am presupus că nu știa. Trebuie să existe o explicație pentru asta.

Totuși... Am văzut expresia lui Gracie când mi-a spus și, în mintea ei, numele lui Silas a fost adăugat la o listă lungă de oameni care l-au înșelat pe Abraham, oameni în care nu are încredere.

Funcționarul îmi face semn să mă ridic.

– Fă-mi o favoare și stai deoparte, îi șoptesc lui Gracie și apoi mă îndrept spre ghișeu, afișând un zâmbet fals. Ce mai

face angajatul meu preferat de la Serviciile de Sănătate?

Ochii precum aluna ai lui Chelsea sunt plini de compasiune.

– Bună, Noah. Ce mai faci? întrebă ea cu acea voce nazală tipică sudului.

Eu ridic din umeri.

– Știi tu...

Ea îmi analizează tricoul. De obicei, sunt îmbrăcat cu cravată și cămașă cu nasturi când vin aici.

– Te-ai întors la muncă?

– Încă mă acomodez.

Privirea ei trece peste umărul meu și se înăsprește ușor.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Sunt cu el.

Vocea lui Gracie are acel ton tipic rece și indiferent.

Îmi înăbuș un geamăt. Chelsea nu a fost niciodată subtilă în ce privește interesul ei pentru mine. Nu este genul meu, dar este drăguță, iar faptul că am aici o funcționară care îmi grăbește cererile m-a transformat într-un zeu în rândul colegilor mei. Aducerea altei fete aici – mai ales a uneia ca Gracie – a fost o mișcare proastă din partea mea. Nu că Gracie mi-ar fi dat prea multe opțiuni.

– Este verișoara mea, mint. A venit în vizită din afara orașului.

– Oh! Verișoară. Bineînțeles.

Chelsea își dă o șuviță de păr castaniu-auriu după ureche, ușurarea de pe chipul ei fiind inconfundabilă.

– Verișoară de gradul patru, de două ori îndepărtată. Ne-am putea căsători legal.

Gracie își înfășoară brațul în jurul spatelui meu, făcând să mi se accelereze sângele.

Fac tot posibilul să îi ignor atingerea și întind bucata de hârtie.

– Poți să verifici aceste nume în registrele tale?

Cu încă o privire fugară către Gracie, Chelsea acceptă hârtia.

– Dă-mi câteva minute, bine?

Aștept până când nu o mai aud.

– Verișori de gradul patru, de două ori îndepărtați? Există așa ceva?

– Habar n-am, dar privirea ei a meritat din plin.

Brațul lui Gracie alunecă, iar eu îi simt lipsa instantaneu.

– Acest tip de căutări costă în mod normal bani și durează zile, dacă nu săptămâni. Iar ea știe că nu sunt aici pentru muncă. Aceste informații nu sunt disponibile pentru oricine. Ne face o mare favoare.

– Nu-mi face *mie* o favoare, șoptește Gracie, studiindu-și unghiile.

Și se aude un plescăit. Nu mă pot abține să nu rânjesc chiar și la această posibilitate.

Ea își ridică privirea.

– Ce?

– Nimic. Doar că, dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că ești geloasă.

Mă pregătesc pentru un pumn sau o lovitură.

În schimb, ea lasă să iasă un pufnet batjocoritor.

– Mă rog. Voi fi la toaletă.

Se îndepărtează, dar nu înainte de a-i surprinde îmbujorarea obrazilor.

– Nu există nici o Betsy sau Elizabeth Richards în sistem cu acea dată de naștere sau chiar cu acel an de naștere.

– Ai verificat și Nesbitt, nu-i așa? întrebă Gracie, rostind numele de familie al tatălui lui Betsy, Brian.

– I-am verificat pe toți, explică Chelsea cu un zâmbet prea dulce.

Fața lui Gracie trădează dezamăgirea.

Chelsea își îndreaptă din nou atenția spre mine.

– Nu este un lucru rău. Înseamnă că este în viață, nu?

– Sau că a murit în alt stat.

– Ei bine... Aș putea să dau un telefon pentru tine la biroul național de înregistrare. Dar va dura puțin până ce voi primi răspuns.

Speram că ea avea să se ofere să facă asta pentru ca eu să nu fiu nevoit să întreb.

– Mulțumesc, Chelsea. Ești cea mai tare!

Ea zâmbește, mai cochet de data asta.

– Doar știi asta! Ne vedem curând?

– Cu siguranță. O urmăresc pe Gracie afară, păstrându-mi zâmbetul forțat până când trec de uși. Nu-ți face griji, mai avem multe locuri de verificat. Registrele imobiliare,

registrele electorale, serviciul de taxe, biroul de înregistrare a vehiculelor...

– Cât timp va dura asta?

– O vreme, recunosc cu reticență.

Săptămâni. Luni.

– Nu există fete drăguțe în fața cărora să-ți fluturi genele ca să grăbești asta? bombăne ea cu asprime, mergând în fața mea, cu șoldurile legănându-se la fiecare pas.

Mă străduiesc să-mi înăbuș zâmbetul.

– Ți-e foame? Am putea să luăm ceva de mâncare și apoi, nu știu, să ne plimbăm cu mașina prin Austin și...

– Să-i dăm de urmă nemernicului de Mantis?

Mă lovește o amintire a acelor ochi duri și ascuțiți, iar rugămintea Dinei de a o ține pe Gracie în siguranță, de a nu o lăsa să intre în necazuri, fiind atât de încăpățânată, îmi ocupă mintea.

– Ce-ar fi să facem opusul și să stăm departe de el?

– Bine, murmură ea cu reticență. Își strânge buzele. Ți amintești unde era casa mea?

– Da, de ce?

– Pentru că *poate* există o șansă ca tata să fi ascuns filmulețul ăsta acolo și să fi trecut cumva neobservat.

– Gracie, au trecut paisprezece ani! Nu se poate...

– Merită să verificăm! Ea își aruncă brațele în lateral. Oricum, *ce naiba mai avem de făcut?*

– Păi... Aș putea să pornesc căldura în piscină și...

– *Serios, Noah?* Hai să luăm o pauză de la a afla cine l-a ucis pe tata și să mergem *să înotăm?*

Oftez și spun:

– Da, la asta m-am gândit.

Capitolul 35

Comandantul Jackie Marshall

25 aprilie 2003

– În regulă, Gary Bird. E timpul să intrăm! am strigat, apucând tânăra păpădie de coadă pentru a o smulge.

Săptămâna viitoare, pe vremea asta, grădina noastră din față va fi din nou invadată de ele.

– Este Larry Bird, mamă, mă corectează Noah supărat. Și este vineri.

– Și prea târziu pentru mingi săltărețe. Respectă-i pe vecini!

– Da, doamnă.

Își pune mingea de baschet la subrațul lui deșirat și se îndreaptă cu greu pe alee. La 11 ani, mai are câțiva centimetri și mă ajunge în înălțime.

– Ți petreci noaptea aici, Jenson?

– Dacă nu vă deranjează, doamnă.

Ciufulesc părul roșcat al lui Jenson.

– Știi că ești întotdeauna bine-venit. Hai, duceți-vă!

– Da, doamnă, spun la unison.

Dar Noah rămâne în urmă, cu o încruntare pe frunte.

– Ce s-a întâmplat?

– A spus Abe dacă va trece pe aici în seara asta?

Stomacul mi se strânge la menționarea numelui lui Abe. N-am mai vorbit cu el de când a venit aici căutând să-mi ia capul.

– Lucrează în seara asta.

– Oh, bine.

Pare atât de abătut, încât mă doare pieptul. Nu prea a fost prin preajmă.

– Ți promit, doar a fost ocupat cu munca.

– Ce l-a făcut să fie atât de ocupat dintr-odată?

– Un proiect special, mint eu repede.

Dacă „proiect“ înseamnă să pândești fiecare mahala din Austin, căutând-o pe cumnata lui prostituată.

– Du-te! Te așteaptă prietenul tău!

– Da, doamnă.

Îi dau un pupic pe obraz.

– Și doar pentru că e vineri seară nu înseamnă că puteți să vă jucați Nintendo până la răsăritul soarelui.

Cu un zâmbet timid – pentru că exact asta vor face cei doi băieți, apoi vor dormi jumătate din zi – se îndreaptă cu greu pe hol.

Beau ultima gură de whisky din pahar și mă bucur de arsura familiară. E prea tentant să mă duc să reumplu paharul, mai ales după cât de grele au fost ultimele săptămâni. Mă hotărâsc că nu strică să mai beau unul.

Dau să intru când farurile îmi atrag atenția. O mașină intră pe aleea noastră. Știu că nu e Blair; e în Denver, la o conferință de vânzări. Pentru o fracțiune de secundă, îmi păstrez speranța că este Abe, venind să-mi spună că înțelege perspectiva mea, că vede în ce poziție dificilă am fost pusă.

Această speranță este însă spulberată destul de repede, când Mantis coboară de pe scaunul șoferului.

– Minunat, bombăn, dorindu-mi să-mi fi umplut paharul pentru a putea face față. Am nevoie de o băutură ca să mă descurc cu nemernicul ăsta. Iar după ultima mare arestare – întâmplător, la același motel la care am urmărit-o pe Betsy –, el se mândrește ca un păun premiat al lui Canning. Ce vrei?

– Așa îi întâmpini pe vizitatori? Treptele verandei scârțâie sub greutatea lui.

– Când sosesc neinvitați la ușa mea și numele lor este Dwayne...

– Trebuie să vorbim.

– Despre parfumul ăla îngrozitor cu care te-ai dat? Serios, ar trebui să fie interzis.

Îmi aruncă un zâmbet rece.

– Wilkes a început să își dea drumul la gură, făcând acuzații pe care nu ar trebui să le facă.

Groaza îmi străfulgeră membrele, chiar dacă îmi oțolesc expresia ca să nu-mi dau de gol panica.

– Să-și dea drumul la gură în legătură cu ce?

Mantis coboară vocea.

– Despre ce crede că a văzut la arestarea de la Lucky Nine săptămâna trecută.

Răsuflu ușurată. Nu e vorba despre mine și Abe.

– Și ce *crede* el că a văzut?

– Nimic din ceea ce l-ar face să-și bage nasul în registrele de probe și apoi să mă interogheze.

Există un singur motiv la care mă pot gândi pentru ca Abe să facă oricare dintre aceste lucruri – Mantis și băieții lui nu au predat ceva. Nu trebuie să întreb ce. Această arestare este subiectul săptămânii în tot departamentul. Mă îndoiesc că sunt singura care s-a întrebat de ce nu au fost menționați bani în captură, alături de droguri și arme. La o arestare ca asta, întotdeauna există bani.

Dar toată lumea știe că acel traficant nenorocit este vinovat și că merită să fie după gratii, așa că, deși oamenii se întreabă, nimeni nu o spune cu voce tare.

Nimeni în afară de Abe, se pare. Pentru că el face întotdeauna ceea ce trebuie.

Dacă Abe își bagă nasul și i-a spus ceva lui Mantis, probabil că o va aduce la cunoștință, iar dacă se va duce la Afaceri Interne cu asta, va fi greu să i se ignore acuzațiile. Și dacă se află în presă că vedeta lui Canning, vânătorul de droguri, încasează bani din droguri?

Reputația departamentului va fi pătată, curajosul război al lui Canning împotriva drogurilor din acest oraș va fi pătat, iar grupul său de lucru împotriva drogurilor va fi desființat. Toate arestările lor ar putea fi puse sub semnul întrebării.

În cele din urmă, cine ar câștiga, în afară de o gașcă de infractori?

Mantis știe toate astea la fel de bine ca mine, motiv pentru care se află la ușa mea, agitat.

– Ce naiba făcea în acea speluncă, oricum? Credeam că el și soția lui sunt în relații bune.

Conștientizarea mă lovește și închid ochii – un nou val de vinovăție mă copleșește.

– Căuta pe cineva. „Tu și norocul tău de rahat, Abe, pentru că ai fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.” La naiba, Dwayne, de ce crezi că te pot scoate din încurcătură?

– Încurcătura mea? Ce, crezi că cel mai bun prieten al tău poate să stârnească rahatul și că o parte din acel rahat nu va cădea pe tine? Haide, Marshall... Lasă să iasă un furnăit batjocoritor. Dacă nu poți să ții un polițist liniștit pentru binele acestui departament, Canning nu se va mai grăbi să te bată pe umăr pentru postul de șef-adjunct. Da, Canning știu că vrea o femeie. Trebuie să bifeze acea căsuță și să scape de plângăcioșii ăia care cer diversitate.

Strâng din dinți. Bineînțeles că Mantis ar presupune că de aceea mă vrea Canning acolo. Nu e pentru că sunt suficient de bună pentru a fi adjunctă – și poate șefă într-o zi.

– Eu și Abe nu suntem chiar în relații bune.

– De ce? Ochii deja mici ai lui Mantis se îngustează și mai mult. Ce ai făcut?

– Cine spune că *eu* am făcut ceva?

– Pentru că Cercetașul nu face niciodată nimic greșit.

Urechile mele surprind vocea lui Noah, care mă strigă din interiorul casei.

– Pleacă de aici! Nici n-ar trebui să purtăm această conversație.

– Trebuie să-l faci să tacă naibii din gură.

– Sau ce?

Mantis se pune fix în fața mea, părând gata să se ia la pumni cu mine. Pentru o secundă, mă întreb dacă va merge până la capăt. Nu aș trece cu vederea.

– Sau altcineva o va face.

Abia după ce se întoarce în mașină și se îndepărtează îmi pot da drumul la o respirație tremurândă.

– Oh, Abe, ce ai început? bombă, îndreptându-mă înapoi înăuntru și direct spre sticla mea.

Capitolul 36

Noah

– Îmi pare rău, domnișoară. Nu s-a găsit *nimic* care să semene cât de cât cu un fișier video, cu un fișier de calculator sau ceva de genul ăsta, din câte știu eu. Și, după cum puteți vedea, renovările au fost ample.

Femeia zâmbește amabil, deși simt că răbdarea ei se diminuează pe măsură ce Gracie continuă să insiste pentru alt răspuns. O posibilitate. Un „da, de fapt, a fost găsită o casetă video în spatele gips-cartonului când am golit bucătăria. Am păstrat-o în toți acești ani. Uite, lasă-mă să ți-o aduc!“

Oriunde ar fi ascuns Abe această înregistrare video, cu siguranță nu era în această casă.

– Mulțumesc, doamnă! Vă mulțumim pentru timpul acordat! Vă lăsăm să vă întoarceți la prânz.

Strâng mâna lui Gracie în a mea și o trag de lângă mine, simțind privirea de chihlimbar a femeii în spatele nostru în timp ce coborâm pe cărarea îngustă. Este singura parte a casei care a rămas la fel. Am condus în sus și în jos pe această stradă de trei ori, în căutarea micului bungalow alb pe care mi-l aminteam. Abia când am văzut ușa sculptată a verandei de pe locul din stânga mi-am dat seama că această casă modernă cu două etaje era ceea ce căutam.

Mă aștept ca Gracie să-mi scuture mâna, dar nu o face, permițându-mi să o țin tot drumul până când ajungem la SUV-ul meu, fără să spună vreun cuvânt de revoltă în timp ce îi țin ușa deschisă și apoi o închid în urma ei.

– Crezi că au știut cine a locuit aici înaintea lor?

Privirea lui Gracie alunecă peste cartierul liniștit în timp ce conducem. E la 15 minute de casa mea. Nu este cel mai frumos loc, dar are un anumit farmec.

– Dacă nu au știut, pun pariu că au aflat destul de repede. Și noi doar le-am dat ceva despre care să vorbească cu vecinii lor. Am zărit o perdea sau două mișcându-se când am tras pe dreapta în fața casei. Iar doamna de la trei uși mai jos, care își săpa patul de flori din față, ne-a privit curioasă în timp ce urcam pe alee.

– Bine. Să-i lăsăm să vorbească. Lasă-i pe toți să vorbească despre Abraham Wilkes. Poate că, în sfârșit, vor începe să se întrebe ce ar fi trebuit să facă cu ani în urmă, bombăne ea cu amărăciune. Cum au putut toți oameniiăștia să creadă povestea aia de rahat?

– Pentru că nu aveau nici un motiv să nu creadă povestea de rahat. Mai ales oamenii care habar nu aveau cum arăta Abe.

Buzele ei cărnoase se încrețesc cu dezgust.

– Pentru că tatăl meu a fost un polițist *de culoare*?

– O mulțime de oameni nu au încredere în polițiști și nu contează ce culoare are pielea lor, îi amintesc eu.

– Deci îmi spui că, dacă tatăl meu ar fi fost alb, oamenii l-ar fi considerat la fel de repede un polițist corupt?

– Nu pot să-ți spun asta, Gracie, pentru că amândoi știm că există oameni tâmpiți care cred că, de fapt, culoarea pielii tale decide ce vei deveni. Mi-aș dori să nu fie adevărat, dar este, mai ales în Texas. La naiba, sunt o mulțime de oameni care cred că femeile nu ar trebui să fie polițiști. Niciodată nu mi-am putut da seama cum a reușit mama să obțină acea slujbă. Întorc pe Congress Avenue și mă îndrept spre centrul orașului Austin. Ar trebui să încerc măcar să urmez sfatul lui Silas și să-i arăt lui Gracie împrejurimile. Dar ceea ce contează este că, indiferent de probele adunate și prezentate șefului, Abe părea fără echivoc vinovat, alb sau negru. Trebuie să ne concentrăm asupra acestui aspect.

– Bine. L-ai întrebat pe unchiul tău despre obținerea raportului poliției? Cel care ne spune într-adevăr ceva?

La naiba...

– Cu toate celelalte lucruri despre care am vorbit, nu am apucat să-l întreb.

– Presupun că oricum nu se va grăbi să ni-l aducă, având în vedere că a mințit în legătură cu toate celelalte lucruri.

– Nu a mințit!

– Ah, da! Îmi pare rău! Ea pufnește batjocoritor. Pur și simplu nu a spus adevărul. Adică nu ar fi prea bine văzut dacă s-ar afla că știa despre acuzațiile pe care tatăl meu le-a făcut împotriva lui Mantis și nu a făcut nimic.

Încerc să-mi păstrez vocea calmă.

– Trebuie să existe o explicație.

– Ei bine, asta e singura explicație pe care o pot găsi pentru modul în care cineva a scăpat după uciderea tatălui meu.

– Silas nu e așa.

– Nu are grijă de el însuși? Prostii! Toată lumea e așa. Toată lumea.

Gracie se întoarce cu fața la geamul lateral, cu privirea pe clădirile pe lângă care trecem în timp ce eu mă strecur pe străzile din Austin, cu pumnii strânși de frustrare.

Nu o pot învinovăți că e suspicioasă. Dar oare mă include și pe mine în acel „toată lumea”? Crede că am avut grijă de mine în tot acest timp? Pentru că singura persoană pe care am încercat să o protejez a fost mama mea.

Un val de vinovăție mă copleșește. Trebuie să-i spun despre Klein înainte ca ea să afle singură și să mă excludă definitiv.

Îmi ia câteva străzi ca să-mi fac curaj.

– Ascultă, Gracie, trebuie să știi ceva important...

– Suntem urmăriți.

La început sunt sigur că am auzit greșit.

– Ce? Mă uit în oglinda retrovizoare. Unde?

– Mașina aia gri.

– Civic?

Mă relaxez un pic.

– Când ai luat ultimul viraj la dreapta, a tăiat calea a două mașini ca să ne urmărească. Și am văzut-o parcată în fața biroului procurorului.

– Probabil ai văzut douăzeci de Civic gri parcate acolo. Sunt *peste tot*, Gracie.

– Da, dar ăsta avea 100 de odorizante atârând de oglinda retrovizoare. Mi-a amintit de mașina bunicii mele. Făcea la fel ca să încerce să mascheze mirosul de țigări.

Strâmbă din nas în semn de dezgust.

– Ești paranoică.

Își încrucișează brațele la piept în felul acela arogant.

– Bine. Dovedește-mi că mă înșel!

Trei ture mai târziu, îmi dau seama că nu pot, iar scalpul începe să mă înțepe de neliniște.

Tot ce pot distinge sunt două forme în față, probabil de sex masculin. Cine naiba ar putea să ne urmărească? Și ce vor?

– Fă-mi o favoare și notează numărul de înmatriculare, dacă reușești să-l prinzi.

– Și apoi ce facem? Îi conducem acasă?

Privirea ei se plimbă între oglinda retrovizoare și tastatura telefonului, cu fruntea strânsă de concentrare.

Văd semnul din față.

– Am o idee!

Capitolul 37

Grace

Campusul Universității din Texas este plin de studenți, cu gențile de cărți atârdate pe umeri în timp ce se deplasează de la un curs la altul. Alții sunt împrăștiați în decorul asemănător parcului, ascunși sub umbra copacilor sau întinși pe spate pe peticele de iarbă, ignorând lumea și absorbind soarele de după-amiază, fie cu o carte, fie cu muzică ce răsună prin căști.

– Ai fost aici?

– Cei mai frumoși ani din viața mea.

Noah se oprește să pășească în spatele meu, făcând loc pentru ca un grup de fete să treacă și, în același timp, studiază pe ascuns zona din jurul nostru.

Am intrat în parcare și am privit Civicul gri trecând pe lângă noi, cu viziera poziționată strategic pentru a ascunde fața șoferului. Tot am putut distinge au fost un tricou albastru decolorat și bicepșii unui bărbat alb, iar apoi au dispărut.

– Dar tu? Te-ai gândit vreodată să mergi la facultate?

Izbucnesc în râs.

– Ce? Nici măcar nu te-ai gândit vreodată la asta?

– Nu. Adică m-am gândit la asta, dar...

– Dar...?

Din nou se dă laoparte pentru a le permite celorlalți să treacă, de data aceasta punându-mi o mână pe mijloc, îndreptându-mă spre o fântână elaborată aflată în față.

Îmi ia o clipă să-mi amintesc despre ce vorbeam fiindcă atingerea lui îmi distrage atenția.

– Dar atât. *M-am gândit* la asta.

Noah nu înțelege.

Nici consilierul meu de orientare școlară, doamna Bracken, nu a înțeles. Îmi amintesc că stăteam vizavi de ea

în biroul ei în ultimul an de liceu. Avea în mână un teanc de broșuri și formulare de înscriere la facultate, crezând că avea să îmi schimbe viața cu o simplă conversație. Deși notele mele erau departe de a fi demne de Ivy League, era sigură că aș fi putut intra într-unul dintre programele colegiului comunitar local dacă aș fi depus o cerere.

Am zâmbit și am acceptat broșurile, îndesându-le în rucsac. Mi-am permis chiar să admit ideea de a completa un formular în acea seară. Apoi am venit acasă și am găsit acele împrăștiate pe măsuța de cafea. Înainte de asta fuseseră numai pastile.

– Cred că am învățat să trăiesc mai mult zi de zi.

– E bine să-ți stabilești obiective.

– Încercarea de a o ține pe mama în viață și de a ne plăti facturile sunt obiective.

Fața lui Noah capătă aerul acela vinovat care apare întotdeauna când i se amintește cât de diferită a fost educația noastră.

– Ei bine, acum poți începe să te gândești la viitorul tău.

„Viitorul meu.“ Aceasta nu este o expresie care să fi fost rostită prea mult în jurul meu. Mama era prea ocupată să rămână blocată în trecut și să mă țină acolo cu ea.

– Aici.

Mă conduce spre un zid de sprijin, iar eu îi admir pașii măsurați, mișcările elegante. Iau loc lângă el și încerc să mă concentrez mai degrabă asupra împrejurimilor decât asupra lui.

– Uau, asta da fântână!

Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător cu sculptura elaborată de lângă noi, cu cai care se încarcă din apă, călăriți de ceea ce eu aș numi sirene păzite de soldați și de o zeiță. Întreaga piesă este înconjurată de un bazin masiv de apă care să alimenteze jeturile de apă.

Noah nu răspunde. Privirea lui cercetează fețele.

– Crezi că i-am pierdut?

– Sper că da. Nu știu ce naiba vor.

Cu un oftat greu, începe să-și rotească brățara de piele de la încheietura mâinii. Gândurile lui sunt în altă parte.

Și îmi amintesc că nu sunt singura tulburată de tot ce am aflat până acum.

– Am văzut un semn pentru un lac acolo în spate, îi spun, încercând să-l distrag de la gândurile lui.

– Lady Bird?

– Sigur. Povestește-mi despre el.

Închide ochii și își înclină capul pe spate pentru a privi spre cer.

– De fapt, este un rezervor al râului Colorado. Poți închiria caiace, bărci și tot felul de lucruri. Podul Congress Avenue este tot acolo. În fiecare noapte, vara, poți vedea cum peste un milion de lilieci zboară din cuiburile lor de sub el.

– Asta ar fi... cool?

Mă strâmb la gândul ăsta.

– Este, de fapt. Dacă ești prin preajmă, mergem să vedem.

Dacă voi fi prin preajmă. Mai sunt câteva luni până atunci. Adică să mai fiu în Austin?

Sau să locuiesc în casa lui, cu el?

Cât timp voi sta aici? Depinde dacă voi avea vreun motiv să rămân. Mama va fi la dezintoxicare cel puțin o lună. Trei în mod ideal, deși nu-l pot lăsa pe Noah să plătească mai mult.

– Sunt de acord, liliecii sunt cool, spune brusc o voce masculină.

Eram atât de ocupată să mă holbez la profilul chipeș al lui Noah, încât nu l-am observat pe bărbatul care ocupă locul din cealaltă parte a mea. Ar putea trece drept un student, deși unul mai în vârstă, în blugii lui uzați și tricoul albastru decolorat al echipei Houston Texans.

Sunt pe cale să mă întorc cu spatele la străin, să îl resping în mod deschis pentru că ne-a ascultat conversația, când aud un „la naiba!“ discret scăpat de Noah printre dinți.

Tipul se apleacă pentru a-și sprijini coatele pe genunchi, trecându-și ochii lui gri ca oțelul de la Noah la mine, apoi înapoi la Noah, cu amuzament pe față.

– Cum a fost drumul de întoarcere din Tucson?

Noah nu răspunde. Nu pare cătuși de puțin încântat.

Tipul mă studiază cu o privire vicleană. I-aș da vreo 30 de ani. Este hotărât atrăgător – are maxilarul tare, nasul ascuțit, părul blond ușor ondulat. Are o sclipire în ochi și nu-mi dau seama dacă e din aroganță sau din răutate, dar tipul ăsta

probabil e obișnuit să obțină tot ce vrea când e vorba de femei.

– Cine naiba ești tu și de ce ne urmărești?

– Deci m-ai văzut.

Zâmbește ușor, evidențiind mica tăietură și vânătăia de pe buza de jos.

– Greu să nu observi o astfel de urmărire teribilă. Cine ești *tu*?

– Agentul special Kristian Klein. Lucrez la FBI.

Îmi întinde o mână. Eu pur și simplu o urmăresc cu privirea.

– Pe naiba! Voi nu vă furișați în Honda Civic și blugi decolorați.

– Ai fi surprinsă de ceea ce facem. Dintr-odată, în mâna lui Kristian se află o insignă cu vulturul auriu inconfundabil și, la fel de repede și fără probleme, dispare din nou. Întreabă-l pe Noah dacă nu mă crezi.

– Ai spus 48 de ore, bombăne Noah ca răspuns.

Klein ridică din umeri.

– Am mai spus că nu mă pricep să aproximez timpul.

– Stai, când ați vorbit voi doi?

– Unde e Tareen?

Noah cercetează terenul din jurul nostru.

– Este de cealaltă parte a tufișului, ascultând în timp ce se asigură că nimeni altcineva nu ascultă.

– Cât de clandestin din partea ta!

– Deci care dintre voi m-a văzut?

Noah face semn din cap spre mine.

– Foarte bine lucrat, Grace Richards. Sau te numești din nou Wilkes acum, când te-ai întors în Texas?

– Bine, *ce naiba* se întâmplă?

De unde îmi știe FBI-ul numele? Și de ce îl cunoaște Noah pe tipul ăsta? Și până la ce mai sunt 48 de ore?

– Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu Abraham Wilkes și mi-ar plăcea să mă ajuți. Speram ca Noah să-mi spună ce știe.

Mă încrunt, înțelegând.

– Asta înseamnă că FBI-ul cercetează cazul tatălui meu?

Klein se apleacă în față și se uită la Noah.

– Uau, chiar nu i-ai spus!

– Ce să-mi spui? întreb, uitându-mă la Noah în timp ce Klein îl tachinează cu dezinvoltură.

Noah scoate un oftat, cu fața trasă, nefericit.

– Klein este tipul care a venit în camera de spital a mamei tale. A venit pentru că mama l-a sunat în noaptea în care a murit și i-a spus că lui Abe i s-a înscenat totul. Era în fața motelului nostru din Tucson sâmbătă seara.

– Și nu aveai de gând să-mi spui? izbucnesc furioasă.

El își ridică mâinile.

– Tocmai voiam să o fac când ai observat mașina care ne urmărea, jur!

– Nu te cred. Noah *din nou* îmi ascunde ceva, așa că mă întorc cu spatele la el, pentru a mă confrunța cu agentul Klein. Tu cât știi?

El ridică din umeri cu nonșalanță.

– Puțin. Dar mai întâi sunt curios ce știi *tu*, Gracie.

– Mă numesc Grace. Și îți voi spune totul. Până la ultimul detaliu.

Un zâmbet de satisfacție îi apare pe chipul frumos.

– Asta și speram!

Klein își închide carnetul de notițe.

– Vom fi acolo pentru a strânge aceste dovezi.

– Și poza cu Betsy, nu-i așa?

– Dă-mi toate numele și datele de naștere sub care s-ar putea să treacă și voi vedea ce pot afla oamenii mei. Privirea lui rece se îndreaptă spre Noah, care rămâne tăcut, doar încuviințând din cap sau mormăind că e de acord. Dacă mai contează, nu cred că ai avut vreo legătură cu moartea mamei tale. Am meritat-o. Face un gest spre buză. Și înțeleg de ce ai acoperit-o pe mama ta în fața polițiștilor în declarația ta. Nu vreau să te prind pentru asta. Dar dacă aflu că mă minți în legătură cu ceva...

– Gracie ți-a spus tot ce știm despre moartea lui Abe, spune Noah, cu privirea fixată pe cea a agentului.

– Eu te cred. Ei bine... O cred pe ea. Kristian se ridică în picioare, iar eu văd cât de înalt este. Este mai slab decât Noah, dar are un corp bine definit. Face un gest către un bărbat care apare brusc lângă el. Acesta este agentul Tareen.

Bărbatul brunet dă din cap o dată spre mine, ochii lui aproape negri patinând peste Noah cu indiferență, înainte

de a-i înmâna lui Klein un plic de mărimea unei scrisori.

– Ai văzut raportul poliției despre tatăl tău?

– Nu. Trebuie să îl solicit...

Oriunde se solicită rapoartele poliției. Nu am de gând să mă bazez pe Noah sau pe Silas ca să mi-l obțină.

– Nu te deranja. Este cel destinat publicului. N-o să găsești nimic util în el. Mâzgălește ceva pe partea din față a plicului și apoi mi-l pasează. Iată-l pe cel adevărat!

Noah rămâne cu gura căscată.

– Cum ai făcut rost de asta?

– Un curier a apărut la mine acasă în dimineața de după moartea mamei tale. Mi l-a trimis mie. Cum a făcut rost de el nu știu, dar era șefa, așa că sunt sigur că nu a fost prea greu.

Plicul din mâna mea se simte ca o cărămidă. Oare chiar asta este? Aceasta este povestea presupusei căderi a tatălui meu din sfânt în criminal?

Raportul care e plin de minciuni?

– De ce îmi dai asta?

– Pentru că nu o vei obține în alt mod. Și după ce ai trecut prin ce ai trecut, mai ales cu mama ta – compasiunea îi străfulgeră fața –, meriți să îl vezi. Și pentru că acest caz nu va fi ușor de rezolvat. Am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi. Așa că citește! Vezi dacă ceva îți sare în ochi.

Fac să alunece teancul de hârtii și văd numele tatălui meu în partea de sus. Mă cuprinde un sentiment ciudat.

– Deci *investighezi* moartea tatălui meu.

Klein încă nu a recunoscut asta.

– Da, doamnă. O să luăm legătura în curând, spune cu un fals accent texan.

Cei doi agenți FBI se îndepărtează, fără ca nimeni din jurul nostru să își dea seama de ceva.

– Gracie, eu...

– Când ai de gând să nu mă mai minți, Noah?

Vocea mea tremură la numele lui, ceea ce nu face decât să mă enerveze și mai tare pe el.

– Nu te-am mințit! Eu doar... Klein m-a luat prin surprindere în Tucson. A pus mesajul ăla și... auzindu-i vocea m-a dus înapoi în acea noapte a naibii de *oribilă*. Noah îngHITE în sec. Și apoi practic m-a acuzat că am ucis-o.

Amestecată cu furia mea, simt o compasiune neașteptată.

– De asta l-ai lovit?

Probabil fusese nevoie ca Noah să fie acuzat de uciderea propriei mame pentru ca temperamentul lui să erupă în felul acesta.

Noah încuviințează.

– Am vrut să vorbesc mai întâi cu Maxwell și Silas și știam că nu vei fi dispusă să aștepti. Îmi pare rău.

Își fixează acei ochi serioși asupra mea.

Sunt nevoită să mă întorc înainte ca furia să mi se topească. Are dreptate; n-aș fi fost dispusă să aștept. Aș fi cerut să vorbim imediat cu Klein. De ce să nu o fi făcut?

– Și lasă-mă să ghicesc: unchiul tău ți-a zis să nu le spui nimic celor de la FBI?

Își mușcă buza de jos, amânând un răspuns. Dându-mi răspunsul de care aveam nevoie.

– Este un punct de vedere discutabil acum, după ce i-ai spus totul lui Klein.

– Ai dreptate și mă bucur că am făcut-o, pentru că am acest raport al poliției și FBI-ul de partea mea și am de gând să îl reabilitez pe tata. Ceva de care ție, evident, nu-ți pasă atât de mult. Dar totul va ieși la iveală în cele din urmă.

Sar în picioare și mășaluiesc în direcția parcării, strângând raportul la piept.

Toată lumea continuă să spună că acesta era un caz deschis și închis. Dar trebuie să fie ceva în aceste pagini. Ceva care, dacă ai cunoaște întreaga poveste – sau cel puțin ceea ce știm acum despre tatăl meu și despre Mantis –, te-ar lăsa să vezi lucrurile așa cum sunt de fapt: dovada nevinovăției tatălui meu.

Capitolul 38

Noah

– Gracie, sunt atât de...

– Nu!

Tonul ei este tăios. Un avertisment.

Încerc altfel.

– Acest raport pare lung. Te voi ajuta să-l parcurgi.

– Ca să-ți dai seama cum să sabotezi ancheta? se răstește ea, cu ochii lipiți de paginile din strânsoarea ei.

– Eu nu...

– Noah! Doar... Clatină din cap, furia ei umplând SUV-ul cu o tensiune palpabilă. Nu o face!

Îmi strâng buzele ferm. Frate, are un temperament care rivalizează cu al oricui și e al naibii de supărată pe mine! Nu o pot învinovăți.

Nu are rost să mai spun ceva, nu până ce nu se calmează.

Dacă se calmează vreodată.

Rămânem tăcuți în timp ce suntem pe o stradă laterală, la câteva minute de casa mea, mintea fiindu-mi prinsă în moduri nepotrivite de a-i cere iertare – deci nu e momentul potrivit să mă gândesc la *asta* – când în spatele nostru se aude vuietul unei sirene de poliție.

– Ai depășit viteza?

Gracie se încruntă la kilometraj, uitând de furia ei pentru moment.

Îmi verific bordul.

– Nu.

De obicei, pentru *asta* sunt tras pe dreapta, și am fost tras pe dreapta de câteva ori de-a lungul anilor. Odată m-au prins la o trecere de pietoni într-o zonă școlară. Royally m-a certat pentru *asta*. De atunci, aștept două secunde în plus la semafor, așa că nici *ăsta* nu este motivul.

– Te vor lăsa să scapi? Știi, datorită mamei tale?

– Cred că vom vedea.

Nu am spus niciodată numele ei; nu am avut niciodată nevoie să o fac. DPA cumva a făcut întotdeauna legătura și m-a lăsat să scap cu un avertisment. Cu excepția aceluia tip care fie nu și-a dat seama, fie nu i-a păsat și mi-a dat o amendă. Mama a făcut-o să dispară, deși cu un avertisment dur că urma să fie prima și ultima dată când avea să intervină.

De fiecare dată când am văzut acele lumini albastre strălucitoare clipind în oglinda retrovizoare, am știut exact de ce.

De data asta însă habar nu am ce am făcut. Tot ce știu este că nimeni nu-mi va anula nici o amendă.

Cu un oftat, trag pe dreapta.

– Poate că mi s-a stricat farul din spate.

Plauzibil, dar nu pot alunga neliniștea care îmi alunecă pe șira spinării.

Simt cum ochii îngrijorați ai lui Gracie mă străpung în obraz în timp ce privesc în liniște mașina de patrulare nemarcată care vine în spatele meu, cu luminile strălucitoare chiar și în soarele de amiază.

– Nu spune nimic... despre nimic. *Te rog!*

– Nu-ți face griji pentru asta, murmură ea.

Am impresia că, în general, lui Gracie nu-i place să aibă de-a face cu poliția.

Deschizând geamul, îmi odihnesc vizibil mâinile pe partea superioară a volanului și privesc în oglinda retrovizoare cum ofițerul coboară de pe scaunul șoferului.

– Sfinte Sisoie!

– Ce este? Gracie aruncă o privire peste umăr pentru a spiona prin geamul din spate. Ochii ei se măresc. Este oare...

– Da.

Până la urmă, nu a trebuit să dăm de urma lui Mantis.

El ne-a găsit pe noi.

– Asta nu poate fi o coincidență. Ce naiba face șeful de la Afaceri Interne, ne trage pe dreapta?

– Coincidență sau nu, în sfârșit îl întâlnesc pe rahatul ăsta în persoană.

Îi aud provocarea din voce.

– Gracie...

– Mi-a ucis tatăl! se răstește ea.

– Ceea ce l-ar face capabil de crimă. În plus, noi nu avem dovezi. Trebuie să o iei mai ușor. Să nu spui ce știm. Și nu-l enerva, adaug în șoaptă, în timp ce Mantis încetinește și se apleacă, încercând să vadă înăuntru, dar geamurile mele sunt fumurii.

– Bună ziua, domnule. Îmi forțez un zâmbet când se oprește la un metru de portiera mea.

– Vă rog să vă scoateți ochelarii de soare!

Vocea adâncă și gravă pe care mi-o amintesc din noaptea în care a murit mama sună acum ca de lemn.

– Da, domnule.

Mi-i ridic pe cap și strâng din ochi din cauza soarelui strălucitor în timp ce îi privesc fața dură. Crescând în preajma polițiștilor și având ca mamă o polițistă de rang înalt, am un respect sănătos pentru poliție și, de asemenea, mă simt confortabil în preajma lor.

Mantis însă mă neliniștește chiar și când nu știam nimic despre el. Acum fiecare mușchi din corpul meu se simte încordat.

Se apleacă pentru a-și așeza o privire vicleană asupra lui Gracie și simt un miros de colonie ieftină.

– Pentru ce am fost tras pe dreapta, domnule polițist?

– Acesta este vehiculul dumneavoastră?

– Da, domnule. Vreți să vedeți actele?

– Doar permisul de conducere deocamdată.

Îmi scot permisul din portofel și i-l înmânez.

– Ce ai de gând să faci astăzi, Noah Marshall?

Și el face pe prostul? Nu se poate să nu fi făcut legătura între numele meu și răposata lui șefă. M-a văzut pe veranda din față acum mai puțin de două săptămâni, cu mâinile pline de sânge, pentru numele lui Dumnezeu!

– Treburi.

Urma unui zâmbet îi atinge buzele subțiri.

– Aceasta este prietena ta? face semn cu capul spre Gracie.

– Da, domnule.

– Cum vă numiți, domnișoară?

– Grace.

– Câți ani ai?

O încruntare îi străbate fruntea.

– 20 de ani. De ce?

– Lasă-mă să văd un act de identitate.

După ce se uită spre mine, caută în poșetă.

– Încet! strigă el.

La început se blochează cu totul, apoi se mișcă prudent, își strecoară mâna după permisul din portofel și mi-l întinde ca să-l dau mai departe. Îi aud dinții cum scrâșnesc și nu-mi dau seama dacă e supărată sau speriată. Poate ambele.

Ochii lui mijiți alunecă peste consolă, spre plicul care ține raportul ce stă în poala ei, apoi spre bancheta din spate.

– Nu te deranjează dacă arunc o privire în mașina ta, nu-i așa?

Întreabă cu atâta ușurință! E cel mai vechi truc din carte, după spusele mamei mele – să obții permisiunea de a percheziționa o mașină când nu ai motiv. Ce pune la cale?

Își ridică sprâncenele, așteptând răspunsul meu.

– Mă deranjează. Nu-mi dau consimțământul pentru asta.

– Ai ceva de ascuns?

– Nu, domnule. Doar că nu sunt de acord să-mi percheziționați mașina.

După privirea pe care mi-o aruncă, nu voi câștiga nici un premiu de la el astăzi.

– Aveți arme?

– Am un pistol încuiat într-o cutie de siguranță sub scaun. Am permis pentru el.

Lama din poșeta lui Gracie are 12 sau 15 cm? Pentru că lama de 15 este ilegală în Texas. *Rahat!*

Se uită în jurul lui, apoi se dă înapoi.

– Coborâți din vehicul! Amândoi.

La naiba!

– Despre ce e vorba?

– Acum!

– Fă ce-ți spune, nu-i da motive, o avertizez cu blândețe pe Gracie, înainte de a coborî ușor.

S-ar putea ca asta să fie ce caută. Deși, dacă ce bănuim despre el este adevărat, este perfect capabil să inventeze rahaturi ca să ne aresteze.

– Stai acolo!

Arată spre bordură și eu îl ascult prompt, găsiindu-mi locul lângă Gracie, vârful degetelor mele trecând ușor pe coapsa ei. Un memento că sunt aici și că nu voi lăsa să i se întâmple nimic.

Mantis o privește pe Gracie înainte de a-și muta atenția înapoi spre mine, studiindu-ne actele de identitate îndelung, permițându-mi să îl studiez și eu pe el, în pantalonii lui de gală și cămașa cu nasturi. Arma îi este prinsă de trup printr-un toc.

– Domnișoară Richards, ce căutați în Texas?

– Îmi vizitez un prieten.

– *El* este prietenul tău?

– Da.

Privirea lui alunecă pe corpul lui Gracie într-un mod care mă face să-mi strâng pumnii.

– Cât timp vei sta în Texas?

– Depinde.

Maxilarul ei se încordează.

– De...?

El o privește cu atenție, iar eu văd asta ca pe o provocare.

„Te rog, nu o face, Gracie!“

Mai trece o clipă și apoi ea își lipește de față cel mai larg și fals zâmbet pe care i l-am văzut vreodată.

– De cât timp îi ia lui Noah să recunoască faptul că are sentimente pentru mine. Eu tot îi dau de înțeles, dar el tot nu se prinde. Așa sunt băieții în mod normal, mai încrezuți, sau am ales unul prea prost ca să alerg după el?

Nu știu dacă să râd sau să plâng.

Mantis își îndreaptă din nou atenția spre actul meu de identitate, fără să răspundă la întrebarea ei și, după felul în care i se crispează maxilarul pătrat, nu e bucuros că se joacă cu el.

– Ești rudă cu șef Marshall?

Oare când voi auzi acest nume – acest titlu – fără să îl mai simt ca pe un pumn în stomac?

– A fost mama mea. „Și tu știi foarte bine asta, nenorocitul!“

– Îmi pare rău să aud ce s-a întâmplat.

– Mulțumesc.

Acesta este punctul în care un ofițer de poliție mi-ar da înapoi actele și mi-ar spune că sunt liber să plec.

– Ce păcat că nu a reușit să se descurce!

Strâng din dinți, înăbușind impulsul de a o apăra. Încearcă să mă provoace.

– Femeile nu sunt menite să preia funcții mari. Nu au ce le trebuie.

Nările lui Gracie se umflă în felul acela în care o fac când ea e pe cale să-și piardă cumpătul și să debiteze tot felul de lucruri care ne pot băga în necazuri – am experimentat-o suficient de mult ca să prevăd asta.

– Suntem liberi să plecăm? întreb înainte ca ea să aibă ocazia.

– Sunteți liberi să plecați când vă spun eu că sunteți liberi să plecați. Privirea lui se îndreaptă spre Gracie. Știi, semeni foarte mult cu un vechi prieten al meu. Abe Wilkes. Ai auzit vreodată de el?

Ea nu seamănă *deloc* cu Abe.

Gracie își ridică bărbia în semn de sfidare.

– A fost tatăl meu.

– Serios? Sprânceana lui se ridică puțin cam prea târziu pentru a face surprinderea să pară credibilă. Ce mică e lumea!

– Deci... erați prieteni?

Ea scuipă acest cuvânt ca și cum ar avea un gust rău.

– Ne-am cunoscut cu mult timp în urmă. Era un tip decent. Un bun jucător de baseball.

– O să te cred pe cuvânt. Cineva l-a omorât și i-a întins o cursă înainte să ajung să-l cunosc.

– Dumnezeu! îmi scapă printre dinți, dar nici unul nu mă bagă în seamă.

Mantis o privește fix.

– Nu așa îmi amintesc eu că s-a desfășurat povestea.

– Și tu ai fost acolo?

Privirea lui Gracie este la fel de scrutătoare.

– Eu nu am fost.

Ea se încruntă în glumă.

– Ești sigur?

– Gracie... șoptesc, dar e prea târziu.

– Mă acuzi de ceva?

– Ar trebui?

Mă întind spre mâna ei, apucând-o strâns.

– Ești cu siguranță fata lui Abe Wilkes. Curajoasă, la fel cum era și el. Își suge buza de jos pentru o clipă. Am primit un pont că un vehicul care corespunde descrierii mașinii tale ar putea transporta substanțe ilegale. Vă rog să vă dați laoparte în timp ce cercetez.

– Asta e o prostie. Nici măcar nu sunteți în uniformă! bombăne Gracie.

– Întoarceți-vă! Acum! strigă el, îndreptându-se spre toc.

Instinctiv fac un pas înainte, împingând-o pe Gracie în spatele meu cu brațul. Asta a durat destul de mult.

– Tu ești șeful Afacerilor Interne, Mantis. Nu ai primit nici un pont și nu știu ce încerci să faci, dar nu vei scăpa.

– N-o să-ți vină să crezi cu ce pot scăpa. El rânjește răutăcios. Vrei să spui că opui rezistență?

O mașină de patrulare încetinește și se oprește pe strada de lângă noi, iar geamul glisează în jos.

– E totul în regulă aici? strigă Boyd.

Sunetul vocii lui familiare este atât o ușurare, cât și un memento usturător. Nu l-am mai văzut de la înmormântarea mamei mele.

Mâna lui Mantis se îndepărtează de pe pistol. Privirea lui nu a părăsit-o pe Gracie, dar expresia lui a devenit acră.

– Tocmai îi lasam să plece cu un avertisment! strigă el, împingându-ne cărțile de identitate înapoi în mâini. Bucură-te de vizita în Texas, Gracie May!

Se îndreaptă spre mașină, cu un miros de colonie respingător în urma lui.

Răsuflu ușurat.

– Ce mai faci, Noah? spune Boyd, cu o compasiune sinceră pe chip. Partenerul lui stă liniștit lângă el.

– Se putea și mai bine.

– Îmi pare rău că nu am sunat. Tot vreau să o fac, dar copiii, știi tu...

– Da, bineînțeles.

Este ciudat să mă gândesc că Boyd este cu doar un an mai mare decât mine și este deja căsătorit, cu doi copii și încă unul pe drum.

Boyd privește cum mașina de patrulare nesemnălizată face o întoarcere rapidă și pleacă în viteză în direcția opusă.

– Ce-a fost asta?

– Nimic în care să vrei să te implic, bombă eu, uitându-mă la Gracie, a cărei față a pălit. Ești bine?

– Nimeni în afară de tata nu mi-a spus Gracie May. Numele meu mijlociu nici măcar nu este pe asta.

Își ridică permisul de conducere în mâinile tremurânde.

– Încerca să te sperie.

– Păcat pentru el că nu a funcționat. Lasă să iasă un pufnet batjocoritor și dă din cap spre Boyd. Poate că *ar trebui* să-i spui. *El* este martor la rahatul lui Mantis.

– Și ce s-a întâmplat ultima dată când un polițist a fost martor la rahaturile lui Mantis? Îi amintesc cu o privire complice.

– Hei! Boyd se încruntă. Serios, ce naiba se întâmplă? Oftez.

– Cât de bine îl cunoști pe Dwayne Mantis?

– Doar de când jucam fotbal. E un ticălos. Mijește ochii. De ce mă întrebi?

Silas nu se înșelase când ironizase corupția poliției în noaptea aceea cu Canning.

Poate că ar trebui să mă feresc și eu de Boyd, având în vedere că stătea pe veranda mea cu Mantis.

Dar mai știu că Boyd este exact genul de persoană pe care ți-o dorești în spatele unei arme și al unei insigne. E ceea ce mama ar fi numit un om de nădejde. Nu urmărește vedete și promovări înalte. Nu e un comando care vrea să spargă uși și capete. Este doar un polițist de încredere căruia îi place să mențină pacea și care așa va rămâne întotdeauna.

De aceea nu vreau să-l implic în asta, pentru că acela a fost cu siguranță un avertisment din partea lui Mantis.

Un avertisment că el știe de ce Gracie e aici și nu-i place asta.

Radioul lui Boyd începe să scandeze o serie de coduri. Se oprește să asculte.

– Trebuie să ajungem la asta. Ne vedem mai târziu.

Își pornește luminile și sirena și pleacă în viteză.

– S-a zis cu martorul nostru.

Vocea lui Gracie este șovăielnică.

– Se va întoarce mai târziu.

– Sigur că da. Ea nu crede asta nici măcar o secundă. Cum a aflat Mantis de ce sunt aici?

– De unde să știu eu?

– Doar o singură persoană știe, în afară de federali.

Da. Unchiul meu.

– Ce vrei să spui?

Ea clatină din cap.

– Nu mai fi naiv!

Se urcă înapoi pe scaunul pasagerului, trântind ușa în urma ei.

*

Gâfâi când ajung în fundătura mea liniștită. E al naibii de patetic. Mă las de alergat câteva săptămâni și sunt gata să mă prăbușesc după 1,5 kilometri. Singurul lucru care m-a făcut să continui a fost imaginea lui Gracie la linia de sosire.

Mai exact, baricadată cu Cyclops în dormitorul ei, ignorându-mă, absorbită de raportul de poliție pe care i l-a dat Klein.

Klein e eroul ei.

Eu? Eu sunt ticălosul care nu i-a spus despre el de la bun început. Nu mi-a mai adresat nici două cuvinte de când am ajuns acasă – și merit asta. Totuși, aș prefera țipetele și cuțitul decât tratamentul tăcut.

Cu siguranță aș prefera asta în locul acestui sentiment greu că am dat-o în bară cu Gracie de prea multe ori.

Nu a spus-o direct – pentru că nu vorbește cu mine –, dar e evident că ea crede că Silas e în cârdășie cu Mantis. Poate că ar trebui să înceapă prin a da vina pe FBI. E o idee ridicolă, ca și cum l-ar arăta cu degetul pe unchiul meu.

Îmi simt picioarele ca niște blocuri de plumb în timp ce urc treptele din fața verandei și intru în casă.

O lovitură vine de deasupra mea.

– Gracie? strig.

Se aude altă lovitură, urmată de o trântă.

– Gracie!

Nici un răspuns.

Nu am setat alarma când am plecat.

O spaimă glacială începe să-mi curgă prin vene în timp ce urc treptele câte două.

Gracie nu e în camera ei.

O găsesc în biroul mamei mele, mâzgălind furioasă pe o foaie albă de hârtie de calculator.

– Cum se face că nu există nici măcar un singur pix funcțional în tot locul ăsta!

Ea aruncă un pix spre coșul de gunoi, ratându-l complet. Se alătură gamei deja împrăștiate pe podeaua mochetată.

– Dumnezeu!

Mi se taie respirația de ușurare în timp ce mă sprijin de ușă.

Ea se încruntă.

– Ce e în neregulă *cu tine*?

– Nimic. Credeam că... nimic.

Jur în gând că voi ține alarma setată tot timpul. Ba, mai mult, nu o voi mai lăsa pe Gracie singură.

Ea găsește alt pix sub un teanc de reviste.

– Ha! exclamă ea, în timp ce lasă o dâră albastră pe o copertă.

Trece furtunos pe lângă mine cu el și cu un marker, Cyclops tropăind în urma ei până în camera sa, dând din coadă entuziasmat.

– Ai găsit ceva?

Ea smulge cu dinții capacul de la evidențiatorul galben și se apucă să deseneze o casetă în jurul unei jumătăți de pagină înainte de a împinge pagina spre mine.

Scanez paragraful din secțiune.

– Este o declarație a unuia dintre oaspeții motelului. Mă încrunt. Care nu a văzut nimic.

– Uită-te mai bine! mă îndeamnă Gracie, mâzgălind un nume cu markerul.

Sfinte Sisoie!

– Mantis a anchetat martorii.

– Nu a anchetat *doar* martorii. Ea smulge altă pagină de pe pat și o ridică. Este o listă a echipei de investigatori. Numele lui Mantis e aproape de vârf. Buzele lui Gracie se răsucesc cu un zâmbet de satisfacție îngâmfat. De ce ar trebui ca un polițist din echipa specială de la Narcotice să facă parte dintr-o anchetă de omucidere?

– Bună întrebare! Cred că ar fi putut să se ofere voluntar. Sau poate că erau în criză de personal ori...

– A intrat în echipa aia pentru că voia să-și acopere urmele.

– Corect, aprob eu. I-ar fi dat lui Mantis acces la potențiali martori și la dovezi. I-ar da, de asemenea, șansa de a se asigura că nu există martori sau probe care să-l

indice pe el. Studiez restul listei. Nu recunosc aceste nume. Dar putem să le căutăm.

Ca și cum și-ar fi amintit că este supărată pe mine, Gracie ridică ușor pagina din vârful degetelor mele și se așază pe pat, cu picioarele încrucișate. Ignorându-mă încă o dată.

– E un raport *lung*.

– Este.

– O să-ți ia *toată noaptea* să-l parcurgi singură.

Ea flutură o mână disprețuitoare spre noptieră.

– Am făcut cafea.

– Împreună am putea trece mai repede peste el. Amândoi vrem adevărul, Gracie.

Ea se gândește la asta, ochii ei verzi ageri ridicându-se în cele din urmă pentru a-i întâlni pe ai mei.

– Da, bine, bombâne ea cu reticență.

Ar trebui să mă opresc acum și să fiu recunoscător că nu mai vrea să mă jupoaie de viu, dar nu-mi pot mușca limba suficient de tare.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus despre Klein. Dacă aș fi putut s-o iau de la capăt, te-aș fi trezit și te-aș fi adus jos să vorbești cu el în aceeași noapte.

Își strânge buzele. Și apoi oftează.

– Înțeleg de ce nu mi-ai spus. Nu-mi place, dar înțeleg.

– Te rog, spune-mi că nu mă urăști!

Îi ofer o expresie căită. Ea își dă ochii peste cap.

– Încetează!

– Ce să încetez?

– Nu te mai uita așa la mine!

Zâmbesc.

– Nu mă pot abține.

Își abate privirea, dar îi văd colțurile gurii curbându-se ușor.

– I-ai spus unchiului tău că am vorbit cu FBI-ul?

Există o provocare în vocea ei.

– Nu. Silas m-a sunat în timp ce eram pe fugă. Nu am răspuns. O să afle destul de curând. Par indiferent, dar în realitate mă tem de acea conversație. Tot ce contează este să curățăm numele lui Abe și să găsim persoana responsabilă. Sau persoanele, adaug în liniște, știind că asta ar putea să o includă și pe mama mea. Nu mai ascundem informații. Nu mai trebuie să-mi fac griji pentru nimic altceva decât să fac

ceea ce trebuie. Contăm unul pe celălalt. Ne spunem totul unul altuia imediat. Ne-am înțeles?

Expiră greu.

– Ne-am înțeles.

– Bine atunci.

Gracie m-a iertat. Totul pare în regulă, chiar dacă e departe de a fi așa.

– Deci... aveai de gând să faci mai întâi un duș?

Strămbă din nas exagerat, dar apoi râde, alungând complet tensiunea.

– Da. Crezi că te poți controla în următoarele zece minute? Sau ar trebui să încui ușa de la baie? o tachinez, știind că îmi forțez *cu adevărat* norocul.

– Din partea mea, las-o larg deschisă!

Se preface indiferentă, dar îi surprind felul în care privirea îi zboară peste corpul meu, felul în care gâtul ei se mișcă înghițind în sec, felul în care obrajii ei se înroșesc.

– Bine, trebuia să mă asigur. Ține minte, ai ales un tip prea prost pe care să-l urmărești...

Mă feresc la timp pentru a evita perna pe care mi-o lansează în cap.

Capitolul 39

Comandantul Jackie Marshall

26 aprilie 2003

Privesc cum fumul de țigară se încolăcește pe geamul de pe partea șoferului și navighează pe cerul nopții. A trecut o oră de stat și de așteptat.

În sfârșit, zăresc pasul familiar al lui Abe. Se strecoară printre mașini, îndreptându-se spre sedanul său alb. Este parcat unde parchează întotdeauna – sub al treilea stâlp de iluminat de pe partea de sud. Jur, aș putea să-mi potrivesc ceasul după predictibilitatea acestui om.

– Abe!

Cobor din mașină.

Mă vede, iar fața i se înăsprește. Nu se oprește.

– Haide, așteaptă un minut!

Îi tai calea la portiera lui înainte ca el să apuce să o deschidă, cu mâna apucând mânerul.

– Ce vrei, Jackie?

– Unde te duci?

– Unde mă duc? Sprâncenele îi urcă până la jumătatea frunții, iar eu mă pregătesc pentru o bătaie de cap. Unde crezi că mă duc? Să conduc prin mahalale, să stau în parcările motelurilor și să mituiesc prostituate pentru informații mulțumită ție. Acum dă-te laoparte din calea mea!

Abe pe care îl cunosc nu mi-ar fi vorbit niciodată așa, dar nu pot spune prea multe. O merit.

– Mantis a apărut la mine acasă noaptea trecută. Mă uit în jur ca să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă. E târziu, iar schimbul de tură a venit și a trecut. Parcarea personalului e plină de mașini și nimic altceva în acest moment. Totuși, îmi cobor vocea. Trebuie să încetezi să mai amesteci în oala în care ți-ai băgat nasul.

– De necrezut. Abe începe să râdă, dar nu este râsul lui obișnuit, zgomotos și cald. Este plin de amărăciune. Îl protejezi și pe Mantis?

– Te protejez pe tine. Știi că nu poți să-l ameninți!

– De ce? Pentru că e câinele lui Canning?

– Pentru că are temperamentul unui șarpe-cu-clopoței pe care l-ai călcat în picioare! Numai Dumnezeu știe ce va face dacă îl încolțești.

Există destule povești care circulă despre Mantis – trimiterea adversarilor de pe terenurile de sport în targă, băgarea unui tip în spital după o încăierare într-un bar, plângeri pentru folosirea excesivă a forței din partea unor infractori – pentru a face orice persoană inteligentă să se ferească de acest tip.

– Atunci n-ar fi trebuit să fure acei bani.

Știam eu.

– Ei scot drogurile și oamenii răi de pe străzi, chiar dacă Mantis are un mod necinstit de a face asta. Îți spun, Abe, lasă-l în pace! Pentru binele tuturor, dar mai ales al tău.

Nu știu cum aș putea să-l avertizez mai clar de atât.

– Când ai devenit așa? Nu ai fost întotdeauna așa. Cred că steaua aia de șef-adjunct e prea tentantă, nu-i așa? Clatină din cap, cu ochii lui de ciocolată aprinși de furie. Dacă a făcut-o o dată, a făcut-o de o sută de ori. Nu e bine. Nu pot să închid ochii la asta. Acum, dacă vrei să te miști... Își deschide ușa, forțându-mă să mă dau înapoi. Nu voi mai apuca să-mi culc fetița – din nou – din cauza ta.

Abia am timp să mă dau laoparte înainte ca el să plece în viteză.

Capitolul 40

Grace

Primul lucru de care sunt conștientă când mă trezesc este mirosul de săpun.

Al doilea este senzația unui piept lat pe obrazul meu și a unui braț încolăcit în jurul corpului meu. Creierul meu are nevoie de câteva secunde pentru a înregistra faptul că sunt ghemuită lângă Noah în patul meu și de alte câteva secunde pentru a-mi aminti de ce.

Probabil am adormit, trecând peste fiecare rând din raportul tatălui meu cu un pieptăn fin. Paginile sunt acum împrăștiate sub trupurile noastre adormite. Altele au alunecat pe podea în timpul nopții.

Rămân încremenită o clipă, savurând căldura corpului puternic și tare al lui Noah, căldura care radiază prin tricoul lui subțire de bumbac. Palmele mele sunt lipite de curbura pieptului său și mă simt chiar mai bine decât mi-am imaginat, suficient pentru a-mi face sângele să îmi clocotească prin membre și inima să bată cu putere.

Cu doar câteva zile în urmă, el era un nimeni. Un presupus traficant de droguri care a înfruntat cea mai mare parte a furiei mele. Apoi, a fost un tip de care nu-mi aminteam, fiul unei femei pe care mama o disprețuia. Acum este singura persoană reală pe care mă pot baza în viața mea.

E adevărat, m-a înșelat și m-a mințit de multe ori, și totuși furia mea s-a topit aproape instantaneu aseară. Vreau să-l urăsc pentru că și-a protejat mama, pentru că și-a ascultat unchiul, dar nu pot. Nu-l pot învinovăți pentru că speră că există o explicație măreață pentru implicarea ei, la fel cum nu-l pot învinovăți pentru că le acordă tuturor celor la care ține prezumția de nevinovăție.

Încet, îmi mut capul ca să mă pot uita la fața lui. Este exact cum mi-am imaginat – băiețos și liniștit în somn, genele lui maro fiind ca niște franjuri groase. Și maxilarul acela... Vârfurile degetelor mele imploră să alunece pe barba care îl acoperă.

Când anume am început să am *aceste* sentimente pentru Noah? Sigur, era atrăgător chiar și când credeam că era traficanțul de droguri al mamei. Și l-am admirat de mai multe ori de la distanță. Dar, stând în pat lângă el, mă gândesc cum s-ar simți acele buze moi și pline pe ale mele și cum ar reacționa dacă s-ar trezi cu mine lipită de mine.

Când a fost ultima dată când am avut încredere în cineva așa cum se pare că am încredere în Noah aproape instinctiv, indiferent de câte ori mi-a dat motive să nu o fac?

Niciodată nu am avut.

Pentru că nu am întâlnit niciodată un tip ca el.

Noah este un tip cu adevărat bun, care încearcă să facă ce trebuie, protejându-i în același timp pe cei la care ține. Mama spunea că așa era tata.

Dar ce mă îngrijorează este ce i s-a întâmplat tatei pentru că încerca să facă ce trebuia.

Cyclops se ridică întinzându-se din locul în care s-a instalat confortabil peste noapte – grămada de perne decorative pe care am aruncat-o pe podea – și tropâie spre ușă, dând din coadă.

Scoate un lătrat ascuțit de protest.

Înjur șoptit corcitura în timp ce pieptul lui Noah se ridică cu o respirație adâncă, semn că se trezește. Pleoapele lui încep să se miște, iar protuberanța ascuțită a gâtului său se mișcă atunci când înghite încet. Totuși, nu mă mișc, sperând că va adormi din nou.

Cyclops scoate al doilea lătrat ascuțit. Nu-l mai pot ignora. Poate că a fost domesticit cândva, dar acum e un vagabond. Faptul că măcar face un lucru decent și nu-și ridică piciorul pe mobilă este un miracol.

Mă mișc pentru a aluneca de pe Noah.

Brațul lui se strânge instantaneu în jurul meu, blocându-mă pe loc. Nu spune nimic, dar nici nu are nevoie să o facă – simt cum inima începe să îi bată cu putere. Îi surprind ochii albaștri strălucitori, dar somnoroși asupra mea.

– Ai dormit bine? mă întreabă el, vocea lui răzbătând atât de adânc, încât o simt în pieptul meu.

Mă gândesc să-mi reiau obiceiul de a face o glumă sarcastică. Apoi mă hotărâsc să nu o fac, pentru că ar fi o minciună – și am convenit să nu ne mințim unul pe celălalt.

– Mai bine decât am făcut-o de ceva vreme, recunosc. Chiar și pe un pat de hârtie.

El oftează.

– Am vrut să le adun înainte de a mă duce în camera mea, dar cred că am adormit citind.

– Le putem găsi pe toate destul de ușor. Am subliniat tot ce este important.

Paginile care sintetizează interviul cu mama și faptul că nu putea explica teancurile de bani și pungile cu cocaină și marijuana care au apărut în timpul executării mandatului de percheziție, lipite cu bandă adezivă pe spătarele și pe partea de jos a mobilei din dormitorul lor. Nici nu a putut să explice de ce a plecat tata de acasă în acea seară, în afară de a spune că primise un telefon și îi spusese că trebuia să plece la serviciu.

Flagrant nu era ce exista în raport, ci ceea ce nu era în el. Nu se menționa nimic despre arma Colt .45 a tatălui meu, care nu a fost găsită, sau despre tocul său personalizat. Nici o mențiune despre afirmațiile mamei mele referitoare la o înregistrare video suspectă. Și nici măcar un cuvânt despre faptul că fusese martor la o infracțiune de corupție a poliției, cu care știm că Silas – procuror la acea vreme – era la curent. Atât de multe detalii minore au fost documentate – orele și datele la care tatăl meu a mințit-o pe mama în legătură cu munca, confirmarea faptului că nu era la serviciu –, dar nici una dintre faptele care ar fi putut naște adevărate îndoieli. Le-au exclus pur și simplu, presupunând că nu erau importante? Sau Mantis s-a asigurat să nu fie incluse în raport?

Noah oftează în timp ce degetele lui îmi mângâie umărul.

Acest lucru devine prea intim. *Ar trebui* să mă retrag, și totuși rămân, încremenită alături de el.

– Cum ai dormit *tu*?

– Grozav. De fapt, s-ar putea să dorm încă.

Mă încrunt.

– De ce spui asta?

Respirația lui caldă îmi patinează pe frunte.

– Pentru că ești drăguță cu mine.

Niciodată nu am fost timidă și totuși nu reușesc să-l privesc din nou în ochi.

– Să nu te obișnuiești cu asta.

Între timp, trupul mă trădează, lipindu-se mai mult de al lui, bucurându-mă de puterea, căldura și protecția lui.

– Hei!

Simt cum aerul dintre noi se schimbă, iscându-se o anticipare amețitoare.

– Ce?

Mâna lui se împinge în bărbia mea, ridicând-o până când ochii noștri se întâlnesc din nou.

Nu spune nimic, dar nu are nevoie. Tot ce *nu* spune este clar. Înghițitul greu, inspirația tremurândă, felul în care degetele lui se încolăcesc în jurul șuvițelor mele de păr în timp ce mi le îndepărtează de pe frunte.

Felul în care se apleacă încet, cu greu.

Buzele lui le ating pe ale mele într-un mod timid, ca și cum s-ar teme de răspunsul meu. Abia la a doua atingere, când apasă un pic mai tare și se oprește puțin mai mult, se simte de fapt ca un sărut adevărat.

Abia la a treia atingere îi întâlnesc gura cu a mea, bucurându-mă de felul în care buzele noastre se potrivesc una cu cealaltă într-un dans senzual, fără grabă, în timp ce brațul lui în jurul meu se strânge, iar corpul lui se încolăcește în jurul meu, cealaltă mână găsindu-mi șoldul. Degetul lui mare se apropie de osul meu pelvian.

Aș putea opri asta.

Având în vedere ce ar putea descoperi această anchetă a FBI-ului despre mama lui și despre ce i-a făcut tatălui meu, *ar trebui* să opresc asta înainte ca lucrurile să se complice mai mult.

Și totuși, degetele mele își croiesc drum pe pieptul lui, memorând senzația lui, fără să mă pot opri.

Pentru că nimic nu s-a simțit mai bine decât să-l am pe Noah înapoi în viața mea.

Sunt atât de captivată de atingerea lui, de senzația lui, de gustul lui, încât durează o clipă până când să se audă sunetul unui jet de lichid care lovește covorul. Când în sfârșit o face, mă eliberez și mă ridic din pat.

– Nu! Câine rău!

– Unde ții astea?

Ridic sticla de oțet și mănușile de cauciuc.

– Sub chiuvetă e bine, spune Noah absent, cu mâinile încleștate la ceafă într-o întindere matinală care încă nu s-a terminat, cu marginea tricoului ridicată pentru a lăsa să se vadă abdomenul întins și dâra întunecată de păr.

Nu observă că îi admir corpul, privirea lui fiind fixată în curtea din spate, unde soarele se târăște peste orizontul de copaci.

– E cu adevărat un câine nenorocit.

– Este vina noastră. Ne spunea că trebuie să iasă, iar noi... nu l-am ascultat.

Simt cum mi se înroșesc obrazii.

– Da, dar felul în care se uita la noi în timp ce o făcea, cu ochiul ăla mic și strâmb, aproape că îl puteam auzi spunând „să vă ia dracu’ pe toți!“

Chicotesc la tonul lui Noah exagerat de texan.

– Va dura ceva până ce se va obișnui cu viața domestică. Este obișnuit să trăiască sub rulote.

– Era afară când a făcut *toate astea*.

Noah flutură o mână spre straturile de flori smulse și ghivecele răsturnate pe care le-am găsit ieri când am venit acasă – unul dintre ele odihnindu-se pe fundul piscinei.

– Ți-am spus că nu ar trebui să-l lăsăm singur aici. Nu-i place să fie izolat.

– Mie mi se pare al naibii de fericit, mormăie Noah, întinzându-se să apese un buton de la mașina de cafea.

Mă uit pe fereastra bucătăriei la timp pentru a-mi vedea noul animal de companie atacând un stol de păsări zgomotoase de un negru-albastru irizat, cu fălcile pocnind de entuziasm. Acestea ciripesc în semn de protest în timp ce se împrăștie.

– Ce sunt păsările alea?

– Quiscalus.

Fac o grimasă.

– Sună precum ceva din lumea interlopă.

Îmi întinde o ceașcă aburindă de cafea – neagră, exact cum îmi place.

– Câinele tău a lăsat aseară o pasăre din lumea interlopă pe preșul de la ușă. Fără cap.

– Un cadou pentru tine, îl tachinez, inhalând aroma reconfortantă înainte de a lua prima înghițitură.

Privirea lui Noah se plimbă peste picioarele mele goale. Zâmbește.

– Ce e?

Aplecându-se, Noah își târăște încet vârful unui deget de-a lungul coapsei mele, începând chiar deasupra genunchiului și urcând. Mă înfior brusc.

– Nu glumeai când ai spus că ai evidențiat tot ce este important.

Mă uit în jos pentru a vedea liniile galbene făcute de marker pe picioarele mele. Și pe brațe. Și pe noul meu tricou alb, impecabil. Oftez.

– Cred că m-am tăvălit peste el toată noaptea! La naiba!

– Trebuia să îl fi acoperit, se scuză el, ca și cum ar fi fost vina lui. Putem să-ți cumpărăm mai multe haine astăzi.

– Nu-mi pot permite.

– Eu am bani...

– Nu!

A fost deja destul de generos. Noah mă studiază ca și cum ar decide dacă merită să se certe.

– Ai cam aceeași mărime ca mama mea. E o cameră plină de haine la etaj. Ia tot ce vrei!

Hainele lui Jackie Marshall?

– Nu ar fi... ciudat?

– Sunt doar haine. Ea nu mai are nevoie de ele. Își pune o linguriță de zahăr în cafea și oftează, iar asta îmi spune că a vorbi despre mama lui – chiar și despre hainele ei – nu este atât de ușor pe cât face el să pară. Serios, ia ce vrei! Și mamei tale i se vor potrivi unele dintre ele. Putem să ducem tot ce crezi că i-ar plăcea când mergem să o vizităm.

„Mergem să o vizităm?”

– Mulțumesc. O să... văd. Ideea de a jefui dulapul unei femei moarte nu-mi place, dar are dreptate. Sunt doar haine, și ea nu are nevoie de ele. Eu, pe de altă parte, acoperită de dungi de galben fluorescent, am nevoie. Savurez încă o gură de cafea. Cât e ceasul?

– 8.00.

Oftez.

– Oare la cât am adormit?

– Nu știu. La 3.00? 4.00? Ochii lui Noah sunt foarte încercănați. Nu-i de mirare că sunt atât de obosit.

Se apropie de mine și se întinde pentru a-mi îndepărta o buclă rătăcită de pe frunte, înainte de a se apleca să-mi planteze un sărut blând pe buze.

– Deci *așa* va fi între noi de acum încolo?

Îmi dau ochii peste cap în mod batjocoritor, încercând să acopăr faptul că îmi tremură mâinile.

– Este îngrozitor, nu-i așa? El râde lipit de gura mea. De ce nu te duci înapoi în pat? Nu trebuie să mergem nicăieri.

Oricât de mult m-ar atrage ideea asta, cu Noah întins lângă mine...

– Mergem la The Lucky Nine astăzi, îți amintești? Am vorbit despre asta aseară.

Își încruntă fruntea.

– Am vorbit?

– Nu. Dar *mergem*.

– Bine. O expresie dureroasă îi apare pe față. Dacă vrei cu adevărat.

– Da, vreau. Și apoi îl vom găsi pe acest Heath Dunn.

Partenerul tatălui meu în momentul morții sale.

– Și de ce mergem să-l vedem?

– Pentru că le-a spus anchetatorilor că tatăl meu a primit telefoane dubioase. Trebuie să aflăm mai multe.

– Bineînțeles că trebuie. Noah nu pare prea încântat de această idee. I-am spus secretarei mamei mele că voi lua o cutie cu lucruri de la secție. O putem ruga să-l caute pe Dunn cât timp suntem acolo.

– Perfect.

Privirea lui alunecă spre gura mea, rămânând acolo.

– Da... perfect, șoptește el absent.

Fac un pas înapoi, departe de raza lui de acțiune, în timp ce partea de jos a pântecului meu este inundată de căldură, pentru că știu încotro se îndreaptă asta.

– Du-te! Grăbește-te și îmbracă-te! Motelul ăsta e la vreo jumătate de oră distanță, așa că...

Se aude soneria. El oftează și își lasă capul pe spate, mărul lui Adam ieșindu-i în evidență. De mult timp o parte a corpului masculin preferată de mine, vârfurile degetelor mă îndeamnă să alunece de-a lungul curbei ascuțite.

– Din nou Jenson?

– Nu, sună de trei ori, ca un nemernic nerăbdător.

Noah se îndreaptă spre ușă, iar eu îl urmăresc, admirând curbele spatelui și ale umerilor săi musculoși.

El trage cu ochiul prin panoul lateral de sticlă.

– Că tot a venit vorba de dobitoci...

El descuie și deschide ușa cu o smucitură.

– Bună dimineața, excursioniștilor!

Tonul plat al lui Kristian nu se potrivește cu cuvintele lui. Ia o înghițitură din cafea, iar ochii lui fac o scurtă trecere în revistă a tricoului și a pantalonilor mei scurți pătați de ieri. Și-a schimbat ținuta de student cu o pereche de pantaloni chinocafenie și o bluză albă cu nasturi. Tot nu e așa cum îmi imaginam eu că arată un agent FBI.

Și nici faptul că a apărut la ușa noastră cu o tavă de cafea.

Probabil pentru Noah și pentru mine.

– Ce cauți aici?

Noah nu se obosește să își ascundă supărarea în timp ce scrutează strada.

– Ți-am spus că vin.

Face semn cu capul în spatele lui către un bărbat care se potrivește cu imaginea mea de agent FBI, purtând o jachetă bleumarin marcată de literele FBI. Se sprijină de una din cele două mașini parcate la capătul aleii, vorbind la telefon. O valiză mare și dreptunghiulară se află la picioarele lui.

– Ți-aș spune că e tipul meu de la probe.

– Da. Lăsați-mă un minut. Gracie... Noah își coboară vocea, mâna lui trecând pe lângă șoldul meu în timp ce trece pe lângă mine, adăugând: Nu-i invita înăuntru!

Se îndreaptă spre seiful din cămară, unde am încuiat totul.

– Deci Gracie... începe Kristian.

– Sunt Grace.

– Oh... Înțeleg.

Zâmbește.

– Înțelegi ce?

– El este singurul care are voie să-ți spună Gracie.

Tonul lui este plin de insinuări.

Obrajii mei se aprind. Nici măcar nu mai observ când Noah îmi spune așa.

– Ce-ar fi ca eu să-mi fac griji pentru felul în care îmi spune Noah, iar tu să-ți faci griji pentru motivul pentru care Dwayne Mantis ne-a tras pe dreapta și ne-a amenințat ieri.

Rememorez cele cinci minute terifiante, neliniștea instalându-se din nou. Era ceva la tipul ăla – felul în care se mișca, felul în care se uita de sus la mine sau pur și simplu faptul că îl suspectez de crimă și că sunt în mod clar pe radarul lui – care m-a pus instantaneu pe gânduri.

Exact ce vrea Mantis.

Până când termin de povestit mișcarea bizară a lui Mantis, orice urmă de umor dispare de pe chipul frumos al lui Kristian.

– Ei bine, dacă nu știa că îl suspectai înainte, acum știe.

– Bine... Poate că va face vreo prostie.

– Să te tragă pe dreapta a fost destul de prostesc.

– Știi ce *nu a fost* o prostie din partea lui? Să intre în echipa de investigație pentru moartea tatălui meu.

Kristian dă din cap în semn de aprobare.

– Deci ai citit deja raportul.

– De la început până la sfârșit. Și asta nu e tot ce am observat.

Îi povestesc despre declarația mamei, despre lipsa înregistrărilor video sau despre faptul că nu s-a menționat că lipsea arma tatălui meu. Nu ar fi trebuit ca aceste detalii să fie incluse acolo? Ar fi trebuit să trezească îndoieli, nu-i așa? Cel puțin arma dispărută ar fi trebuit.

Mă privește curios, dar nu își spune părerea în timp ce se sprijină de cadrul ușii.

În cele din urmă, nu mai pot suporta.

– Și? Ce părere ai?

Ochii aceia scrutători pâlpaie în spatele meu înainte de a mă privi sfredelitor în față.

– Te iau drept o fată deșteaptă. Ai încredere în fiul lui Jackie Marshall? mă întreabă el cu vocea prea șoptită pentru a avea ecou pe hol.

– Da, am încredere.

– Serios? Pentru că eu nu așa avea. Nu în totalitate.

Îmi încrucișez brațele la piept.

– Dar tu crezi că ar trebui să am încredere în tine, nu? De ce? Pentru că ai fluturat o insignă și apoi ai apărut aici cu cafele, făcând pe tipul de treabă?

– *Touché.*

Îmi întinde tava cu Starbucks. Ignor oferta.

– De ce n-aș avea încredere în Noah?

Klein așază tava pe masa de lângă ușă.

– Pentru început, a mințit poliția în declarație. Și apoi a mințit la FBI.

– Pentru a-și proteja mama.

– Care a crezut că, de fapt, cel mai bun prieten al ei a fost ucis și nu a făcut nimic în afară de a-mi lăsa un mesaj telefonic la beție cu puțin timp înainte să se sinucidă și să-și trimită fiul la două state distanță cu o geantă cu bani dubioși. De ce ar fi protejat o astfel de femeie?

– Pentru că este *mama* lui, zic eu, deși m-am surprins punându-mi aceeași întrebare. În plus, nimic din toate astea nu are legătură cu Noah.

Kristian bate cu vârful degetelor pe tocul ușii, într-un ritm lent și precis.

– Ai observat cât de apropiat este de unchiul său?

– E norocos că are familie. „Chiar dacă nu sunt un fan al acelei familii în momentul de față.” Ce vrei să spui?

Kristian se oprește ca și cum și-ar reconsidera următoarele cuvinte.

– Dacă Dwayne Mantis a înscenat totul și l-a ucis pe tatăl tău sau a pus să fie ucis, ar fi avut nevoie de ajutor. Care vine de obicei de sus. El așteaptă puțin pentru ca eu să procesez asta. Tatăl tău avea reputația de a fi un polițist onest, așa că dovezile împotriva lui ar fi trebuit să fie copleșitoare pentru ca oamenii să le creadă. Vorbesc de nici cea mai mică urmă de îndoială. Acel raport? Dacă îi lipseau informații-cheie pentru a face aluzie la altă teorie, cred că a fost pentru că s-a asigurat cineva că nu sunt incluse.

– Da. Mantis.

Expresia îndoielnică a lui Kristian sugerează contrariul.

– Atunci *cine*? Tipul care a scris raportul? Ezit. Jackie Marshall?

– Șeful de la acea vreme, George Canning... Știi că el și Silas Reid se cunosc de mult? De *mult* timp. Ți-a spus Noah asta?

„Nu.”

– De ce crezi că Noah știe?

Primesc ca răspuns o ridicare din umeri dezinvoltă.

Kristian are dreptate, sunt o fată deșteaptă și pot să deslușesc ce fel de tip este – genul care se joacă cu vulnerabilitățile oamenilor pentru a se băga sub pielea lor și, inevitabil, pentru a obține ce vrea. Vrea ca eu să mă îndoiesc de Noah. Doar că nu știu de ce.

Mă uit peste umăr și văd că holul e încă liber.

– Nu mai vorbi în ghicitori. Unde vrei să ajungi?

– Canning are multă influență în acest oraș. Mai multă decât majoritatea politicienilor. Sapă destul de adânc în modul în care a fost ales primarul, cum a fost ales administratorul orașului și vei găsi numele lui Canning. Oameni ca aceștia declanșează semnale de alarmă în mintea mea, mai ales când toată lumea îi iubește. Iar publicul îl *iubește* pe Canning. Ei cred că este cel mai bun șef de poliție pe care l-a avut vreodată acest oraș. La naiba, sunt pe cale să-i facă o statuie de bronz! Știi de ce? Kristian își arcuiește o sprânceană. A luptat împotriva bandelor și infracțiunilor legate de droguri și a obținut rezultate.

– Și cum este acesta un lucru rău?

– Pentru că a făcut-o folosindu-se de tipi ca Mantis – tipi care nu au probleme în a încălca regulile pe parcurs pentru a obține ceea ce își doresc. Băieți a căror busolă morală este dereglată.

– De unde știi că Mantis este așa?

– Am o bănuială.

Simt că e mai mult decât o bănuială, dar și că nu voi primi un răspuns sincer.

– Și crezi că știa Canning ce fel de persoană este Mantis?

– Chiar *crezi* că rămâne șef atât de mult cineva neștiutor?

Îi ignor tonul condescendent în timp ce potrivesc rapid piesele în minte.

– Deci crezi că șeful știa că tatăl meu era nevinovat.

– Poate. Ceea ce știu eu este că Jackie Marshall credea că tatăl tău era nevinovat. Și mai știu că susținerea lui Canning este motivul pentru care a ajuns șef. Și mai știu că, dacă s-ar afla vreodată o poveste despre superpolițistul lui Canning care a furat bani într-o arestare pentru droguri, percepția lui în acest oraș ar fi diferită. Mă îndoiesc că ar mai primi o statuie de bronz.

– Deci fostul șef al poliției avea motive să-l vrea mort pe tatăl meu.

– Sau cel puțin să pară necinstit și nedemn de încredere.

Sfinte Sisoie! Dacă Klein are dreptate? Dacă Mantis l-a ucis pe tatăl meu cu protecția șefului poliției?

– Deci ai de gând să-l întrebi?

– Pe cine, pe Canning? Kristian chicotește. Nu anunți un suspect că este suspect decât după ce l-ai prins deja. Nu-ți arăți cărțile prea devreme.

Opusul a ceea ce am făcut eu cu Mantis. Nu am putut să îmi stăpânesc acea scânteie de furie, nu mi-am putut ține gura mare închisă. Mi-am arătat cărțile. La naiba, nu mi-am arătat doar cărțile! Le-am ținut în sus, cu fața în sus, și l-am lăsat pe Mantis să se uite bine și lung la ele.

– Canning are relații peste tot pentru a-l proteja. Una dintre ele se întâmplă să fie procurorul districtual al comitatului Travis.

Curiozitatea mea depășește teama.

– Deci crezi că unchiul lui Noah îl va proteja pe Canning?

– Cred că deja a făcut-o. Se apleacă în față, coborându-și vocea până la o șoaptă. Poate că Noah este un băiat bun, dar dacă nu ești sigură o mie la sută că te va alege pe tine în locul mamei sale și al unchiului său, eu nu m-aș lăsa prea mult prins în ceea ce se întâmplă între voi doi. Mi-aș petrece timpul cu ochii și urechile în patru pentru orice lucru important.

– Este un avertisment?

Ce știe Klein și nu-mi spune?

– E un sfat bun. Ascultă-l!

Noah apare apoi pe hol, cu geanta sport atârându-i de degete.

– Am notat toate numele pe care Betsy le-ar putea purta și data nașterii ei. Am verificat deja dosarele de arestare și de deces. Ne întinde plicul, cu scrisul lui ordonat pe exterior. Husa armei se află în geantă.

– Mulțumesc pentru cooperare, Noah... în sfârșit. Bill se va ocupa de acest lucru. Să înțeleg că amprente tale sunt peste tot pe toc?

Noah încuviințează din cap.

– Și pe bani.

– Va lua notă de asta. Și de îndată ce terminați cu el, voi doi trebuie să vă îndreptați spre biroul nostru pentru a da

declarații oficiale. Adresa este pe cartea mea de vizită, dar în caz că ați pierdut-o... Scoate o carte de vizită din portofel și mi-o întinde. Nu vă opriți pe drum. Nu ați colectat 200 de dolari. Nu? Prea tineri ca să apreciați gluma asta? Bine. Mergeți acolo imediat. Aceasta este acum o investigație federală activă. Nu aveți voie să discutați cu nimeni, nici măcar cu procurorul districtual. Îi aruncă lui Noah o privire de avertisment. Dacă aflu că ai făcut-o, te voi aresta pentru obstrucționare. Mai e ceva ce trebuie să știi?

– Dwayne Mantis ne-a tras pe dreapta ieri și... începe Noah.

– Gracie m-a pus deja la curent. Îmi pare rău, Gracie. În locul tău, aș sta departe de el.

„Nu-ți face griji!“

– Am nevoie de poza mătușii mele când termini. E singura pe care o avem cu ea.

Compătimirea trece pe fața lui Kristian atât de repede, încât mă întreb dacă mi-am imaginat-o.

– Mă voi asigura de asta.

– Atunci mai bine te las să te ocupi de el.

Noah are o mână pe ușă, părând gata să i-o trântască în nas lui Kristian. Nu sunt obișnuită cu această latură mai înțepată a lui. E plăcut să știi că are una și chiar mai plăcut să știi că nu a simțit niciodată nevoia să o folosească împotriva mea, indiferent cât de dură am fost eu cu el.

Deși Kristian doar își face treaba, nu pot să nu simt că îmi face o favoare personală. Poate că ar trebui să fiu mai drăguță cu el.

– Mulțumesc pentru cafea.

Noah îl privește pe Kristian cu ochii mijiți în timp ce agentul FBI merge pe scări și pe alee, oprindu-se să vorbească cu Bill.

– Chiar nu-ți place de el.

– Mă irită, recunoaște el, o încruntare meditativă încrețindu-i fruntea.

– Cel puțin este suficient de inteligent să aducă o cafea scumpă când este atât de devreme.

– Încearcă să ne convingă că este un tip de treabă, zâmbește Noah, repetând acuzația mea în timp ce ia cafeaua, înmânându-mi-o totodată pe a mea.

– Și tu nu crezi că este?

– Ar putea fi, recunoaște el cu reticență. Dar am sentimentul că urmărește mai mult decât capul lui Mantis.

Ezit.

– Al cui? Al șefului?

– Nu există nici un șef. Ei bine, există interimarul, dar nu l-ar urmări pe el.

– Nu, mă refer la cel care a fost șef când a murit tata, spun cât de dezinvolt pot.

– Cine, Canning? Noah pare să se gândească la asta. Poate. Nu știu cât de departe va ajunge cu asta. Toată lumea îl iubește pe tipul ăla.

Nu toată lumea. Nu și Klein.

– L-ai cunoscut?

– A fost la Silas când am fost la cină săptămâna trecută. Noah ridică din umeri. Pare a fi un tip de treabă. Știi tu, unul dintre acei oameni care lansează o invitație deschisă la ferma lui și vorbește serios.

– Chiar a făcut asta? Te-a invitat în oraș?

– Mda... Se încruntă. De ce?

Dacă repet ce a spus Kristian despre motivele lui Canning pentru a scăpa de tata, Noah se va duce apoi să-i spună unchiului său? Și, dacă unchiul lui este la fel de bun prieten cu Canning cum a sugerat Kristian, îl va avertiza pe Canning că agentul este pe urmele lui? „Nu anunți un suspect că este suspect decât după ce l-ai prins deja.“

Atunci de ce naiba mi-ar fi spus Kristian? Știe că se întâmplă ceva între mine și Noah, așa că trebuie să presupună că i-aș spune despre asta. Mă testează?

Nu-mi dau seama ce face tipul ăsta. E ca și cum aș juca un joc cu el în care miza e mare, dar nu știu regulile.

– Gracie?

– Fără motiv. Deci unde este acest birou FBI? Este The Lucky Nine pe drum? Sau Paradise Lane, cum se numește acum motelul.

– Nu chiar...

Iau o înghițitură din cafea, privindu-l cu cea mai bună încercare a mea de a avea ochi rugători.

– Se poate?

El zâmbește.

– Poate. Dar l-ai auzit pe Klein. A spus...

– Să nu ne oprim. Ridic din umeri. Noi nu o facem. Treceam pe lângă un motel de doi bani cu prostituate.

Noah își dă ochii peste cap.

– Bine. Ne vom opri. Arată cu degetul spre mașina lui Kristian în timp ce aceasta se îndepărtează. Și, ca să știi, *nu* am încredere în el.

– Da, se întâmplă multe lucruri de genul ăsta, bombănu eu în sinea mea în timp ce Bill, tipul de la FBI care se ocupă de probe, urcă treptele.

Atmosfera vibrantă a centrului orașului Austin a dispărut de mult în momentul în care zărim semnul verde neon care tronează la Paradise Lane, anunțând tarife zilnice, săptămânale și lunare. Motelul dubios este situat la periferia îndepărtată a suburbiilor din clasa de jos a orașului Austin, dincolo de centre comerciale și de lanțuri de benzinării, lângă o autostradă pe care trece un flux constant de mașini care se îndreaptă spre alte părți ale Texasului.

Noah virează în parcare, SUV-ul său plonjând și sărind peste pavajul denivelat și peste gropile din carosabil. În fața noastră se află trei clădiri lungi de culoare bej, poziționate în formă de U – denumite pe bună dreptate Clădirea 1, Clădirea 2 și Clădirea 3, conform indicatoarelor. Pe fiecare dintre ele sunt aliniată uși de camere murdare de un verde precum supă de mazăre.

Se simte la fel de apăsător ca The Hollow.

– Ești *sigură* că vrei să faci asta? întrebă el cu blândețe, oprindu-se într-un loc lângă holul recepției.

– *Trebuie* să o fac. Nu simți că trebuie să o facem? Scrutez numerele ușilor. Nu pot vedea camera 116 de aici.

Privirea lui Noah alunecă peste parcare slab populată.

– E ciudat, nu-i așa? Că a murit *aici*.

– Dintre toate locurile. Cobor din SUV. Crezi că ne vor lăsa să intrăm în cameră?

– Depinde de cât de bine te pricepi să vorbești, strigă o voce familiară din spatele meu, făcându-mă să tresar.

– Nu ai oameni de văzut? îl reped în timp ce Kristian se îndreaptă spre noi.

Cum am ratat sedanul lui?

– Aveam de gând să-ți spun același lucru. Ochii lui de oțel se fixează pe Noah, a cărui privire pare suficient de

ascuțită pentru a străpunge pielea. Ce faceți voi doi aici?

– Am vrut să văd locul unde a murit tatăl meu. Apoi venim imediat să dăm declarații.

– Și ce sperați să obțineți din asta?

– Împăcare. „E posibil așa ceva? Mă îndoiesc – nu până ce nu îi văd pedepsiți pe Mantis și pe oricine altcineva care a fost implicat.“ Ce faci *tu* aici?

Klein își descrețește fruntea.

– Investigăm o crimă... îți amintești?

– Unde e Tareen? întreabă Noah, uitându-se în jur.

– E pe drum. Haideți! Începe să se îndrepte spre ușa holului, avertizând peste umăr: Lasă-mă pe mine să vorbesc!

– Mult noroc cu asta, bâiguie Noah în barbă, un zâmbet satisfăcut curbându-i buzele.

Îl urmăresc înăuntru, Noah în spatele meu, cu mâna pe mijlocul meu, ca de obicei. Nu-mi vine să cred că mă deranja înainte. Acum înțeleg – este un gest de protecție care nu spune „Gracie nu poate avea grijă de ea însăși“, ci „dacă cineva va fi rănit, nu voi lăsa să fie ea“.

Holul este strâmt și deprimant, jaluzelele care acoperă fereastra din față sunt pline de ani întregi de praf și îndoite de degete indiscrete. Zumzetul scăzut al vocilor de la televizorul vechi concurează cu zăngănitul constant al unui automat din colț. Se pare că au încercat să modernizeze spațiul, punând noi dale de linoleum verde ce imită marmura peste cele vechi de culoare bej. Dar nu au tăiat corect bucățile, iar bejul este încă vizibil pe lângă pereți.

Este un aer stătut pe care nu-l pot identifica – o combinație de cafea arsă, carton mușegăit și tutun, care persistă din anii trecuți, când era acceptabil ca recepționarul să te înregistreze în timp ce pufăia o țigară.

Asta nu înseamnă că un loc ca acesta ar fi prea preocupat de respectarea legilor chiar și acum.

Kristian își așază coatele pe tejgheaua de la recepție și se apleacă, făcând ca întreaga unitate să se miște. Fie nu observă, fie nu-i pasă, concentrându-și atenția asupra femeii greoaie din spatele tejghelei, cu un thriller polițist în mâini.

– Domnișoară Glorya Ruiz! spune el cu o voce veselă.

Ea își închide cartea și îl privește cum aș privi eu pe oricine ar veni aici – cu suspiciune.

– Știi să citești ecusoanele. Bravo ție!

– De cât timp lucrezi aici, Glorya?

– De nouă ani. De ce?

E o provocare în tonul ei.

– Eram doar curios.

– Ai de gând să-mi irosești timpul sau să-ți iei o cameră?

Se uită la mine, apoi la Noah, care stătea în spatele meu. Mi-am dat seama că nu e ieftină, dar nu-ți fac nici o reducere doar pentru că mi-ai vorbit frumos.

Glorya crede că sunt prostituată. Una scumpă, dar prostituată.

Deschid gura să mă cert cu ea, dar brațul lui Noah se încolăcește în jurul taliei mele. Mă trage înapoi, lipită de el, și se apleacă să șoptească atât de aproape de urechea mea încât buzele lui îmi ating lobul:

– Lasă-l pe el să se ocupe de asta!

Chiar și în decorul sordid, contactul intim îmi trimite un fior pe șira spinării. Mă afund instinctiv în corpul lui.

– Deci Glorya... îți amintești de acel mare schimb de focuri de aici?

Ea afișează un zâmbet răutăcios, care îi scoate în evidență toți dinții lipsă.

– Dragă, care dintre ele? Au fost câteva de-a lungul anilor.

– 3 mai 2003. Un ofițer de poliție aflat în afara serviciului a fost împușcat. A fost o chestie importantă. Proprietarul a schimbat numele motelului la scurt timp după aceea. Prea multă publicitate negativă, cred.

– Da. S-ar putea să fi auzit despre asta.

– Ce ai auzit?

Ea îi aruncă o privire plată.

– Că un polițist a fost împușcat.

– În camera 116, nu-i așa?

Ea ridică din umeri.

– Sigur, de ce nu?

– Ascultă, mă întrebam dacă am putea arunca o privire rapidă acolo.

– Dacă e liber. Ea aruncă o privire spre suportul unde sunt atârinate cheile camerelor – e clar că nu au modernizat... nimic. Este disponibilă.

– Minunat! Noi doar...

– Costă 40 de dolari pentru două ore.

– Tariful pentru *două ore*? Spun pe nerăsuflăte. Există așa ceva?

– Este o *treabă* de 40 de dolari.

Acum Glorya mă privește la fel.

Kristian se apleacă în față, încrucișându-și mâinile într-un mod rugător.

– Tatăl ei a fost polițist. De atunci nu s-a mai întors în Austin și ar însemna mult pentru ea dacă ne-ai lăsa să intrăm în cameră pentru cinci minute, ca să se împace cu gândul.

Cuvintele lui Kristian par să topească stratul cinic din inima rece ca gheața a acelei femei. Se întinde după chei și le lovește de tejghea, iar ochii ei se îndreaptă spre mine, un pic mai blânzi.

– Capătul Clădirii 1. Aveți cinci minute.

– Mulțumesc, Glorya. Hei, există vreo șansă să existe cineva din personalul de atunci care să mai lucreze încă aici? Știi tu, menajeră, întreținere, securitate...

Glorya se așează pe scaunul ei cu o bufnitură și, întinzând mâna după cartea broșată uzată, continuă să citească de la pagina marcată.

Ne ignoră.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. Mă întorc imediat cu cheia. Kristian ne face semn să îl urmăm pe ușă.

– De ce nu ți-ai arătat insigna? Nu pentru asta e? îl întreb.

– Oamenii din astfel de locuri au tendința de a spune mai puțin în preajma insignelor, nu mai mult. Ne conduce pe o alee pavată, trecând pe lângă un rând de camere. Una dintre acele uși urâte, de un verde ca supă de mazăre, se deschide și iese un bărbat, ajustându-și cravata în timp ce trage ușa. Dar nu înainte de a arunca o privire asupra femeii dinăuntru, goală și încălțată în cearșafuri, cu o țigară așezată între buze în timp ce strânge un teanc de bani.

Bărbatul își coboară capul și trece pe lângă berlina lui neagră, evitându-mi privirea. Dintre cele zece mașini din parcare, cinci sunt modele noi, strălucitoare. Nimic prea luxos – nici un Audi sau BMW –, dar mașini decente. Mașini conduse de oameni care probabil și-ar putea permite camere de hotel mai bune decât aceasta dacă nu ar fi aici pentru a plăti serviciile unei prostituate cu prețuri modeste.

– Haide, Gracie!

Noah mă ghidează cu blândețe spre capătul îndepărtat al clădirii, unde Kristian stă în fața unei uși deschise.

Mi se oprește respirația când observ numărul 116 placat cu auriu.

Pășim înăuntru, iar temperatura scade instantaneu. Cel puțin pare mai răcoroasă. Dacă n-aș fi știut că aceasta este camera în care a murit tatăl meu, aș fi avut aceeași reacție? S-ar fi stârnit acest gol ciudat, dublat de un impuls de furie?

– Cu siguranță nu e Ritz, murmură Kristian, cu mâinile în șolduri în timp ce studiază camera – un pat matrimonial și o comodă, o chicinetă cu strictul necesar și alături, presupun, o baie.

Strâmb din nas.

– Miroase a picioare aici. Și a țigări.

Nu mă miră, având în vedere scrumiera care stă chiar lângă plăcuța cu „Fumatul interzis“ de lângă pat.

Kristian se plimbă înăuntru, ghemuindu-se să se uite la podeaua de lângă fereastră, trăgându-și degetul de-a lungul covorului vișiniu subțire.

– Ce faci?

– Cusătura asta, aici. O vezi?

Mă încrunt. Covorul este întunecat și lumina este slabă, așa că este greu să observi linia imediat.

– Ce-i cu ea?

– Se pare că proprietarul a fost prea zgârcit ca să pună altă mochetă, așa că a tăiat-o unde era pătată și a lipit o bucată rămasă.

Am un gol în stomac în timp ce privesc pata cu alți ochi. Raportul spunea că Hernandez a fost găsit lângă fereastră. Covorul ar fi fost pătat de sângele lui.

– Chiar crezi că asta e de acum paisprezece ani?

– De atunci nu s-a mai raportat nici un incident în această cameră. Klein se ridică în picioare și se îndreaptă spre partea opusă a patului cu un pas hotărât. Își trece vârful piciorului de-a lungul altei cusături din covor – altă piesă nouă care să înlocuiască o secțiune de covor îmbibat de sânge. Aici l-au găsit pe Wilkes.

Wilkes. Tatăl meu. În mod ciudat, nu e bizar să aud că se face referire la numele de familie. Poate pentru că pentru mine nu e decât o amintire dureroasă.

Respir adânc și încerc să mi-l imaginez pe bărbatul pe care îl știu din poze și dintr-o amintire încețoșată zăcând acolo.

– Raportul medicului legist spune că a murit repede. Trei gloanțe în piept.

Kristian își trece mâna peste un strat de tapet cu dungi bej care a început să se desprindă de pe peretele de la capătul patului.

Rapid nu înseamnă instantaneu.

Mâna lui Noah se așază pe umărul meu, cu buricul degetului mare mângâindu-mi afectuos clavicula.

– Ești bine?

– Sunt bine. Îmi înghit nodul tot mai mare din gât și privesc din nou camera murdară, întrebându-mă cum ar fi fost să mor aici. Să mă întreb despre acele ultime clipe, când sângele i se infiltra în plămâni, când inima îi ceda. Cum e să „mori repede”? Chiar se simte repede? Sau sunt acele ultime clipe chinuitor de lungi, în timp ce derulezi toate lucrurile pe care nu vei apuca să le spui, pe care nu vei apuca să le trăiești, toate regretele?

Care au fost ultimele gânduri ale tatălui meu? Legate de mama mea? De mine? De Noah?

– Ce cauți, mai exact? îl întreabă Noah, fără să-și ascundă nerăbdarea.

– Orice lucru interesant, spune Kristian în felul acela plat, care face ca totul să pară plictisitor.

– Ai vreo teorie? insistă Noah.

– Una.

Maxilarul lui Noah se încleștează în timp ce așteaptă ca agentul FBI evaziv să dezvolte ideea.

– Cea mai simplă și mai evidentă, spune Kristian după o pauză. A existat a treia persoană în această cameră, care a apăsat pe trăgaci asupra unuia sau a ambilor – Wilkes și Hernandez.

– Grozav! Acum trebuie doar să dovedești asta fără nici o dovadă.

Noah își încrucișează brațele la piept și așteaptă în liniște o explicație.

Un zâmbet îi atinge buzele lui Kristian în timp ce-și trece din nou mâna peste acea bandă de tapet.

– Fă-mi o favoare, Grace, și du-te și stai acolo, de cealaltă parte a patului. Prefă-te că ești Hernandez!

Oricât de mult nu aș vrea să joc rolul traficantului de droguri mort, îi urmez instrucțiunile și mă duc să stau acolo unde a fost peticit covorul.

– Uită-te la perete! Ce vezi?

Mijesc ochii.

– Rațe?

– Lebede, de fapt lebede. Dar uită-te cu atenție! Ce observi?

Privesc întinderea de bej urât timp îndelungat înainte de a observa o cusătură asemănătoare cu aceea de pe partea lui Kristian.

– Această piesă pare mai nouă. Nu la fel de murdară.

Fâșia de tapet se întinde pe o lățime de aproximativ un metru, de la podea la tavan, chiar în spatele noptierei.

– Așa este. Aici e la fel. Kristian flutură o mână în față. Dacă proprietarii motelului au tăiat bucăți de mochetă însângerată în loc să o înlocuiască pe toată, pe cât pariezi că au lipit resturi de hârtie peste stropii de sânge pentru a se scuti de efortul și de banii necesari pentru a schimba tot tapetul?

– Dar... Stai! Mă încrunt în timp ce încerc să-mi amintesc notele de la locul crimei, răsfoind paginile raportului pe care l-am adus cu mine. Aici scrie că stropii de sânge erau pe *acel* perete. Arăt spre peretele din spatele lui Kristian, care desparte dormitorul de baie. Și pe fereastră.

– Ai dreptate. Așa scrie acolo. Și s-ar potrivi cu povestea că Wilkes și Hernandez s-au doborât unul pe celălalt, stând de o parte și de alta a acestui pat.

– Dar... insistă Noah.

– Hernandez a încasat un glonț în cap, murind instantaneu. Asta înseamnă că el ar fi trebuit să apese primul pe trăgaci. Nu-i așa?

Mă uit la Noah și îl văd că încuviințează din cap.

– Să presupunem că raportul este corect. Hernandez stă acolo când îl împușcă pe Wilkes de trei ori în piept. Wilkes cade la pământ, dar înainte de asta reușește să tragă un foc de armă care îl ucide pe Hernandez acolo unde stătea. Arată spre mine. Glonțul trece direct prin Hernandez. Îi intră în

frunte și îi iese prin partea din spate a craniului la un unghi de 180°, conform raportului medicului legist.

– Asta înseamnă că Abe ar fi trebuit să fie în picioare, murmură Noah.

– Așa e. Un tip este împușcat de trei ori în piept și reușește să ridice arma pentru a împușca alt tip în față? Nu este imposibil, dar cu siguranță merită să ne punem întrebări. Dar mai interesantă este filmarea veche de la știri pe care am găsit-o din acea noapte. Nu era nimic pe acea fereastră. Nu era sânge, din câte văd, și cu siguranță nici o gaură de glonț.

– Deci spui că există dovezi false în raport?

Fruntea lui Noah este încrățită de concentrare.

– Ei bine, hai să încercăm alt scenariu. Wilkes și Hernandez se află în același loc. Hernandez îl împușcă pe Wilkes de trei ori. Wilkes se lovește de *acest* perete – Kristian cade pe spate pentru a se lovi de fâșia de tapet care a fost înlocuită – și apoi, chiar înainte de a se prăbuși, îl împușcă pe Hernandez în cap.

– Dar dacă acea fâșie de tapet din spatele lui Gracie ascunde stropii de la Hernandez, atunci... Noah conștientizează implicațiile. Abe nu putea să-l fi împușcat pe Hernandez. Noah face pași mari în spate spre partea opusă a lui Klein. Își ridică mâna ca un simulacru de pistol. Cineva ar fi trebuit să fie în picioare aici ca să-l împuște pe Abe. Și apoi să-l împuște pe Hernandez de aici.

Se mută de cealaltă parte a patului, mai aproape de mine.

Trebuia să fi fost a treia persoană implicată.

– Mantis, spun automat.

– Poate, este de acord Kristian. Se pare că Luiz Hernandez a fost unul dintre informatorii DPA, așa că este plauzibil ca ei să se cunoască.

– Iar camera i-a fost închiriată lui Hernandez, nu? Ar fi putut să deschidă ușa și să-l invite pe Mantis înăuntru, șoptește Noah. Probabil Mantis l-a împușcat pe Hernandez ca să-l facă să tacă.

– Și l-a transformat în țap ispășitor, adaugă Kristian.

– Uitați-vă la voi doi, cum vă înțelegeți și cădeți de acord când vine vorba de teoria crimei! Mă uit la peticele de covor decupate și la benzile de tapet cu un interes sporit. Atunci cum putem avea încredere în *orice* scrie în raport?

Telefonul lui Kristian scoate semnalul sonor al unui mesaj. El dispare pe ușă.

– Îl apreciez pentru un singur lucru – nu a pierdut timpul cercetând această problemă, murmur eu.

– Da, e un adevărat superstar.

Vocea lui Noah are o notă de sarcasm. Studiază locul în care a murit tatăl meu o clipă lungă, cu o privire tulburată.

– La ce te gândești?

Ezită.

– Că Silas a spus că s-a uitat peste fiecare probă. Ar fi trebuit să observe asta.

Îmi mușc limba. Noah nu are nevoie să audă acuzațiile mele acum.

Liniștea persistă mult în camera de motel murdară.

– Voi fi afară.

Se întoarce și iese pe ușă.

Aștept o vreme. Suficient cât să închid ochii și să încerc să-mi amintesc ceva despre tatăl meu. Orice. Râsul acela de care Noah a pomenit zilele trecute, sunetul acela molipsitor și exploziv.

– Nu-i vom lăsa să scape, șoptesc în camera goală, înainte de a pleca în sfârșit.

Îi găsesc pe Noah și pe Kristian după colț.

– ... ar fi destul de ușor.

Noah ne conduce de-a lungul aleii. Camera 116 se află la capătul Clădirii 1 și există o pasarelă între ea și Clădirea 2, situată perpendicular. Pasarela se termină în spate, unde nu există decât tomberoane și spații libere și, dincolo de acestea, o parcare pentru navetiști pentru autostradă.

– Ar fi putut să se ferească și să vină pe aici. A sunat 911 din acea parcare. Kristian se oprește la gardul ruginit din sârmă care separă proprietățile, ascuns de ochii lumii. Apucând-o, trage de ea. O parte se desprinde de pe stâlp. Punem pariu că e rupt de cel puțin paisprezece ani?

– Au verificat măcar?

– Fără dosarele cu probe, nu vom ști niciodată.

Mâinile lui Kristian se așază pe șolduri în timp ce face un cerc lent, încruntat. De frustrare sau de gânduri, nu-mi dau seama.

– Credeți că probele au fost „incinerate accidental“? îl întreb.

El nu pierde nici un moment.

– Nici o șansă.

– Ești suspicios sau ai dovezi reale?

Noah îl fixează cu o privire egală.

Dacă este iritat de testele constante ale lui Noah, nu lasă să se vadă. Totuși, pare să-și cântărească vorbele.

– Echipa care a investigat moartea lui Abraham Wilkes a fost selectată personal de șeful George Canning. Mantis a fost unul dintre ei. Shawn Stapley a fost altul. Canning i-a retras temporar pe cei doi de la îndatoririle lor din brigada antidrog pentru a lucra la acest caz pentru el. Nouă luni mai târziu, Stapley s-a rănit în timpul serviciului și a ajuns să fie repartizat la muncă administrativă. Ghici unde? Se oprește o secundă. La camera de probe. El a fost cel care a trimis „din greșeală“ cazul la incinerator.

Toate piesele încep să se potrivească frumos.

– Și nimeni nu a pus la îndoială acest lucru? se aude vocea mea în parcarea aproape goală.

– De ce ar fi făcut-o? Un nou sistem în vigoare, o eroare oribilă...

– Pentru că nu aveau nici un motiv să se îndoiască, mormăi eu.

– O anumită persoană a început să construiască un caz împotriva tatălui tău înainte de a trece cineva pragul acelei camere de motel. Vocea lui Kristian este un pic mai moale. Altfel, de ce ar fi executat un mandat de percheziție acasă la el la mai puțin de 24 de ore după ce a fost împușcat?

– Sfinte Sisoie! șoptește Noah în șoaptă, conștientizarea citindu-i-se pe față.

Kristian îl studiază.

– Vrei să ne lămurești?

Noah oftează.

– Canning a zis că, exact înainte ca Abe să moară, Mantis i-a spus despre un pont de la un informator, că un ofițer DPA făcea trafic de droguri. Pun pariu că Mantis a început să-i aranjeze lui Abe o întâlnire cu șeful imediat ce a aflat că Abe voia să-l aresteze.

– Deci îl cunoști personal pe Canning?

În spatele acelei priviri plate voalate, pot vedea cum se învârt gândurile lui Kristian.

– Nu, nu chiar. A fost la unchiul meu la cină. Am vorbit puțin despre cazul lui Abe.

Privirea complice a lui Kristian trece peste mine, sprânceana lui arcuindu-se. Văd acuzația nerostită: „Vezi, Grace? Canning și Silas sunt ca două boabe de mazăre în păstaie“.

O ignor.

– Bine, deci Canning i-a ales pe Mantis și pe tipul ăsta, Shawn Stapley, pentru a investiga. Dar cum rămâne cu ceilalți?

– Cei doi ofițeri care lucrează la Afaceri Interne sub comanda lui Mantis? Cei care au fost recent anchetați pentru falsificarea de probe? Amuzamentul îi atinge buzele. Nu m-aș baza nici pe ei pentru onestitate.

– Nu au fost achitați? îl întreabă Noah.

– Au fost. De șef Marshall. Kristian începe să se îndepărteze.

– Hei! Unde te duci?

– Să o vizitez din nou pe minunata Glorya. Ține o carte de vizită între două degete. Vreau ca ea să mă poată suna când află ceva.

Pufnesc.

– Pentru că a fost *atât* de cooperantă.

– Vom vedea dacă își va schimba părerea când îi voi arăta insigna și îi voi înmâna mandatul pe care tocmai l-am primit ca să percheziționez această cameră.

Deci de asta a fost aici de la bun început...

– Chiar crezi că vei găsi ceva?

– Voi doi trebuie să mergeți în biroul meu, spune Klein, ignorându-mi întrebarea. Spuneți-vă numele la pază, iar agentul Proby vă va ajuta să începeți. Eu voi fi acolo imediat ce îmi instalez echipa aici.

Îi face semn agentului Tareen, care tocmai a coborât din mașină, ținând niște hârtii în aer ca și cum ar fi o confirmare. Lângă el oprește o dubă albă nemarcată.

– Măcar e eficient, bombăne Noah, scoțând mărunțiș din buzunar în timp ce se îndreaptă spre automat. Vrei ceva?

– O coca-cola, te rog!

După ce strecoară monedele în fantă și apasă pe buton de câteva ori, se încruntă la aparat, apoi îl pocnește.

– Nenorocitul ăla mi-a mâncat banii.

– Ești surprins?

Telefonul lui Noah sună, distrăgându-i atenția. Se uită la ecran și apoi, clătinând din cap, apasă un buton, trimițând apelul în căsuța vocală. A făcut asta deja de două ori astăzi. Bănuiala mea este că își evită unchiul.

– Ești în regulă?

Își strânge podul nasului între degete.

– Da, eu doar... Hai să terminăm chestia asta cu declarația!

Telefonul îi sună din nou, iar el înjură în barbă.

– Cine este?

Surprinderea i se vede pe față când se uită din nou pe ecran.

– Firma care se ocupă de piscină. Îmi dai o secundă?

În timp ce el răspunde, îmi las privirea să alunece peste cele trei clădiri. E liniște, nici un suflet nu mișună pe aici. Puțini vor să fie prinși hoinărind într-un loc ca acesta.

Dacă fiecare clădire are 16 camere – ceea ce pare a fi corect –, atunci sunt 48 de camere în total. Și chiar dacă multe dintre aceste camere nu erau închiriate în acea noapte, unele dintre ele trebuiau să fie. Câți oameni ar fi putut vedea o a treia persoană care să se furișeze din 116?

Pe câți dintre ei i-a speriat Mantis ca să nu vorbească?

Nu avem o listă de contacte pentru a-i urmări. Kristian are dreptate – nu avem prea multe.

Cu coada ochiului, văd că se trage o perdea în camera 201. E ultima cameră din Clădirea 2, colț în colț cu 116. Un bătrânel zvelt stă la fereastră, cu pielea de culoarea ciocolatei negre, părul creț și încărunțit la vârfuri. Poartă pantaloni maro și o cămașă cu nasturi zdrențuită, care atârnă deschisă pentru a dezvălui maioul alb murdar dedesubt, și stă pur și simplu acolo.

Se holbează intens la mine, fără să schițeze nici măcar un zâmbet sau o tresărire. Ar putea trece drept un manechin.

Un fior îmi trece pe șira spinării.

– Haide, să mergem! strigă Noah. Era tipul care curăță piscina. Cyclops a decis că e un câine de pază și a încercat să-l muște. A spus că se va întoarce mai târziu în după-amiaza asta, cu condiția să îl băgăm pe Cy înăuntru.

Mă uit înapoi la fereastră camerei 201.

Bărbatul a dispărut.

Capitolul 41

Noah

Îmi întind mâinile amorțite în timp ce verific ceasul de pe peretele camerei mici, în care sunt doar o masă și două scaune. Declarația mea a durat peste două ore.

– Pot să plec?

– Da, domnule. Domnișoara Richards vă așteaptă, spune agentul Proby.

– Mulțumesc, doamnă!

– Oh!

Primesc în schimb un zâmbet apăsător din partea femeii blonde de vârstă mijlocie.

Gracie mă întâmpină pe hol cu un zâmbet larg, iar mie mi se înmoaie picioarele. Este fericită și plină de speranță, iar eu o înțeleg. În sfârșit, cineva – și nu doar *cineva*, ci chiar FBI – se străduiește să reabiliteze numele lui Abe.

Îi zâmbesc și eu, chiar și cu această teamă mereu prezentă care planează asupra mea. Pentru că reversul medaliei este că s-ar putea să nu fie doar soare și trandafiri pentru familia mea. Încă nu știu cum a fost implicată mama în ce i s-a întâmplat lui Abe, deși – din fericire – ea nu făcea parte din echipa de investigație aleasă de Canning. Și Silas... Încep să mă întreb ce știe mai exact.

Zâmbetul lui Gracie pălește.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mi-e foame. Hai să plecăm naibii de aici!

Înfășurându-i un braț liber în jurul taliei, o trag spre mine. Începem să mergem pe hol.

Agentul Proby ne urmărește pentru a ne escorta afară.

– Agentul Klein vă va contacta dacă are nevoie de lămuriri, spune ea, făcând semn cu capul către gardian.

O las pe Gracie să treacă înaintea mea prin punctul de securitate. Se oprește brusc, iar eu mă ciocnesc de ea.

– Ce este...

Cuvintele mele se opresc când văd problema – Wayne Mantis stă de cealaltă parte. Adrenalina începe instantaneu să mă cuprindă.

Nu ne-a observat încă, având capul plecat, ocupat să-și verifice arma și alte lucruri cu paznicul. Un bărbat mai în vârstă, bărbos, într-un costum gri, stă lângă el, iar alți doi bărbați îl urmează îndeaproape. Unul dintre ei îmi pare vag familiar, deși nu-l pot recunoaște.

Corpul lui Gracie devine rigid.

Șoptesc, așezându-mi ușor mâna pe șoldul ei:

– Hai să plecăm de aici înainte de...

– Domnule Mantis! exclamă Klein din spatele nostru, atrăgându-i atenția lui Mantis.

Ochii aceia mici trec pe lângă noi, căutând sursa vocii, dar zboară repede înapoi pentru a se fixa pe Gracie.

– Vă mulțumim că ați venit așa de repede! rânjește Klein ca și cum ar fi complet nepăsător la tensiunea sufocantă din hol.

Dacă am învățat ceva despre Klein, acest lucru este că, oricum ar fi, nu e deloc uituc. Nenorocitul a sincronizat asta perfect. Vrea să îl neliniștească pe Mantis și, din păcate, nu-i pasă ce ne face nouă în acest proces.

În cele din urmă, Mantis își desprinde privirea feroce de Gracie.

– Orice pentru a-i ajuta pe federali cu un caz, spune el calm.

Klein face semn din cap către bărbatul în costum.

– Și tu ești...

– Avocatul meu, Sid DeHavelin, răspunde Mantis în locul lui.

– Avocat? Klein se încruntă în derâdere. Să răspunzi la întrebări despre un caz vechi? De ce crezi că ai nevoie de un avocat?

Mantis rânjește, arătând un rând de dinți perfect dreپți, deși mici și lați.

– Sid a insistat.

– În regulă. E pe banii tăi, dar e o risipă dacă mă întrebi pe mine. Domnule Stapley, presupun că el a venit aici ca să îți irosească banii, îi spune Klein bărbatului care se înălța în spatele lui Mantis.

Klein îl interoghează și pe Shawn Stapley.

Eu și Gracie facem un schimb de priviri.

Mă întreb sub ce pretexte au venit.

Klein ne aruncă un salut întâmplător cu mâna.

– Hei, mulțumesc pentru ajutor, copii. E o minune ce puteți dezgropa chiar și după atâția ani, nu-i așa? Vorbim în curând!

Ticălosul! Se joacă cu ei. Dacă nu ar fi cu riscul siguranței lui Gracie, l-aș aplauda. Vreau să-l pocnesc din nou în față. În schimb, mă mulțumesc să îl lovesc cu o privire.

El o ignoră, întinzând un braț în semn de invitație.

Mantis și Stapley trec prin detectoarele de metale, cu avocații aproape în urma lor.

Klein se încruntă la Stapley.

– Ești bine, omule?

– Da, de ce?

Vocea lui Stapley este atât de fină și de melodioasă pe lângă cea a lui Mantis. Și e plină de suspiciune.

– Pare a fi sânge.

Klein face semn din cap spre piciorul lui Stapley, unde o pată întunecată se infiltrează prin pantalonii kaki la nivelul gambei.

– Oh, asta! O șterge cu un gest disprețuitor și un chicotit. M-am bătut cu o greblă de grădină în șopron. Ea a câștigat.

Klein face o grimasă, iar eu nu-mi dau seama dacă e într-adevăr compătimitor sau face parte din joc.

Între timp, Mantis merge lent și ușor, cu mâinile băgate cu dezinvoltură în buzunare, ca și cum nu ar avea nimic de ascuns, nici o grijă pe lume. Dar înainte de a dispărea în spatele ușii, se uită peste umăr la noi.

La Gracie.

Ochii ei se îngustează în semn de provocare.

– *Sunt* la fel ca tatăl meu, ticălosule! mârâie ea, prea încet pentru ca altcineva în afară de mine să audă.

Îmi înfășor brațul în jurul brațului ei și o conduc afară înainte să înceapă să injure.

– Nu aveam nevoie de aia... sau de aia... *Cinci* lămâi? Gracie ține fructele în aer în fața ei înainte de a le îndesa în sertarul frigiderului. Nu avem cum să mâncăm toate astea, Noah.

– Ai fi surprinsă să afli cât de mult pot mânca.

Zâmbesc, mângâindu-mi burta. Sunt înfometat, apetitul revenindu-mi în forță.

Ea geme, scoțând punga cu avocado.

– Ai spus că nu mănânci așa ceva. Atunci *de ce* le-ai cumpărat?

– Pentru că am crezut că *tu* le vrei? spun încet, cu precauție.

– Urăsc avocado!

Nu știu dacă să mă amuz sau să mă enervez.

– Ei bine, dacă mi-ai fi spus ce vrei în loc să faci micul tău joc, nu ar fi trebuit să ghicesc.

Nu cred că am fost vreodată mai confuz într-un magazin alimentar decât am fost astăzi, urmărind-o pe Gracie în HEB-ul local cum mângâia fructele și legumele înainte de a le pune liniștită înapoi pe raft. Ce altceva ar fi trebuit să fac în afară de a le lua și a le pune în coș?

– Nu a fost un joc. Nu era un joc...

Vocea ei se întrerupe cu un oftat de exasperare.

– Atunci ce este?

Îi arunc lui Cyclops un os de câine în timp ce răscolesc printre pungile de pe teighea, căutând o gustare rapidă. Are dreptate. Noi doi nu putem mânca toate astea. Nu ar fi trebuit să mergem la cumpărături când îmi era foame.

– E o prostie. E doar ceva ce fac când merg la cumpărături.

Obrajii ei se înroșesc.

Mă mulțumesc cu un măr, clătindu-l în timp ce o privesc cu atenție, așteptând ca ea să explice.

– Nu ne puteam permite lucruri proaspete. Când eram mai mică, îi priveam pe oameni cum strângeau avocado și verificau roșiile și ardeii dacă aveau pete înainte de a le alege pe cele mai bune pentru a le pune în coșul lor. Așa că am început să mă prefac că fac același lucru. Apoi ne îndreptam spre raioanele de conserve, pentru a cumpăra tot ce era la reducere. Uneori, când nu se uita nimeni, bunica lovea „din greșeală” cu cotul o conservă scumpă de pe raft doar ca să se îndoiaie, pentru că poți obține o reducere la conservele îndoite.

– Deci nu ați avut *niciodată* mâncare proaspătă?

– Un răsfăț special uneori. De ziua mea și de Crăciun. Bunica lua acele portocale mici de Crăciun...

– Clementine?

– Da, acelea. Și un curcan congelat, pe care îl cocea. Doar unul mic. Dar cel mai mult mâncam ton la conservă. Sau Spam. Ai mâncat vreodată Spam?

– Nu pot spune că am mâncat. Îmi ascund frica mușcând o bucată din mărul meu.

Mama compara Spamul cu conservele de mâncare pentru câini pe care i le dădeam lui Jake.

Gracie zâmbește, dar e un zâmbet dulce-amărui.

– Da, nu sunt surprinsă. Pun pariu că magazinele alimentare din cartierul ăsta nu prea au în stoc. Oricum, așa cum am spus, e o prostie.

– Nu, nu este.

Mă întind spre antebrațul ei subțire, ceea ce sper să fie o atingere reconfortantă. Îmi las mâna să zăbovească acolo o clipă lungă, senzația pielii ei mătăsoase pe a mea tulburându-mă prea tare. Gândurile din această dimineață – trupul ei cald și moale în brațele mele, buzele ei care se deschid pentru mine – îmi inundă mintea și îmi pun inima în mișcare.

Dar starea de spirit s-a schimbat din această dimineață, în acele momente scurte și intime în care eram doar eu și ea. Klein a invadat, apoi am mers la The Lucky Nine, iar realitatea crudă a motivului pentru care Gracie se află aici a revenit. Nu am avut curajul să o sărut din nou.

Dar m-am gândit la asta de o sută de ori.

Și numai gândul că Gracie se va chinui să-și plătească facturile, că va trebui să mănânce carne la conservă sau că va trebui să trăiască alături de un nenorocit ca tipul ăla, Sims, mă face să mă alarmez.

– Hei, mă gândeam că ar trebui să te muți înapoi în Texas.

Se încruntă în timp ce se îndepărtează de mine – de atingerea mea – pentru a scoate mai multe cumpărături.

– De ce?

– Pentru că am casa asta mare doar pentru mine. De ce să nu rămâi aici? Nu trebuie să plătești chirie. Ai putea să-ți iei o slujbă și să-ți economisești banii.

– Nu ești obligat să plătești pentru ce ne-au făcut alții, Noah, spune ea încet. Se apleacă să bage carne în sertarele din frigider, oferindu-mi o priveliște pe care să o apreciez zile întregi, stând aici.

– Nu de asta fac asta, insist eu.

Ea pare să se gândească la asta.

– Este măcar o idee bună?

– De ce nu ar fi?

– Din cauza... Ea se întrerupe, cu fruntea încruntată. Lucrurile se complică.

Se complică din cauza a ceea ce se întâmplă între noi? A acestui lucru care a apărut de nicăieri, și totuși a fost aici tot timpul? Cel puțin așa văd eu lucrurile.

Sau se complică din cauza anchetei? Cu tot ce ar putea ști Silas, cu ce ar putea minți?

Un suspin moale și tremurat îi trece printre buzele pline.

– Mai întâi hai să vedem dacă poate Kristian să-l reabiliteze pe tata. Bine?

Kristian. Nu agentul Klein. Sau Klein. Îi spune agentului FBI pe numele mic.

Strâng din dinți și încuviințez din cap.

– Unde ar trebui să pun asta? zice și ridică pepenele mare.

– În cămară. Stai, lasă-mă pe mine!

Mă întind după el, dar ea mă ocolește.

– Mă descurc. Ținându-l într-un braț ca pe o minge de fotbal, se chinuie să deschidă ușa de pe partea laterală a bucătăriei și apoi dispare înăuntru. O clipă mai târziu, se aude un strigăt: Dumnezeu, Noah! E destulă mâncare aici cât să hrănească o familie timp de un an! De ce ne-am mai dus la cumpărături?

Îl mângâi scurt pe Cyclops și apoi îl las afară înainte de a mă îndrepta spre camera lungă și îngustă, trăgând de lanțul care atârnă pentru a inunda spațiul cu o lumină ternă.

– Vezi? Încă un motiv să rămâi în Austin. Am nevoie de tine ca să mă ții în frâu.

Își dă ochii peste cap.

– Nu știu unde vrei să pun chestia asta.

Îi scot pepenele din strânsoare, mâna mea trecând pe partea plată a abdomenului ei. Ea trage aer în piept brusc,

sunetul ușor feminin grăbindu-mi sângele direct în zona inghinală în timp ce așez fructul pe un raft.

– Haide... Cum o să supraviețuiesc fără să mă mai certți? spun zâmbind, ca să știe că o tachinez.

Ea își pune o mască de indiferență calmă.

– Hei, nu ți-am făcut probleme pentru că ai plătit un preț stupid pentru chestia aia. Și nu ai cum să o termini înainte să se strice.

– De fapt, e numai vina ta. Sunt alergic de moarte la toți pepenii.

Râmâne cu gura căscată.

– De ce naiba l-ai cumpăra! exclamă ea, lovindu-mă peste braț.

Ridic din umeri, apoi zâmbesc rușinat.

– Păreai interesată.

– De mărimea ridicolă, da. Ea încuviințează din cap. Ai dreptate. Ai nevoie de mine aici ca să te dojenesc. Gâtul ei se mișcă atunci când înghite greu în sec. Și am nevoie de tine pentru că ești singurul care nu mă va dezamăgi.

– Dar am făcut-o. Nu ți-am spus...

– Nu, Noah. Ochii ei verzi trec peste trăsăturile mele, zăbovind asupra gurii. De când ai apărut la ușa mea, ai fost alături de mine la fiecare pas, fie că am meritat, fie nu. Ești tot ce aș fi putut cere.

Pe fața ei se vede o grimasă, ca și cum nu ar fi un lucru bun.

Înainte, camera părea îngustă și înghesuită. Acum nu mă pot apropia suficient de mult de ea, suficient de repede. E mică pe lângă mine și mi-e teamă să n-o copleșesc, în timp ce mâinile mele se așază pe șoldurile ei, iar capul ei se înclină pe spate ca să-mi întâlnească ochii.

– Eu nu plec nicăieri. Și n-o să-l lăsăm pe nenorocitul de Mantis, sau pe oricine altcineva care e responsabil, să scape, jur!

Suspină încet, iar eu mă bucur de senzația respirației ei mângâindu-mi pielea.

– Nu poți promite asta, Noah. Dacă aflăm ceva despre mama ta...

– Atunci e vinovată și mă voi asigura că toată lumea va afla. Oricât de mult mă doare să spun asta.

În privirea ei arde un foc.

– Și dacă mama ta nu este singura persoană apropiată de tine care a făcut asta?

Nu trebuie să pronunțe numele lui Silas.

– Atunci și acea persoană va primi ceea ce merită.

Stomacul mi se strânge la gândul ăsta, dar mă întăresc împotriva acestei vulnerabilități, umplându-mi în schimb gândurile cu Abe, cu golul pe care l-am simțit stând astăzi în acea cameră de motel mizerabilă, uitându-mă în jos la locul unde și-a dat ultima suflare.

Singur.

Fără îndoială, petrecând acele momente gândindu-mă la această fată care stătea în fața mea și la modul în care ea și-ar fi amintit de el.

– Tatăl tău... a fost un om bun și cinstit și merită ca lumea să știe asta. Îi dau o buclă rătăcită de pe față. Și, chiar și în aceste circumstanțe de rahat, nu pot să-ți spun cât de mult mă bucur că te-ai întors în viața mea. Ezit. Chiar dacă vrei să fim doar prieteni. Nu există nici o presiune, Gracie. Sunt aici pentru a rămâne, indiferent ce se întâmplă.

Ochii ei se așază pe gura mea, buzele ei despărțindu-se.

– Ei bine, dacă doar prieteni este tot ce vrei, atunci...

– Nu, nu este, spun eu mult prea nerăbdător, apoi rânjesc, simțind cum mi se încing obrajii. „Vreau al naibii de tare mai mult!“

Un val rar de timiditate radiază din ea, și totuși se întinde pe vârfuri pentru a-și trece nasul răcoros de-a lungul părții laterale a gâtului meu.

– Ești sigur că vrei să ai de-a face cu cei ca mine? Unii oameni spun că sunt dificilă.

Există ceva în vocea ei, ceva expus. Ca și cum chiar ar putea să creadă că m-aș răzgândi în privința sentimentelor mele, că aș putea decide că ea este prea mult pentru mine.

Fața mea este îngropată în marea ei de bucle cu miros de flori, așa că nu are cum să îmi vadă încruntarea falsă, dar o poate auzi în vocea mea.

– Cine ar spune asta?

– Nu știu... oamenii nebuni?

– Exact. Eu nu sunt nebun. Tu ești nebună?

Repet cuvintele din prima zi, amintindu-mi cum a trebuit să o rog să aibă încredere în mine. Acum acele mâini care

mănuiau un briceag memorează senzația de pe pieptul meu.
Cum s-au schimbat lucrurile!

Râsul ei drept răspuns este adânc și gutural, trimitându-mi fiori pe șira spinării.

– Sims ar spune că sunt.

Gem la menționarea nemernicului ăluia.

– Chiar știi cum să strici buna dispoziție.

– Ți-am stricat eu buna dispoziție?

Tresar la senzația limbii ei care se trece de-a lungul pielii mele acolo unde nasul ei tocmai a atins-o. Și îmi pierd cu totul capacitatea de a gândi când dinții ei îmi ating lobul urechii, când aud sunetul respirației ei tremurânde în urechea mea, când îmi șoptește:

– Ei bine, dacă nu te simți în stare, mă duc și...

Îi fur cuvintele cu gura mea, mâna alunecându-mi în jurul cefei ei pentru a o susține în timp ce o sărut, degetele mele împletindu-se în părul ei. De data aceasta nu mai există nici o ezitare din partea nici unuia dintre noi, ritmul ezitant și dulce din această dimineață fiind înlocuit cu ceva mai fervent, mai necesar.

– Crede-mă, sunt în stare!

Mâna mea liberă coboară pe brațul ei, pe spatele ei, trăgându-i corpul la același nivel cu al meu. Ștergând orice îndoială legată de faptul că nu aș fi „în stare“.

Și totuși, Gracie mă provoacă.

– Dovedește-o! îmi toarce pe buze, nas în nas, cu ochii fixându-i pe ai mei.

Este o provocare.

O invitație.

Poate o permisiune.

Orice ar fi, o accept cu lăcomie, degetele mele testând cu o atingere rapidă talia pantalonilor ei scurți înainte de a se strecura sub tricoul ei. Respirația ei devine răgușită în timp ce îi memorez mai întâi valurile coloanei, apoi îmi mut mâna pe abdomenul ei plat și tare.

Mâinile ei și-au găsit locul pe umerii mei acum, se strâng și se încordează în timp ce degetele mele se aventurează în sus pentru a se așeza între umflătura sânilor ei, dantela sutienului mângâindu-mi palma.

Mâinile ei dispar de pe umerii mei și, o clipă mai târziu, acel material de dantelă se desface, oferindu-mi acces la

sânii ei mari.

– Din moment ce nu te grăbești...

Ea zâmbește, vârful degetelor ei revenind la corpul meu – la pieptul meu de data aceasta –, pentru a trece ușor peste mușchi.

Niciodată nu am fost nervos cu o fată, dar cu Gracie, stomacul mi se rostogolește de nervi în timp ce îi dau sutienul laoparte și îi cuprind sânul plin și greu în palmă. Degetul meu mare îi tachinează sfârcul, stârnind un găfâit ușor pe buzele mele. Sunt disperat să o văd pe Gracie goală, să îi urmăresc fiecare curbă cu degetele, cu limba.

Cu toate acestea, o teamă bruscă mă reține să fac o mișcare.

Teama că se va răzgândi dintr-un capriciu, că eu îmi doresc asta mai mult decât ea; că, în cele din urmă, nu voi fi ce își dorește ea. Mă lupt cu disperare să alung această teamă trăgându-i gura spre a mea, să o sărut ca și cum aș convinge-o că eu *sunt* ce își dorește. Tot ce își va dori vreodată. O sărut ca și cum aș vrea ca ea să tânjească după mine. O sărut ca și cum aș vrea să își amintească acest moment dacă nu vom avea altă șansă.

Se topește pe trupul meu, mâinile ei alunecând până la abdomenul meu, pielea fierbinte lipită de pielea fierbinte, degetele ei tachinându-mi linia brâului. Simt că mă întăresc și mai tare și strâng din dinți împotriva dorinței ca acele degete agile să termine repede cu catarama și fermoarul și să alunece mai jos.

Apucându-i fundul ferm, o ridic și o duc într-un colț, lipind-o de perete cu șoldurile mele. Asta îmi oferă un acces mai ușor la corpul ei și profit de el, ridicându-i tricoul suficient de sus pentru a-i lua unul dintre sfârcuri în gură, mirosul delicios al gelului de duș cu aromă de piersică de pe pielea ei făcându-mă să inspir adânc.

Gracie îmi geme încet numele, strângându-și coapsele în jurul taliei mele.

Merge prea departe, mult prea repede. Dacă o duc în dormitorul meu, știu deja că voi fi în ea în câteva minute, ca un nebun care nu se poate controla. Așa că rămân pe loc în acest spațiu strâmt, în loc să mă las în genunchi și să-mi fac treaba, până când mă așez pe podea cu spatele la perete, iar

Gracie se așază pe șoldurile mele, cu ochii tulburați de dorință.

– Gracie, cred că ar trebui să o luăm mai încet și... Rămân fără voce în timp ce ea își scoate cămașa pe cap și își dă jos sutienul descheiat, lăsându-mă să mă uit la sânii ei goi, grei și zvâcnind cu fiecare respirație rapidă. Știam că trupul ei va fi frumos, dar ea este absolut perfectă. Ești...

Nici măcar nu reușesc să scot cuvintele, admirându-i jumătatea de sus dezgolită în timp ce îmi plimb mâinile pe coapsele ei musculoase, degetul meu alunecând pe sub tivul pantalonilor scurți. Reușesc să mă opresc la linia chiloților ei și am nevoie de toată voința pentru a nu merge mai departe, pentru a nu afla dacă și ea se află în aceeași stare ca mine. Și sunt într-o stare teribilă – nu vreau să mă grăbesc cu ea, și totuși sunt pe punctul de a exploda, anticiparea fiind prea mare.

Prinzându-mi mâinile în jurul dosului genunchilor ei, îi trag corpul la același nivel cu mine.

– Încă nu facem asta, îi șoptesc pe buze, iar brațele mi se pliază în jurul corpului ei pentru a o ține aproape de mine.

– Ești sigur?

Vocea ei are o tentă sarcastică.

Șuier când Gracie își răsucește șoldurile, apăsându-se puternic pe mine.

– Îmi pare rău, ce ai spus?

Mi-a scăpat ultima parte, șoptește ea, înclinând capul în semn de îngrijorare simulată, strivindu-mă din nou. Și iar șoldurile ei se răsucesc într-un dans erotic, umflătura sânilor ei atingându-mi pieptul.

Nu mă așteptasem la *această* versiune a lui Gracie – seducătoare, jucăușă, avântată.

Pe cine păcălesc? Sunt condamnat să fiu un prost.

Capul îmi cade pe spate pe perete și închid ochii.

– Femeie rea!

Râsul încântător din adâncul pântecului lui Gracie îmi răspunde, iar ea se apleacă pentru a-mi trasa lateralul gâtului cu limba.

Geme când împinge o mână între noi, pentru a-mi netezi lungimea.

– Ce este asta?

– Uh... ce vrei să spui?

E o întrebare pe care nu mi-a mai pus-o niciodată o fată în această situație specială.

Respirația ei neregulată încetinește.

– Nu, vorbesc serios, Noah. Arată ca... sângele?

În cele din urmă, îmi dau seama că se concentrează intens asupra vârfurilor degetelor ei, frecând ceva între ele. Îi urmăresc privirea spre podeaua de lemn tare de lângă noi, spre pata de culoare purpurie închisă. Este cu siguranță sânge proaspăt.

– Te-ai tăiat?

Mâna lui Gracie începe să mă împungă în timp ce caută.

– Nu. Și asta e veche de cel puțin câteva ore.

Îmi dau seama după linia întunecată care s-a format în jurul primei picături.

– Poate că s-a tăiat Cyclops?

– A stat afară toată ziua. În plus, ușa de la cămară era închisă.

Punându-și sutienul și tricoul la loc, se dă jos din poala mea și se îndreaptă spre bucătărie, fluierând după el. Între timp, o suspiciune sumbră începe să mi se instaleze în stomac.

Mă ridic în picioare ca să mă uit mai bine la podea. Atunci am observat a doua pată de sânge. Și pe a treia.

Toate în jurul seifului mamei mele.

Îmi caut portofelul și scot combinația seifului. Cu grijă să nu ating petele de sânge rămase, formează rapid numerele. Deschid ușa.

Patru pistoale sunt încă agățate în locașurile lor și, deși nu am numărat niciodată cutiile de muniție, se pare că toate sunt contabilizate.

Totul pare normal.

Asta până când mă ghemuiesc să inspectez mai atent raftul de jos și observ punga maro pentru mâncarea la pachet. Este încrețită de vârstă și de folosire și e îndesată într-un mic spațiu dintre muniție și raft, în partea din spate.

Mi-a scăpat asta înainte?

I-a scăpat și lui Silas?

Înghițind în sec, din ce în ce mai neliniștit, mă folosesc de tivul cămășii pentru a scoate cu ușurință punga.

Înăuntru se află un pistol.

Un Colt .45.

– Dumnezeu! șoptesc, conștientizând brusc. Trebuie să fie arma lui Abe. A fost aici tot timpul?

Sau a intrat cineva aici azi și a plantat-o? Dacă au făcut-o... *Cum?* Nimeni nu are combinația asta în afară de mine.

Oricum ar fi, cineva a fost cu siguranță în casă cât timp am fost plecați.

Iau Glock-ul mamei și, verificând camera pentru a mă asigura că este încărcat, mă îndrept spre curtea din spate, conștient de faptul că alarma a fost setată când am plecat, ceea ce înseamnă că acea persoană a ocolit sistemul. Cineva cu echipamentul și cunoștințele necesare pentru a face asta.

O găsesc pe Gracie afară, vorbind cu domnul Stiles peste gard.

– ... a făcut mare gălăgie mai devreme.

– Îmi pare rău, domnule. Nu am vrut să plecăm...

– Nu puteți lăsa câinii afară ore întregi, nesupravegheați! o muștră pe Gracie vecinul meu, cu mâinile în șolduri, cu părul grizonant ciufulit și ridicat în vârful capului.

– Știu. Îmi pare rău! își cere ea scuze cu o voce împăciuitoare, care îi este atât de străină. În mod normal, este un câine liniștit.

Bag pistolul în spatele pantalonilor și apoi mă strecor ușor în spatele lui Gracie, așezându-mi mâinile pe umerii ei. Îmi lipsește senzația mâinilor ei pe ale mele.

– Lătra pentru că a intrat cineva în casa mea, îi explic.

Gracie se încordează.

– Poftim?

– Un jaf! Șocul acoperă fața îmbătrânită a domnului Stiles, gândul că se poate întâmpla așa ceva în cartierul nostru liniștit fiind îngrozitor. Dar nu aveți o alarmă?

– Avem.

Iar infractorii obișnuiți și proști nu vor trece de ea. Dar polițiștii experimentați, care în trecut s-au furișat și au amenințat femei văduve, sunt altă poveste. Totuși, pentru ca ei să aibă acces la seif...

– Ei bine, atunci nu pot da vina pe micuț pentru tot zgomotul. Ochii cenușii ai lui Stiles îl caută pe Cyclops. Se încruntă. Ce are acolo?

– Nu cred că vreau să știu, bombăn eu, urmărind privirea lui Stiles spre colțul îndepărtat al curții, unde câinele sapă cu furie în grădină. Hei! Încetează!

Se uită la mine cu o bucată de material de culoare cafenie atârnându-i din gură.

– Vino aici, Cy! strigă Gracie.

El tropăie ascultător, lăsând să cadă fâșia în fața noastră.

– Ce este asta?

Gracie o ridică în aer ca să o putem vedea cu toții mai îndeaproape.

O parte a materialului este tivită, în timp ce cealaltă parte a fost clar ruptă. Are o pată purpurie.

– Se pare că ar putea fi de la un crac de pantalon! râde domnul Stiles. La naiba, cred că a luat o bucată din hoț câinele tău! Poate chiar din gamba tipului. Pun pariu că îl doare, oriunde s-ar afla.

Cum ar fi, probabil, într-o cameră cu Klein, fiind interogată de FBI.

Gracie pare că aude ce gândesc.

Amuzamentul domnului Stiles dispare brusc.

– Trebuie să suni la poliție, Noah. Dacă există un hoț care țintește casele din acest cartier...

– Da, domnule. O să ne ocupăm imediat de asta.

Îmi cer scuze din nou pentru zgomot. O conduc pe Gracie în casă, Cyclops tropăind îndeaproape în urma mea, cu nasul lipit de podea.

– Ce crezi că a luat nenorocitul ăla? întreabă cu vocea ei dură.

E furioasă, îmi dau seama. Iar eu eram sigur că fusese îngrozită.

– Nu știu dacă a luat *ceva*. Îi arăt pistolul din punga maro. Este un Colt .45.

Pe chipul ei se vede că înțelege ce vreau să spun.

– Este al tatălui meu?

– Bănuiesc că... da.

– Vrei să spui că Stapley l-a pus acolo?

– Cineva a făcut-o.

– Dar... Ea se încruntă. Este un seif pentru arme. Oamenii nu ar trebui să le poată deschide. Cum a intrat acolo?

– Nu știu.

Chiar a intrat? Sau pur și simplu a încercat?

Oare nu am văzut punga de la bun început?

E ca și cum mi-ar putea citi gândurile.

– Poate că mama ta a avut-o în tot acest timp.

Acuzația îi dozează cuvintele în timp ce privirea ei se plimbă fără țintă pe rafturile cămării, ca și cum ar căuta un răspuns printre conserve și provizii.

Cyclops începe să latre sălbatic de la etaj.

Eu și Gracie facem un schimb de priviri.

Oare Stapley era singur în asta? Mai e cineva în casă?

Apucând Glock-ul, mă îndrept spre scări, cu inima bătându-mi în piept.

– Rămâi aici, șoptesc, urcând treptele în liniște.

Scările scârțâie în spatele meu. Nu e o surpriză, Gracie nu mă ascultă.

Ezit o clipă, întrebându-mă dacă sunt un idiot, dacă nu cumva ar trebui să ieșim din casă și să chemăm poliția.

Și apoi continui să merg.

Urletele de protest ale lui Cyclops vin dinspre camera mamei. Îl găsesc la comodă, ridicat pe picioarele din spate, cu labele din față pe sertare. Văzându-ne, se lasă în șezut, dând din coadă cu furie.

– Ce este, Cy? murmură Gracie, trecând pe lângă mine.

El lată ca răspuns, entuziasmat.

Cu o privire precaută peste umăr aruncată spre mine, ea deschide încet sertarul de sus și începe să scotocească printre lucrurile mamei mele cu o mână delicată.

– Nu știu ce vrei să văd, amice... Sunt aceleași lucruri pe care le-am văzut și ieri...

Vocea ei se întrerupe.

– Ce e? Mă apropii de ea, ca să văd pachetul cuibărit între tricourile mamei. Ce este asta?

– Cred că e cocaină.

– *Cocaină?* De ce naiba s-ar fi deranjat Stapley să pună droguri în sertarul mamei?

Gracie își ridică privirea spre mine.

– Asta nu era aici ieri. M-am uitat prin acest sertar după haine și nu era aici ieri.

Îmi scapă o înjurătură în timp ce mă uit prin cameră. Arma victimei unei crime, droguri...

– Ce naiba pun la cale?

Privirea lui Gracie o urmărește pe a mea.

– Dacă nu aș ști, aș spune că îi fac mamei tale același lucru pe care i l-au făcut tatălui meu – îi plantează lucruri

pentru a o face să pară vinovată.

Gura i se lăasă într-un zâmbet amar în timp ce arată spre Cyclops, care este ocupat să adulmece în jurul cadrului patului mamei. Nu se așteptau să se confrunte cu el.

Îmi scot telefonul din buzunar.

– Trebuie să sunăm la poliție.

– Nu! Așteaptă!

– Gracie, trebuie să raportăm asta. Trebuie să fie înregistrat. Sângele ăla e o dovadă.

– Da, dar Stapley și Mantis sunt polițiști.

– Doi corupți printre mii de alții buni. Înțeleg unde vrea să ajungă de îndată ce cuvintele îmi ies din gură. Dar Mantis conduce Afacerile Interne.

– L-ai auzit ieri. A spus: „N-o să-ți vină să crezi cu ce pot scăpa“. Se oprește și îmi aruncă o privire complice. Și dacă îl poate face pe Stapley să scape nepedepsit pentru că a făcut asta? Vrei să riști? Gracie își scoate telefonul și începe să tasteze.

Capitolul 42

Ofițerul Abraham Wilkes

28 aprilie 2003

– Doar îmi fac rondul obișnuit! strig de la fereastra mea deschisă, părând mai vesel decât mă simt.

Am lăsat-o pe Gracie acasă cu Dina, cu lacrimi mari rostogolindu-se pe obrajii ei dolofani. Ea nu înțelege de ce tati e plecat atât de mult în ultima vreme, de ce nu poate sta acasă să se joace.

Isaac aruncă ștergătorul de geamuri în găleata cu spumă din spatele lui, vărsând apa murdară pe trotuarul din jur. Se îndreaptă încet spre mine, ștergându-și mâinile cu o cârpă ce îi atârnă în buzunarul de la spate.

– Mă întrebam dacă o să te văd astăzi.

– Ceva nou de raportat?

– Nu, domnule. Ochii căprui plini de suflet ai lui Isaac alunecă peste parcare aproape goală. A fost îngrozitor de liniște aici de la agitația de zilele trecute.

Oftez dezamăgit. Cât timp va dura până când va trebui să renunț și să accept că Betsy a plecat definitiv? Că a fost o întâmplare că am dat peste ea și că nu o voi mai găsi niciodată?

Poate că Jackie are dreptate și Betsy nu vrea să fie găsită. Dar, după felul în care s-a uitat la mine, cu acei ochi verzi – gemeni cu ochii Dinei – și mari cu un amestec de teamă, panică și ușurare, nu pot să cred asta.

– Mai bine aș pleca. Trebuie să mai trec prin câteva locuri din zonă.

– Așteaptă un minut! Isaac se apropie – suficient de aproape încât să-i pot mirosi transpirația care persistă pe pielea lui – pentru a-și sprijini un cot pe capota mașinii mele. Ofițerii de poliție care au intrat în forță aici... Îi cunoști?

– Îi cunosc.

– Ești prieten cu ei?

– Nu, domnule. Nu i-aș numi prieteni. Sigur, am bătut mingea împreună; am sărbătorit la o bere după un meci. Dar prieteni? La naiba, nu, mai ales nu acum!

– Deci dacă făceau ceva ce nu trebuiau să facă... Încep să înțeleg. Ce ai văzut, Isaac?

– Întrebarea nu este ce am văzut. Întrebarea e ce ai văzut *tu*. Isaac se apleacă să mă privească în față. Și ce faci în legătură cu asta.

L-a văzut pe Mantis luând banii; asta e evident. Știe, de asemenea, că și eu l-am văzut pe Mantis luând banii.

Oftez.

– E complicat.

„Să fac ceva“ înseamnă să spun ceva – supervisorilor mei, celor de la Afaceri Interne, șefului. Am citit știrile; nu sunt un idiot. Corect sau greșit, vorbele spuse împotriva unui coleg ofițer nu rămân niciodată fără consecințe. Amenințări, represalii, suspendări. Genul de consecințe care îmi pot face viața în poliție imposibilă.

– Ei bine, am ceva care ar putea ajuta la simplificarea situației.

Isaac își bagă mâna în buzunar.

Capitolul 43

Noah

– Cine ar fi crezut că vei fi un bun vânător de droguri, șoptesc, scărpinându-l pe Cyclops între urechile lui zdrențuite înainte de a mă afunda pe canapeaua din living.

Un specialist medico-legal de la FBI trece pe lângă mine, scoțându-și mănușile în timp ce iese pe ușă.

– Știam eu. Ochii lui Gracie sclipesc. Anul trecut, Sims era pe burtă într-o noapte, căutând sub rulota lui, înjurând și amenințând că avea să îl ucidă pe nenorocit când avea să afle cine îl fura. Mă întorceam de la serviciu o săptămână mai târziu și l-am văzut pe Cyclops ieșind de sub rulota lui Sims cu o pungă cu „iarbă“ în gură. Avea atașată de ea o bucată lungă de bandă adezivă, pe care o rupsesse cu dinții. Bănuiesc că Sims lipea iarbă cu bandă adezivă pe partea de jos. Ea chicotește. L-am urmărit peste drum și l-am văzut cum a săpat o groapă și a îngropat-o.

– Să înțeleg că nu l-ai lămurit pe Sims?

– La naiba, nu! Ea zâmbește. A fost mult mai amuzant să știu că idiotul ăla a fost jefuit de un câine cu un singur ochi.

Klein coboară atunci scările și intră în living, întrerupându-ne momentul amuzant.

– Nu am mai găsit nimic până acum, dar vom continua să căutăm.

– Ați verificat în birou? Și în camera mea?

Câteva sertare stăteau puțin deschise, suficient pentru a semnala că acolo ar fi putut intra cineva.

– Da. Nimic. Își deschide caietul de notițe, cu ochii pe Gracie. De ce nu-mi faci din nou un rezumat... Ai ajuns acasă în jurul orei 14.15. Erai în cămară...

– Depozitând cumpărăturile, răspund eu, observând că obrajii lui Gracie se înroșesc. Gracie a observat o pată de sânge pe podea.

Parcurg din nou următoarele câteva momente, Gracie regăsindu-și calmul suficient de repede pentru a completa câte un cuvânt ici și colo.

– Și nu existau semne că mai era cineva înăuntru când ați venit acasă?

Mă cutremur la acest gând.

– Nu, domnule.

O bătaie puternică se aude la ușa din față.

– Așteptați pe cineva? Klein face semn cu capul spre Tareen, care zăbovea prin preajmă, să răspundă.

– De fapt, da, dar de obicei nu bate la ușă, mormăi eu, verificându-mi telefonul. Silas m-a sunat toată ziua, lăsându-mi mesaje. Nu pot să vorbesc cu el acum, nu când sunt prea ocupat să mă întreb cum a putut să jure sus și tare că Abe era vinovat, deși știa despre filmuleț și despre planurile lui Abe de a-l da de gol pe Mantis; în ciuda dovezilor pe care le-am văzut astăzi și care arată clar că a treia persoană a fost în acea cameră.

O clipă mai târziu, Tareen se întoarce cu Boyd și partenerul său în spate, Boyd având o privire îngrijorată.

– Bună, Marshall. E totul în regulă?

Ridic din umeri.

– Cineva a intrat prin efracție.

– La naiba! Asta e nasol.

Se uită la mine și la Gracie, apoi la Klein și la Bill, tipul care se ocupă de probe, care coboară tropăind pe scări cu o pungă de plastic cu cocaină în ea, și pot vedea cum năvălesc întrebările.

„De ce ar fi fost federalii aici?” De ce nu a sunat Noah la poliție?”

„În ce probleme s-a băgat Noah?”

Numai Dumnezeu știe ce vor crede vecinii, cu agenți FBI afară la doar două săptămâni după ultimul circ de la această adresă. Reporterii vor fi aici destul de curând, căutând informații.

– Putem să vă ajutăm cu ceva, domnule polițist? întrebă Klein cu vocea aceea calmă și egală, care sună al naibii de arogant.

Boyd e puțin mai înalt față în față cu Klein, comportamentul său trecând instantaneu de la prieten de lungă durată la polițist de serviciu.

– Eram în patrulare și am văzut activitatea de afară. Știu că există un protocol, dar dacă DPA poate fi de ajutor...

– Mulțumesc. O să te anunț, zice Klein și îi taie brusc calea, dispărând în bucătărie pentru a da un telefon.

– Asta are vreo legătură cu întâlnirea cu Mantis? întreabă Boyd.

– De ce ai crede asta? ripostează Gracie, acea latură dură și firește suspicioasă făcându-și apariția.

– Pentru că nu sunt un idiot și nimic din ce am văzut ieri nu mi s-a părut normal, răspunde el cu aceeași fermitate.

Oftez.

– Gracie, el este Boyd. Boyd...

Fac un gest între cei doi, făcând prezentări rapide.

– Și?

Boyd își încrucișează brațele la piept.

– S-ar putea. Este... o poveste lungă.

– Ai nevoie de ajutor, Noah?

Sprâncenele lui groase se ridică în semn de întrebare.

– Avem nevoie să spui adevărul despre ce ai văzut ieri, răspunde Gracie în locul meu, cu un ton provocator.

Boyd o studiază îndelung.

– Putem face ceva mai bun. Camera noastră de bord era pornită când ne-am apropiat de tine. Am surprins schimbul de replici pe video. Cel puțin din punctul nostru de vedere. Ne-ar fi de ajutor?

Nu cred că Gracie se aștepta la acest răspuns.

– Da. Își drege vocea. Ar ajuta. Mulțumesc.

– Ce l-ar ajuta pe Noah? strigă o voce puternică de la intrare.

Corpul meu se încordează. „Era timpul să renunțe la telefon.“

– Nu ai voie să fii aici, începe Tareen, îndreptându-se spre Silas, cu brațul întins ca și cum l-ar conduce afară, de parcă asta l-ar opri pe Silas.

– Eu *pot* și voi *fi* aici. Sunt procurorul districtual al comitatului Travis, iar acesta este nepotul meu. Merge șchiopătat în living. Și cer să știi ce se întâmplă.

Silas își aruncă telefonul pe masa din bucătărie, frecându-și podul nasului. Arată de parcă n-ar fi dormit de câteva zile. Iar fața lui este vizibil mai trasă.

– El refuză să i se ia probe pentru ADN fără un ordin judecătoresc, iar judecătorul nu va emite unul până când nu-i vom da suficiente motive să credem că a fost Stapley în această casă.

– Surpriză, surpriză... murmură Klein, cu privirea lui de oțel ațintită asupra curții din spate. Este în regulă. Sângele lui nu pleacă nicăieri.

– Spune-i că probabil ar trebui să facă o injecție antitetanos. Poate și una pentru rabie.

Gracie zâmbește, aruncându-i lui Cyclops o căpșună.

– Nu l-ai vaccinat pe câinele ăla?

Silas se uită fix la mine, de parcă ar fi vina *mea*.

Nu știu ce s-a întâmplat în culise, dar, conform tipicului Silas, în 15 minute de când a intrat aici, a obținut aprobarea superiorilor lui Klein de a implica DPA în ancheta privind spargerea și s-a introdus fără probleme în derularea ei.

Acum, Boyd și partenerul său cercetează cartierul în căutare de potențiali martori, DPA îl ține pe Stapley într-o cameră de interogatoriu, iar Silas primește informații regulate de la șeful interimar al poliției.

Bineînțeles, Stapley le oferă celor de la DPA aceeași scuză de rahat pe care mai devreme i-a dat-o lui Klein – și-a rănit piciorul cu o greblă. Înainte de întâlnirea cu FBI-ul, era acasă, curățând curtea. Soția lui poate garanta pentru el.

Klein are dreptate, totuși – Stapley nu poate face nimic pentru a ascunde sângele care îi curge prin vene. Este doar o chestiune de timp până când îl vor prinde.

Silas bate cu degetele în masă. Un tic al lui când e frustrat. E din cauza lui Klein, care e închis în sine, vorbind în dodii, nedorind să-i spună lui Silas ceea ce vrea să știe.

– Deci putem spune că locotenentul Stapley este o persoană de interes în ancheta privind crima lui Abraham Wilkes? Presupun că acesta este motivul pentru care Noah ar fi chemat FBI în loc de DPA pentru o spargere. Deși nu sunt sigur de ce nu ați fi cerut ajutorul DPA.

Eu și Gracie schimbăm o privire. Silas știe că există o anchetă oficială. Trebuie să presupun că și-a dat seama, de asemenea, că i-am spus totul lui Klein.

– Sigur. Cred că se poate spune cu siguranță, răspunde Klein pe tonul lui relaxat, care parcă spune că nimic nu prea contează, cu brațele încrucișate la piept.

O tăcere inconfortabilă se lasă pentru câteva clipe, înainte ca Silas să-și mute din nou atenția spre mine.

– Ai găsit ceva despre mătușa lui Grace în dosarele de arest, Noah?

– Nu, domnule. Nimic nici în registrele de decese și căsătorii.

– Și FBI-ul o caută. Nu-i așa?

Gracie se uită la Kristian, așteptând cu nerăbdare.

– Așa vom face. În momentul de față, nu prea avem resurse.

Oftatul dezaprobat al lui Gracie spune că nu-i place acest răspuns.

– Relaxează-te! Cu poza pe care mi-ai dat-o, nu ar trebui să dureze prea mult folosind software-ul de recunoaștere facială. Dacă e în viață, vom obține un rezultat în cele din urmă.

– Ai o poză cu ea? întrebă Silas.

– Doar una. Mama o avea printre lucrurile ei.

Silas se încruntă.

– Agent Klein, de ce nu lași DPA-ul să te ajute să o găsești pe Betsy, ca să te poți concentra asupra cazului tău? Mă voi asigura că este o prioritate pentru ei. Sau cel puțin pot verifica piste pe care le găsiți.

Klein îl privește curios.

– Îți mulțumesc pentru ofertă. O să te anunț.

Scaunul din bucătărie scârțâie când Silas se sprijină pe el.

– Hei, dacă i-o putem reda Dinei Wilkes pe sora ei, ar trebui să fie o prioritate. Măcar atât putem face.

Este primul schimb oarecum politicos între cei doi de când Silas a intrat pe ușă.

Și totul sună ciudat.

Unul dintre colectorii de probe de la FBI își bagă capul înăuntru pentru a spune că au terminat.

Boyd e chiar în spatele lor.

– Ai găsit ceva? îl întreabă Silas.

– Da, domnule. O doamnă de pe partea cealaltă a parcului a observat o camionetă de un albastru-închis parcată pe stradă în intervalul în care a avut loc spargerea.

Nu-i spun „furt“. Din câte se poate spune, nu s-a luat nimic.

– De asemenea, ea a observat un bărbat înalt, alb, care traversa pe partea cealaltă în grabă.

– Deci credeți că Stapley a parcat acolo, a venit prin parc și a folosit poarta din spate pentru a trece?

– Da, domnule, răspunde Boyd.

– Și știm ce mașină conduce Stapley?

– Un Ford F10 albastru marin, domnule.

Silas zâmbește cu o satisfacție sumbră.

– Dumnezeu să-i binecuvânteze pe idioți. S-a gândit să conducă până aici în plină zi ca să intre în casa răposatului șef?

– Bănuiesc că nu se aștepta la un câine de pază feroce care stătea la pândă, meditează Klein. Dar întrebarea importantă este de ce ar fi vrut să pună cocaină și o armă în casa lui Jackie Marshall?

O armă înregistrată ultima dată pe numele lui Abraham Wilkes, au confirmat ei.

– În afară de faptul că a încercat să-i însceneze lui Jackie Marshall moartea tatălui meu pentru a-și acoperi propriile urme? Ale lui și ale lui Mantis?

Buzele lui Gracie se lasă cu amărăciune.

Un zâmbet slab îi flutură pe față lui Klein, spunând că asta e concluzia la care a ajuns și el. Apoi dispare aproape instantaneu.

– Și suntem siguri că pistolul ăla nu era acolo înainte?

– Nu-mi amintesc să fi verificat bine acel raft, începe Silas. Ar fi *putut* fi...

– Nu, arma aia nu a fost acolo, zic eu cu hotărâre.

Silas ridică din sprâncene.

– Nici eu nu-mi amintesc să fi verificat temeinic acel loc.

– Eu am verificat. Și, în plus, nu ar avea sens ca ea să fi pus o geantă cu bani și husa de pistol în gaura aceea de sub podea, nu pistolul.

– Trebuie să fiu de acord cu tine în privința asta, murmură Klein.

Dar atunci se pune altă întrebare.

– Cum a făcut Stapley rost de combinația de la seif?

Pentru că nimeni nu l-a spart.

– Nu știu, fiule. Nici eu nu pot să-mi dau seama. Fruntea lui Silas se încrețește de îngrijorare în timp ce-l privește pe Cyclops, care stă în fața ușii și se uită fix la noi.

– Gândește-te că, dacă micuțul ăsta nu l-ar fi mușcat, nici nu ai fi știut că a intrat cineva aici, rostește Klein cu blândețe.

– Păcat că Cy nu era prin preajmă când Stapley a făcut rahatul ăsta la mine acasă acum paisprezece ani, mormăie Gracie.

– Crezi că Stapley a fost cel care a intrat în casa ta pentru a-ți amenința mama? o întrebă Silas, dar se întoarce repede spre Klein. *Asta* suspectează FBI-ul? Că Stapley a plantat probe în casa lui Abraham Wilkes pentru a-l face să pară vinovat?

Klein ridică din umeri.

– Asta e o teorie.

Silas bate cu degetele pe suprafața mesei într-un ritm de tobă grăbit, așteptându-l pe Klein să dea amănunte.

Iar Boyd urmărește în liniște tot acest schimb de replici de la intrare, întrebându-se probabil în ce încurcătură m-am băgat.

În cele din urmă, Silas renunță să mai aștepte un răspuns din partea lui Klein.

– Pun pariu că e sânge în camionul lui. Îl putem compara cu ce a colectat FBI-ul aici. Domnule ofițer, ești în tură în seara asta?

– Mai am câteva ore, spune Boyd.

– Vreau ca o mașină să patruleze pe strada asta toată noaptea, ai auzit? Toată noaptea.

Atunci sună telefonul lui Silas. Mâna lui zboară să răspundă.

În timp ce el era ocupat cu apelul, Klein începe să se miște spre ușă.

– Ce-ar fi ca voi doi să încercați să nu vă băgați în bucluc pentru un minut?

Ne vorbește amândurora, dar ochii lui sunt fixați pe Gracie, ca de obicei, și nici măcar nu se obosește să o ascundă. Tensiunea crește în interiorul meu. Al naibii tip! Trebuie să fie cu cel puțin zece ani mai mare decât ea, poate chiar cincisprezece.

– Ce ai aflat de la Mantis și Stapley astăzi? îl întreabă Gracie.

Își poate da seama că este atras de ea? Oare îi pasă?

– Exact lucrul pe care mă așteptam să-l obțin, răspunde el criptic, aruncându-i o privire lui Silas. Dacă mai apare ceva, mă suni tu prima, ai înțeles?

– Așa voi face, promite ea. Și îți mulțumesc că ai venit astăzi.

Își arată zâmbetul ăla arogant și mă doare pumnul la amintirea loviturii pe care i-am dat-o în falcă.

– Da, doamnă. *Oricând.*

– Ce? Silas exclamă în telefon, distrăgându-ne pe toți. Dar conferința de presă a fost... Chiar acum? Ne face semn cu mâna spre televizorul plat montat pe peretele din bucătărie. Noah... repede! Fox 7!

Iau telecomanda și navighez rapid, până când apare fața rotundă a șefului Canning. Stă pe treptele din fața secției de poliție cu microfoanele reporterilor pregătite să îi preia declarația.

–... ofițerul Abraham Wilkes, care a fost împușcat și ucis pe 3 mai 2003, a fost acuzat anterior că ar fi participat la activități ilegale în afara rolului său de ofițer de poliție. Cu toate acestea, astăzi au ieșit la iveală noi dovezi care ar indica faptul că Wilkes nu a fost implicat în nici un fel de activitate ilegală și că, de fapt, a fost ținta crimei premeditate. Canning vorbește încet și clar în microfon, în timp ce noi toți – inclusiv Klein – îi urmărim cuvintele. DPA și FBI lucrează împreună pentru a înțelege exact ce s-a întâmplat în acea noapte, cu mai bine de paisprezece ani în urmă. Nu pot să vorbesc despre noile dovezi sau despre posibili suspecti, dar ofițerul Abraham Wilkes a fost victima unei crime oribile... Face o pauză, fruntea încrețindu-i-se, de parcă ar suferi. Ei bine, să ne asigurăm că acest oraș și-l amintește pe Abe așa cum a fost cu adevărat – un polițist bun și onorabil. Fără alte întrebări.

Se îndepărtează de microfon.

– Este adevărat? Mă uit de la Silas la Klein și înapoi la Silas, căutând răspunsuri.

Expresia lui Klein nu trădează nimic.

Silas își freacă fruntea cu furie.

Între timp, fața lui Gracie trădează șocul.

– Tocmai a reabilitat numele tatălui meu în public?

– Nu chiar, dar...

– Asta este... Ochii ei încep să lăcrimeze. Trebuie să o sun pe mama.

Iese afară.

– Ce naiba a fost asta, Silas? De ce Canning – un șef de poliție *pensionat* – ar ține o conferință de presă despre un caz vechi de crimă, fără nici o concluzie, la începutul anchetei pe care o conduce FBI-ul?

– Se pare că vorbea cu presa despre ceremonia care urma să aibă loc, iar un reporter a început să-l întrebe despre Abraham. Cineva trebuie să fi anunțat presa. Probabil după ce FBI-ul a verificat astăzi camera de motel. Genul ăsta de lucru tinde să ridice întrebări.

Silas îi aruncă o privire acuzatoare lui Klein.

– Ar fi putut să se eschiveze.

– Da, ar fi putut, dar... s-a întâmplat sub supravegherea lui George. Ar fi vrut să fie el cel care să-și asume responsabilitatea, să îndrepte lucrurile.

– Deci este evident că știe ce am aflat noi.

– Ei bine, dacă ai fi răspuns la nenorocitul ăla de telefon azi, ai fi știut că m-am dus la Canning aseară și i-am spus tot ce mi-ai zis tu.

– Tot?

– *Tot.*

– Și?

– Ce vrei să spui cu *și*? Aruncă o mână spre televizor. Tocmai ai văzu *și*! Amândoi am vorbit la telefon cu toată lumea și cu fratele lor toată ziua. Dacă vreun ofițer DPA a fost implicat în asta, Canning va pune personal capetele lor pe o țeapă!

Mă uit la Klein, nedumerit.

– Deci cazul lui Abe este acum o investigație comună a DPA și FBI? Și a șefului *pensionat*, se pare?

– Așa se pare, nu-i așa?

Dacă este deranjat, Klein nu lasă să se vadă, schimbând o vorbă în șoaptă cu alt tehnician FBI înainte de a se concentra în curtea din spate, spre locul unde Gracie stătea pe șezlong, vorbind cu cineva – cu Dina, presupun –, mâna ei liberă fluturând entuziasmată, ea având o strălucire pe care nu am mai văzut-o până acum. El iese pe ușile franțuzești din spate.

Privirea întunecată a lui Silas îl urmărește.

– El este cel pe care l-ai pocnit?

– Da, domnule.

Un zâmbet slab de satisfacție apare pe fața lui Silas.

– Mă voi asigura că superiorii lui vorbesc cu el. Să-l ajut să înțeleagă ce înseamnă colaborarea. Zâmbetul este urmat de o încruntare de dezaprobare, în timp ce privirea lui Silas alunecă peste curte. Mama ta ar fi supărată dacă ar vedea asta.

Oftez. Silas n-are decât să-mi facă reproșuri legate de grădină într-un moment ca acesta.

– Cyclops a făcut niște reamenajări. Nu-ți face griji, o să repar totul. E bine că nu a văzut movila de pământ de pe fundul bazinului.

– Da. E un animal de companie interesant.

Chicotesc.

– De fapt, începe să-mi placă.

– Cu siguranță și-a meritat locul astăzi. Silas încuviințează din cap. În toți cei 25 de ani ai tăi, Noah, nu mi-ai arătat niciodată decât cel mai mare respect. Până astăzi.

Îmi feresc privirea.

– Te-am sunat de cinci ori și nu ai putut răspunde? N-ai putut să mă suni înapoi?

– Îmi pare rău!

– De ce? Pentru că erai prea ocupat să implici FBI-ul după ce ți-am spus *clar* să aștepți?

– Nu am avut de ales. Îi spun lui Silas cum ne-a urmărit Klein și apoi ne-a întins o capcană. De parcă aș fi avut vreun drept să-i cer lui Gracie să aștepte.

– Nu, cred că nu. El încuviințează din cap. Nu-mi place modul în care operează tipii ăștia. Azi n-am reușit să obțin prea multe de la nimeni. Pot să înțeleg totuși de ce ar fi reduși la tăcere, mai ales având în vedere poziția lui Dwayne Mantis și faptul că nu prea au nimic concret. Își trece mâinile peste față. Dar nu te pot ajuta dacă ai secrete față de mine.

– Și cum rămâne cu secretele pe care le ascunzi de mine? Mă străduiesc să-mi îndrept spatele în timp ce-l înfrunt pe unchiul meu. Știi despre acel film, nu-i așa? Și despre faptul că Abe s-a dus după Mantis pentru că a furat banii.

Își mușcă interiorul obrazului, degetul lui urmărind fibra lemnului de pe suprafața mesei. Și cu fiecare secundă în care aștept răspunsul lui, neliniștea mea crește.

– Da. Și când ai venit la mine ieri, ca să-mi spui toate astea... Am crezut că o să mi se facă rău chiar acolo, în biroul meu. Pentru că am știut asta și am dat-o uitării ca pe o minciună acum paisprezece ani. Dacă aș fi crezut-o, aș fi adus-o la cunoștință ca parte a anchetei privind moartea lui.

– Cum adică *dacă* ai fi crezut? Atunci ce naiba ai crezut?

Nu mă pot abține să nu vorbesc pe un ton acuzator.

– Același lucru afurisit ca Harvey Maxwell! Că totul făcea parte din această minciună elaborată pe care o trăia Abe, altă păcăleală înghițită de toți.

– De ce naiba ar fi făcut asta?

– Din același motiv pentru care și-a mințit soția săptămâni întregi în privința locului în care se afla!

– O căuta pe sora ei!

Silas își aruncă mâinile în aer într-un act de capitulare.

– Eu nu știam asta! *Nimeni* nu știa nimic despre această fată, Betsy! Nici măcar Dina nu a știut! De ce să o mintă? Dacă i-ar fi spus adevărul, atunci ar fi avut un alibi.

Îl țintesc cu o privire.

– *Mama* știa despre Betsy.

– Ei bine, mie nu mi-a spus. În vocea lui se simte amărăciunea. Și m-am uitat prin dovezile pe care le-au găsit în computerul lui și în casa lui. Nu era nimic acolo. Așa că m-am gândit că acolo nu a existat niciodată nimic de la bun început. Dacă Dina ar fi venit la mine să-mi spună despre acest bărbat care o amenințase...

Își lasă fraza neterminată.

– De aceea s-a învinovățit mama pentru moartea lui Abe? Are vreo legătură cu sora Dinei? Are Betsy ceva de-a face cu ruptura dintre Abe și ea?

Se vede cum înghite apăsător în timp ce se uită la scaunul pe care stătea mama în acea noapte. Mă pregătisem să avertizez pe oricine ar fi făcut-o astăzi – nu *acel* scaun; nu stați pe *acel* scaun –, dar nimeni nici măcar nu s-a apropiat.

– Aș vrea să știu, Noah, dar nu mi-a spus niciodată. Se pare că sunt multe lucruri pe care nu mi le-a spus. Mama ta... a fost diferită după ce Abe a murit.

– Atunci a început să bea.

– Nu era vorba doar de băutura. S-a închis în ea. Față de toată lumea, inclusiv față de mine. Nu după mult timp, a fost promovată ca adjunctă și a devenit atât de concentrată asupra carierei ei, încât nimic altceva nu părea să conteze. Nu mai era aceeași. Mi-am dat seama că avea legătură cu Abe – că nu era bărbatul pe care ea îl credea. El oftează. Tot ce știu este că, având în față dovezile copleșitoare, am fost cu toții lăsați să credem răspunsul evident.

„Da. Dovezile.“

– Am fost la motel astăzi, Silas. Trebuie să fi fost o a treia persoană în acea cameră.

– Poate că a fost. Dar nu este atât de concludent pe cât te-ai făcut el să crezi. Silas aruncă o mână dezinvoltă în spate, unde Klein se plimbă în jurul lui Gracie, cu o țigară aprinsă în mână. Tipul ăla încă era un puști care fura berea tatălui său și își pipăia prietena în spatele unei mașini în timp ce eu stăteam în camera aceea de motel, înconjurat de cadavre, sânge, droguri și un milion de întrebări dificile. Dacă în acea investigație erau oameni care lucrau pentru a șterge amprente, pentru a-l face pe Abe să pară vinovat... Ei bine, asta înseamnă că totul a fost îndoielnic, nu-i așa?

– Totuși, nu poți exclude teoria lui.

– Teoria lui este coloana vertebrală a acestei investigații care acum, între noi fie vorba, nu are nici o dovadă concretă.

– Mulțumită lui Stapley.

Silas încuviințează din cap cu neîncredere.

– Dacă Abe a fost ucis de cei doi, vor fi pedepsiți după litera legii. Pare hotărât, totuși expresia lui arată doar îngrijorare. Dar s-ar putea să trebuiască să ne mulțumim doar cu a curăța numele lui Abe cu o îndoială rezonabilă și să ne continuăm viețile.

– Știu asta.

– Asigură-te că fata de acolo știe asta. Nu vrei ca ea să calce pe urmele mamei sale.

– E cea mai puternică persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Gracie nu ar deveni niciodată așa.

– Să sperăm că nu.

– Dina spune că este exact ca Abe. Doar că, știi tu... e fată.

O fată care m-a prins în mrejele ei.

– Da, am observat.

Simt privirea vicleană a lui Silas asupra mea.

Își dă seama că mă îndrăgostesc de fiica lui Abe?

Îmi dreg vocea.

– S-ar putea să am nevoie de un împrumut pentru reabilitarea Dinei. Doar până când asigurarea mamei...

– Judy va suna să rezolve asta. Poate trimite o sumă la centrul de reabilitare mâine la prima oră.

Oftez ușurat.

– Mulțumesc, Silas.

– Nu mai spune asta. Sunt *mereu* aici pentru tine. Să nu te îndoiești niciodată de asta!

E adevărat. Întotdeauna a fost. Iar eu am fost un nemernic azi.

– Îmi pare rău. Ieri ar fi trebuit să ridic telefonul și să-ți spun despre Klein. Toată chestia asta mă înnebunește.

– Ți-am spus că așa va fi, fiule. Ne-a făcut asta tuturor. Ochii lui rătăcesc afară, spre locul unde stă Gracie, cu fața brusc sumbră, ca și cum ar fi împovărat de o mie de griji nespuse. Dacă mai contează, ea nu a meritat asta. Nici unul dintre ei nu merita.

– Măcar acum poate că vom obține dreptate pentru Abe.

Se ridică în picioare și mă bate pe umăr.

– Da, domnule. Dreptate.

Capitolul 44

Grace

Muzica din lift în sfârșit se oprește.

– Grace?

Mă opresc o clipă, absorbind sunetul vocii mamei mele, clar și puternic, chiar și după numai câteva zile de abțință. Ce efect vor avea *câteva* luni fără ca drogurile să-i curgă prin vene? Oare chiar o voi recupera pe mama? Oare îndrăznesc să sper?

– Alo? Grace?

– Mamă.

Lacrimi neașteptate încep să-mi curgă pe obraji. Mă simt de parcă aș fi amețită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată.

– Nimic. Totul este minunat. Nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat.

Îi povestesc despre conferința de presă a lui Canning. Până când termin, ea deja plânge în telefon.

– Doar nu vorbești serios! E o glumă?

– Ba da! Adică nu, nu e o glumă.

Îi explic rapid ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile.

– FBI? I-a sunat Silas?

– Nu, de fapt trebuie să-i mulțumim lui Jackie Marshall pentru asta. Ei deja investigau când am ajuns noi aici.

Se deschide ușa de la bucătărie și iese Kristian, îndreptându-se spre mine cu acea dezinvoltură tipică lui.

– Bărbatul care a venit în camera ta de spital era un agent FBI. Numele lui e Kristian Klein.

Îl privesc pe Kristian cum scoate un pachet de țigări din buzunarul de la spate. Habar n-aveam că fumează. Mă întreb dacă are voie să-și aprindă o țigară în curtea din spate a locului unei crime. Ceva îmi spune că ar fi făcut-o cu sau fără permisiune.

– Klein... repetă mama, iar eu îmi imaginez cum își încrețește fruntea. Îmi *sună* cunoscut.

Mă îndoiesc, dar o las să se agațe de asta.

– Nu trebuie să-ți fie teamă, mamă. Nimeni nu vine în Tucson să te ia.

– Dar tu? Ești acolo, în Austin, chiar în mijlocul lucrurilor.

– Voi fi bine. Am omis partea în care Mantis ne-a tras pe dreapta. Detalii pe care nu trebuie să le știe. În plus, îl am pe Noah aici să mă protejeze. Și pe Cyclops.

Klein se plimbă fără țintă prin curte, trăgând din țigară. Ascultându-mi fiecare cuvânt. Dintr-un impuls, arunc mingea de tenis, urmărind ca ea să zboare la vreo 30 de centimetri în fața lui, suficient de aproape ca să-l sperii. Ca răspuns nu primesc decât o sprânceană ridicată.

Mama chicotește. Este o melodie lentă, nostalgică.

– Știam că acel câine va mușca pe cineva în cele din urmă. Mă bucur că a făcut-o să conteze.

– Deci... Cum e la Desert Oaks?

– E bine, recunoaște ea cu părere de rău. Sunt foarte stricți totuși.

– Ești surprinsă?

– Nu, cred că nu. Dar are FBI-ul nevoie de mine acolo? Aș putea să vin. Aș putea...

– Nu, trebuie să rămâi la dezintoxicare. Încă ești în dezintoxicare, mamă. Nu vei fi credibilă ca dependentă de heroină, iar tu trebuie să fii credibilă. Pentru tata.

– Da, bineînțeles. Eu doar... vreau să ajut.

– Sunt sigură că vor dori să iasă să vorbească cu tine la un moment dat.

– O să le spun tot ce-mi amintesc.

„Tot ce ar fi trebuit să le spui acum paisprezece ani“, îmi ciripește vocea amară din capul meu. O alung. Ce-a fost a fost.

– Oh! Mi-am amintit ceva! Asta voiam să vă spun. Despre tipul ăla care a intrat în casă. Adică nu e chiar nimic, dar m-am gândit că ar trebui să știi. Probabil că nu te va ajuta...

– Ce este?

– Bărbatul purta parfumul ăla îngrozitor pe care îl purtau unii dintre clienții de la Aunt Chilada's. Se numește Brut,

cred. Și purta atât de mult, de parcă și-ar fi vărsat o sticlă pe haine.

Mă cuprinde familiaritatea.

– Nu știu dacă te ajută, dar...

– Ajută. Sună-mă dacă îți amintești altceva.

Privirea curioasă a lui Kristian se îndreaptă spre mine.

– Vreo veste despre Betsy?

Pare plină de speranță.

– Nu încă, dar o caută. O vom găsi în curând.

Par mai plină de speranță decât mă simt. Dar de asta are nevoie mama mea – de speranță.

– Apropo, ce mai face Noah?

– E bine.

„Cred.“ Îl văd prin geam, cu coatele sprijinite pe genunchi, vorbind cu unchiul său. Expresia lui e serioasă.

– Ascultă, mamă, agentul FBI este aici și vrea să vorbească cu mine. Trebuie să plec.

– Bine. Se lasă tăcerea. Te iubesc, Grace!

Vocea mi se blochează în gât. A trecut atât de mult timp de când nu a mai spus aceste cuvinte cu voce tare. Ani întregi. Atât de mult timp, încât eram sigură că le-a uitat sensul.

Încă nu știu cum să le accept.

– O să sun când o să știu mai multe. Închei convorbirea și mă uit la Kristian, care se preface că studiază poarta care duce în spatele proprietății, în parcul împădurit aflat chiar în spatele nostru. Cel pe care credem că Stapley l-a folosit pentru a evada rapid. Aveai nevoie de ceva? Sau doar îți place să asculți convorbirile personale?

Mă mustru în sinea mea pentru că am fost răutăcioasă cu el. Kristian este unul dintre băieții buni, chiar dacă poate fi un adevărat măgar.

Dacă tonul meu îl deranjează, nu lasă să se vadă, aplecându-se să-și stingă țigara pe o piatră.

– De fapt, îmi place să ascult convorbirile personale. Înveți multe.

– Și ce ai aflat acum?

– Nimic din ce nu știam deja.

Îmi dau ochii peste cap în timp ce el se așază la capătul șezlongului meu fără să mă întrebe.

– Cum se simte?

Vocea lui este brusc caldă și empatică.

– De o mie de ori mai bine decât când ai văzut-o ultima dată.

– Da, nu era... nu era bine. Maxilarul lui pătrat se încordează, în timp ce gândurile îi zboară undeva. La mama mea, poate, o grămadă de oase fragile, întinsă în acel pat de spital, abia lucidă. Probabil în delir. Deci ce și-a amintit despre acea noapte?

Îi spun despre apa de colonie.

– Nu cred că Stapley a fost cel care a intrat în casă și a amenințat-o. Pun pariu că a fost Mantis.

– Poate. M-a luat durerea de cap când am ieșit azi din sala de interogatoriu. E atât de nepăsător, atât de rupt de tot. El face semn din cap spre bucătărie. Nu a fost ceva, acolo în spate?

– Asta e o întrebare cu subînțeles, fără doar și poate.

Își strânge buzele, ca și cum s-ar gândi la ce a spus.

– Stapley și Mantis încearcă să-i însceneze totul lui Jackie ca să arunce asupra ei vina pentru moartea tatălui tău.

– Nu am ajuns deja la această concluzie?

– I-au dat un nume astăzi. La interviu. Povești asemănătoare despre Jackie și Abe care s-au certat foarte tare. Se pare că Abe avea ceva cu ea. Nu știau ce, dar au avut impresia că era ceva important. Ceva care îi putea aduce multe probleme.

– Mama a spus același lucru. În orice caz, era vorba de o ceartă importantă. Deci ce vrei să spui? Că Jackie a avut un motiv să-l ucidă pe tatăl meu?

– Așa au făcut să pară.

Ochii lui Klein se plimbă peste piscină, oprindu-se la ghiveciul așezat pe fundul ei. Băiatul de la piscină nu s-a mai întors să o curețe în după-amiaza asta, cu tot cu FBI-ul care răscolea prin toată casa.

– Atunci de ce nu a apărut asta în ancheta lor, având în vedere că au fost anchetatori speciali pentru moartea lui?

– Asta mă întreb și eu. Kristian zâmbește cu înțeles. Au mai spus că Jackie a fost acolo, la Lucky Nine, în noaptea în care a murit tatăl tău.

– Și ce dacă a fost? Știm că *ei* sunt vinovați. Jackie nu l-a ucis pe tatăl meu.

Nu-mi vine să cred că îi iau apărarea acelei femei.

– Cred că amândoi sunt vinovați, aprobă Kristian. Dar asta nu înseamnă că nu este și Jackie.

Mai arunc o privire spre Noah, la fața lui trasă și serioasă, în timp ce unchiul lui pălăvrăgește, probabil dându-i de furcă. Sper că îi dă o explicație întemeiată pentru tăcerea lui în legătură cu filmul în toți acești ani. Silas a fost de ajutor de când a intrat pe ușa din față astăzi, chiar dacă acest ajutor a fost neinvitat și nedorit de cei precum Kristian.

Totuși, nu știu ce simt pentru Silas. Mă neliniștește. Probabil pentru că, din momentul în care l-am întâlnit la biroul procurorului, am știut că nu era fericit că mă aflu în Texas. De obicei, asta face ca prima impresie să fie proastă.

Poate că, odată ce acest caz va fi rezolvat, voi avea ocazia să-i văd altă latură, cea pe care Noah o cunoaște, în care are încredere și pe care o iubește.

– Dacă nu am fi găsit acele picături de sânge, ar fi scăpat Stapley de asta?

– Probabil că da. Și nu ar fi arătat bine pentru Jackie, având arma lui Wilkes încuiată în seiful ei. Nu te deranjează, nu-i așa?

Kristian mai scoate o țigară din buzunar și o aprinde înainte de a primi răspunsul meu. Poate să fumeze o pipă de cocaină din partea mea, atât timp cât obțin de la el informații despre cazul tatălui meu.

– Ați găsit ceva în camera de motel? întreb, schimbând subiectul.

– Sânge uscat în spatele benzilor de tapet, așa cum mă așteptam. Va trebui să îl testăm. Să vedem dacă putem obține o identificare. Mulțumesc pentru asta, apropo.

Îmi face semn cu capul spre brațul meu, de unde un specialist mi-a luat sânge mai devreme, la biroul FBI. O mostră familială cu care să compare markerii ADN. Cel mai bun lucru este faptul că am sângele tatălui meu, au spus ei. Vreau să ajut, dar mă simt ciudat să știu că agenții federali au acum ADN-ul meu în evidență.

– Și dacă se potrivește?

Pentru prima dată, pe fața lui Kristian apar semne de îngrijorare, de îndoială.

– Mai avem mult până când vom avea *ceva* care să lege o persoană de moartea tatălui tău, Grace. Dacă vom avea vreodată.

– Știu asta, recunosc cu părere de rău. Totuși, nu voi accepta niciodată.

Starea lui de spirit se schimbă din nou și revine la indiferența tipică.

– Cine știe, totuși? Faptul că Mantis v-a tras pe voi doi pe dreapta ieri a fost altceva. Dar ceea ce a făcut Stapley astăzi a fost stupid și nesăbuit, iar asta îmi spune că este îngrijorat. Își studiază un moment lung capătul aprins al țigării, chihlimbarul strălucind ca un licurici în amurg. Îmi place când oamenii vinovați sunt îngrijorați. Fac o mulțime de greșeli teribil de stupide, și așa îi prind.

Îmi strâng brațele la piept din cauza serii răcoroase.

– Cel puțin acum toată lumea crede că tatăl meu era nevinovat.

– Așa e... A fost un spectacol pe cinste dat de Canning.

– Pentru mine a fost un lucru bun. Și pentru tatăl meu.

– Probabil că va fi un lucru bun și pentru Canning, ticălosul ăla arogant.

„Râde ciob de oală spartă.“

– Tot mai crezi că el e în spatele acestei afaceri? Poate că judecata mea este întunecată de cuvintele lui de la televizor auzite nu cu mult timp în urmă, de felul în care Canning pare atât de interesat să reabiliteze numele tatălui meu, pentru că eu nu văd asta.

– Dacă aș fi în locul lui și aș fi implicat în asta? Aș căuta o modalitate de a reabilita numele tatălui tău pentru a scăpa de tine, asigurându-mă în același timp că altcineva, în afară de băieții mei de încredere, va lua vina asupra lui. Cineva care nu se mai poate apăra singur.

– Jackie Marshall.

– Jackie Marshall. Trage un fum lung din țigară, iar un firicel de fum îi iese dintre buze. Spectacolul acela de la știri de acolo? Nu a fost pentru tatăl tău. A fost pentru Canning. S-a gândit că va ieși în față și va intra în atenția publicului ca fiind omul care a descoperit scandalul. Asta vrea ca publicul să-și amintească. Șeful șefului meu a primit telefoane de la toată lumea până la guvernatorul Texasului încă de dimineață, cerând ca poliția să fie implicată în anchetă. Cine crezi că a fost în spatele acestei acțiuni?

– Canning?

– Canning.

– Nu ar fi mai bine pentru el să stea departe de asta?

– Dacă există cineva care știe cum să lovească un cuib de viespi și să nu fie înțepat, cred că el este acela.

Kristian îi zugrăvește o imagine pe cinste lui George Canning. Mă întreb cât de exactă este sau dacă acest agent este doar cel mai suspicios om pe care l-am întâlnit vreodată. Canning pe care l-am văzut la televizor – cu fața rumenă, ca un bunic; un om căruia i-ar sta de minune în costum de Moș Crăciun mai bine decât altora – nu arată ca un maestru manipulator. Poate că aceasta e optica lui. Cum este *cu adevărat* acest George Canning?

Mi-ar plăcea să aflu.

Mă lovește alt gând; o îngrijorare.

– Nu e o idee proastă să implicăm DPA, având în vedere cine este Mantis? M-aș gândi că șeful de la Afaceri Interne are legătură cu asta.

Klein zâmbește.

– Depinde pe cine întrebi.

Oftez.

– Dumnezeuule, ești exasperant! De ce te mai obosești să-mi spui ceva?

– Imaginează-ți ce *nu* îți spun. Kristian își stinge țigara pe piatra de pe terasă. Câți ani ai?

– Mult prea tânără pentru tine, îi arunc înapoi fără să pierd timpul.

Nu sunt uitucă – am prins privirile pe care mi le-a aruncat. Am prins și privirile pe care le-a câștigat din partea lui Noah din cauza lor. Noah este gelos pe agentul FBI. Asta n-ar trebui să mă facă să amețesc.

Nu ar trebui, dar mă face.

Kristian chicotește.

– Te-ai gândit vreodată la o carieră în poliție?

– Ce? Nu!

Asta a fost ceva neașteptat.

Se ridică în picioare, întinzându-și brațele deasupra capului.

– Ești isteată. Te pricepi la astfel de lucruri. Cine știe? S-ar putea să vrei să mergi pe urmele tatălui tău.

– Ca să pot fi și eu ucisă și să mi se însceneze totul? Nu, mulțumesc, bombăn eu sec.

Privirea lui alunecă din nou peste linia gardului.

– Austin este casa mea. Am crescut aici, înainte de a pleca la facultate. Într-o „parte bună“ din Austin. Așa o numește mama mea. Un loc în care poți împrumuta o cană de zahăr de la vecinul tău când nu mai ai. Unde copiii tăi pot alerga pe trotuar. Nu se intră în case la întâmplare, dar tot îți încui ușile. Într-o seară eram în bucătărie, pregătind ceva de mâncare. Era târziu. Și l-am văzut pe domnul Monroe – același vecin care ne invitase la un grătar cu o săptămână înainte – bătându-și soția cu bestialitate în curtea din spate. Ca un om posedat, ca și cum ar fi vrut să o omoare. Așa că am sunat la poliție, apoi am sărit gardul și m-am aruncat asupra lui, încercând să-l opresc înainte de a-i face ceva ce medicii nu puteau repara. Dar domnul Monroe avea aproape 1,80 metri, iar eu eram un puști de 16 ani sfrijit... Am fost lovit. S-ar fi putut sfârși mai rău dacă polițiștii nu ar fi apărut atât de repede. Ochii de oțel ai lui Kristian se îndreaptă spre mine. Unul dintre ofițeri era tatăl tău.

Mi se strânge stomacul.

– Minți!

– Nu l-am uitat niciodată, nici pe el, nici acea noapte. A fost... o nebunie. Am primit un mic premiu al comunității pentru asta câteva luni mai târziu, iar tatăl tău a fost acolo în ziua lui liberă, în față. A venit la mine după aceea și mi-a spus că, dacă tot am de gând să fac treaba poliției, ar trebui să mă gândesc să pun niște mușchi pe mine și să devin un polițist adevărat. Și apoi mi-a spus să am încredere în instinctul meu, indiferent ce ar spune oricine altcineva, că a ajuta pe cineva la nevoie nu este *niciodată* o greșală. Un zâmbet trist îi cuprinde fața lui Kristian. Un an mai târziu, moartea lui a ajuns la știri. Tăcerea se prelungește pentru o clipă lungă. Toată povestea asta? Niciodată nu mi-a picat bine.

Îmi doresc cu disperare să cred povestea lui.

– De ce îmi spui asta abia acum?

El pur și simplu ridică din umeri și începe să se îndrepte spre poarta care duce spre curtea din față.

– Hei! Cum de te-ai alăturat FBI-ului în locul DPA-ului?

– Insigna e mai strălucitoare. Asigură-te că este în alertă câinele tău de pază. Și că Noah e *foarte* aproape.

Îmi face cu ochiul.

Clatin din cap în timp ce îl privesc pe agentul viclean cum se îndepărtează.

Mă întreb ce altceva nu mi-a spus.

– Ce citești?

Îmi ridic privirea de pe iPad și îl văd pe Noah stând în picioare în ușa camerei mele, cu mâinile sprijinite pe rama ușii deasupra capului, bicepșii săi sculptați și trunchiul lung și slab fiind cu atât mai vizibile.

– Kristian la vârsta de 16 ani.

Nu mințea, până la urmă. Există un articol dintr-un ziar din Austin din 2002, care arată versiunea lui adolescentă, deșirat, dar chipeș, acceptând o medalie de la primar pentru că a salvat viața unei anume doamne Sara Monroe.

– L-a cunoscut pe tatăl meu.

Fața lui Noah trădează surprinderea. Și o urmă de gelozie.

Un fior egoist îmi curge prin vene înainte să reușesc să-l înăbuș.

– Vezi? Aici se vorbește de tatăl meu.

Îi arăt lui Noah articolul și îl privesc în liniște cum citește, cu buza de jos trasă între dinți. Buza mea de jos era exact în același loc cu doar câteva ore în urmă.

Căldura mă inundă. Dacă n-aș fi atins podeaua, dacă n-aș fi simțit ceva umed pe vârful degetului... Mă cutremur la gândul că am sângele lui Stapley pe mine. Este o modalitate eficientă de a tempera aceste gânduri nepotrivite despre tipul care stă la un metru și jumătate de mine în acest moment. Unele intense, care devin imposibil de ignorat, chiar și cu amenințarea polițiștilor corupți care planează asupra noastră.

Sunt nebună că mă implic atât de mult în relația cu Noah tocmai acum? Mă pregătesc pentru o suferință garantată? Suntem în mijlocul unei anchete privind uciderea tatălui meu și sunt șanse mari ca mama lui să fi jucat un rol în asta.

Noah a avut dreptate mai devreme. Trebuie să luăm lucrurile încet.

Îmi dreg vocea.

– Deci ce a spus Boyd?

Noah așează iPad-ul pe noptieră.

– Vor avea o mașină care va patrula pe stradă toată noaptea. Va fi acolo în afara programului de lucru, dacă va fi nevoie. Stapley e încă reținut, iar Mantis nu e atât de prost încât să vină aici. Ce rost ar avea?

– Asta nu mă liniștește prea mult.

– Da, nici pe mine. Noah se întoarce să testeze clanța ușii, întorcându-se cu spatele. Pistolul este din nou ascuns în blugi. Deși nu am prea multă experiență în preajma armelor, Noah pare încrezător în mânuirea ei. Încuietoearea asta e stricată.

– Da, am observat.

– Va trebui să rămâi în camera mea în seara asta. Cu mine. M-aș simți mai bine dacă te-aș avea acolo.

Oh, Dumnezeule! Și iată că inima îmi bate din nou în piept când mă gândesc unde ar putea duce această noapte. Unde aș vrea să ducă, dacă e să fiu sinceră.

Cam atât despre a lua lucrurile încet.

– Pentru ce a fost asta?

Ating trofeul de aur cel mai apropiat de mine.

– Regionalele. Aveam 10 ani.

– Și acesta?

Mă uit la placa de lângă el.

– Nu-mi amintesc. Cel mai bun jucător, cred.

Îmi las privirea să alunece peste panoplia de medalii și trofee care se aliniază pe raftul metalic de pe perete. Un strat subțire de praf îmbracă totul. Cineva le-a păstrat curate de-a lungul anilor. Dar nu și în ultimele luni.

Ridic cu grijă una din 1999 și o studiez.

– Aceasta este cea pe care o țineai în mână în poză?

Îl simt pe Noah venind în spatele meu.

– Da. A fost primul meu trofeu dintotdeauna.

– Părea mult mai mare pe atunci.

– E de aceeași mărime. Se întinde pentru a cuprinde mica statueta de aur în mâna lui mare și puternică, degetele lui împletindu-se cu ale mele. Doar că am devenit mult mai mare.

Și îi pot simți mărimea, înălțându-se peste mine din spate, corpul lui radiind căldură.

Respirația mea devine neregulată.

Îmi dreg vocea.

– Unde e Cyclops?

Noah așază trofeul înapoi pe raft și apoi se îndreaptă spre ușă. Chicotește.

– Se pare că e pregătit pentru serviciul de pază. Stă întins în fața scărilor. Probabil e cel mai bun loc pentru el. O să ne avertizeze dacă trece cineva din nou de alarmă.

Închizând ușa, el întoarce zăvorul.

De ce sunt dintr-odată atât de agitată? De ce aerul din cameră este dintr-odată atât de dens?

– Este încărcat?

Dau din cap spre pistolul așezat pe noptieră, încercând să-mi distrag atenția, chiar dacă arunc priviri spre Noah – spre corpul lui îmbrăcat doar într-un tricou și pantaloni scurți; spre pasul lui lin în timp ce se îndreaptă spre pistol; spre mușchii brațelor lui cum se încordează când îl ridică pentru a-l verifica.

– Da, doamnă. Îl voi lăsa aici peste noapte, la îndemână. Îl lasă jos. Știi, după ce termină cu Coltul tatălui tău, poate că ar fi dispuși să ți-l dea înapoi.

Mie?

– Nu am tras niciodată cu o armă. Sinceră să fiu, ideea de a le avea m-a făcut mereu să mă simt nervoasă.

Sprânceana lui se ridică în semn de curiozitate, în timp ce privirea îi alunecă peste picioarele mele goale.

– Vrei să evoluezi de la briceag?

Zâmbesc.

– Doar dacă mă înveți cum să o folosesc.

– O să te duc la poligonul de tragere unde m-a învățat mama, promite el.

– S-a făcut!

Inima îmi tresare în timp ce mă târăsc în patul dublu – prea mic pentru noi doi – și îmi ocup locul în capătul cel mai îndepărtat, lângă perete.

Cu o mișcare din încheietura mâinii lui Noah, lampa se stinge, camera fiind aruncată în întuneric, cu excepția strălucirii luminilor de pe stradă de dincolo de jaluzele. Este suficientă lumină pentru ca eu să îl văd cum își întinde mâna peste cap și își smulge tricoul, apoi își dă jos pantalonii scurți. Expunând acel corp dur, modelat de ore de efort, acum acoperit doar de o pereche de boxeri care îi stau periculos de jos pe șolduri.

Respirația mea tremurândă umple camera liniștită în timp ce el se instalează lângă mine, patul scufundându-se sub greutatea lui.

Am mai fost cu băieți înainte, îmi spun eu.

Și l-am văzut deja pe Noah dezbrăcat. Neintenționat, dar... Și am dormit lângă pieptul lui – îmbrăcată – noaptea trecută. Și m-am urcat în poala lui chiar în după-amiaza asta.

E ca și cum mi-ar putea citi gândurile. Întinzându-și brațul, îmi face semn fără cuvinte să vin la el, să stau în aceeași poziție în care m-am trezit în această dimineață. Mă strecor bucuroasă lângă el, alungând vocile de avertizare din spatele minții mele. Cele care au zăbovit, ca un șuierat în conștiința mea, amintindu-mi de posibilele capcane care mă așteaptă, având în vedere istoria noastră.

– Mă îndoiesc că vreunul dintre noi va dormi prea mult în seara asta, murmură el, desenând cercuri neglijente pe umărul meu gol cu o mână, în timp ce cealaltă îmi perie pe spate coama sălbatică de păr, încolăcindu-l sub bărbia lui. Din cauza fricii.

– Așa e. Exact din cauza asta.

Observ creasta ce tot crește în partea din față a chiloților lui și chicotesc.

Râsul lui Noah, care îmi răspunde, vibrează adânc în pieptul meu.

Și apoi brusc mă rostogolește pe spate. Chiar și în penumbră, îi pot vedea albastrul strălucitor al ochilor în timp ce plutește deasupra mea, mâna lui dându-mi buclele rătăcite de pe față.

– Indiferent ce se întâmplă, orice am afla... ne vom avea mereu unul pe celălalt, nu? mă întreabă el.

– Indiferent ce se întâmplă.

Doar gândul că nu-l voi mai avea pe Noah lângă mine mâine, săptămâna viitoare, anul viitor îmi provoacă un gol insuportabil în inimă.

El mi-a schimbat viața.

Și, odată cu această conștientizare, toate reținerile mele legate de asta – *de noi* – se topesc.

Capitolul 45

Ofițerul Abraham Wilkes

29 aprilie 2003

– Wilkes, am nevoie de un minut.

Mantis apare de nicăieri, mărșăluind spre mașina mea.

– Îmi pare rău, nu am unul.

Trebuie să-mi schimb locul de parcare începând de mâine.

Deschid ușa, dar Mantis o blochează cu fizicul său corpolent înainte să reușesc să trag de ea.

– Găsește unul! Există o ascuțime în tonul lui care mă pune instantaneu în alertă. Vreau să mă asigur că ți-e clar că te-ai înșelat în legătură cu ceea ce crezi că ai văzut noaptea trecută.

– M-am înșelat?

Un chicotit scăzut și amar îmi iese pe buze.

Mantis mijește ochii.

– Nu fi un cretin nenorocit! Lupta asta pe care o cauți nu merită.

– Nu mă cert cu nimeni.

– Bine, pentru că nu vei ajunge nicăieri cu asta.

– Atunci de ce mai ești aici, Dwayne? Ești îngrijorat?

Totul la el – poziția, expresia, vocea – îmi spune de ce este aici: pentru a da un ultimatum, un avertisment.

O amenințare nerostită.

Se dă doi pași înapoi, scrutând parcare. Nu e nimeni în zonă, din câte văd.

– *Sunt* îngrijorat. Pentru că vrei să îți distrugi cariera pentru un traficant de droguri de doi bani.

– O să-mi fac eu griji pentru cariera mea. Tu fă-ți griji pentru a ta! Împreună cu libertatea ta. Mă urc în mașină și pornesc motorul. Trag pe dreapta, încetinesc doar cât să

deschid geamul și să strig: Oh, hei, Mantis, apropo... Am o dovadă.

Mi-aș dori să pot înregistra privirea de pe fața lui în oglinda retrovizoare în timp ce plec în viteză.

Capitolul 46

Noah

– Noah... șoptește seducător o voce feminină. Noah...
Noah!

O mână îmi pipăie fața și îmi dau seama că nu visez.

Gracie mă strigă pe nume.

– Da?

Vocea mea este aspră dimineața.

– Poți să-i dai drumul lui Cyclops afară? *Te rog?*
murmură ea în pernă.

Mă încrunt, forțându-mi capul să se întoarcă pentru a-l vedea ghemuit lângă ușă, dormind adânc. L-am lăsat să intre în jurul orei 3.00 dimineața, când mă ridicasem pentru a merge la baie. Nu s-a mișcat din acel loc.

– Nu cere.

– Trebuie să iasă afară și să omoare toate păsările alea nenorocite.

Patul se zguduie de râsul meu sincer. Mă întind pentru a-mi trece mâna pe brațul ei.

– Pentru *asta* m-ai trezit?

– Mă torturează. Sunt *atât* de obosită!

Își strânge cearșafurile la piept, dar acestea cad în cascadă în jos, peste șoldul ei, expunându-i spatele subțire și gol. Acel spate pe care l-am admirat aseară, în timp ce se poziționa pe pat în fața mea, în timp ce îi strângeam șoldurile curbate între mâinile mele.

Indiferent cum îmi imaginasem că m-aș fi simțit cu Gracie – lipit de ea, în ea –, m-am înșelat.

M-am simțit de o mie de ori mai bine.

Doar gândindu-mă la asta acum... Mă excit instantaneu.

Mă rostogolesc pe o parte pentru a mă potrivi perfect pe spatele ei, pe pielea ei goală, mătăsoasă, caldă și atât de primitoare.

– Nu ar fi trebuit să stai trează atât de târziu.

Îmi afund fața în ceafa ei pentru a o săruta, bucelele ei sălbatice și moi gâdilându-mi obrazul. Mirosul pielii ei este îmbătător.

– Nu ai fi încetat să mă deranjezi.

– Așa îi spui tu? Cu o smucitură rapidă, smulg cearșaful din strânsoarea ei, lăsându-l să alunece pentru a o expune. Te deranjez acum?

– Foarte mult. Ești o amenințare.

Împingând-o ușor de umăr până când se rostogolește pe spate, spre mine, îi privesc sânii frumoși în lumina dimineții.

– O amenințare?

Buzele ei se crispează în timp ce-și ascunde zâmbetul.

Dar nu reușește să-și înăbușe oftatul ușor când mă aplec să îi cuprind sfârcul cu buzele. Rânjesc în timp ce pielea ei se înfioară.

Sunetul strident al telefonului meu care sună întrerupe momentul.

– Ignor asta.

– Ar putea fi Kristian.

– Atunci *cu siguranță* îl ignor.

Ticălosul probabil știa ce urma să întrerupă în timp ce forma numărul.

Se urcă peste mine ca să verifice ecranul telefonului meu.

– Este unchiul tău.

– Îl sun mai târziu.

– Ar putea fi vorba despre cazul tatălui meu.

– Îl sun înapoi în zece minute.

Mă îndoiesc că voi avea nevoie de jumătate din acest timp.

Ea ia telefonul și, apăsând pe butonul de răspuns, mi-l înghesuie la ureche.

Vocea lui, plină de energie, este prea mult pentru mine în această dimineață.

– Ai învățat din nou să răspunzi la telefon.

– Da, mormăi eu.

Nici măcar nu reușesc să rostesc un „da, domnule“.

– N-ai avut probleme aseară, presupun?

– Nici una.

– Bine. Canning vrea ca tu și Gracie să-i faceți o vizită astăzi.

Sunt brusc precaut.

– Pentru ce?

– Cum adică pentru ce? Pentru a vorbi despre cazul lui Abe.

– Nu sunt sigur dacă...

– Dacă Gracie vrea să aibă vreo speranță de a-l aduce pe Mantis în fața justiției, crede-mă, George este cel mai bun aliat pe care l-ai putea cere. Vă așteaptă să luați prânzul mai devreme. La ora 11.00.

Mă uit la ceas.

– Unde locuiește?

– McDade. O să-ți trimit adresa. Să nu întârzii!

– Da, domnule.

Închid cu un geamăt.

– Unde mergem? întrebă Gracie, încă peste mine, ochii ei verzi strălucind de entuziasm când se uită în jos.

– Canning ne-a invitat să luăm prânzul. „*Invitat* s-ar putea să nu fie cuvântul potrivit.“ Vrea să vorbim despre cazul tatălui tău.

Suspiciunea instantanee umple privirea lui Gracie. Ea ezită.

– Kristian crede că acest Canning ar putea fi implicat în mușamalizare.

– *Kristian* crede că pisica vagaboandă de la șase uși mai jos ar putea fi implicată, mormăi eu, deși n-ar trebui să fiu surprins de suspiciunea agentului, fiindcă și eu mă întrebam același lucru. Când ți-a spus asta?

– Aseară. Vârfurile degetelor ei îmi alunecă pe piept, conturându-mi mușchii. Vreau să mă întâlnesc cu Canning. Să văd ce are de spus. Apoi pot decide singură.

– Dacă Klein crede că Canning este implicat, atunci nu ar trebui să mergem acolo.

– Trebuie să o facem. Dacă nu o facem, va deveni suspicios. Nu trebuie să știe că îl suspectează Kristian.

Oftez. Ea are dreptate. Totuși, dacă așa stau lucrurile, atunci să o duc pe Gracie acolo ca să se întâlnească cu el este probabil o idee proastă.

– O să te citească în cinci secunde.

– Ce vrei să insinuezi?

Îi arunc o privire ascuțită doar pentru a primi o privire tăioasă în schimb.

– Poate că ar trebui să-l suni pe Klein și să-l anunți.

Trebuie să-l las *pe el* să-i spună că e o idee proastă și să-i câștige furia.

– Ca să ne spună să nu mergem? râde ea.

„Exact.“

– Deci... când plecăm?

Oftez.

– Într-o oră.

– Trebuie să fac un duș. Ea se desprinde de pe mine. Haide, ridică-te!

– M-am *trezit*, chicotesc.

Gracie se uită peste umăr la mine, privirea ei intensă urmărindu-mi lungimea corpului, studiindu-mă așa cum o pisică își studiază șoarecele prețios. Își mușcă buza de jos, iar eu mă întăresc în semn de răspuns.

Nu cred că se așteaptă să mă mișc atât de repede cum o fac, pentru că scoate un țipăt jucăuș când mă întind spre ea, răsturnând-o pe spate și potrivindu-mi corpul pentru a mă așeza între coapsele ei.

– Cât câștigă un șef de poliție? șoptește Gracie, uitându-se la poarta impresionantă pe sub care trecem și la stâlpii de piatră ce susțin o arcadă din fier cu un semn metalic pe care scrie „Three Lakes Ranch“.

– Nu *atât de* mult.

Coborâm pe cărarea sinuoasă, înmărmuriți de casa dreptunghiulară cu două etaje din fața noastră și un rând primitiv de balansoare albastre așezate pe verandă pentru a avea vedere la lacul din față. Dincolo de casă, în stânga, se află un hambar proiectat să se potrivească cu casa. Caii pasc în lateral.

– Ai încredere în Canning?

– Nu știu dacă mai am încredere în cineva, recunosc. Cu excepția ta.

Îi simt ochii pe profilul meu și mă aduce instantaneu înapoi la această dimineață, la trupul ei lipit de mine, cu inima bătându-i în piept, cu respirația rapidă și grea. Pielea ei alunecoasă în toate locurile potrivite.

Nu e momentul să mă gândesc la asta.

Îmi bag Cherokee-ul în parcare.

– Ține minte, Gracie...

Își dă ochii peste cap.

– Chiar crezi că el nu știe deja că FBI-ul îl suspectează?

– Poate că știe. Dar, dacă nu știe, nu va afla de la noi.

Cobor de pe scaunul șoferului.

Doi câini ciobănești aleargă rapid în jurul casei și, o clipă mai târziu, ușa de plasă se deschide și George Canning iese netezindu-și cămașa cu nasturi peste o burtă rotundă și tare. Ușa se lovește puternic când îi dă drumul și se închide, iar zgomotul atrage câteva nechezături de cal.

– Pare atât de... *inofensiv*.

Gracie îl privește în timp ce ne întâlnim în fața camionetei, având în mână o plantă în ghiveci pentru Dolores.

Canning coboară ușor pe scările din față și se îndreaptă spre noi într-un ritm lent, dar am senzația că asta nu se datorează atât de mult vârstei, cât șansei de a face și el o evaluare, căci privirea lui vicleană și calculată nu se dezlipește de noi.

– Mă bucur că ați venit!

Întinde o mână.

– Mulțumesc pentru invitație, domnule!

– Și această încântătoare domnișoară trebuie să fie Grace Wilkes. Stai, acum te numești altfel?

– Richards.

– Da. Coada ochilor i se încrețește odată cu zâmbetul. Dumnezeu, ce mare ai crescut! Arăți ca un amestec perfect al părinților tăi, nu-i așa?

– Cred că da, spune Gracie cu o voce plată.

– Bineînțeles că da! Îmi amintesc de mama ta de la înmormântare. Drăguță. Sprâncenele i se încruntă. Silas mi-a povestit despre suferința ei. Sper că, în sfârșit, s-a vindecat.

Durere. E un termen politicos pentru asta.

Gracie îi oferă un zâmbet apăsător.

– Avem un drum lung de parcurs, dar se simte mai bine.

Îmi strecur mâna pe spatele lui Gracie, ca un gest de mângâiere.

Mișcarea nu trece neobservată de ochii mereu vigilenți ai lui Canning.

– Deci cum ți se pare Austin, Grace?

– A fost... plin de evenimente până acum.

El chicotește.

– Pun pariu că da. Și tu – se întoarce spre mine – se pare că ai condus ceva.

– Da, domnule.

Ochii lui se îndreaptă spre Gracie, apoi înapoi spre mine, cu o sclipire complice.

– Haideți! Dolores a fost ocupată în bucătărie toată dimineața.

– Sperăm că nu și-a făcut probleme din cauza noastră.

El flutură din mână.

– Dumnezeu, nu, fiule! Nici o problemă. Dolores trăiește pentru a-i hrăni pe oameni până când burțile lor sunt gata să explodeze. Eu sunt dovada vie.

Își mângâie burta rotundă. Îl urmărim de-a lungul aleii de piatră care înconjoară casa, Gracie mergând atât de aproape de mine, încât brațul ei mă împinge în lateral aproape la fiecare pas.

– Aveți o casă frumoasă, zice ea în cele din urmă, vocea ei prea politicoasă sunând atât de străină, încât nu mă pot abține să nu-i zâmbesc.

Primesc în schimb un cot în coaste.

Canning chicotește în felul lui relaxat.

– Oh, aceasta este casa soției mele. Eu doar ocup spațiul aici.

Dăm colțul spre spate, unde trei copii mici se cațără într-un loc de joacă.

– Sper că nu vă deranjează zgomotul, dar îi supraveghem pe cei mici. Fiii mei și soțiile lor sunt în Louisiana cu niște cai pursânge. Locuiesc chiar acolo, flutură George o mână spre ceea ce presupun că este proprietatea lui – dealuri și copaci cât vezi cu ochii, alături de două case impunătoare, una în stânga, cealaltă în dreapta.

– Aveți mult teren, observă Gracie.

Ne conduce spre o zonă de relaxare acoperită, cu mobilier de răchită plușat.

– Da, doamnă. A fost în familia lui Dolores de generații întregi. Am avut o casă în Austin câțiva ani, până când a venit timpul să ne mutăm aici cu normă întreagă. Străbunicul ei era amator de curse. Tatăl ei spera că o să-i urmez exemplul, și poate că așa fi făcut-o dacă orașul nu m-

ar mai fi implorat să rămân. Fiii mei însă au gena cursei în sânge, așa că ei conduc spectacolul. Eu sunt aici pentru priveliștea frumoasă.

Ușa verandei din spate scârțâie.

– George! De ce nu mi-ai spus că sunt aici? Dolores – care arată ca o femeie sudică bine-crescută, cu un șorț cu imprimeu care îi acoperă bluza albă de mătase și pantalonii plisați crem – intră pe ușa glisantă purtând o tavă de argint. Noah! Mă bucur atât de mult să te văd din nou! Și atât de curând!

– Bună ziua, doamnă. Împing scaunele pentru a-i face loc să așeze tava pe care sunt o carafă de ceai dulce și trei pahare deja pline, împreună cu un coșuleț acoperit cu un prosop de ceai. V-am adus panseluțe. Ne-am gândit că v-ar plăcea pe pervazul ferestrei.

– Ce drăguț din partea voastră! Jackie te-a crescut cum trebuie.

Fac un gest către Gracie pentru a face prezentările.

– Mă bucur să te cunosc. Ești cea mai frumoasă micuță!

Mă pregătesc pentru reacția aspră a lui Gracie când i se spune „micuță“.

– Mulțumesc la fel, doamnă.

Zâmbetul sincer lipit pe chipul hipnotizant al lui Gracie mă face să răsufli ușurat.

– Spune-mi Dolores! Bine ați venit în casa noastră! Am copt biscuiți pentru copii, așa că sunt abia scoși din cuptor. Ea trage prosopul de ceai de pe bol pentru a dezvălui bunătățile rotunde și aurii. Canning se întinde să ia unul, iar ea îi dă prompt mâna laoparte. George Archibald Canning! Ai auzit ce a spus doctorul despre dieta ta!

– Am auzit. Doar că nu i-am dat atenție, mormăie el, lăsându-se pe spate în scaun, părând aspru pedepsit.

– Marmelada mea de casă este tot acolo. Am făcut o caserolă de pui pentru prânz – se răcește, abia e scoasă din cuptor. Trebuie doar să mă duc să iau niște lapte, pentru că nu mai am, iar nepoții nu vor să bea apă. Știu, sunt răsfățați. Voi sta cel mult zece minute. George, vrei să fii drăguț și să stai cu ochii pe ei? Dacă vin să caute mâncare, trimite-i pe micii vulturi în bucătărie. E o farfurie care-i așteaptă pe blat. Asigură-te că se spală pe mâini mai întâi!

– Da, doamnă. Vrei să lași cărțile de pe biroul meu la bibliotecă? Trebuie să le returnez mâine. Dumnezeu știe că nu pot să le predau cu întârziere.

– Desigur, dragă. Ea chicotește, bătându-l pe umăr. Acum doi ani, domnișoara Olivia Cane, cea care era atunci la bibliotecă, l-a dojenit zdravăn pentru că a returnat o carte cu întârziere, și de atunci îi este teamă să nu mai rateze o dată scadentă.

– Și eu am meritat-o.

Își urmărește soția până când aceasta dispăre în casă, cu nimic altceva decât adorație în ochi.

– Domnișoara Olivia Cane știe cine ești? întreb pe jumătate în glumă.

– Oh, la naiba, știe! Cred că bătrâna aia lucrează la bibliotecă de când mă știu. Își amintește de mine când eram la fel de mic ca ei, cei din leagănul acela. Cu sau fără insignă, nu-i pasă. Ce e corect e corect pentru ea. El chicotește. Eu respect asta. Trăiesc după această regulă cât de bine pot. Dumnezeule, avem nevoie de unt pentru biscuiții ăia! Mă întorc imediat. Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre ușă, încetinind suficient de mult pentru a adăuga: Ai grijă de ei, da? Ai grijă să nu se omoare între ei.

Nu așteaptă răspunsul nostru înainte de a intra, ușa cu plasă lovindu-se de cadru.

Gracie își încrețește fruntea.

– Ce s-a întâmplat? întreb, întinzându-i un pahar.

– Nu este deloc așa cum mă așteptam.

– La ce te așteptai?

– La cineva care pare că ar fi putut să-i însceneze totul tatălui meu, șoptește ea, ca și cum ar fi nemulțumită de alternativă. Poate că Gracie a pășit pe această proprietate plină de suspiciuni, dar farmecul rural arătat de Dolores și George Canning nu poate trece neobservat. Dar nu văd asta, spune ea. Cred că ai dreptate când spui că, de fapt, Kristian este suspicios față de toată lumea.

– Șefii de poliție sunt mereu sub tirul criticilor pentru ceea ce se întâmplă în departamentul lor, spun, reluând cuvintele lui Silas de săptămâna trecută, în timp ce îi pun un biscuit în farfurie. Pun pariu că nu ai mai mâncat niciodată un biscuit făcut în casă.

Mă servesc cu două, adunând marmelada cu lingura.

Gracie încuviințează din cap spre mine.

– Cum poți să mănânci atât de mult și să rămâi atât de...

Privirea ei alunecă pe pieptul meu în timp ce cuvintele ei se pierd.

– Frumos? Musculos? În formă?

Zâmbesc în timp ce îmi sug o picătură de gem de portocale lipicios de pe degetul mare.

– Aveam de gând să spun *sfrijit*.

Ea zâmbește, aruncându-și iute ochii ei către copiii care chicotesc.

– Iată! Lasă-l puțin să se înmoaie! George reapare cu o farfurie mică pe care e o bucată groasă de unt. Dacă Dolores vă întreabă, n-am mâncat nici măcar o felie. Scaunul de răchită pocnește sub greutatea lui. Și ce mai face unchiul tău, Noah? L-am făcut să se agite aseară. Dar întotdeauna se descurcă bine, chiar și când nu e cazul. Omul se hrănește cu haosul.

– Părea binedispus în dimineața asta.

– Eu și Silas suntem prieteni de aproape 40 de ani. George taie o bucată considerabilă de unt pentru biscuitul său. Eu am fost polițist de patrulare, iar el a fost avocat din oficiu și ne-am certat de la început. El încerca să obțină o reducere a pedepsei pentru un tânăr derbedeu pe care l-am arestat pentru beție și tulburarea ordinii publice. Cumva, am ajuns să ne dăm seama că am prefera să fim de aceeași parte a baricadei. Uneori, am impresia că am fost la război împreună după toate bătăliile purtate de-a lungul anilor. Canning lasă să cadă o linguriță de marmeladă pe biscuitul său plin de unt. Așadar, a fost o adevărată bombă pe care am aruncat-o în oraș aseară, nu-i așa?

– A fost cu siguranță neașteptat, spun încet, aruncând o privire spre Gracie.

– Dar în cel mai bun mod. Ea adaugă: Nu credeam că voi auzi vreodată aceste cuvinte.

– Măcar atât pot să fac. Când Silas m-a pus la curent... Fruntea lui se încruntă adânc. Uneori, diavolul pune mâna pe oamenii buni, iar aceștia își pierd calea. Am crezut că asta i s-a întâmplat tatălui tău. Totul indica asta. Dar se pare că am fost indus în eroare, la fel ca toți ceilalți. Și să fiu al naibii dacă îi permit celui care e responsabil să scape! Ia o înghițitură lungă din ceaiul său dulce înainte de a lăsa

paharul jos cu un zgomot puternic. Nu l-am cunoscut bine pe Abraham. Nu așa cum o cunoșteam pe Jackie. Dar a fost nevoie doar de cinci minute de examinare a dosarului său de angajat pentru a fi complet uluit. Omul era un sfânt pe hârtie. De-a lungul anilor, a trebuit să scap de câțiva ofițeri care nu se încadrau în tipar, dar îmi place să cred că am un ochi ager pentru anumite... personalități. Genul coruptibil. Nu au existat îndoieli în privința lui Abraham. Nimic care să mă facă să spun că aș fi putut prevedea asta.

– Cu atât mai multe motive să fi crezut că nu a făcut-o el, spune Gracie cu atenție.

– Ai dreptate aici, domnișoară Wilkes. Îmi pare rău... *Richards*. El oftează. Mi-am pus cei mai buni polițiști, cei mai de încredere să se ocupe de el. Nici într-un milion de ani nu m-am gândit... Vocea lui se pierde. Nu știu ce spune asta despre mine, de cât de ușor m-am lăsat păcălit. Sunt sigur că toți cei care mă critică vor avea parte de multe evenimente. Flutură din mână. Dar nimic din toate astea nu contează. Ceea ce contează este să ajungem la miezul problemei. Și să mă asigur ca tu și mama ta să primiți un fel de compensație pentru asta.

Gracie se încruntă, confuză.

– Despăgubiri?

– Ar fi bine să crezi asta. Dacă fac cum vreau eu, nu va mai trebui ca tu și mama ta să vă mai faceți griji din cauza banilor *mult* timp. Uită-te la tine, scumpo! Râde, observând fața surprinsă a lui Gracie. Cei mai mulți oameni din ziua de azi sunt dornici să își ia un avocat și să scoată până la ultimul bănuț. Dar tu nici măcar nu te-ai gândit să intentezi proces. Trebuie să recunosc, îmi place asta.

Nici eu nu m-am gândit, trebuie să recunosc. Dar are dreptate. Gracie și Dina ar putea avea un proces al naibii de bun de câștigat împotriva poliției. Nu îl va aduce pe Abe înapoi, dar cel puțin le va ajuta să meargă în sfârșit mai departe.

Dar mai întâi trebuie să aflăm și să dovedim ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Deci crezi că Mantis și Stapley i-au întins o cursă lui Abe? întreb.

– Teoria este cu siguranță una îngrijorătoare, sunt de acord. Dar, după toate astea, mi-e teamă să cred ceva dacă

nu am dovezi irefutabile de tipul „văd cu ochii mei“.

– Te referi la înregistrarea video.

– Ei bine, asta ar da cu siguranță credibilitate acestei teorii despre motivul lui Mantis. Dar Dumnezeu știe unde este chestia aia. Unchiul tău jură că i-a rugat pe băieții de la tehnic să o caute în calculatorul lui Abraham și nu era nimic acolo. Doar dacă nu cumva și băieții de la tehnic au fost implicați în asta.

El pufnește, dar pe fața lui nu se citește nici un amuzament.

– Nu au găsit-o. Nu și dacă Mantis încă o căuta în noaptea în care a intrat în casa noastră și a amenințat-o pe mama, spune Grace.

– Corect. Canning se încruntă. La asta se gândesc federalii? Că a fost Mantis?

Îi arunc lui Gracie cea mai rapidă privire de avertizare, ca să nu fiu observat de Canning.

– La asta mă gândesc și *eu*, spune ea fără probleme.

– Și ce te face să spui asta?

– Doar instinctul meu, dacă are vreo valoare.

Ea ia o îmbucătură mare din biscuit și mestecă încet. Fața ei nu dezvăluie nimic. Știe să joace rolul ambivalentului mult mai bine decât credeam.

– Cea mai bună mișcare este să refacem pașii lui Abraham cât de mult putem în aceste ultime zile. Dacă acea înregistrare video nu era în casa lui sau asupra lui, atunci trebuie să o fi ascuns undeva unde a crezut că avea să fie în siguranță. Noah, s-ar putea ca tu să fii cheia aici. S-ar putea să fii singurul destul de matur și de lucid ca să-ți amintești ceva. Fruntea lui Canning se încruntă adânc. Silas a spus că l-ai văzut în ziua în care a murit. Ți-a spus ceva ciudat?

– Nu, domnule... Clatin din cap, scotocind prin minte. „Totul este o amintire încețoșată. La naiba, aveam doar 11 ani!“ A venit să vorbească cu mama, în spate, dar nu i-am auzit. Apoi m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la un meci al celor de la Spurs în weekendul acela. Asta a fost tot.

– Hm... După paisprezece ani, ar trebui să presupunem că acea înregistrare video s-a pierdut. El clatină din cap. Dar ajunge cu detaliile esențiale pentru moment. V-am vrut pe amândoi aici astăzi pentru a vă putea spune personal cât de rău îmi pare. Și nu voi lăsa să rămână nimeni nepedepsit.

– Apreciez asta, zice Gracie și îi oferă un zâmbet.

Unul dintre copii începe să plângă după ce a căzut de pe tobogan.

– Scuzați-mă o clipă!

Canning se ridică ușor de pe scaun și părăsește veranda. Doar un bunic iubitor, care își verifică nepoții.

Ochii plini de speranță ai lui Gracie îi urmăresc fiecare mișcare.

În mai puțin de un minut, toți trei se cățără din nou, râsetele lor copilărești fiind purtate de briza caldă.

– Așteaptă doar o secundă, fiule! Canning îi face cu mâna lui Gracie, care este cu câțiva pași în față, cu mâinile pline cu biscuiți și mâncare din partea lui Dolores. Sper că nu te deranjează, am nevoie să vorbesc puțin cu Noah. Dar ne auzim în curând, da?

Cu un zâmbet și o încuviințare din cap, Gracie își continuă drumul, îndreptându-se spre lacul de lângă alee, unde soarele de la începutul după-amiezii bate, iar acei câini ciobânești masivi lenevesc.

– Fă-ți datoria față de fata aceea, Noah! I-a fost greu.

– Da, domnule. Sigur că da.

– Nu am prea multe speranțe în ce privește modul în care va decurge acest caz, dar dacă putem măcar să curățăm numele lui Abraham, așa cum merită, asta ar trebui să le facă pe ea și pe Dina fericite, nu crezi?

– Este cu siguranță un început. Mai ales dacă îi putem oferi Dinei ajutorul de care are nevoie.

Silas s-a ținut de cuvânt fiindcă deja am primit un telefon de la Desert Oaks, care mă anunța că reabilitarea Dinei a fost acoperită pentru următoarele două luni. Știu că Judy și Silas au fost inteligenți cu banii lor, dar asta trebuie să-i fi afectat.

– Trebuie să o ajuți să meargă mai departe, ca să nu se înrăutățească lucrurile.

– Da, domnule. O să încerc.

– Bine. Mă bucur că te are pe tine. Își lasă o mână grea pe umărul meu. Ajut-o să se concentreze asupra viitorului, nu a trecutului.

Încuviințez din cap.

– Cel mai bine e să lași câinii care dorm să zacă. E mai puțin probabil să muște.

Firele de păr de pe ceafă mi se ridică.

– Poftim?

Se încruntă confuz.

– Ceea ce tocmai ai spus...

– Să lăsăm câinii care dorm să zacă? El chicotește. Oh, asta e doar o expresie. N-ai auzit-o niciodată?

– Ba da, am auzit. Doar că... nu în ultima vreme, mă forțez eu să termin fraza, uscându-mi-se gura.

– Ei bine, nu e nimic din ce spuneți voi, tinerii.

– Nu, domnule. Nu este.

„Întotdeauna i-a plăcut să spună asta de fiecare dată când l-am presat. De fiecare dată când i-am spus că nu aveau gânduri curate.“

În ochii lui Canning sclipește o privire curioasă, iar eu îmi forțez un zâmbet.

– Acum o voi duce pe Gracie acasă. Voi încerca să o fac să se gândească la altceva.

Își ridică sprâncenele.

– Sunt convins. Ținem legătura. Și veniți direct la mine dacă vă amintiți ceva despre Abraham, despre vizita pe care a făcut-o. Orice!

– Sigur că da.

Îi simt privirea pe spatele meu în timp ce merg, controlându-mi pașii pentru a nu părea că mă grăbesc. Între timp, mintea mea se grăbește să înțeleagă.

Gracie mă vede venind și, după ce mai mângâie o dată câinii, se îndreaptă spre SUV.

– Nu am avea nevoie de mai multă mâncare, dar a fost drăguț din partea lui Dolores că a împachetat asta pentru noi, șoptește ea, deschizând punga de hârtie și inspirând adânc.

Pornind motorul, claxonez în timp ce plecăm, asigurându-mă că salutul și zâmbetul meu sunt cât mai mari.

Gracie îmi urmează exemplul.

– Mă simt vinovată că l-am lăsat pe Kristian să mă convingă că...

– Canning știa, spun cu voce pierdută.

– Ce? Ți-a spus asta pur și simplu?

– Nu intenționat.

„Să lăsăm câinii care dorm să zacă.“

Mama știa că Mantis era corupt. Probabil a adus vorba în fața lui Canning, iar el trebuie să-i fi spus să lase lucrurile așa, să tacă. Să-i lase „câinii de vânătoare“ în pace. Să-i lase să continue să aresteze traficanți de droguri pentru oraș, chiar dacă asta însemna că puteau să încaseze bani în plus în timp ce o făceau.

Să-i lase în pace, altfel puteau să se răzbune.

Așa cum au făcut cu Abe.

Scrâșnesc din dinți.

– Nenorocitul ăla știa că Mantis era corupt de la bun început!

Capitolul 47

Comandantul Jackie Marshall

30 aprilie 2003

Canning îmi face semn să intru, arătând cu o mână îmbătrânită spre un scaun, cu un receptor apăsător pe ureche.

Încă are pe birou poza cu ramă argintie a lui Wyatt Canning la absolvirea Academiei de Poliție. Simt un fior de tristețe uitându-mă în acei ochi sinceri, albaștri ca de copil. Wyatt a fost un băiat bun. Ce i s-a întâmplat a fost pur și simplu tragic. Mai rău este faptul că nu a fost rezolvat cazul. Nici câinii de vânătoare ai lui Canning nu au reușit să scoată la iveală măcar un zvon după atâția ani.

– Vreau să știu cum naiba a reușit gunoiul ăla să se întoarcă pe străzi. E un traficant de droguri! Fața lui Canning se înroșește ca o sfeclă roșie în timp ce muștruluiște pe cineva. Omul o să facă infarct dacă nu învață să-și stăpânească frustrarea. Nu voi lăsa ca departamentul meu să fie târât în șanț pentru că nu ai putut să faci asta, Ross. Fetița aceea? Moartea ei este din vina ta și mă voi asigura că fiecare alegător va ști asta. Abia aștept să-ți văd ceafa. Slavă Domnului că Reid are curajul să facă ceea ce trebuie făcut!

Nu e greu de reconstituit ce se întâmplă aici. Canning îl face praf pe actualul nostru procuror, Dylan Ross. S-a săturat de Ross și crede că fratele meu va fi exact ce au nevoie departamentul și orașul.

Să sperăm că alegerile vor fi în favoarea noastră.

Canning trânteste telefonul.

– La naiba!

– Atacul cu mașina din MLK?

– Fetița aia avea 5 ani! Stătea în bucătăria ei, își mânca fulgii de porumb... Inspiră brusc. Ticălosul ăla ar fi trebuit să fie după gratii, nu să aibă voie să se plimbe cu mașina, să

tragă prin cartiere, să ucidă copii chiar în fața mamelor lor. Oftează, eliberându-și furia. Ce se întâmplă, Jackie?

Ezit.

– E vorba de *chestia* aia de noaptea trecută? Pentru că știi că ai făcut ce trebuie...

– Nu. Nu sunt aici ca să vorbesc despre asta. Vreau să uit că acea noapte s-a întâmplat vreodată.

El se încruntă.

– Și atunci ce? E vorba de fiul tău?

– Nu, Noah e foarte bine.

– Atunci ce este? Ashley a spus că e urgent.

Cum naiba să aduc asta în discuție? Cred că o s-o spun direct.

– Mantis a fost văzut luând o geantă cu bani din arestul motelului Lucky Nine.

– Ce?

– Mantis a fost văzut...

– Te-am auzit. Fața lui Canning rămâne încrămențată îndelung în timp ce procesează asta. Cine l-a văzut?

– Abe Wilkes, domnule. Era la motel, în căutarea cumnatei sale.

Îi arunc o privire complice.

Canning se lasă pe spate în scaun, încruntându-se la ușă. O umbră trece pe lângă ea. Asistentul lui Canning, fără îndoială.

– Trebuie să se fi înșelat în legătură cu ce a văzut.

– Nu se înșală.

Coborându-mi vocea, îi spun totul lui Canning. Când am terminat, pare pe cale să facă un atac de cord.

– Probabil e mai bine pentru toți cei implicați să-i chemi imediat pe cei de la Interne. Dacă Abe vine cu asta...

– Afaceri Interne? Încrâncenarea lui Canning se adâncește. Nimeni nu se va duce la Afaceri Interne cu asta.

– Dar...

– Gândește-te la imaginea de ansamblu, Jackie! Gândește-te la ce se va întâmpla dacă se află!

– Da, domnule. Cu siguranță mă tem de asta. Toată bunăvoința pe care ne străduim să o construim în comunitate? Totul va fi anulat, îngropat sub un strat gros de neîncredere publică din cauza unui polițist corupt.

– Dacă povestea asta se scurge, acest traficant de droguri va fi din nou pe străzi, aprovizionând gangsterii care trag în casele cu fetițe și băieți în ele. De ce am risca? Pentru niște bani?

– Da, domnule. Dar...

– Câteodată trebuie să facem lucruri care nu convin conștiinței noastre, pentru că este pentru binele general.

– Sunt foarte conștientă de asta, după cum știți, domnule, îi arunc eu o privire ascuțită.

– Și asta înseamnă să fii un lider adevărat. Dacă speri să mă înlocuiești într-o zi, îl vei ajuta pe Wilkes să înțeleagă asta.

– Nu cred că poate fi influențat. Cel puțin, nu de mine. Sunt diavolul reîncarnat în ce-l privește.

Privirea lui Canning trece o clipă peste poza înrămată a fiului său înainte de a-mi întâlni ochii.

– *Toată lumea* poate fi influențată.

Capitolul 48

Ofițerul Abraham Wilkes

2 mai 2003

– Hei, iubito! Mă aplec peste canapea pentru a săruta buzele Dinei. Îmi pare rău că am lipsit de la fotbal în seara asta.

– I-ai prins pe băieții răi?

Se uită la mine cu acei uimitori ochi verzi, cei cu care a binecuvântat-o pe fiica noastră. Nu este încântată de toate orele suplimentare din ultima vreme, dar nu mi-a făcut niciodată în mod deschis reproșuri în legătură cu asta. De aceea, să o mint în legătură cu ce fac este foarte rău.

Dar mai degrabă aș prefera să mint decât să-i spun tot adevărul. Cel puțin deocamdată.

– Nu încă. A adormit ușor?

Dina ridică din umeri.

– Este fiica *ta*. Încăpățânată până în măduva oaselor.

Chicotesc.

– Pun pariu că încă ține cartea aia.

– Ai citit cu voce dură?

– „Nu, așa cum o face tati“, imită Dina timbrul copilăresc al lui Gracie. Hei, ai venit acasă noaptea trecută?

Mă încrunt.

– Nu. De ce?

O expresie îngrijorată îi trece pe față.

– E doar un sentiment pe care l-am avut, atâta tot. Ca și cum cineva ar fi fost aici.

– Ușile erau încuiate?

– Da.

– Lipsește ceva?

– Nu, din câte văd eu. Nu știu... era o vibrație ciudată. Probabil e din cauza mea, fiind atât de mult timp singură acasă. Poate că ar trebui să luăm un câine, recunoaște ea cu

reticență, apoi își dă ochii peste cap la zâmbetul meu larg. De ani întregi încerc să o conving să ia unul, dar fără succes. Știi, Gracie a văzut o chestie mică și săcâitoare în parc și a încercat să o aducă acasă cu noi. Sună ca o acuzație. I-am spus că Noah nu va mai veni la noi dacă aducem acasă un animal vagabond.

– Lui îi va trece destul de repede. De îndată ce va vedea cât de mult îi place lui Gracie să aibă un câine.

Dina mă fixează cu privirea.

– Nu aducem acasă un câine vagabond.

– Și ei au nevoie de dragoste. Mă aplec să o sărut din nou. Mă duc să fac un duș. Ne vedem curând în pat?

Primesc un zâmbet timid, iar asta e suficient să mă facă să mă grăbesc.

Dar cuvintele Dinei rămân în mintea mea mult timp după ce trupul ei gol se lasă nemișcat lângă mine. Suficient cât să mă trezesc rătăcind prin casă în miez de noapte, verificând încuietorile și sertarele, verificând dacă pare ceva nelalocul lui.

Nu găsesc nimic.

Și totuși, neliniștea mea persistă.

3 mai 2003

– O salată verde, nu-i așa? strig peste umăr, îndreptându-mă spre mașină.

– Te rog!

– Tati, așteaptă! Vreau să vin cu tine la magazin!

Gracie coboară în fugă treptele, oprindu-se să își prindă ariciul adidașilor ei roz strălucitor înainte de a se grăbi să ajungă la mine.

Eu și Dina împărtășim o privire complice. Gracie nu a plecat de lângă mine toată dimineața.

– Mă întorc în cincisprezece minute. Trag ușor de una din codițele crețe ale lui Gracie și apoi deschid ușa mașinii.

Înghet când văd o geantă neagră de voiaj așezată pe bancheta din spate. Nu trebuie să o deschid ca să ghicesc ce este.

– Știi ceva, Gracie May? Tocmai mi-am amintit. Trebuie să mă opresc la secție astăzi și...

– Nu! Începe să se îmbufneze. Vreau să vin cu tine!

- Nu poți astăzi. Data viitoare, promit!

- Dar, tati! Vreau să...

- Nu, Gracie, rostesc rar și hotărât, înainte ca ea să recurgă la un acces de furie în mijlocul trotuarului, și o îndulcesc cu o promisiune de a lua înghețată mai târziu.

Cu o bufnitură și lacrimi în ochi, ea se târâie înapoi pe scări și își îngroapă fața în picioarele Dinei.

- Îmi pare rău, spun, aproape tresărind la nemulțumirea de pe fața Dinei. Va dura mai mult de o oră.

Capitolul 49

Grace

Noah se strecoară pe la spate pentru a pluti deasupra umărului meu în timp ce arunc o mână de ardei într-un castron. Pielea lui este alunecoasă de transpirație, dar nu mă deranjează. De fapt, mi se pare atrăgătoare.

– Jenson încă este aici?

I-am lăsat afară, jucându-se amândoi pe alee.

– A plecat acasă.

Nu mă pot abține să nu tremur ușor când se apleacă să-mi sărute partea laterală a gâtului, cu mâinile lui calde pe șoldurile mele.

– Este suficient și pentru mine?

– Este destulă. Un nebun pe care-l cunosc a cumpărat prea mult din toate.

Simt cum buzele lui se curbează într-un zâmbet.

– Din fericire pentru mine. *Mor* de foame.

– Nu ai mâncat o jumătate de vacă acum o oră? Mă uit la ceasul de la cuptor pentru a confirma când a apărut Jenson cu o pungă de burgeri. Noah i-a mâncat pe ai lui și pe cei mai mulți dintre ai mei.

– Ce vrei să spui?

– Nu înțeleg unde i-ai băgat pe toți.

– Îi ard. Jucând mingea, alergând... făcând alte lucruri.

Ridic privirea și surprind ochii lui Noah cufundându-se în maioul meu. El îmi zâmbește, iar căldura îmi inundă corpul instantaneu. Au trecut trei zile de când m-am trezit în așternuturile lui și ne-am petrecut cea mai mare parte a acestui timp ascunși în acea cameră, distrăgându-ne atenția în timp ce așteptam ca FBI și DPA să-i prindă pe Mantis și Stapley.

Noah a făcut ca așteptarea frustrantă să fie suportabilă. Îl miros ostentativ.

- Ai nevoie de un duș.
- Chiar *am* nevoie de un duș.

Mâini puternice mă trag înapoi.

- Uh! Nu se poate. Nu-mi mai usuc *din nou* părul astăzi.
- Atunci nu-l usca.
- Ești... Ai uitat ce se întâmplă?

Râsetele lui adânci îmi spun că nu a uitat peruca de clown neîmblânzit cu care m-am trezit în această dimineață după ce am împărțit un duș cu el aseară.

- Ești un nemernic.
- Haide... Poți să porți una din chestiile alea ca să-l ții uscat.

- *O cască de duș?*

Mă strâmb la imaginea cu un Noah superb și gol cu mine cu casca mea de plastic roz. Făcând sex. Mă întorc să-i dau un brânci jucăuș, dar el nu mai este atent la mine, distras de televizor.

Canning e din nou la știri.

Mă arunc după telecomandă ca să dau volumul mai tare.

- Avem ceea ce am numi „persoane de interes“, spune Canning. Deși sunt destul de încrezător că doi dintre ei vor fi absolviți de orice vină.

Mă încrunt.

- Despre cine vorbește el? De Mantis și Stapley?
- Nu știu. Dar uită-te la el cum pretinde că e nevinovat. Lui Noah îi scrâșnesc dinții, atât de încordat îi e maxilarul. Nu ar trebui să fie acolo. Towle e șeful interimar. De ce naiba e acolo?

- Nu putem face nimic în privința asta. L-ai auzit pe Kristian.

L-am sunat în secunda în care am ieșit ieri de pe aleea lui Canning. În afară de un „Ți-am spus eu“ și de un avertisment tăios să nu suflu o vorbă despre asta nimănui, inclusiv procurorului, a confirmat ce știam deja – „câinii care dorm“ nu ne duc nicăieri.

- Surse confidențiale au confirmat că aceste persoane de interes sunt ofițeri DPA. Puteți comenta? spune o voce din mulțime.

- Nu pot. Următoarea întrebare.
- Există vreo legătură între sinuciderea șefului Jackie Marshall și descoperirea acestor noi dovezi din spatele

morții lui Abraham Wilkes?

Spatele lui Noah devine rigid.

– Pot confirma că moartea șefului Marshall a dus la descoperirea de către forțele de ordine a unor noi dovezi.

– Comandantul Marshall știa unele lucruri despre moartea lui Abraham Wilkes pe care nu le-a făcut publice?

– Da.

– Nenorocitul! murmură Noah.

– Comandantul Marshall a fost implicat în moartea lui Abraham Wilkes?

– Implicat? Canning pare să mediteze la asta. Aș spune că, desigur, au existat anumite suspiciuni, da, domnule.

– *Nenorocitul* ăla! răcnește Noah, părând gata să smulgă ecranul plat de pe perete. Încearcă să o acuze!

Îmi mușc limba înainte de a spune ceva insensibil. Înainte să subliniez că nimic din ce a spus Canning nu a fost o minciună. Teoretic, *totul* a fost adevărat. Pentru că Noah are și el dreptate – Canning încearcă să îndrepte atenția asupra lui Jackie. Vrea ca ea să fie acuzată de uciderea tatălui meu. Kristian ne-a avertizat și el.

– Vrei să îl sun pe Kris...

– Ce naiba o să facă? izbucnește Noah, apoi își ciupește podul nasului. Îmi pare rău. Nu am vrut să țip la tine.

Mă întind spre el, mângâindu-i spatele, cu cămașa lui umedă sub palma mea, tensiunea care îl străbate fiind palpabilă.

– Nu se poate întâmpla așa ceva. Trebuie să-i aresteze și să-i acuze pe Mantis și pe Stapley și să termine cu asta ca să putem merge cu toții mai departe.

– Mai e mult până să se întâmple asta.

Și nu pare promițător. DPA a obținut un mandat pentru camioneta lui Stapley și a prelevat probe de sânge care se potrivesc cu cel găsit în cămară. L-au acuzat de intrare prin efracție, deși el susține că i s-a întins o cursă. Și nu există amprente nicăieri – nici pe seif, nici pe armă – care să dovedească contrariul.

Singurul lucru care sigur îl leagă de casă sunt trei picături de sânge.

– Trebuie să găsim înregistrarea video, spune Noah cu o hotărâre sumbră.

Mai ușor de spus decât de făcut.

– Nu a dat-o nici uneia dintre mamele noastre și nici ție, nici mie, deci cine ar putea să o aibă? În cine a avut încredere?

– În nimeni.

Noah se sprijină de perete, privirea i se îndreaptă spre luminile de deasupra capului, gândurile lui alunecând vizibil în trecut.

– Ești sigur că nu i-a dat-o mamei tale în acea zi? Poate că ea a distrus-o.

– De ce să o distrugă, dar să păstreze tocul de pistol și banii?

– Da, ai dreptate. Oftez. Ei bine, nu mi-a dat-o mie. Doar dacă nu cumva a ascuns-o într-una din jucăriile mele, dar asta ar fi o prostie. Aveam șase ani. Copiii de șase ani își sparg și își pierd jucăriile tot timpul.

– Corect... Trec câteva clipe. Apoi îi scapă în șoaptă un „Sfinte Sisoe!“ Noah se uită în jos la mine, cu ochii mari, de parcă tocmai își dăduse seama de ceva. Cred că știu unde este.

Capitolul 50

Ofițer Abraham Wilkes

3 mai 2003

Geanta aterizează la picioarele lui Jackie cu o lovitură puternică.

Ea își șterge pământul de pe mâini.

– Ce este asta?

– Cei 98 000 de dolari pe care i-a furat Mantis. Mi-a spart mașina aseară și i-a lăsat pe bancheta din spate. Am stat într-o parcare izolată în ultima oră, numărându-i, curios să aflu la ce renunță nemernicul ăla în încercarea de a mă cumpăra. Oare el a venit cu ideea? Sau tu l-ai pus să facă asta?

Ea se uită în jos, înțelegând, și oftează.

– Nici măcar nu m-aș fi obosit să-i sugerez asta, Abe. Te cunosc prea bine. Dar de ce naiba i-ai adus aici?

– Pentru că nu sunt atât de prost încât să mă las prins cu ea. Iată șansa ta de a face ce trebuie.

Mă întorc ca să plec.

– Așteaptă! Ea calcă peste geantă și se apropie de mine. Poate că nu e o idee rea să o iei tu. Gândește-te cât de mult bine ai putea face cu ea!

– Ți-ai pierdut naibii mințile, femeie?

– Tot ce vreau să spun este că, în felul ăsta, Mantis nu este mai bogat, iar traficantul de droguri ajunge la închisoare. Toată lumea câștigă. Ai putea să-i dai în scopuri caritabile. Mereu spui că ți-ai dori ca departamentul să facă asta cu banii confiscați din droguri.

– Mantis este corupt și trebuie oprit.

– Abe... lasă asta! Te rog! Ea ezită. Canning nu va lăsa să se întâmple nimic.

– De unde știi? Privirea ei îmi răspunde. Deja te-ai dus la el în legătură cu asta.

– Cariera ta va fi terminată. Nu arunca totul pe apa Sâmbetei!

La naiba!

– Ei bine, Canning nu va putea opri asta pentru că am o înregistrare video.

Fața lui Jackie pălește.

– Ce? Cum?

– Nu contează cum. Tot ce contează este că îl am filmat pe Mantis furând o geantă cu bani de la o arestare și mă voi asigura că va fi folosită în mod corespunzător.

O las pe Jackie în grădină, cu gura căscată în spatele meu.

Noah, încruntat, coboară scările, cu bucăți din trofeul său în fiecare mână.

– L-am dat jos de pe raft, murmură el, apoi trece pe lângă mine.

Îmi înăbuș furia față de Jackie de dragul lui Noah.

– Stai așa, ce faci?

– Îl arunc. E un gunoi acum.

– E primul tău trofeu! Iau bucățile din mâna lui. Nici vorbă să îl arunci. Putem să îl reparăm. Haide, adu-mi lipiciul! Cred că e în sertarul cu vechituri al mamei tale.

El se duce să aducă tubul, în timp ce eu studiez piesele.

Și observ baza pătrată goală, cu un diametru de aproximativ cinci centimetri.

Capitolul 51

Noah

Îmi transpiră mâinile în timp ce înfig capătul unei șurubelnițe cu cap plat în baza trofeului. Bat mânerul cu un ciocan, insistând acolo unde mai există urme uscate de lipici. Gracie îmi dă târcoale peste umăr, fără să scoată un cuvânt.

După patru încercări, baza se desprinde.

Ridic cutia pătrată și văd un disc înăuntru, cu inima bătându-mi în piept.

Nu-mi vine să cred că a fost aici în tot acest timp.

– Un mini-DVD?

Are un diametru de aproximativ 5 centimetri. Îmi iau telefonul și titez codul imprimat pe față pentru a vedea ce găsesc pe Google.

– Este pentru o cameră video.

– Tata a înregistrat arestarea cu o cameră video?

– Cred că da. Ezit. Ar trebui să-l sunăm pe Klein.

Ne uităm amândoi la discul din mâna mea și apoi unul la celălalt.

– Nu funcționează. Am de gând să-l omor...

– Relaxează-te! Citește discul!

Tipul de la magazinul de calculatoare a promis că acest adaptor special va funcționa și pare să știe despre ce vorbește.

Gracie pufnește de pe scaunul de la birou, bătând frenetic din degete lângă mouse, în timp ce eu mă învârt pe lângă ea.

Discul în sfârșit se încarcă. Cu câteva clicuri rapide, apare motelul Lucky Nine.

– Oh, Dumnezeule! Chiar ăsta e! exclamă ea.

Soarele tocmai a apus, iar ultimele urme de roz și violet sunt pe punctul de a fi acaparate de un cer nocturn.

Jumătate din semnul verde de neon pe care l-a menționat Dina pâlpâie sus în partea dreaptă a ecranului, suficient pentru a identifica locul dacă nu am fi fost deja acolo.

Unghiul camerei este jos și filmarea este constantă, observ, când o mașină intră brusc în parcare și oprește. La nici zece secunde mai târziu, un SUV vine în viteză, iar suspectii noștri se îngrămădesc afară. Nici unul dintre noi nu scoate un singur cuvânt în următoarele câteva minute, cu ochii lipiți de vârtejul de ordine strigate și de pistoale îndreptate pe ecran, în timp ce câinii detectivi de droguri ai lui Canning – Mantis la cârmă – îl arestează pe bărbatul zvelt.

Amândoi inspirăm brusc când o geantă neagră de voiaj intră lin pe geamul din partea pasagerului vehiculului de poliție.

Gracie rânjește la mine. Un zâmbet amar, dar victorios. Probabil același rânjet pe care Dina l-a văzut pe fața lui Abe în noaptea în care a intrat în birou și l-a surprins uitându-se la acest filmuleț.

– Hai să-l revedem! Să vedem ce mai găsim. Îl pun de la început și ne uităm din nou. Sfinte Sisoie! Uită-te acolo! arăt eu spre Cavalierul alb parcat vizavi de locul unde are loc arestarea. Pe ecran apare doar jumătate din față, dar e suficient. Recunosc mașina aceea. Și figura singuratică de pe scaunul șoferului. Mi se strânge pieptul. Țăsta e tatăl tău.

Fața lui Gracie pălește ușor în timp ce-și studiază în liniște tatăl. Stă nemișcat, privindu-i pe Mantis și pe ceilalți. Ochii ei nu se dezlipesc de el, iar când se termină filmul, ea îl pune din nou.

– Cu cine vorbește? Cine e omul acela?

Ea lovește ecranul computerului. La început, un bărbat de culoare zvelt stă lângă fereastra deschisă a lui Abe, dar iese repede din cadru. Îl derulează de încă trei ori, încercând să afle mai multe. Dar bărbatului nu i se vede niciodată fața.

– Tatăl meu apare în *film*, spune ea brusc. Asta înseamnă că nu-l înregistra pe Mantis. Altcineva a făcut-o. Cineva care stătea aici.

Atinge partea de jos a ecranului, cu fruntea marcată de gânduri.

– Nu stătea în picioare. Stătea jos, adaug eu. Acest unghi este prea jos ca să stea cineva în picioare.

Și prea stabil ca să țină cineva camera de filmat în mână, mă gândesc.

– Nu ar fi observat Mantis că îi filma cineva?

– Nu l-a observat pe Abe acolo, răspund eu, dar ea are dreptate.

Mi-e greu să cred că polițiștii nu ar fi observat pe cineva aflat afară, îndreptat spre ei cu o cameră video.

– Doar dacă nu cumva persoana care înregistra asta era afară. Ea oprește înregistrarea video și arată spre marginea ecranului din stânga. Aici este 116. Brusca își dă seama. Cred că știu de unde a fost făcută această înregistrare video. Haide, trebuie să mergem acolo!

Aproape că mă doboară în fuga ei nebună de pe scaun.

– Așteaptă o secundă! Îmi iau telefonul și, punând din nou filmul, încep să fac o copie.

Capitolul 52

Grace

– Locul ăsta prinde viață noaptea, nu-i așa... murmură Noah, ochii lui albaștri trecând peste rândul de mașini oprite de o parte și de alta a parcării.

Câțiva oameni zăbovesc afară, sprijinindu-se de pervazurile ferestrelor în timp ce pufăie din țigări, plimbându-se pe trotuarele umbrite, cu telefoanele apăsate la ureche. De undeva dinăuntru, un televizor difuzează știrile și se răspândesc râsete zgomotoase, servind ca o mască bolnăvicioasă pentru alte sunete mai carnale pe care pereții subțiri nu le pot reține.

– Sunt gata când ești și tu.

Apăs butonul de trimitere a mesajului către Kristian, spunându-i să ne întâlnim aici și de ce. Presupun că va veni repede, după ce va viziona filmul pe care Noah tocmai i l-a transmis.

– Așteaptă! Noah se întinde, brațul lui sinuos alunecând între picioarele mele pentru a găsi arma de sub scaunul meu. Îl privesc în liniște în timp ce o potrivește în husa de la gleznă, ajustându-și blugii ca să stea peste ea. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme...

– Prostituatele sunt înfricoșătoare, înțeleg.

Mă ridic de pe scaun cu un zâmbet, fără să mă simt atât de curajoasă pe cât las să se vadă, pentru că știu că Noah nu se gândește la fata blondă din față cu rochia neagră sumară și buzele ei purpurii. Și știu că nu este prea îngrijorat de cei doi tipi de la colțul dintre Clădirile 2 și 3, care fac o treabă îngrozitoare făcând pe ascuns schimb de droguri recreative de weekend pentru bani.

Polițiștii corupți care au scăpat de acuzațiile de corupție și crimă timp de paisprezece ani sunt cei care îl fac să-și ia o armă cu el de fiecare dată când ieșim din casă.

Cei care probabil ar fi scăpat pentru tot restul vieții dacă nu am fi fost noi.

Mă apropii de Noah în fața Cherokee-ului său.

– Cât de repede crezi că va ajunge Kristian aici?

– Destul de repede.

Își înfășoară un braț în jurul taliei mele și mă ține aproape în timp ce mergem pe trotuarul Clădirii 1, amândoi cu privirile ațintite exact asupra locului în care a avut loc arestarea pentru droguri.

Și de unde tatăl meu a privit.

Abia dacă era o umbră în cameră, și totuși inima mea s-a umplut de dor la fel de mult. Atâția ani furați de lângă mine, totul pentru că tatăl meu era un om bun, determinat să facă ce trebuia.

Am alungat durerea asta.

– Trebuie să fi fost filmat de aici.

Ridic telefonul, cu filmarea deschisă și pe pauză, și continui să merg – trec pe lângă camera 116, care este întunecată și, presupun, nu poate fi închiriată după ce FBI-ul a răvășit-o – până când găsesc unghiul exact, la fereastra camerei 201. A fost făcută de aici.

Noah pășește lângă mine pentru a examina unghiul.

– Mai jos... Îmi ia telefonul și se ghemuiește până când telefonul meu aproape că se lipește de pervazul ferestrei: Aici! Camera trebuia să fie așezată pe pervaz. Poate în interior. De aceea era atât de stabilă. De aceea nu a observat-o Mantis.

– Deci cineva care a închiriat *această* cameră în acea noapte a avut o cameră video și a înregistrat arestarea?

– Să ai o cameră video într-un loc ca ăsta nu e partea surprinzătoare. Noah îmi aruncă o privire complice. Dar ai dreptate, ceva nu se leagă. Cum a făcut rost tatăl tău de ea?

Mă ridic în picioare.

– Poate că persoana care a închiriat-o știa că tatăl meu era... Las să iasă un țipăt de surprindere când ridic privirea și îl găsesc pe același bărbat de zilele trecute stând la fereastră, cu fața la câțiva centimetri de geam.

Holbându-se la mine.

Noah se ridică și îl observă și el pe tip cu precauție.

Dar bărbatul – bănuiesc că are în jur de 60 de ani – nu pare câtuși de puțin tulburat.

– A fost aici în prima zi în care am venit, când Klein era aici, șoptesc eu, privirea mea alunecând peste bărbatul de culoare bătrân și zvelt.

Poartă aceiași pantaloni maro și aceeași cămașă mototolită pe care o purta în acea zi.

Și...

– Oh, Dumnezeu!

Repornesc filmul de pe telefon.

Poartă același lucru pe care îl purta bărbatul misterios care vorbea cu tatăl meu.

– Noah... acest om a fost acolo în acea noapte.

Îmi țin telefonul lângă geam ca bărbatul să poată vedea clar.

Ochii căprui ca ciocolata se îndreaptă spre ecran, privind timp de două... trei... patru bătaii, înainte de a se întoarce la mine. Apoi încuviințează din cap foarte subtil, aproape pentru el însuși, și dispare în întunericul camerei.

Sunt pe punctul de a bate cu pumnul în ușă când aceasta se deschide.

– Cine sunteți?

Inspiră adânc pe nas.

– Numele meu este Isaac. Iar tu ești Gracie May Wilkes.

Să îmi aud numele complet rostit de acest bărbat – complet străin – îmi face stomacul să se strângă.

– De unde știți?

– Pentru că mi-a spus tatăl tău.

Face semn din cap, indicându-mi că ar trebui să-l urmez.

După ce arunc o privire înapoi la Noah, îl urmăresc pe bătrân în camera de motel. Apartamentul lui se pare, după dezordinea din el. Mobila standard a fost înlocuită cu un pat dublu în colț, un fotoliu maro uzat, vizavi de un televizor mic cu ecran plat, contrastant de nou, și o măsuță cu două scaune pe care sunt teancuri de ziare. Revistele stau pe o măsuță laterală, iar vasele murdare sunt îngrămădite frumos lângă chiuvetă. Aerul este greu, persistând un ușor miros de transpirație.

– Mă întrebam când vei găsi drumul până aici.

Isaac se mișcă încet în timp ce dă laoparte hârtiile pentru a ne face loc să ne așezăm.

– L-ați cunoscut pe Abraham Wilkes? întrebă Noah pentru mine, pentru că nu reușesc să formez cuvinte.

– Am vorbit uneori cu el. Venea aici în fiecare zi, căuta pe cineva...

– Betsy. În sfârșit îmi găsesc limba. O căuta pe ea.

– O căuta. Dar nu a găsit-o. A ratat-o doar cu câteva zile, dacă îmi amintesc bine.

– Ea stătea *aici*?

– Da, doamnă. A fost aici. Și apoi a dispărut. Am stat cu ochii pe ea, dar... n-am mai văzut-o niciodată.

– Ați filmat arestarea pentru droguri?

– Da. Chiar din acel loc. Dar se pare că v-ați dat seama deja. El oftează în timp ce se relaxează în fotoliul său. Aveam probleme cu vandalii care dădeau buzna în automatul ăla. Am vrut să-i prind în flagrant și aveam nevoie de unul dintre aceste lucruri pentru a o face. Cum le spuneți? Alea...

Mâna lui flutură fără țintă, ca și cum răspunsul ar fi în aer.

– O cameră video?

– Cameră video. Da. Nu pot ține pasul cu toată tehnologia asta. El chicotește în timp ce privirea mea cutreieră din nou camera, spre ecranul plat și spre laptopul de pe biroul din colț. Asta e tot ce face fiul meu. Îmi aduce chestiile astea din când în când. Numai Dumnezeu știe din ce camioane cad, dar nu mai pun întrebări. Oricum, a adus una dintre camerele video noi și sofisticate și a montat-o chiar acolo, lângă fereastră. A stivuit niște cărți ca să fie la înălțimea potrivită. M-a învățat cum să o pornesc înainte de a merge la culcare și asta a fost tot. Ei bine, m-am jucat cu ea la cină și cred că am setat-o să înregistreze mai devreme decât de obicei. Am ieșit să fac ultimele treburi. Atunci m-am întâlnit cu tatăl tău în parcare. Și apoi a venit cavaleria după tipul ăla. Nu mi-am dat seama că am filmat totul decât mai târziu în acea noapte, când m-am dus să o pornesc și am găsit-o deja pornită. Și sigur nu mi-am dat seama ce anume am prins până când nu am revăzut. Își clătină fruntea. Așa că am făcut ce am crezut că este corect și i-am dat înregistrarea video tatălui tău următoarea dată când a venit pe aici.

– Când a fost asta? întreabă Noah.

– Cu câteva zile înainte de a muri.

Schimb o privire cu Noah.

– V-ai uitat la știri în ultima vreme?

Isaac se apleacă în față, sprijinindu-și coatele osoase pe genunchi, privindu-mă cu acei ochi înțelepți.

– Fetișo, am știut că tatăl tău era nevinovat încă din noaptea în care a murit.

Ceva din tonul lui îmi face inima să tresară.

– Cum?

– Pentru că i s-a întins o cursă.

A spus-o atât de direct!

– Și de unde știți asta? întreb șoptit. Ați văzut pe cineva făcând-o? L-a speriat Mantis ca să nu vorbească?

Dar Isaac nu spune nimic, ridicându-se de pe scaun pentru a se îndrepta spre colțul camerei. Scoțând o șurubelniță din centura de scule, se lasă pe un genunchi și desface ventilatorul de pe perete. Întinde mâna și scoate un stick.

– Am făcut ceva mai bine de atât. Am *înregistrat* pe cineva care o făcea.

Capitolul 53

Ofițerul Abraham Wilkes

3 mai 2003

– Tu ești polițistul care o caută pe fata aia?

Tonul aspru al femeii îmi umple urechea.

– Da, doamnă. Aveți informații?

– Am văzut-o intrând în seara asta în camera 116 de la The Lucky Nine. Acum o oră. Ar fi bine să vă grăbiți dacă vreți să o prindeți.

Convorbirea se întrerupe.

Și inima mea începe să bată cu putere.

– Iubitule? E târziu. Cine era? strigă Dina din living.

E atât de tentant să îi spun în sfârșit! Dar dacă cea care a sunat se înșală? Sau dacă Betsy a plecat deja? Dacă am ratat-o din nou? Dina este o femeie atât de emotivă și a trecut prin momente deosebit de grele în toată povestea asta. Ar fi distrus-o dacă m-aș fi întors singur acasă.

– Munca. Trebuie să plec puțin. Mă întorc curând.

Sunt douăzeci de minute de condus până la Lucky Nine de aici. Dacă Betsy se află acolo doar pentru un client și a trecut deja o oră... Trebuie să mă grăbesc.

Îmi scot pistolul Colt .45 din seif când Dina intră în birou, cu brațele strânse la piept și cu o încruntare plină de dezamăgire marcându-i fața frumoasă.

– N-ar trebui să-ți iei pistolul de poliție?

– Nu când am acest toc uimitor pe care minunata mea soție l-a făcut pentru mine. Îmi forțez un zâmbet în timp ce îl fixează. Mă duc doar să verific ceva. Nu va dura mult.

Totuși, încruntarea ei încă nu s-a estompat.

– Spune-mi, de ce nu porți niciodată uniforma pentru aceste ore suplimentare?

– Este mai bine dacă nu o fac.

– Este vorba de muncă sub acoperire?

– Ceva de genul ăsta.

Minciunile au un gust din ce în ce mai rău pe zi ce trece. Din fericire, Dina încă nu și-a dat seama că îi servesc minciuni.

Voi fi sincer în secunda în care o voi aduce pe Betsy acasă la noi. Îi dau un sărut.

– Ne vedem mai târziu.

Parcarea motelului este deosebit de liniștită în seara asta, observ în timp ce mă îndrept pe trotuar, privind cu atenție numerele ușilor până când ajung la ultima din bloc.

Luminile sunt aprinse înăuntru.

Adrenalina îmi aleargă prin vene. O voce discretă din cap mă tot întreabă dacă nu cumva vreau să sun pentru a cere întăriri de la poliție, dar o alung. Vreau doar să o scot pe Betsy din asta o dată pentru totdeauna.

Scoțându-mi insigna și pistolul, bat în ușă.

Cineva o deschide.

Ignor protocolul și intru direct.

– O caut pe Betsy. Unde este?

Tipul dinăuntru, un derbedeu slăbuț cu pantaloni lăsați și tatuaje care îi decorează pielea, face câțiva pași înapoi.

– Nu știu despre cine vorbești.

Privirea îmi alunecă peste pat, până la locul unde o mică geantă sport bleumarin stă deschisă, suficient de larg pentru a-mi arunca o privire asupra pachetelor de cocaină și iarbă din interior. Mai multe pachete de bani stau îngrămadite peste cuvertura lipicioasă a patului.

Rahat! În ce naiba am intrat?

Din interiorul băii se trage apa.

– Mâinile sus, unde le pot vedea! îl avertizez pe tipul care stă în fața mea.

El se conformează fără să scoată un cuvânt, în timp ce eu aștept ca persoana din baie să iasă.

Apare Mantis și se oprește brusc.

– Wilkes! Ce naiba cauți aici?

– Am primit un pont că aici a fost cumnata mea. Tu? Mă holbez cu privirea ațintită spre pat.

Mantis oftează.

– Wilkes, el este Hernandez. Un informator. Face un gest către tip. Lucrez la o înscenare, iar el e tipul care mă va ajuta

să o duc la bun sfârșit. Își scoate bărbia în față. Vrei să nu mai îndrepti chestia aia nenorocită spre mine?

Îmi pun pistolul în toc.

– Deci nu a fost nici o fată blondă aici în ultima oră?

– O fată blondă? N-a fost nimeni în afară de nenorocitul ăsta urât aici toată noaptea, confirmă Hernandez, chicotind în timp ce se îndreaptă spre fereastră ca să tragă cu ochiul. Hei, cât mai durează? Nu e bine pentru acoperirea mea, cu tine și cu el apărând la ușă. Nu se știe niciodată cine se uită.

Dau să plec, cu picioarele îngreunate de dezamăgire.

– Deci cum ai de gând să cheltuiești banii ăia? întrebă Mantis cu umor în vocea lui aspră. Niște bijuterii pentru soția aia drăguță?

– Ce bani? scuipe eu. Vorbești despre geanta pe care ai lăsat-o în mașina mea aseară? Geanta cu care încerci să mă cumperi? Îmi scapă un râs amar. Astăzi am lăsat rahatul ăla la Marshall. Dacă îți vrei banii înapoi, va trebui să te duci să-i iei de la ea.

Își arată dinții butucănoși într-un rânjet.

– Da... I-am spus că ar fi o pierdere de timp. Că nu te-ar fi închis așa de ușor.

– Cui i-ai spus?

– Cui crezi? Tipului care se va asigura că reclamațiile tale nu vor duce nicăieri.

Încep să îmi dau seama. Ar fi trebuit să știu. Șeful este cel care i-a dat ordin. El este cel care i-a spus lui Mantis să încerce să mă cumpere.

– Și știi de ce mă va acoperi? Mantis ridică o pungă de cocaină. Pentru că scot rahatul ăsta de pe străzile din Austin, iar asta e tot ce-l interesează pe Canning. Doar de asta ar trebui să-ți pese. Nu de drepturile unui nenorocit. De îndată ce încep să vândă droguri copiilor, nu mai au drepturi!

Mă uit la Hernandez, care privește cu un amestec de curiozitate și precauție. Dacă are un pic de inteligență de stradă, probabil și-a dat deja seama că aici se întâmplă mai mult decât capcana în care l-a atras Mantis.

– Câți ani are micuța ta Gracie acum? Șase ani? mă întrebă Mantis.

– Să nu mai pronunți numele fiicei mele! Niciodată! bombănu eu, atacându-l.

Își ridică mâinile în aer în semn de capitulare, făcând câțiva pași înapoi și mă ocolește spre ușă.

– Calmează-te! Încercam doar să mă fac înțeles. Vreau să scot chestia asta de pe străzi pentru fiica ta.

– Și mă bucur pentru asta. Dar nu înseamnă că marfa asta – îl ocolesc pentru a lua un teanc de bani și îl ridic – ar trebui să-ți umple buzunarele.

El ridică din umeri leneș.

– A fost o singură dată.

– Pe naiba!

Felul în care a luat banii ăia – cu mișcări fluide și atâta ușurință – arată că a făcut-o de multe ori.

– Probabil salteaua ta e plină de bani.

– Ciudat, cineva ar putea spune același lucru despre tine.

– Nu, domnule. Nu cred.

– Ești sigur?

O strălucire răutăcioasă i se ivește în ochi. Devine circumspect.

– Ce-ai făcut?

– Unde e dovada pe care o ai? întrebă el liniștit, ignorându-mi întrebarea.

– Nu o vei găsi nicăieri. Ce ai făcut, Mantis? repet printre dinții strânși.

– Ceea ce trebuia să fac ca să mă asigur că nimeni nu va crede vreodată vreun cuvânt din ce ai spus.

Telefonul... drogurile... banii... Dumnezeu! Asta e o înscenare! Mantis îmi întinde o cursă. Trebuie să plec de aici. Trebuie să...

O durere insuportabilă îmi străbate pieptul, trimițându-mi corpul înapoi, în perete. În următoarea secundă sunt în genunchi. Reușesc să mă uit în sus ca să-l văd pe Mantis îndreptându-și arma spre un Hernandez șocat. Nici măcar nu l-am văzut scoțând-o. Când a scos-o?

Hernandez strigă ceva, dar nu reușesc să deslușesc cuvintele din cauza agoniei.

Se aude alt foc de armă chiar în momentul în care fața mea se lovește de covorul subțire și murdar. Pot vedea cizmele lui Hernandez pe sub pat.

Și apoi văd mai mult din el, în timp ce trupul lui se lovește de podea pe partea cealaltă.

Totul începe să se întunece, în timp ce plămâni mei trag după un aer care nu vine, în timp ce focul arzător din pieptul meu începe să se stingă.

Pleoapele mi se închid.

În spatele lor, văd ochii mari și frumoși, verzi ai lui Gracie May.

Îi simt brațele mici înfășurându-se în jurul gâtului meu.

Îi aud râsul dulce.

Capitolul 54

Noah

Eu și Gracie stăm lângă laptopul lui Isaac și privim cum, la 20 de secunde după ce s-au tras patru focuri de armă, o singură siluetă se furișează din camera 116. Persoana încuie ușa și merge liniștită pe cărarea îngustă dintre clădiri, spre parcare.

Aruncă o scurtă privire spre camera perpendiculară pe 116.

Fără să observe camera video așezată în fereastra camerei de motel.

Camera care i-a surprins chipul sub o șapcă de baseball pentru acea fracțiune de secundă.

Suficient de mult pentru a-l identifica.

– Sfinte Sisoie! șoptesc.

Lângă mine, corpul lui Gracie este înțepenit de tensiune.

– De obicei, îmi place să mă uit puțin la știrile de noapte, spune Isaac, de pe scaunul lui. Nu s-a deranjat să se uite la filmuleț cu noi, ceea ce mă face să cred că l-a urmărit deja de multe ori. Dar în seara aceea eram deja în pat și nu m-am ridicat destul de repede când s-au auzit acele focuri de armă. Norocul meu. Altfel, aș fi stat la fereastra aceea. Eu și tipul ăla ne-am fi privit ochi în ochi. Și-ar fi știut că îl aveam în vizor.

– De ce nu ai dat înregistrarea asta polițiștilor?

Vocea lui Gracie se sparge de frustrare.

– Continuă să te uiți, acolo!

Isaac mută perdeaua pentru a se uita la parcare.

Ea clatină din cap cu frustrare, dar își concentrează din nou atenția asupra ecranului în timp ce noi așteptăm.

Abia un minut mai târziu primim răspunsul nostru. Același SUV din arestul pentru droguri de la Lucky Nine – sau ceva asemănător – intră în parcare cu luminile aprinse.

Mantis și Stapley sar din mașină și se îndreaptă direct spre camera 116 pentru a sparge ușa.

Două minute mai târziu, o mașină de poliție intră în viteză. Stapley îi întâmpină în prag, reținându-i cu o mână ridicată și câteva cuvinte.

– Lasă-mă să ghicesc: acolo le spune că, de fapt, Canning a ordonat ca nimeni să nu păsească înăuntru, mormăi eu. Ce acoperire perfectă pentru Mantis!

O a doua și a treia mașină de poliție intră în parcare.

Și deodată filmul se întrerupe.

– Am vrut să văd ce a surprins mica mea cameră, așa că am derulat puțin înapoi. Când am văzut că tatăl tău a intrat în camera aia, dar nu a mai ieșit, mi-am dat al naibii de bine seama ce am filmat.

Corpul lui Gracie era deja încordat în momentul în care l-am văzut pe Abe cum s-a dus până la 116 pentru a intra în cameră cu insigna și pistolul în mână. Pentru că înregistrarea lui Isaac începuse cu douăzeci și cinci de minute înainte, când apăruse Mantis, l-am văzut cum îi înmâna bani și un telefon unei prostituate care ieșise dintr-o cameră și se îndrepta spre mașina ei.

Ea a dat un telefon.

Un apel, pun pariu, către Abe, de pe telefonul găsit asupra lui Hernandez.

Dura cam douăzeci de minute pentru a ajunge la Lucky Nine din vechea casă a lui Abe. Douăzeci și cinci de minute de când Abe și-a luat la revedere de la Dina și și-a luat Coltul .45 din seif.

Mantis a trimis-o pe prostituată să se îndepărteze cu pași repezi, frica de pe fața ei spunându-mi că vorbele lui erau presărate cu un avertisment tăios. Apoi Mantis, cu o mică geantă sport bleumarin în mână, a bătut la 116. Cineva a deschis ușa. Mantis a intrat și nu a ieșit decât după ce s-au tras focurile de armă.

A fost singura persoană care a ieșit.

– L-am recunoscut pe acel polițist. Era același din noaptea aia a arestării, când a aruncat geanta pe geamul mașinii. I-am dat tatălui tău acea înregistrare, iar el avea de gând să facă ceva în legătură cu asta. Nu sunt prost. Mi-am dat seama ce se întâmplă, murmură Isaac. Și apoi polițistul ăla vine să bată la ușa mea cu un carnețel de hârtie, căutând

martori? Râde batjocoritor. Mai degrabă să închidă martorii. N-aveam de gând să-i dau înregistrarea video. Așa că am clătinat din cap și am spus: Nu, domnule. Nu am văzut nimic. Să aveți o noapte bună, domnule. M-am gândit să aștept să vină altcineva, cineva în care să am încredere, înainte de a preda acea înregistrare video. Face o pauză. Nu a venit nimeni altcineva.

– Dar știați că tatăl meu era nevinovat și ați stat pe gânduri timp de *paisprezece ani*? strigă Gracie, cu lacrimi în ochi.

– Și mai știam că era mort și că nimic nu-l va aduce înapoi. În plus, îmi place ca trupul meu să *nu* fie ciuruit de găuri de gloanțe, mulțumesc mult. Isaac spune asta cu încredere, dar își lasă privirea în podea.

Simt o urmă de rușine care se ascunde sub această fațadă.

– După cum am spus, așteptam să vină persoana potrivită să mă întrebe. Și în sfârșit ai venit tu.

Telefonul lui Gracie sună. După două secunde de conversație, îmi dau seama că este Kristian la celălalt capăt al firului. E aici și ne caută.

– Putem să luăm asta, nu? zic și ridic stickul.

– Îl puteți lua. Puteți lua și DVD-ul original. Îl am și pe acela într-o cutie de valori la bancă. Niciodată nu poți fi prea precaut, mai ales pe aici.

Ochii mei se plimbă din nou prin camera mică.

– Deci locuiești aici de...

– De aproape douăzeci de ani. Ce pot să spun? Duc o viață simplă. Îmi fac propriile treburi. Oamenii nu mă deranjează și nici eu nu-i deranjez pe ei, și așa îmi place. O bătaie puternică se aude în ușă, iar Isaac ridică perdeaua ca să tragă cu ochiul. Fața i se schimonosește de nemulțumire. Ei bine, iată-l din nou!

Gracie deschide ușa și intră Klein, urmat îndeaproape de Tareen.

– Văd că l-ai întâlnit pe proprietarul acestui frumos local, spune Klein, aruncându-i o privire lui Isaac.

Rămân cu gura căscată. *Proprietarul?*

Klein clatină din cap spre bătrân.

– Parcă nu știai nimic.

– Mi-am amintit brusc ceva.

Klein face un semn cu degetul spre Isaac, masca lui lăsând să se observe iritarea.

– O să te închid pentru obstrucționarea...

– Kristian! Lasă asta! strigă Gracie, lovindu-l peste braț pentru a-i atrage atenția. Are o înregistrare video din noaptea în care a murit tatăl meu. Noi avem dovada. Îl avem pe Mantis!

Amenințările lui Klein mor pe buzele lui, în timp ce acestea se încolăcesc în acel zâmbet arogant.

Dar în spatele lui văd satisfacție. Și ușurare.

– Ei bine, ce mai aștepți? Să-l vedem!

Silas apasă pe butonul de oprire a televizorului pentru a opri ultimele știri, aruncând bucătăria în tăcere.

– Ajunge cu asta! Își dă laoparte micul-dejun pe jumătate mâncat, format din ouă și șuncă, și își freacă fața obosită. Aceste ultime două săptămâni l-au îmbătrânit cu cinci ani. Arată de parcă n-a mai dormit de zile întregi, și probabil n-a dormit, nu cu frenezia mediatică care a pus stăpânire pe el după ce FBI-ul i-a arestat pe Mantis și pe Stapley, cu acuzații pentru tot felul de lucruri, de la crimă la conspirație pentru crimă și la o duzină de alte infracțiuni.

Povestea lui Abe a atras atenția la nivelul întregului stat. Am fost nevoiți să ne sechestrăm în casă pentru a evita reporterii insistenți care campau afară, sperând să vorbească cu fiul șefului Jackie Marshall.

Stai să vezi când vor afla că fiica lui Abraham Wilkes e cu mine!

– Ei bine, dacă există un lucru bun care a ieșit din toate astea, acela este că mama ta nu apare nicăieri pe acel video, murmură Silas.

– Dar tot nu știm de ce avea geanta aia cu bani și husa lui Abe.

Credeam că mă voi simți mai ușurat odată ce Mantis și Stapley vor fi prinși. Dar această neliniște persistă.

– Ți-au spus ceva cei de la FBI?

– Nimic. Klein ne-a exclus complet și, din câte se pare, FBI-ul nu mai colaborează cu DPA. Dacă au colaborat vreodată cu adevărat.

– Ei bine, poate că Mantis și Stapley pot completa unele lacune.

Gracie îi aruncă o gustare lui Cyclops.

– N-aș avea încredere în nici o explicație pe care o dau cei doi.

Silas bate cu degetele în masă.

– Cum rămâne cu căutarea mătușii lui Gracie?

– Au avut o pistă zilele trecute, dar s-a dovedit a fi falsă.

Era dureros să vezi speranța înflorind pe chipul lui Gracie, doar pentru ca apoi să se destrame.

Silas mă mângâie pe mână și apoi, cu un oftat greu, se ridică.

– Ar fi bine să mă duc în birou. Trebuie să stai departe de acel loc momentan. Este o grădină zoologică. Suntem atacați din toate direcțiile. Vom vorbi despre revenirea ta la muncă după ce se va liniști totul.

– Da, domnule.

Nu mi-aș putea imagina să mă întorc la muncă acum; capul meu încă înoată în întrebări fără răspuns.

Cu un semn din cap către Gracie, Silas șchiopătează pe hol și iese pe ușa din față.

– Și dacă scapă? Își întoarce ochii verzi spre mine și văd frica din ei. Dacă vor găsi o portiță, o greșală sau o modalitate de a face acea înregistrare video inadmisibilă?

Îmi așez o mână pe ceafa lui Gracie. Este încordată de tensiune, la fel ca a mea.

– Nu poți gândi așa.

– Doar la asta am reușit să mă gândesc, recunoaște ea.

Eu o cred. Gândurile ei au fost la paisprezece ani distanță în ultimele două zile. M-am trezit ca să o surprind ghemuită cu telefonul în mână, redând și reluând la nesfârșit acele câteva clipe scurte, în care Abe se plimba până la ușa camerei 116 și bătea în ea.

Ea a filmat clipul în camera lui Isaac, când reluam originalul cu Klein. Clipul acela a fost tot ce a reușit să obțină înainte să o prindă Klein și să-i ceară să se oprească. Dar nu a obligat-o să îl șteargă. El știa de ce voia acele câteva secunde. De ce avea nevoie de ele.

Amândoi ne-am luptat cu propriile griji și, deși Gracie are multe motive de ușurare, nimic nu este sigur.

– Și? Încerc să șterg acele griji. Ce vrei să faci astăzi? Piscina e în sfârșit curată. Am putea...

– ... să-i dăm de urmă fostului partener al tatălui meu. Tipul ăla, Dunn.

Nu mă așteptam la asta, dar văd gândurile formându-se în privirea lui Gracie.

– Dacă tata a văzut-o pe Betsy, mă gândesc că a fost în timp ce era în tură. Era o prostituată. Cum altfel ar fi putut să dea peste ea?

– Probabil ai dreptate.

Și găsirea lui Betsy ar putea face lumină asupra motivului pentru care mama și Abe se certaseră înainte de a muri.

Ea face o pauză și apoi, cu un ușor zâmbet, spune:

– Bineînțeles că am dreptate.

Zâmbesc. Iată fata pe care o cunosc!

– Dar cum rămâne cu reporterii de afară?

– Trecem peste ei.

Îmi dau ochii peste cap.

– Haide... Ea se apleacă pentru a-și aluneca mâna de-a lungul coapsei mele. O să fie distractiv. Nu ai spus că oricum trebuie să mergi la secția de poliție?

– Da. Pentru lucrurile mamei mele. N-aș numi asta distracție.

– Nu... dar să te întorci aici după aceea va fi.

Degetele ei trec de-a lungul marginii centurii mele.

Nu am mai văzut această latură jucăușă și cochetă a lui Gracie de două zile. Sângele îmi curge direct în zona inghinală.

– Încerci să mă manipulezi.

– Funcționează?

– Ia-ți poșeta! Și ochelarii de soare. Mă uit la coama ei sălbatică. Și ceva care să domolească *asta*.

Ea face un gest obscen, dar este însoțit de un zâmbet.

Capitolul 55

Grace

– *Asta* e secretara mamei tale? șoptesc în timp ce ne apropiem de birou și de frumusețea cu părul ca de corb din spatele lui.

– Numele ei este Ashley Sheridan. Și te avertizez că îi place să flirteze cu mine, dar e inofensivă.

– Se pare că tuturor le place să flirteze cu tine, nu-i așa?

Își arată zâmbetul lui de băiat, conștient de acei ochi albaștri. De parcă ar ști că privitul altor femei care îl linguesc îmi zbârlește pielea într-un mod care mă face să scrâșnesc din dinți.

– Fii drăguță, mă muștră glumeț înainte să ajungem.

– Lasă-mă o secundă, dragă, spune Ashley Sheridan cu un accent vizibil de Mississippi, ridicând un deget pentru a ne face semn să așteptăm până când termină un apel telefonic.

– Sigur, doamnă.

Îi arată acel zâmbet de o mie de wați, iar eu trebuie să mă întorc cu spatele pentru nu mă vedea când îmi dau ochii peste cap.

În momentul în care închide telefonul, domnișoara Ashley Sheridan este în picioare, întinzându-și brațele – tonifiate de la orele de ridicare de greutate – în jurul gâtului lui.

– Noah! Ce mă bucur să te văd! exclamă ea, cu cozile ochilor încrețite de zâmbetul ei. Totuși, în spatele acelei fațade exterioare, văd aceeași compasiune pentru el pe care am văzut-o la fiecare față familiară pe lângă care Noah a trecut pe drumul până aici. Tocmai mă pregăteam să mă duc să îmi iau ceva de mâncare.

Poșeta îi atârnă de umăr, subliniind faptul că era chiar pe punctul de a pleca.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, doamnă...

– Ce ți-am zis despre faptul că să nu-mi spui „doamnă”? Știu că este ceva tipic sudului, dar, Dumnezeule, nu mi-a plăcut niciodată. Mă face să mă simt *atât* de bătrână!

Își alunecă mâinile în sus și în jos pe brațele lui Noah în ceea ce unii ar putea numi afecțiune inocentă. Dar după felul în care încetinesc peste bicepșii lui musculoși vârful degetelor ei cu gheare, agățându-se doar pentru atingere, *inofensiv* nu este un cuvânt pe care l-aș folosi pentru a o descrie pe această femeie.

Îmi mușc limba înainte de a-i aminti că este suficient de bătrână pentru a fi mama lui Noah.

– Nu, doamnă. Vreau să spun, domnișoară Sheridan. Îmi pare rău, am fost ocupat.

– Da, am auzit cu toții. Pufnește. Situația asta cu Dwayne Mantis! Vă vine să credeți? A fost o casă de nebuni aici cu reporteri și altele asemenea.

Noah face un gest către mine.

– Apropo, ea este Gracie Richards.

– Wilkes, zic și întind mâna.

Ea îmi strânge mâna, iar în ochii ei albaștri scânteiază un nou val de compasiune.

– Biata de tine... Condoleanțele mele! Sper ca tu și mama ta să vă găsiți în sfârșit liniștea.

– Și eu la fel.

Nu numai că toată lumea știe despre cazul tatălui meu; mulțumită presei, se știe și despre efectele ulterioare. Am sunat la Desert Oaks și i-am avertizat că reporterii ar putea veni la pescuit de informații. Până acum însă supercercetașii nu au dat de urma ei acolo.

Ashley se întoarce spre Noah.

– Am lucrurile lui Jackie gata de ridicat chiar aici. Scoate cu un oftat o cutie de documente de sub birou, iar brațele ei se încordează sub greutatea ei când o aruncă pe birou. Este în principal conținutul sertarelor ei, împreună cu câteva lucruri pe care le ținea în seiful din birou și pe care noi le-am considerat personale.

– Apreciez asta.

– Da. Știi că te voi ajuta ori de câte ori voi putea, Noah. Am respectat-o atât de mult pe mama ta! E mare păcat!

– Ți-au anunțat deja noul șef?

– Nu încă, dar am auzit că va fi Jim Towle, ceea ce ar fi fantastic. Ar fi trebuit să fie ales automat de la început, dacă mă întrebi pe mine, dar apoi Canning a trebuit să înceapă să se amestece. Și când te gândești că era cât pe ce să avem ca șef un criminal!

Noah se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Canning făcea presiuni pentru ca Mantis să fie șef! Iar când ai sprijinul lui George Canning, ești practic șef, nu?

Începe să scotocească prin poșetă.

– Glumești!

– Nu, nu glumesc. Slavă Domnului că nu s-a întâmplat asta! Se apleacă în față, ca și cum ar vrea să împărtășească un secret. Mama ta s-ar fi răsucit în mormânt dacă acel bărbat ar fi înlocuit-o.

Noah face o pauză, iar în ochii lui văd acea licărire curioasă pe care am ajuns să o recunosc.

– De unde știi? Ți-a spus ceva despre Mantis?

– Oh, ce băiat drăguț, chicotește ea. I-am gestionat agenda, e-mailurile. La naiba, i-am făcut programări la doctor pentru treburi femeiești. Știu o mulțime de lucruri. Cu excepția, bineînțeles, a ceea ce se gândea să-și facă singură. O sclipire de durere îi trece prin ochi. Nu-l putea suporta pe bărbatul acela. Îl numea Neanderthal pe la spate. Nu cu mult timp înainte de a muri, a izbucnit și l-a numit criminal nenorocit și mincinos în față, apoi l-a dat afară din biroul ei.

– Ai idee de ce?

Ashley clatină din cap.

– *Probabil* are legătură cu faptul că, de fapt, Canning voia ca ea să îl numească pe Mantis adjunct al șefului, iar ea i-a spus lui Canning că mai bine ar muri înainte să accepte asta.

– Cum a reacționat Canning?

– Așa cum era de așteptat, ceea ce nu e bine deloc. Dar mama ta nu era genul care să își țină gura prea mult. Și nici ea nu-l suporta pe Canning, așa că asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Noah se uită de parcă Ashley l-ar fi plesnit peste față.

– Ea și Canning nu erau prieteni?

– Au fost prieteni la început, sigur. Dar nu și după ce Canning a început să intervină în toate, spunându-i ce

poate și ce nu poate face. Se purta ca și cum ar fi avut sfori de marionetă legate de ea. Jur că omul ăla va încerca să conducă acest departament de la doi metri sub pământ! Scoate un ruj din poșetă. Cei doi erau ca apa și uleiul. Jackie a încetat să-i mai răspundă la telefoane, și asta l-a înfuriat foarte tare. Știi că era aici, certându-se cu ea chiar în ziua în care a murit?

Fața lui Noah trece de la nedumerire la suspiciune.

– Știi despre ce?

– Nu știu. Ceva legat de o fată. Jackie a spus că are mari regrete și că avea de gând să facă exact ce trebuia pentru fata aceea măcar o dată.

Fața lui Noah pălește.

– A spus cumva numele Betsy?

– Nu am reținut numele, îmi pare rău. Oricum, nu vreau să te grăbesc să pleci, dar am planuri și trebuie să mă duc să-mi pudrez nasul.

– Stai! Poți să găsești pe cineva pentru noi? intervin, dându-i un ghiont lui Noah în coapsă.

– Da, de fapt, *mai* e o favoare rapidă pe care trebuie să ți-o cer, dacă ești amabilă. Noah face o grimasă de scuze și, la naiba, pare și mai atrăgător! Caut să dau de urma unui ofițer, Heath Dunn.

– Ce divizie?

– Ar fi lucrat în patrularea stradală acum paisprezece ani. A fost partenerul lui Abraham.

– Acum paisprezece ani zici? Îi aruncă lui Noah o privire – una care spune că îi face o favoare imensă și că ar fi bine să o țină minte – înainte de a ridica receptorul, unghiile ei perfecte și lungi lovind tastele în timp ce sună pe cineva. Două minute mai târziu, Ashley „nu-mi spune doamnă, pentru că mă face să mă simt bătrână în fața tinereții tale” Sheridan are răspunsul nostru: Heath Dunn s-a pensionat acum zece ani. Cel mai bun loc pentru a-l găsi este la Dunn's, pe...

– Red River, da. Știu. Un restaurant grozav.

– Nu-i așa? Am fost acolo de câteva ori. Nu mi-am dat seama că e al unuia dintre noi. Oricum, e cel mai bun loc unde îl puteți găsi.

– Ne-ai salvat, domnișoară Sheridan!

După ce lovește ușor cu palma în biroul ei, Noah mă îndreaptă spre ieșire, mâna lui liberă așezându-se pe mijlocul meu, în timp ce celălalt braț îmbrățișează cutia grea.

– La ce te gândești? șoptesc, observând felul în care buzele lui Noah se presează într-o linie fermă.

– Păi, în primul rând, George Canning era în avion spre Italia în noaptea în care a murit mama. Mi se pare ciudat să vină la biroul ei și să se certe cu ea în ziua în care zboară în cealaltă parte a lumii, dar fiecare cu părerea lui. Se uită peste umăr. Dar, când am luat cina la unchiul meu în acea seară, Canning a făcut să pară că mama și el au fost prieteni buni până la sfârșit.

– Știm deja că este un nenorocit mincinos.

– Așa e. Cred că se certau din cauza lui Betsy. Noah o ia cu doi pași înainte pentru a apuca mânerul ușii, ținându-mi-o deschisă. Ceea ce înseamnă că și Canning știa despre ea.

– Mama ta a spus că va face ce trebuie pentru ea. Ce înseamnă asta?

Îngrijorarea de pe fața lui Noah îmi spune că se întreabă același lucru.

Capitolul 56

Noah

Gracie împunge cârnatul cu furculița, cu fruntea încruntată adânc.

– Ce s-a întâmplat?

– În afară de infarctul pe care o să-l fac mai târziu?

– Venind din partea fetei care ar trăi din șuncă...

– Sunt *trei* tipuri diferite de carne în farfuria mea și nici măcar nu e amiază.

Fac un gest spre micile vase ramekin albe.

– Și fasole verde. Și salată de cartofi.

– Sincer, câtă carne mâncați voi, texanii, la o singură masă?

Eu zâmbesc.

– Ai grijă. Și tu ești texană!

Își dă ochii peste cap, dar pot vedea zâmbetul din ei. Face haz de necaz de dragul de a face haz.

– Și ce e *chestia* asta pe care mi-au adus mâncarea? face ea un gest spre tava argintie.

– Ce e în neregulă cu asta? Îți oferă mai mult spațiu pentru a mânca.

– La fel platourile. Se uită în jurul nostru, la rândurile de mese din lemn uzat, cu fețe de masă ușor de șters, în carouri roșii și albe. E liniște aici.

– E devreme pentru prânz.

Și gol, cu excepția altui cuplu din colțul îndepărtat. Dar se va umple repede. Dunn's BBQ este relaxant și confortabil și, la fel ca majoritatea celorlalte localuri de grătar în care am fost, are pereți de lemn și o mulțime de distribuitoare de șervețele și tăvițe pentru condimente.

– Deci asta fac oamenii în Texas? Se apropie de o tavă și mănâncă destulă carne cât să le dea transpirații?

Izbucnesc în râs.

– Taci și mănâncă!

Înfigându-mi furculița într-o bucată de piept din farfuria ei, i-o duc la gură, așteptându-mă pe jumătate ca ea să-mi dea mâna laoparte. Cu ochii contrariați în ochii mei, ea deschide gura doar atât cât să-și treacă dinții de-a lungul metalului furculiței în timp ce mușcă din ea.

Mestecă încet.

– Ei bine?

Primesc ca răspuns o ridicare indiferentă din umeri – pentru că nu va recunoaște niciodată că a greșit – și apoi nu pierde timpul, înfigându-și propria furculiță în altă bucată, pregătind-o.

– Așadar, e ca unul dintre acele visuri mari pentru un texan? Să deții un restaurant cu grătare? Ai de gând să-mi spui că vrei să deții unul într-o zi?

– Este pentru Heath Dunn. Probabil e mai bine decât să patrulezi pe străzile din Austin.

– Crezi că îl vom vedea astăzi?

– Sper că da. Cel puțin vom ști pe cine să căutăm.

Pe peretele de lângă ușă este un avizier, primul lucru pe care clienții îl văd când intră. Este un loc pentru a face publicitate evenimentelor de la Dunn's – trupe, străngeri de fonduri în scopuri caritabile, echipe sportive pe care Dunn's le sponsorizează. Heath Dunn – un bărbat înalt și cărunt – este fotografiat în mod vizibil în câteva dintre anunțuri.

Privesc strada aglomerată și restaurantul în căutarea unor semne, în timp ce Gracie își croiește drum prin gama de cârnați, piept și coaste de pe platou, fără să scoată un cuvânt între îmbucături. Abia dacă respiră.

Nu mă mai pot abține.

– Ai de gând să încerci măcar o legumă?

– Taci din gură!

Zâmbesc.

– Nu e așa de rău până la urmă, nu?

Colțul gurii ei se strâmbă în timp ce se întinde după telefon.

– Tocmai mi-am amintit că i-am promis mamei că o sun astăzi.

– Haide atunci, spun eu, urmărind-o în liniște.

În ciuda iadului prin care Dina a făcut-o să treacă pe Gracie, cred că vor reuși să repare acele legături foarte bine.

Mă bucur pentru asta, pentru că în nici un caz nu am de gând să le mai las să dispară din viața mea vreodată. Sunt o familie, chiar dacă Gracie mă va da afară într-o zi.

Gracie își răsfoiește lista de contacte când văd un bărbat înalt care se plimbă pe trotuar spre ușa din față, cu un ziar băgat sub braț și o pălărie largă de cowboy care îi acoperă capul chel.

– Așteaptă o secundă cu apelul ăla.

Ea îmi urmează linia vizuală și privim cum Heath Dunn o salută pe amfitrioană cu un zâmbet, înclinând din pălărie.

– Cu siguranță e el.

Cu toți hipsterii și partea modernă a orașului Austin, Dunn s-ar putea amesteca în orice rodeo din Texas cu blugii lui Wrangler spălăciți, catarama argintie de la curea și cizmele de cowboy cu vârf rotund.

Dunn și amfitrioana fac conversație câteva clipe înainte ca un tip – managerul, bănuiesc – să-i întrerupă, ținând în mână un clipboard.

– Am nevoie de cinci minute. Dați-mi cinci minute, bine?

Dunn îi face semn să plece și începe să mărșăluiească prin restaurant, spre noi, cu atenția concentrată asupra unui hol din celălalt capăt.

Îmi șterg mâinile pe șervețel și mă ridic.

– Domnule Dunn?

El încetinește, ochii lui cenușii mă analizează scurt, la fel cum mama ar fi analizat străinii care se apropiau.

– Bună ziua, domnule. Sunt Noah Marshall, fiul lui Jackie Marshall!

Îi întind o mână.

Recunoașterea se revarsă pe fața lui în timp ce întinde și el mâna.

– Da, domnule. Condoleanțele mele... ce păcat! Ce mai faci?

– Destul de bine.

– Tu și prietena ta puteți să vă bucurați de tot ce vreți din partea casei. Acum, dacă mă scuzați...

– De fapt, speram să ne acordați câteva minute.

El deja se îndepărtează, îndreptându-se spre ușă.

– Îmi pare rău, fiule. Sunt ocupat până peste cap cu hârțogăria și altele asemenea. Poți veni în altă zi și...

– Este vorba despre tatăl meu, Abraham Wilkes.

Cumva, deși Dunn era în picioare, iar trupul ei mic era așezat, Gracie reușește să-l fixeze cu o privire care îl oprește din drum.

Se străduiește să își păstreze o expresie neutră. Cu cel mai slab oftat, apoi cu o privire fulgerătoare în jurul lui, Dunn se așează pe scaunul liber de lângă ea.

– Tu ești Gracie?

E rândul ei să se arate surprinsă.

– Vă amintiți numele meu?

Dunn chicotește încet.

– Nu poți să petreci zi de zi într-o mașină cu un bărbat care vorbește întruna despre fiica lui și să nu-ți amintești numele ei. Se oprește și se uită la mine. Și despre tine. Continua să vorbească despre amândoi.

– Cât timp ați fost parteneri? întreabă Gracie.

– Trei ani. El se încruntă. Cum m-ați găsit, totuși?

– *Dunn's BBQ*? Votat cel mai bun grătar din Austin anul trecut? Zâmbesc. Nu ești chiar greu de găsit.

El zâmbește.

– Cred că nu.

– Gracie abia dacă a respirat, atât de ocupată e cu mâncarea.

O ignor când își dă ochii peste cap.

– Ascultă... El oftează. Îmi pare rău că am dat declarație. Nu mă pot abține să nu simt că a ajutat să-l facă pe Abraham să pară vinovat. Încă nu știu ce erau toate acele telefoane pe care le tot primea, dar ar fi trebuit să știu că nu era nimic rău. Era vorba de Abe, până la urmă.

– Credem că telefoanele aveau legătură cu fata asta. Îmi scot telefonul. Vă amintiți cumva să o fi văzut?

Îi arăt poza lui Betsy.

Ochii lui cenușii tulburi stau pe fața lui Betsy prea mult timp pentru a fi confundați cu o simplă considerație. Cântărește cu grijă ce să spună.

– Cine este?

– Numele ei este Betsy. Este sora mai mică a mamei mele, spune Gracie, privindu-l cu atenție. Și ea i-a sesizat ezitarea. A fugit de acasă și credem că a fost atrasă în prostituție de o rețea de trafic de persoane. Tatăl meu trebuie să o fi văzut în Austin, pentru că a căutat-o în săptămânile dinaintea

morții. Credem că de aceea s-a dus la motelul Lucky Nine în noaptea în care a fost ucis.

– Dumnezeuule...

Privirea lui Dunn trece pe lângă mine, pe fereastră, iar maxilarul i se încordează.

– Vă amintiți de ea, nu-i așa? Ați văzut-o? Când? Ce s-a întâmplat?

– Gracie! Îi arunc o privire de avertizare. Trece la ofensivă, iar atitudinea asta, să-i facem pe oameni să vorbească – mai ales pe polițiști –, s-ar putea să nu ne ducă prea departe.

– Poate că e mai bine să lăsăm asta în pace.

Ea se uită la el neîncrezătoare. Și apoi izbucnește:

– Bine! Gracie își împinge tava înainte, ca și cum ar fi terminat de mâncat. O să le spunem celor de la FBI să vină să vorbească cu dumneavoastră. Poate aici, de față cu toți clienții. Poate că voi suna și la ziare, aruncă ea aproape ca un gând în urmă. Hai să vă ajutăm să obțineți genul de publicitate pe care „Cel mai bun grătar din Austin“ îl merită.

– Nu vrei să faci asta, o avertizează Dunn cu maxilarul încleștat.

– Atunci ar fi bine să începeți să vorbiți.

Se uită în jur – din nou. Fața lui este o mască sumbră în timp ce îi face semn lui Gracie să se așeze la loc.

– Dispeceratul ne-a trimis într-o seară la un hotel; nu-mi amintesc numele. Un loc destul de decent. Primiseră un apel anonim despre prostituție, posibil cu un minor. Așa că ne-am dus. Ezită. Bărbatul de la ușă a spus că era la o întâlnire și a scos cartea de identitate a fetei. Tatăl tău a insistat ca fata să vină la ușă pentru a se asigura că se potrivea cartea de identitate. Când în cele din urmă a făcut-o, Abe și-a pierdut mințile. Era gata să-l aresteze pe tip și să o scoată de acolo.

Fac un schimb de priviri surprinse cu Gracie.

– Deci Abe sigur a recunoscut-o?

– Așa părea.

– Și era vorba de fata asta?

– Cred că da.

– Și apoi ce s-a întâmplat? insistă Gracie.

Dunn respiră adânc, iar ochii îi alunecă spre mine.

– Și apoi a apărut Jackie Marshall și ne-a spus să plecăm. A spus că va prelua ea cazul. Bănuiala mea este că bărbatul a sunat-o imediat ce am bătut la ușă. I-a luat o bună bucată de timp să vină la ușă, folosind dușul ca o scuză pentru a trage de timp și să nu fie nevoit să răspundă. Și apoi a continuat să se uite pe hol, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Oricum, Wilkes nu era încântat. Dar mama ta mi-a rupt notițele din caiet și m-a trimis la mașină. Wilkes a ieșit cinci minute mai târziu foarte supărat. A anunțat prin radio că totul era în regulă și apoi am plecat pentru un apel de jaf.

Mi se strânge stomacul în felul acela care se întâmplă când îți dai seama că ai fost prins pentru că ai dat-o în bară. Numai că *eu* n-am dat-o în bară. Dar se pare că mama a făcut-o.

– Ați lăsat acolo o victimă a traficului de persoane în vârstă de 15 ani?

– Nu. Am urmat ordinele unui ofițer superior. Dacă fata aia a fost lăsată acolo, e vina lui Jackie Marshall, spune el cu grijă, dar văd vinovăția în ochii lui.

Gracie își încrețește fruntea. Sunt sigură că umple golurile cu ceea ce am aflat deja de la Dina, iar relatarea lui Dunn despre acea noapte se potrivește cu totul, cu excepția unui lucru pe care îl știm amândoi despre Abe – că nu ar fi lăsat-o pe Betsy într-o cameră de hotel nici măcar din cauza unui ordin al unui ofițer superior.

Mama trebuie să fi găsit o modalitate de a-l obliga pe Abe să plece.

Dar întrebarea cea mai importantă este de ce naiba ar fi intervenit mama în acest fel?

Sfinte Sisoie!

– Îl proteja pe tipul din cameră.

– Așa cred și eu. Dar ar fi trebuit să o întrebi pe ea.

Cuvintele lui sapă exact acolo unde vor să o facă – adânc în pieptul meu.

– Cine a fost? insistă Gracie.

Dunn își șterge mâna de niște sare de pe masă, cu privirea plecată.

– Nu și-a prezentat niciodată actele de identitate. A inventat o poveste amărâtă că le-ar fi pierdut.

Maxilarul lui Gracie se strânge de frustrare.

– Cum arăta?

– Un tip alb. Asta e tot ce-mi amintesc. Se oprește o clipă. Păr roșcat, cred. Îmi pare rău, asta e tot ce știu. Dunn se ridică ușor de pe scaun. Poftă bună!

Gracie mijeste ochii.

– A fost polițist?

Umerii lui Dunn se încordează. Orice cooperare pe care o arăta dispare pe fereastră.

– Ascultă, domnișoară... Se apleacă, apucând spătarul scaunului de lemn al lui Gracie, cu furia lui slab voalată, deși reușește să își țină vocea scăzută. M-am săturat să tot aud genul de acuzații aruncate în jur despre DPA. Le aud *toată ziua*. Polițist leneș aici, polițist corupt dincolo. Sunt o mulțime de polițiști foarte buni în acest oraș care își riscă viața zi de zi pentru ca voi toți să vă puteți plimba liniștiți pe străzi. Doar pentru că Dwayne Mantis a fost un măr stricat în coșul cu busuioc nu le dă dreptul oamenilor să transforme integritatea noastră în poanta unei glume.

Atunci chelnerița noastră apare, fără să țină cont de tensiunea sufocantă din jurul nostru.

– Pot să vă mai torn ceai?

Dunn se ridică brusc în picioare și, cu o inspirație profundă, reușește să își alunge furia.

– Jillian, asigură-te că cei doi primesc tot ce vor din partea casei. Părinții lor au fost amândoi ofițeri buni.

Apoi Dunn mărșăluiește spre biroul său.

– Ce naiba, Noah! șoptește Gracie în secunda în care chelnerița noastră pleacă.

Mușc dintr-un cârnat, dar mi se pune un nod în gât. Nu am nici un răspuns pentru ea.

Cum a putut mama să-i facă așa ceva lui Abe? Dinei? Lui Gracie? Lui Betsy, în vârstă de 15 ani? Erau din familie, iar ea a ales un prieten – un prieten „alb, roșcat” – în locul lor.

Tot ce pot face este să clatin din cap în timp ce-mi răscolesc amintirile, încercând să găsesc locul acestei persoane. Singurul tip alb cu părul roșcat pe care îl știu este Jenson, iar el avea 11 ani la acea vreme.

– Cred că acum știm pentru ce se certau părinții noștri, mormăi eu.

– Îți dai seama ce înseamnă asta, nu-i așa? Cuvintele lui Gracie ies încet, mintea ei încă încercând să dea un sens situației. Tatăl meu o căuta pe Betsy când a văzut acea

arestare de la The Lucky Nine și, pentru că a fost martor, s-a băgat în încurcătura aia cu Mantis. Iar din cauza asta a murit.

Și motivul pentru care a plecat să o caute pe Betsy a fost că mama l-a obligat să o lase în camera de hotel.

„Ce am lăsat să se întâmple... Aș fi putut la fel de bine să apăs pe trăgaci.“

Acum știi ce a vrut să spună.

Practic, Abe a murit din cauza a ceea ce a făcut mama în acea noapte.

Și singura cale pe care a văzut-o pentru „a îndrepta“ totul a fost să-și pună un pistol la tâmplă.

– Ce-ai zice să comandăm pizza? strig, știind că vocea mea va trece prin fereastra deschisă spre curtea din spate.

– Râzi de mine, nu-i așa?

– De fapt, nu glumesc... șoptesc, stând în fața frigiderului deschis, mângâindu-mi stomacul ce îmi chiorăie în timp ce mă uit la rafturile încă pline. Nimic nu pare apetisant.

Cu un oftat, găsesc un măr, împreună cu o fâșie de carne de vită uscată, și ies pe ușile franțuzești. Gracie se propulsează prin apă cu ușurință, părul ei, de obicei sălbatic, fiind îmbibat și întins până la jumătatea spatelui.

Cyclops vine tropăind spre mine, privind cu atenție carnea de vită.

– Du-te și caută o veveriță sau ceva!

Iau o îmbucătură, ignorându-l și privind-o pe Gracie cum înoată până la marginea bazinului, pentru a-și odihni brațele slabe pe margine.

– Știi că aia e a lui, nu?

– Nu i-aș spune neapărat *a lui*.

Se aude un scâncet și mă uit în jos pentru a-l vedea lingându-și botul.

– Cerșitul nu ți se potrivește. De fapt, așa e, cu ochiul ăla. Arată de-a dreptul patetic.

– Îi aduc acasă de la serviciu o dată pe săptămână. Îi plac la nebunie.

– Ei bine, și mie îmi plac la nebunie! țip, în timp ce Cyclops îmi smulge fâșia chiar din mâna mea lăsată în jos. Se îndepărtează cu ea între fălci. Nemernicule...

Râsul profund al lui Gracie răzbate în aerul cald de primăvară, alungându-mi instantaneu supărarea. Cât timp a trecut de când n-a mai râs cineva așa aici? Cel puțin paisprezece ani.

Sunetul frumos piere încet pe buzele ei.

– De ce te uiți așa la mine?

– Pentru că râzi la fel ca tatăl tău.

Maxilarul ei se încordează ușor.

– Uneori mă enervează faptul că tu îți amintești atât de multe despre el, iar eu nici măcar nu-mi pot imagina chipul lui.

Mă îndrept spre marginea piscinei.

– Îți voi spune tot ce-mi amintesc.

După un moment, ea încuviințează din cap. Privirea ei alunecă peste tricoul și pantalonii mei scurți.

– Nu înoți?

– Nu, nu am chef.

– Apa e caldă, mă tachinează ea.

– Mincinoaso! Buzele tale sunt albastre.

A fost o perioadă rece în ultimele zile. Am dat drumul la încălzirea piscinei, dar va dura ore întregi până să ajungă la o temperatură confortabilă.

– Aha.

„Gata, începem.“

– Ce... aha?

Ea ridică din umeri.

– Nimic. Doar că nu te credeam un plângăcios. Se aruncă în lateral împingând cu picioarele. Cred că am văzut o pătură în living. Ar trebui să te duci și să te înfășori înainte de...

Ea țipă în timp ce eu mă năpustesc spre ea, plonjând în apa rece complet îmbrăcat, șocul temperaturii fiind ciudat de revigorant pentru mușchii mei.

O înjurătură îmi alunecă de pe buze când ies la suprafață, pielea de găină acoperindu-mi instantaneu brațele.

– Lasă-mă un minut, mă avertizează ea, adăugând pe un ton discret „pămpălău“.

Înotând spre partea puțin adâncă, îmi scot repede tricoul și îl arunc în lateral înainte de a mă scufunda din nou.

Gracie se întinde și plutește pe spate, privirea ei alunecând undeva deasupra noastră, spre cer.

Îmi dă ocazia de a-i admira abdomenul plat și umflătura sânilor și a umerilor ei, în timp ce eu calc apa în liniște, încercând să mă încălzesc. Fata are niște curbe cum nu am mai văzut niciodată, atât de pline și solide, încât parcă sunt desenate.

Își drege glasul și îmi dau seama că m-a prins uitându-mă la ea.

– Crezi că, dacă tatăl meu nu ar fi murit, iar mama ta nu ar fi... știi tu... am fi fost prieteni?

– Spre deosebire de ceea ce suntem acum?

Ea oftează cu exasperare.

– Știi ce vreau să spun.

Chiar așa? Mai exact, ce *suntem* noi acum?

– Probabil aș fi ca un frate mai mare pentru tine, spun în cele din urmă.

Pe fața lui Gracie se citește groaza și mă face să râd. Dar îmi face și inima să bată cu putere.

Mă scufund pentru a aluneca sub ea, spatele meu împingându-se în al ei, făcând-o să-și piardă echilibrul și să se plieze în apă.

Când iese la suprafață, scuipă apă.

– Ești cu siguranță... destul de enervant... pentru a fi fratele meu!

Mă stropește în față. Îmi strecur mâna în jurul taliei ei și o ghidez spre marginea piscinei.

– Îmi pare rău, nu credeam că o să ajungi la fund.

Aștept, studiindu-i chipul îmbătător până când se liniștește, bucurându-mă de senzația pielii ei mătăsoase sub degetele mele. Face ca adrenalina să-mi curgă prin vene.

Își îndreaptă ochii verzi spre mine, iar eu mă pregătesc pentru o dojană. Sunt prins cu garda jos când se apleacă și își apasă buzele pe ale mele într-un sărut rapid și ferm.

– Știi că nu te învinovățesc pentru nimic din toate astea, nu?

Cuvintele ei îmi fac mintea să se întoarcă la gândurile pe care încerc cu disperare să le evit.

Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, cu Abe și mama care se înfruntau în fața unei camere de hotel unde se aflau Betsy și un tip alb cu părul roșcat?

Tensiunea îmi străbate tot corpul.

– De fiecare dată când mă gândesc la asta...

Le-am spus lui Silas și lui Klein ce ne-a dezvăluit Dunn. Klein a fost indiferent. Toată atenția lui se concentrează asupra uciderii lui Abraham, nu a unei reuniuni de familie dulci-amărui. În schimb, chipul lui Silas a pălit cu două nuanțe și a înjurat printre dinți de trei ori înainte de a răscoli dulapul cu băuturi alcoolice pentru a-și turna un burbon dintr-o sticlă pe care mama o ținea doar pentru el.

A avut multe bătăi de cap din pricina cazului lui Abe, fiind procurorul general adjunct în acea perioadă. Doar îmi pot imagina cum va fi dacă ceea ce a făcut mama – lăsând în cunoștință de cauză o victimă a traficului de persoane în vârstă de 15 ani într-o cameră de hotel cu un client – va ajunge în presă.

Pe cine proteja mama? Pentru cine a renunțat la prietenia ei cu Abe?

Mi-am petrecut două zile căutând prin toate albumele foto ale mamei, căutând fiecare tip alb cu părul roșu. Am sunat-o chiar și pe Ashley Sheridan și am pus-o să facă o listă cu fiecare tip roșcat din poliție pe care mama l-ar fi putut cunoaște. Lista e scurtă și nu e promițătoare.

Am ajuns la concluzia că Dunn ori se înșală... ori minte.

Și dacă e așa, de ce?

Gracie se răsucește în strânsoarea mea, întorcându-se cu fața la mine. Își înfășoară picioarele în jurul șoldurilor mele și brațele în jurul gâtului meu și îmi șoptește:

– Nu te mai gândești la asta! Cel puțin deocamdată. Gândește-te la mine în schimb! La asta...

Se apleacă, acoperindu-mi gura cu a ei într-un sărut lent și tentant.

Măinile mele alunecă instinctiv în jos pentru a o prinde de șolduri, degetele mele trăgând jucăuș de șnurul chiloților ei. Curtea din spate este destul de privată. În plus, am auzit mașina vecinilor plecând nu demult. Nici măcar nu trebuie să mergem înăuntru...

Cyclops trece pe lângă noi, lătrând sălbatic în timp ce se îndreaptă spre poarta din fața curții.

Apare fața lui Klein. Se încruntă la câine, pentru siguranță, de pe partea cealaltă.

– Vrei să-l chem înapoi pe Cujo?

– Nu chiar, bombăn eu, aranjându-mă în timp ce Gracie se îndepărtează.

Urcă treptele piscinei și se îndreaptă spre prosopul așezat pe un scaun, dându-ne atât mie, cât și lui Kristian suficient timp să ne uităm la corpul ei.

Iar nemernicul ăla nici măcar nu se obosește să ascundă faptul că se uită.

Gracie fluieră, iar Cyclops tropăie imediat spre ea, păstrându-și privirea precaută asupra oaspetelui nostru, în timp ce Klein intră pe poartă. Arată mai oficial astăzi, într-o cămașă cu nasturi și pantaloni chinosi negri.

– Nu puteai să suni?

– Unde e distracția în asta? Klein zâmbește. Știe exact ce urma să se întâmple. Dar amuzamentul îi dispare brusc de pe față. Voi doi trebuie să vă îmbrăcați și să veniți cu mine. Vom lua mașina mea.

Se instalează neliniștea.

– De ce?

– Pentru că am găsit-o pe Betsy.

Capitolul 57

Grace

– Stați puțin! spune Noah, iar Kristian și agentul Tareen rămân cu mâinile pe mânerele ușilor.

Stăm în liniște pe bancheta din spate a sedanului întunecat al FBI-ului și o privim pe femeia din grădina din față inspectând un tufiș înflorit. Pălăria cu boruri largi îi ascunde fața, dar pantalonii scurți mulați și tricoul îi pun în evidență un corp tânăr și în formă.

– Ea este grădinarul? Sau bona?

Klein zâmbește.

– Nu, locuiește aici cu soțul ei.

– Și ești 100% sigur că este ea?

– Mai degrabă 95%. Dar putem reduce rapid această diferență dacă mergem acolo și o întrebăm.

Noah încuviințează din cap, neconvins. Are aceeași privire sceptică de când am ajuns în cartierul ăsta de case mari și proprietăți uriașe cu peluze îngrijite, unul dintre cele mai bogate din Austin, după spusele lui.

– Gracie? Ce părere ai?

Cred că lanțisorul mamei o să-mi taie palma dacă nu încetez să-l mai strâng atât de tare.

– Există un singur mod de a fi sigură.

Ar fi ceva – o fată abuzată sexual dintr-un parc de rulote care a fost racolată de o rețea de trafic de persoane să trăiască acum în acest conac unde curăță în liniște buruieni? Aparent liniștită.

Noah oftează.

– Dacă vă înșelați, asta va fi o conversație a naibii de ciudată, nu-i așa?

– Poate nu începem cu „ai fost prostituată“?

Inima îmi bate cu putere în timp ce cobor din mașină pentru a-i urma pe cei doi agenți FBI pe alee, cu Noah

alături de mine.

– Doamna Mandy Wheeler? strigă Kristian.

„Mandy Wheeler?”

Femeia se întoarce, cu părul ei blond platinat care iese la iveală de sub marginea pălăriei.

– Nu acceptăm vânzători ambulanți, răspunde ea pe un ton răspicat.

Ochii verzi și reci trec peste noi, oprindu-se asupra mea pentru o clipă. Sunt chiar mai luminoși decât ai mei. Și cu siguranță îmi par familiari.

– Nu suntem aici ca să vindem ceva, doamnă.

Kristian își scoate insigna de la FBI.

Pe trăsăturile ei se strecoară îngrijorare. Se uită în jur la vecinii din ambele părți.

– Atunci despre ce este vorba?

– Sunteți Elizabeth Richards, originară din Tucson, Arizona?

– Nu.

Fața ei pălește. Minte.

– Pe mama ta o chema Peggy Richards, mă aud spunând cu o voce tremurândă. Tatăl tău se numea Brian. Ai avut o soră mai mare pe nume Dina, care s-a căsătorit cu Abraham Wilkes. Au avut o fiică împreună, pe nume Grace. Acea sunt eu. Eu sunt Grace.

– Cum ai...

Cuvintele ei șoptite alunecă în timp ce ochii ei mari și înlăcrimați se plimbă între noi.

Kristian deschide dosarul ascuns sub braț și arată o poză cu o femeie cu părul lung, blond și zburlit, îmbrăcată într-o salopetă portocalie.

– Ți-ai luat numele de Mandy Hawkins. Ai executat nouăzeci de zile în Beaumont pentru acuzații de prostituție în 2007, după ce...

– Bine.

Ea îl oprește cu o mână ridicată și cu fața crispată.

Îmi țin respirația, temându-mă că ne va spune să plecăm, să nu ne mai întoarcem niciodată. Că nu-i pasă de mine sau de mama sau de ce s-a întâmplat cu tata. Mă întrebam dacă această zi va veni vreodată. Nu pare deloc încântată de faptul că am venit.

Am atâtea întrebări! Despre ce s-a întâmplat cu ea, despre ce știe despre tatăl meu și ce s-a întâmplat cu el. Dar acum una pare să le depășească pe toate celelalte.

– De ce nu te-ai întors acasă?

– A trecut o veșnicie de când nu am mai auzit acest nume, Betsy. Ea așază paharele cu apă pe blatul insulei din fața noastră.

Tot ce pot să fac este să mă uit la ea.

Nu-mi vine să cred că am găsit-o pe sora mamei mele. Mătușa mea. Fata care a fugit de acasă, pe care tata a încercat atât de mult să o găsească.

Pentru care tata *a murit* încercând să o găsească.

Cu siguranță are ochii familiei Richards. Are aceeași formă a feței, același maxilar ca mama, larg și unghiular. Dar restul trăsăturilor ei sunt mai fine decât ale mamei.

O văd și pe bunica în ea. Atât în înfățișare, cât și în manierele ei. Felul în care se uită intens la tine câteva secunde și apoi își întoarce privirea, ca și cum nu ar mai putea suporta legătura nici măcar o secundă.

Nu prea zâmbește, așa cum nici bunica nu zâmbea prea mult. Sau cel puțin zâmbetele ei sunt scurte și rezervate, iar ea lasă să iasă o mică pufnitură chiar înainte de a te lăsa să le vezi. Tot ca bunica.

Și de câteva minute șterge același loc de pe tejghea cu o cârpă, exact cum făcea bunica.

Își drege vocea.

– Am văzut știrile. Ce mai face Dina?

– La dezintoxicare. Sperăm că va ține de data asta.

Ea încuviințează din cap.

– Aveai nevoie de ceva de la mine? Sau...

Deschid gura ca să explic, dar nu știu de unde să încep. Și atât Kristian, cât și agentul Tareen au fost neobișnuit de tăcuți până acum.

– Este o poveste puțin cam ciudată, doamnă, spune Noah, întinzându-se să își pună mâna pe genunchiul meu.

Ca să mă liniștească. Nu e obișnuit să mă vadă atât de agitată.

– Am puțin timp la dispoziție. Se oprește pentru a lua o înghițitură lungă din băutură, cu mâna tremurându-i ușor. Cine ești tu, mai exact?

– Noah Marshall, doamnă. Mama a fost Jackie Marshall. Asta atrage o străfulgerare de surprindere în ochii lui Betsy, urmată de blândețe.

– Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat.

Noah încuviințează pur și simplu din cap.

Privirea lui Betsy se îndreaptă spre Kristian, înăsprindu-se un pic. Până la urmă, el este cel care i-a arătat poza din cazier și este clar că ea ar prefera să țină îngropată această parte a trecutului ei.

– Și voi doi sunteți agenții FBI care investighează moartea lui Abraham, să înțeleg?

– Da, doamnă. Și avem câteva întrebări pentru dumneata.

Kristian afișează un zâmbet vag.

După o clipă, Betsy-Mandy face semn din cap.

– Dați-i drumul!

– În aprilie 2003, Wilkes și partenerul său au mers la un hotel din zona Austin pentru un apel de prostituție. Abraham a recunoscut-o pe fata din cameră. Tu erai acea fată?

– Da. Pe fața lui Betsy apare o încruntare. Trecuseră ani întregi de când Abe mă văzuse ultima oară. Totuși, am văzut în ochii lui momentul în care m-a recunoscut.

– Îl cunoști pe bărbatul cu care erai?

Ea dă din cap dezaprobat.

– Peștele meu... m-a dus cu mașina la acest hotel liniștit. Era mai drăguț decât cele în care ajungeam de obicei. Mi-a dat numărul camerei și am intrat.

– Îți amintești vreun nume?

– Nu, dar probabil că era John sau Don. Sau Bill. Ea chicotește. Nici unul dintre ei nu-și dă numele real.

Agentul Tareen își notează în carnețel în timp ce Klein pune întrebări.

– Ce îți amintești despre acea noapte?

– Destul, spune ea în liniște. Am auzit o bătaie în ușă la aproximativ douăzeci de minute după ce am ajuns acolo. Bărbatul s-a uitat pe vizor, apoi a intrat în panică și a pornit imediat dușul. Mi-a spus să intru în baie. Așa că am făcut-o.

– Și apoi a deschis ușa?

Ea dă din cap dezaprobat.

– Nu. Ușa de la baie era deschisă puțin și l-am auzit vorbind la telefon, spunând cuiva că sunt polițiști la ușă și să îl scape de ei imediat. *Apoi* a deschis ușa.

Eu și Noah ne aruncăm o privire. Probabil a sunat-o pe Jackie.

– Și nu l-ai auzit spunând nici un nume la telefon?

Ea clatină din cap.

– Trăsesem o linie de cocaină cu zece minute înainte. Încercam să nu mă pierd cu firea și îmi era teamă că voi fi prinsă. I-am auzit pe polițiști spunând că cineva de la hotel a raportat suspiciuni de prostituție cu o minoră în cameră. El a negat. Unul dintre polițiști a continuat să spună: „Îmi pare rău că vă deranjez, domnule” și „A fost cu siguranță o greșeală, domnule”, dar celălalt a insistat să-mi vadă cartea de identitate și să mă poștească la ușă. Atunci le-a spus că sunt în baie și că vor trebui să aștepte câteva minute ca să-mi acorde intimitatea de a închide ușa pentru a mă putea îmbrăca. A venit și m-a luat. M-a făcut să beau multă apă, în speranța că asta îmi va limpezi mintea. Mi-a amintit ce să spun – că eram la o întâlnire și să neg orice altceva.

– Ți s-a părut că trage de timp?

– Da, cu siguranță. Își tot verifica ceasul. În cele din urmă, polițiștii au început să bată la ușă, cerându-i să deschidă. M-a obligat să-mi scot cartea de identitate. M-a întrebat câți ani scria că am.

– Câți ani aveai?

Ea înghite în sec.

– Tocmai împlinisem 15 ani.

– Și crezi că știa că ești atât de tânără?

Ea își răsuțește buzele.

– Bărbații cărora le plac fetele tinere... văd asta de la o poștă. În plus, indiferent cu cine vorbea la telefon, le-a spus că sunt minoră.

Ticălosul ăla sordid știa foarte bine.

– Și cartea lui de identitate?

– A ascuns-o în buzunarul interior al genții. Ea se încruntă. Dar nu i-au cerut-o. Părea că știau deja cine era.

Schimb o privire cu Noah, ca să văd dacă și-a dat seama de același lucru – Dunn ne-a mințit.

– Mi-a spus să stau deoparte cât timp se ocupă de polițiști. Dar unul dintre polițiști a insistat că, dacă nu vin la

ușă, ne vor aresta pe amândoi. Așa că am venit. Nu l-am recunoscut pe Abe la început, dar eram speriată. Nu voiam să am probleme cu Damien. Asta a fost... ei bine, cred că ai putea spune că eram proprietatea lui, adăugă ea în liniște.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Atunci a apărut alt polițist – o femeie – și le-a spus că ea va prelua controlul. Unul dintre polițiști a plecat repede, ca și cum nu ar fi vrut să se afle la mai puțin de 100 de kilometri de pragul acelei uși. Dar Abe a început să se certe cu ea. Clientul meu m-a zis să mă întorc înapoi în timp ce el vorbea cu ea și apoi a plecat și ea. Tipul a aruncat banii pe masă și mi-a spus să plec. Așa că m-am întâlnit cu șoferul meu lângă una dintre ușile laterale. Ricky. Asta era numele lui. Mă aștepta în parcare. A văzut mașinile de poliție venind și m-a întrebat puțin despre asta după aceea.

– Și asta a fost tot?

Ea clatină din cap.

– Un polițist ne-a urmărit la ieșirea din parcare. Era femeia. Ne-a urmărit până la motelul la care stăteam eu. Cumva, Ricky nu a observat.

– Îți amintești cum arăta? întreabă Noah, prea calm.

– Drăguță. Păr scurt și blond și niște ochi albaștri pătrunzători. Betsy se uită lung la Noah înainte de a-și feri privirea – nu-mi dau seama dacă a făcut legătura. A venit în camera în care stăteam și i-a spus lui Damien să mă scoată imediat din oraș, altfel vom ajunge amândoi la închisoare. Și apoi a plecat.

Mâna lui Noah se încordează pe genunchiul meu.

– Damien era furios. Credea că lucrez cu poliția, ceea ce nu prea avea sens, dar era un tip paranoic. M-a bătut rău de tot în acea noapte, apoi m-a aruncat în spatele mașinii lui și m-a dus la Houston.

– L-ai mai văzut vreodată pe Abraham Wilkes? o întreabă Klein.

Ea clatină din cap.

– Îmi permiteți o secundă? Dispare pe o ușă din cealaltă parte a bucătăriei, iar când văd o masă din lemn masiv, îmi spun că este un birou. O clipă mai târziu, se întoarce și așază o carte de vizită pe blat, cu marginile uzate și rupte, arătând ca și cum ar fi fost împăturită și mototolită de o sută de ori. Abe m-a părăsit la hotel în acea noapte și m-am convins că

a făcut-o pentru că nu-i păsa ce se întâmpla cu mine, la fel ca toți ceilalți. Dar într-o zi, câteva luni mai târziu, m-am intersectat cu o fată pe care o cunoșteam, iar ea mi-a înmănat asta. Mi-a spus că polițistul umblase pe acolo, arătându-le oamenilor poza mea și împărțind cărțile lui de vizită. Ea nu i-a spus că mă cunoștea, dar a păstrat-o în speranța că mă va revedea. În acea lume, niciodată nu erai sigur că vei mai vedea pe cineva. Zâmbește cu tristețe. Am păstrat acea carte de vizită în toți acești ani, pentru a-mi aminti că, și în cele mai întunecate zile ale mele, cuiva îi păsa.

Acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul. Pun colierul cu talisman lângă cartea de vizită.

– Mama nu l-a dat jos niciodată.

Ochii lui Betsy strălucesc în timp ce-și pipăie gâtul, golit de bijuterii.

– Damien mi-a luat jumătatea mea. Nu a vrut nimic care să mă identifice.

– Oamenilor le păsa, Betsy.

Ea înghite în sec.

– Am sunat la numărul de pe cartea de vizită, dar fusese deconectat. Nu am aflat că murise decât mult mai târziu. Nu știam multe din ce se întâmpla pe atunci. Ne-au dus dintr-un oraș în altul. Cineva era mereu cu noi sau în apropiere, ne urmărea. Asigurându-se că facem ce ni se spune, amintindu-ne ce avea să se întâmple dacă nu o făceam. Ne puneau să luăm linii de cocaină, apoi ne duceau în camere de hotel pentru a lucra. Așa aflam unde eram – un fluturaș într-o cameră de hotel. Tot ce știam pe atunci era că, dacă făceam ce-mi cerea Damien, urma să-mi iau următoarea doză, iar el nu-mi făcea rău.

– Unde este acest Damien acum? întreb printre dinți strânși. Pentru că vreau să-l omor.

– La închisoare. S-ar putea să fie încă acolo. Sau poate că e mort.

Pare plină de speranță în privința asta.

– Ce-ți mai amintești despre acel client? întreabă Kristian, aducând conversația înapoi la acea noapte.

Ne umple paharele cu apă, cu ochii lipiți de carafă.

– Era ca toți ceilalți. De vârstă mijlocie. Căsătorit, cu copii.

– Cum arăta?

– 40 de ani... dar cu mult păr cărunt. Destul de în formă.

– Părul lui natural era roșcat?

Ea se încruntă.

– Nu, nu-mi amintesc să fi fost roșcat.

– Ai idee cu ce se ocupa? o întreabă Klein.

– Nu vorbeam prea mult. Obrajii ei se înroșesc.

– Da. Doar... orice. Bărbaților le place să se descarce, să vorbească despre lucruri despre care n-ar trebui să discute cu fete care doar se prefac că ascultă.

Betsy își mușcă obrazul interior.

– Nu, îmi pare rău. A fost drăguț, dacă asta ajută. Unii dintre ei... nu erau drăguți. Dă drumul la robinet pentru a-și clăti paharul, doar pentru a-l umple din nou cu apă din carafă.

– Ce mai face... ce mai face Peggy?

– Bunica a murit acum cinci ani în urma unui atac de cord.

Ea își strânge buzele și încuviințează din cap tăcută.

Nu mă pot abține să nu întreb.

– De ce nu te-ai întors? Eram încă în Tucson. Încă în The Hollow.

Câștigă timp terminându-și băutura.

– Ți-a spus mama ta despre tatăl meu?

– Abia am aflat. Bunica l-a dat afară imediat după ce ai fugit. Știai asta?

Ea dă din cap dezaprobator.

– Odată ce am plecat, nu m-am mai uitat înapoi. Este un lucru greu, să știi, să ai curajul să te duci la mama ta și să-i spui ce ți-a făcut tatăl tău când ea este plecată noaptea târziu. Și când ea îți spune că inventezi lucruri... Ochii ei încep să strălucească. Am urât-o atât de mult pentru asta! I-am urât pe amândoi. Abia așteptam să plec. Și apoi l-am întâlnit pe Damien. Era mai în vârstă, atrăgător și mă iubea. Îmi cumpăra lucruri și mă ducea peste tot, îmi spunea cât de frumoasă eram și cât de mult mă iubea. El este cel care mi-a băgat în cap ideea de a pleca. Mă gândisem la asta de multe ori, dar aveam numai 14 ani. Nu aveam unde să mă duc. Așa că, atunci când a spus că va avea grijă de mine, a fost o decizie ușoară. Mi-am umplut rucsacul, am scris o scrisoare și am plecat. L-am întâlnit la câteva străzi distanță.

– Tatăl meu a condus până în Tucson și a venit să te caute.

– Nu sunt surprinsă. Buza ei de jos tremură. Ne-am îndreptat spre California pentru o vreme, în apropiere de Los Angeles. A fost interesant. Fără ore de ajuns acasă, fără reguli, fără școală. Doar petreceri în casele unor oameni diferiți în fiecare seară. Damien a început să mă hrănească cu alcool și droguri. Un joint aici, o pastilă acolo. Ea ezită. Apoi, într-o zi, prietenul lui a venit la mine și mi-a spus cât de drăguță sunt și că vrea să se culce cu mine. Damien i-a spus că e în regulă, că poate. M-a convins să o fac, că mă va iubi mai mult pentru asta. Aveam 14 ani. Eram proastă. Și voiam doar să fiu iubită.

– Nu ești singura. Așa se întâmplă cu majoritatea fetelor care se lasă antrenate în asta. Tipii ăștia știu pe cine să vizeze, spune Kristian cu blândețe.

Ea îi zâmbește apreciativ.

– Și apoi s-a întâmplat din nou. Cu un alt prieten, apoi cu altul, până când am început să mă întreb dacă erau cu adevărat prietenii lui. În cele din urmă, i-am spus că nu vreau să fiu cu altcineva în afară de el. S-a enervat foarte tare. M-a lovit de câteva ori. Eram speriată că mă va părăsi. Ți vine să crezi? Asta mă îngrijora. Fața lui Betsy se înroșește, ca și cum ar recunoaște că toate aceste lucruri sunt dureroase. Nu sunt sigură când mi-am dat seama că Damien mă vindea.

– Atunci de ce nu ai fugit? Puteai să te întorci.

– Pentru ce? La un tată care...

Nu se deranjează să termine.

– Totuși... după atâția ani. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Când Damien a fost arestat, am avut această scurtă perioadă de libertate. Râde cu amărăciune. A durat doar o oră, apoi alt tip a pus stăpânire pe mine și pe alte două fete. Numele lui era Naseer și m-a învățat cât de bine se purtase Damien cu mine. M-a făcut dependentă de droguri ieftine și m-a închis în cameră timp de 12 ore, lăsând o grămadă de tipi să vină și să mă folosească. Mă bătea. Și Damien mă bătea, dar nu așa cum făcea Naseer, nu zilnic. Mi-a spus că știa de unde veneam și că eram dezgustătoare, că familia mea nu avea să mă mai primească niciodată înapoi. M-a convins că avea să mă găsească și să mă mai rănească dacă

aveam să încerc vreodată să plec. Eu l-am crezut. Am fost speriată. Așa că am continuat să fac trotuarul, până când într-o zi am fost prinsă de un polițist sub acoperire în San Antonio și am fost aruncată în închisoare. Și a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Am scăpat de Naseer, de viața aia și am intrat în programul de dezintoxicare a deținuților.

– Soțul tău știe despre toate astea? întreabă Noah cu blândețe.

Ochii ei se îndreaptă spre un portret de nuntă înrămat de pe perete și un mic zâmbet îi atinge buzele.

– A fost avocatul meu. Firma lui făcea muncă *pro bono* și am fost repartizată la el. A început să mă verifice în timp ce eram în închisoare pentru a se asigura că primesc tot ajutorul de care am nevoie. Iar după ce am ieșit, m-a ajutat să-mi găsesc o slujbă și un loc unde să locuiesc. Un lucru adus la altul. Încă nu-mi vine să cred că a vrut să se căsătorească cu mine.

Bărbatul din portret este cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ea, cu părul rar în partea de sus și cu pielea de pe bărbie lăsată. Alături de Betsy – radioasă și frumoasă într-o rochie elegantă din dantelă albă, cu părul blond-auriu căzut în cascadă pe umeri –, oricine ar spune că este un adevărat contrast.

– Nimeni în afară de Gale nu știe despre trecutul meu. I-am mințit familia și pe prietenii noștri când le-am spus cum ne-am cunoscut. În timp ce el poate fi deschis la minte, alții nu sunt, mai ales în acest cartier.

– Deci acest bărbat... Ești sigură că nu-ți mai amintești nimic altceva despre el? întreabă Kristian, lăsându-i suficient timp să vorbească înainte de a insista iar cu blândețe.

Ea dă din cap dezaprobator.

– Îmi pare rău că nu pot fi de mai mult ajutor. Face o pauză. Dar ce legătură are acea noapte cu moartea lui Abe?

– Încă nu suntem pe deplin siguri. Își așază cartea de vizită lângă cea a tatălui meu. Dacă îți mai amintești ceva, te rog să mă suni. Privirea lui gri ca oțelul se îndreaptă spre mine. Ești gata?

– Eu... ăăă...

Acum, după ce am găsit-o pe mătușa mea, nu mai vreau să plec. Dar cred că ăsta e lucrul potrivit de făcut. Betsy va avea nevoie de timp pentru a procesa toate astea. Nu o pot învinovăți. Își culegea buruienile din grădină când am apărut, târând cu noi un trecut care spera că era mort și îngropat.

Betsy ia o hârtie de pe frigider și scrie un număr de telefon.

– Știi unde locuiesc. Aici este numărul meu. Îmi pune foaia în mână. Te rog să mă suni! Și spune-i mamei tale că o salut. Ea ezită. Aș putea să o contactez eu când se va simți mai bine.

– I-ar plăcea asta.

– Ai putea să vii și altă dată, dacă rămâi în Austin? Ar fi frumos... să am din nou o familie a mea.

Betsy îmi oferă unul dintre acele zâmbete mici, cu buzele strânse.

– O voi face. Nu plec nicăieri.

Mă întind absentă spre Noah, degetele mele atingându-i bicepsul. Cu siguranță nu mai scapă de mine acum.

Abia când ajungem în foaietul masiv cu două etaje, Betsy exclamă brusc:

– Stai! Îmi... da, îmi amintesc ceva. Se încruntă ca și cum ar încerca să prindă un gând care îi zvâcnește în amintiri. Bărbatul... mergea șchiopătând.

Capitolul 58

Comandantul Jackie Marshall

4 mai 2003

Sar peste banda de poliție și mărșăluiesc înainte într-un spectacol de circ cu lumini intermitente și oameni.

Ultima dată când am fost la acest motel sordid a fost pentru a o scoate pe Betsy din Austin.

Acum... Nu știu ce naiba se întâmplă, dar am fost trezită de un apel de la dispecerat care mă anunța că un ofițer a fost împușcat și că trebuie să ajung aici.

Silas îmi apare în cale.

Nenorocitul ăla... Nu am ce să-i spun. Încerc să-l ocolesc, dar mă apucă de braț.

– Stai așa, Jackie! Ochii lui se uită în jurul nostru, verificând să vadă cine ne privește. Nu poți intra acolo.

– Pe naiba nu pot!

Încerc să-i scutur brațul de pe mine, dar el mă strânge mai tare.

– Ordinele lui Canning. Doar o echipă specială are voie să intre acolo în acest moment. M-au pus și pe mine să aștept afară, iar eu *sunt* afurisitul de procuror!

– *Nu* ești procuror încă, scrâșnesc printre dinți. Și adaug încet: Și nu vei fi *niciodată* cu adevărat dacă află cineva ce ești *cu adevărat*.

A fost tot ce am putut să fac ca să nu vomit, mergând în acea cameră de hotel cu două săptămâni în urmă pentru a-l găsi pe Abe înfruntându-l pe nimeni altul decât pe *fratele meu*, aflat într-o cameră de hotel cu *o prostituată*.

Fratele meu mai mare, corect, care respectă legea. Și nu orice prostituată. O fată de 15 ani.

O fată de 15 ani care se întâmpla să fie sora vitregă a Dinei.

– La naiba, Jackie! Am făcut o greșeală! Să nu îndrăznești să te porți ca și cum n-ai fi făcut niciodată una! Mă trage mai în spate, în umbră, departe de urechile indiscrete. A spus că are 21 de ani! Nu știam câți ani avea cu adevărat și cu siguranță nu știam cine era.

– Oh, haide! Am aruncat o singură privire spre fata aia și am știut că trebuie să fie rudă cu Dina.

– Ei bine, da. Era o fată impresionantă, dar...

Scot un sunet de dezgust.

– Ai înșelat-o pe Judy cu o prostituată! Asta ar fi ucis-o pe femeia aia dulce dacă ar fi aflat vreodată.

Silas își ridică mâinile în semn de capitulare.

– Ai dreptate. De aceea Judy nu trebuie să afle niciodată. Copiii mei nu pot afla niciodată. A fost o greșeală. Am făcut o greșeală teribilă.

– Și câte „greșeli“ ai făcut?

Mă uit fix la el, provocându-l să mă mintă.

El ezită.

– De două ori. Și o singură dată cu cineva sub 18 ani.

– De unde naiba să știi tu? Ai crezut că Betsy are 21 de ani!

– N-o să mai fac asta niciodată, îți jur, Jackie! A fost dificil acasă în ultima vreme, iar cu munca... Aveam nevoie să iau ceva...

– Oh, știu ce aveai nevoie să iei, zic eu în scârbă. Ce a trebuit să fac în noaptea aceea... L-am pierdut pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Silas! Mai rău, a trebuit să o alung pe fata aia pentru ca tu să-ți protejezi prețioasa slujbă și reputația.

– Să nu te prefaci că nu te-ai ajutat și pe tine!

Are tupeul să pară îngâmfat.

– Ai dreptate în privința asta. Îl lovesc în piept cu degetul. „Greșeala“ ta ar fi putut să mă coste viitorul meu, ceva pentru care am muncit din greu. Dar ca să fiu sinceră, eram îngrijorată de ceea ce ar putea face asta familiei tale. Fiului meu. Băiatul ăla crede că soarele răsare și apune după unchiul său.

Singurul bărbat pe care îl putea adora mai mult este cel pe care tocmai l-am trădat.

– Voi regreta că te-am acoperit în fiecare zi cât voi trăi.

Silas tresare.

– Nu am vrut să...

– Nu vreau să aud asta. Dacă te mai prind *vreodată* cu o fată, *nu* te voi scoate pe cauciune.

– Promit, eu...

– Și nu te amăgi crezând că ai scăpat. Singurul motiv pentru care Abe nu a scos un cuvânt este că o protejează pe Dina, dar, dacă o găsește pe Betsy, asta va ieși la iveală în cele din urmă. Și ne va ruina pe toți.

Mă întorc să plec.

Silas mă apucă din nou de braț.

– Abe nu o va mai căuta pe Betsy, spune el încet.

Capitolul 59

Noah

Klein intră ușor cu mașina într-un loc de parcare.

– Să mergem!

Strâng din dinți împotriva impulsului de a-i spune să se ducă dracului, să mă ducă acasă, să-mi dea înapoi nenorocitul de telefon ca să-l pot suna pe Silas și să-l întreb de ce Klein i-a arătat lui Betsy o poză cu Silas, iar Betsy a spus că da, arată ca tipul cu care a fost în noaptea aceea în camera de hotel.

Leg asta de șchiopătat și de faptul că mama proteja pe cineva în acea noapte – cineva pe care l-a pus înaintea lui Abe – și nu trebuie să-l întreb nimic pe Silas, pentru că, în adâncul sufletului, știu deja.

Doar că nu pot să cred.

Așa că acum cobor amorțit din sedanul FBI. Incapabil să întâlnesc privirea lui Gracie, simțind că aș putea să-mi golesc stomacul pe trotuar.

Sunt prins într-un coșmar fără sfârșit, care devine din ce în ce mai rău.

– Ce e locul ăsta? întreabă Gracie în timp ce îl urmăresc pe Kristian pe o alee îngustă a ceea ce pare a fi un complex de apartamente, fiecare parte fiind împrejmuită de câte doi metri de cărămidă și acoperită de copaci maturi și plini de frunze.

În spatele zidurilor se află curți de dimensiuni mici. Tareen ne urmărește printr-una dintre porțile mici și negre și trece pe lângă o ușă, închizând-o în urma lui.

– Este o agenție de închirieri, explică în cele din urmă Klein. Uneori o folosim pe post de ascunzătoare. În momentul de față o folosim pentru cazul nostru.

– Împotriva lui Mantis și Stapley?

Privirea lui Gracie observă lemnul de culoarea mierii și pereții gri. Nu sunt prea multe piese de mobilier – o canapea din piele neagră, un televizor cu ecran plat, rafturi încorporate presărate cu cărți, un ceainic pe aragaz într-o bucătărie cu aspect masculin din lemn închis și aparate din oțel inoxidabil. Un tablou abstract pe peretele din fața mea.

Simt cum ochii lui Klein mă străpung.

– Nu. Cazul nostru împotriva lui Silas Reid.

Aerul îmi păărăsește plămâni.

– Îl investigăm de cinci luni, începe Tareen, trecând pe lângă noi și dispărând într-o cameră.

Îmi dau seama.

– Urmăreați pe altcineva, mormăi eu. Asta spunea mama în acel mesaj. Din moment ce ești atât de hotărât să arestezi pe cineva... sau ceva de genul ăsta.

Klein se îndreaptă spre frigider, aprovizionat cu cutii de suc și sticle de apă. Ridică o coca-cola, iar când Gracie încuviințează din cap, i-o aruncă. Făcând un gest către canapea, ia loc pe scaunul de vizavi. Sunetul cutiei lui de suc în timp ce se deschide se aude în apartamentul liniștit, în timp ce așteptăm o explicație.

– În noiembrie anul trecut, am fost contactați de Amy Bivens.

Mă încrunt.

– Secretara unchiului meu?

– Fosta secretară. O concediasse la începutul acelei săptămâni. Oricum, ea susținea că a auzit o conversație telefonică privată alarmantă care a făcut-o să creadă că Silas Reid căuta o prostituată. Una minoră.

– Nu ar fi atât de prost încât să facă asta la telefon, am replicat eu.

Gracie se strâmbă cu dezgust. Nu-mi dau seama dacă e la adresa unchiului meu. Sau a mea pentru că l-am apărât.

Klein continuă, ignorându-mi protestul.

– Bivens nu s-a dus la DPA din motive *evidente*. Ne-am gândit că ar putea fi vorba de un angajat nemulțumit, dar ea avea data și numele unui hotel din Houston unde urma să se întâlnească cu ea. Așa că am decis să investigăm cazul. Face o pauză care pare să dureze o veșnicie. Înregistrările de securitate au surprins o fată venind în camera lui de hotel.

Închid ochii strâns. „Asta nu poate fi real. Asta nu poate fi real...”

– Era îmbrăcată în blugi și un tricou, ca să nu trezească suspiciuni. Dar a stat o oră, înainte de a fi luată din fața casei de o mașină cu numere false. Nu am putut să o vedem bine la față. Fata asta era o fundătură, dar știam că avem un caz. Așa că am început să-i ascultăm telefoanele personale și de acasă.

Gracie scoase un sunet.

– Îți place să ascuți conversațiile, murmură ea, ca și cum ar fi fost ecoul a ceva ce ar fi spus Klein.

Împart un zâmbet complice. Un schimb privat pe care nu-l înțeleg și nu-mi place.

Klein își odihnește coatele pe genunchi.

– După șase săptămâni fără nimic, m-am hotărât să pescuiesc puțin. Așa că m-am dus la Jackie Marshall.

Tareen reapare, aducând cu el un laptop.

– Avusesem câteva întâlniri cu ea în trecut și ne înțelegeam destul de bine. M-am gândit să văd dacă știa că fratele ei are o slăbiciune pentru prostituatele minore.

– N-avea cum să iasă bine, murmură Gracie în sinea ei.

– Am fost dat afară din biroul ei. Klein chicotește, dar umorul nu-i ajunge la ochi. Dar a sfârșit prin a fi și un pas înainte pentru noi, pentru că în acea seară Jackie l-a sunat pe fratele ei și l-a întrebat de ce naiba vin federalii la ea ca să întrebe de el și de înclinațiile lui. Ridică din sprâncene. Jackie știa. Sau cel puțin știa că se mai întâmplase. Era supărată. L-a întrebat dacă a avut vreo intenție de a-și ține promisiunea după Betsy.

Gracie face ochii mari.

– A numit-o pe Betsy? Știai deja despre Betsy?

În vocea ei se simt acuzații.

– Știam de o fată pe nume Betsy. Nu aveam nici o idee cine era.

– Stai, când a fost asta? îl întrerup.

– În ianuarie.

Fac un calcul rapid. Asta a fost cam în perioada în care mama a început să bea din nou mult.

„Mi-a garantat că nu-i știa vârsta. Mi-a promis că nu o va mai face niciodată.”

– Dumnezeu!

Vorbăria ei era o încurcătură de adevăruri; *el* nu era doar o singură persoană. Era Mantis, era și Canning. Și Silas. *El* i-a spus că a crezut că era majoră, iar ea l-a crezut.

– Ea a crezut că a fost o greșeală cu Betsy.

Ar fi fost rușinos ca Silas să fie cu o prostituată, dar mama era genul de femeie care să ierte un bărbat pentru satisfacerea acelei nevoi.

Dar dacă acea nevoie implica o fată de 15 ani?

Acțiunile ei din acea noapte l-au lăsat pe Silas să scape de nelegiuirea lui. Dar el a mințit-o și a făcut-o din nou, pentru că ea l-a protejat.

Asta probabil a măcinat-o.

– Asta nu e tot ce am obținut în acea noapte. Silas a făcut referiri la o anchetă internă a DPA asupra lui Mantis și a băieților lui care „trebuiau să dispară“. Era clar că asta venea de la altcineva, prin intermediul lui Silas către Jackie, dar nu a fost menționat nici un nume.

– Canning, spune Gracie.

– Asta ar fi prima mea presupunere. Atunci am extins investigația noastră pentru a o include și pe mama ta.

„La naiba!“

– Ea știa despre asta?

– În cele din urmă, când am surprins un schimb de replici telefonice aprinse între ea și Canning despre faptul că a găsit tocul de armă al lui Abraham Wilkes îngropat într-o pungă cu fermoar în grădina ei. L-a acuzat pe Dwayne Mantis că l-a pus acolo; un fel de tactică de a o speria pentru a se asigura că avea să-l absolve de orice vină în ancheta în curs.

Mă uit fix la Klein, doar pentru a obține un slab „îmi pare rău, nu am putut să-ți spun mai devreme“, ridicând din umeri.

– I-a spus categoric lui Canning că Mantis este vinovat și că avea să se asigure că avea să fie pedepsit. Și apoi, două zile mai târziu, l-a exonerat.

Mi se strânge stomacul. „Dumnezeule, mamă, în ce te-ai implicat?“

– Atunci m-am întors și am început să fac presiuni asupra ei. Klein clatină din cap. Am lucrat săptămâni întregi. Știam că puteam deschide un caz despre Mantis și probabil puteam dezgropa destule pentru a-l aresta, cu sau

fără ajutorul ei, dar îl voiam pe Reid. Și aveam nevoie de ea pentru asta.

El face semn din cap spre Tareen, care apasă o tastă pe laptop.

Vocea de femeie băută a mamei mele umple camera. E același mesaj vocal pe care Klein mi l-a redat, în acea noapte, în Tucson. Închid ochii, dar valul de angoasă care mă inundă nu mai este la fel de șocant ca prima dată. Dar dureros, totuși.

–... *Nu știu exact cum a făcut-o Mantis, dar știu că l-a ucis pe Abe. Anchetează-l! Anchetează cum a ucis Dwayne Mantis un om bun. Fă asta și ți-l voi da pe fratele meu pe o tavă de argint. Măcar atât voi face pentru Betsy.*

Ochii mei se deschid.

– Nu ți-am redat întregul mesaj prima dată, recunoaște Klein fără nici o urmă de regret. Nu puteam să pun cazul în pericol. Aveam nevoie ca tu să vorbești cu unchiul tău, să-i dai informații despre Dina și Gracie și despre ce știau ele.

Cu o mișcare a încheieturii, Tareen redă alt clip.

– *Bani.*

– *Da. Bani.*

– *Despre câți bani este vorba aici?*

– *Suficient cât să ridice semne de întrebare.*

Simt cum îmi arde fața în timp ce vocea mea înregistrată umple camera, la fel cum se întâmplă când ai făcut ceva greșit și ai fost prins.

– *Așa ai știut despre geanta cu bani.*

– *Și că ai fost în Tucson și la ce motel.*

– *Dumnezeule! Îmi strâng fruntea în palme. Simt că-mi explodează capul. Dar Silas nu și-ar fi făcut griji că i-ai fi ascultat telefoanele? Nu cumva faptul că Klein o interoga pe mama l-ar fi făcut paranoic?*

Klein zâmbește.

– *Era prea arogant ca să fie îngrijorat. I-a spus mamei tale că nu aveam nimic despre el și că nici un judecător nu ar fi emis un mandat bazat pe nimic.*

Eu cred asta.

– *Ce altceva ați mai auzit?*

Ei se uită unul la celălalt.

– *Conversații între Canning și Reid care îi implică pe amândoi în înscenarea lui Abraham Wilkes, precum și într-*

o jumătate de duzină de alte crime. Dar probabil nu sunt suficiente pentru a-l prinde pentru ceea ce le-a făcut lui Betsy și altor fete tinere.

– Dar acum aveți mărturia lui Betsy, argumentează Gracie. Și adaugă cu amărăciune: Și pe cea a lui Heath Dunn, dacă nu ar mai minți și ar spune că l-a recunoscut pe viitorul procuror districtual.

– Eu pariez pe faptul că ea refuză să depună mărturie, chiar dacă vrea să ajute. Acum are o nouă viață și nu vrea ca oamenii să știe cine a fost, spune Tareen.

– În plus, sunt prea multe moduri de a pune la îndoială povestea ei. A fost acum paisprezece ani, era drogată, nu a putut să-l identifice... Avem nevoie de o dovadă clară. Klein îmi aruncă o privire. Și tu poți face asta pentru noi, dacă ești dispus. Ezită, ca și cum undeva, în adâncul aceluia exterior insensibil, ar avea o conștiință. Sau poate că doar se folosește de conștiința mea împotriva mea: Pentru Abe.

– Bineînțeles că Noah e dispus, izbucnește Gracie, răspunzând în locul meu. Se întoarce spre mine, iar în ochii ei verzi îmi văd opțiunile – să ajut FBI-ul să-l bage pe unchiul meu în închisoare pe viață și să distrug singura familie pe care o mai am. Sau să o pierd pe ea pentru totdeauna.

Capitolul 60

Grace

E treaz.

Îmi dau seama după ritmul respirației lui, după senzația rigidă a corpului lui lipit de corpul meu.

E treaz, așa cum și eu sunt încă trează, atârnând liniștită în această stare de incertitudine în timp ce aștept să se hotărască. Să facă o alegere.

Să facă alegerea corectă, cea care îl va duce pe unchiul său în fața justiției pentru nelegiuirile sale.

Și care va face ca numele mamei sale moarte să fie târât prin noroi.

Acum știu ce a vrut să spună Klein când mi-a zis să fiu atentă, să nu mă implic prea mult în relația cu Noah decât dacă eram sigură în proporție de o mie la sută că mă va alege pe mine în locul mamei și unchiului său.

A prezis că Noah ar putea să stea într-o zi în pat lângă mine, hotărând pe cine să protejeze.

Pe cine să dezamăgească.

Pe cine să trădeze.

Știm cu toții pe cine a ales Jackie. Pe fratele ei... pe ea însăși. A ales greșit.

Dar va face Noah aceeași greșeală?

Capitolul 61

Comandantul Jackie Marshall

6 mai 2003

Îl privesc pe Canning cum merge în jurul piscinei spre locul unde stau pe șezlongul meu, sub liliacul meu. Merge legănat.

Sau poate că mă legăn eu.

Mă aplec să iau sticla de whisky și îmi umplu paharul.

– Jackie.

Canning trage un scaun pentru a-l așeza lângă mine.

– Am auzit că au găsit lucruri în casa lui Abe. Nu am de gând să îmi bat capul căutând pretexte.

– Da, doamnă. Nu știu ce să îți spun, în afară de faptul că îmi pare rău. Știu că a fost un prieten bun.

– Nu se poate ca Abe să fi vândut droguri. La fel cum știu că există un motiv pentru care Mantis și Stapley au fost plasați în această echipă de investigație „specială” neortodoxă și există un motiv pentru care locul crimei a fost închis ca un seif – nimeni nu intră, nimeni nu iese.

– Nu arată prea bine pentru el.

– Asta pentru că îl ai pe Mantis la caz. *Mantis!* strig eu. Același tip pe care Abe era pe cale să-l îngroape pentru furt de bani!

– Mantis e la fel de șocat de asta ca oricine altcineva.

– Da, pun pariu. Am lăsat să iasă un pufnet batjocoritor. A fost șocat când Abe a refuzat să păstreze geanta cu bani pe care a găsit-o în mașina lui? Mita de la Mantis, ca să-i închidă gura?

Fruntea lui Canning se încruntă.

– A spus Wilkes că Mantis i-a înmânat o geantă cu bani?

– Nu, Mantis a lăsat-o acolo pentru ca Abe să o găsească.

– Deci Abe nu a văzut cine a lăsat geanta asta.

– Nu, dar... Oftez. „La naiba cu asta!”

– Există o acuzație pe care ai vrea să o faci, Jackie? Ceva ce poți dovedi cu adevărat dincolo de orice îndoială rezonabilă? Ceva care să sune plauzibil, alături de cazul concret pe care îl construiesc pentru corupția lui Abe chiar în timp ce vorbim? Canning se uită la mine cu ochi vicleni. Gândește-te cu atenție! Gândește-te la ce ar putea însemna pentru cariera ta! La fericirea familiei tale. Se apleacă atât cât îi permite burta rotundă ca să spună cu o voce atât de joasă, încât numai eu pot auzi: Pentru că, după cum văd eu lucrurile, nu va ieși nimic bun din faptul că vei cădea cu sabia în mână pentru Abraham Wilkes. Apoi, pe un ton mai împăciuitor: L-ai avertizat, nu-i așa? I-ai vorbit despre binele suprem, despre faptul că uneori trebuie să faci alegeri care îi sacrifică pe cei puțini pentru a-i ajuta pe cei mulți. Dar se pare că Abraham a ales să-i ajute pe cei puțini. În principal, pentru a se ajuta pe el însuși.

Dar nu m-am ajutat și eu? Cu ce i-am făcut lui Betsy. Am făcut-o pentru familia mea – pentru fratele meu, pentru scumpa lui soție și copiii lui, pentru scumpul meu Noah care îl adoră pe Silas –, dar am făcut-o și pentru mine. Pentru că în acele câteva minute lângă acea ușă, în acel drum spre Lucky Nine, singura soluție la care mă puteam gândi era cea în care familia mea, viața mea, ambițiile mele erau în siguranță.

– Dacă vrei să te joci în curtea băieților mari, trebuie să respecti regulile.

Canning bagă mâna în buzunar și scoate o stea de argint. Cea care m-ar fi făcut șef-adjunct.

– De ce nu o păstrezi deocamdată, până când se termină această anchetă? Putem să ți-o prindem de guler și să o facem oficială. Îmi lasă steaua în palmă și apoi se ridică de pe scaun. Mai încet cu băutura, vrei? Sau nu-ți vei mai aminti nimic din ce am vorbit.

Exact ce ar invoca dacă aș îndrăzni vreodată să repet.

– Oh, apropo... Știi ce s-a întâmplat cu geanta cu bani pe care Abe a pretins că Mantis a lăsat-o în mașina lui?

O spune cu atâta dezinvoltură, ca și cum ar fi un gând de pe urmă. Știu că este orice altceva. E o dovadă, o poveste pe care Canning nu vrea să o facă publică.

Îi întâlnesc privirea curioasă.

– Am ars-o.

El clatină din cap.

– Vezi? Oameni ca tine și ca mine... orașul ăsta are nevoie de noi.

Mă lasă așezată sub acel liliac, cu o stea de argint în palmă.

Cu vârfurile înfipite în carnea mea.

Capitolul 62

Noah

– Noah!

Mătușa mea Judy este cunoscută pentru faptul că dă îmbrățișări strașnice în ciuda staturii ei mici. În mod normal, îmi plac la nebunie.

În seara asta... O apuc de mâini, strângându-le cu putere până când sunt sigur că dorința de a-și prinde brațele în jurul corpului meu inert a trecut.

– Ce mai faci? Ea se încruntă, uitându-se la mine. Nu arăți bine.

Pentru că mă simt de parcă aș fi la trei secunde distanță de a vomita pe papucii ei roz.

– Cred că mă îmbolnăvesc.

– Se prea poate. Silas a venit acasă mai devreme azi, arătând îngrozitor.

Îmi alung neliniștea.

– Unde este?

– Unde este întotdeauna. Se ascunde acolo. Ea face semn cu mâna spre birou. Nu-l pot convinge să își ia o zi liberă. Vrei un ceai?

– Nu, mulțumesc, doamnă.

– În regulă. Să mă anunțați dacă mai aveți nevoie de ceva. Eu voi fi aici, planificând călătoria noastră în Italia din toamnă.

Entuziasmul îi strălucește pe față în timp ce se întoarce la locul ei de pe insulă, cu laptopul întins în fața ei.

Probabil așa se simte când primești un harpon în burtă.

– Îmi pare rău, bolborosesc, apoi mă îndrept spre hol.

Îl găsesc pe Silas așezat la birou, cu scaunul întors astfel încât să poată privi pe fereastră. Nu pare să mă observe intrând. Îmi dreg vocea ostentativ.

– Noah. Bună. Nu știam că vii pe aici. Vocea lui este plată, obosită.

– Nu aveam de gând să vin.

Mă îndrept spre scaunul cel mai apropiat de el și iau loc, evitându-i privirea cât mai mult timp posibil.

El se întinde după băutură.

– Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc.

Renunț la „domnule“. E un semn de respect, de bune maniere. Silas nu merită nici una dintre ele.

Dacă observă, nu spune nimic.

– Mă gândeam că ar trebui să vorbim despre întoarcerea ta la muncă. Lucrurile ar trebui să se calmeze peste o săptămână sau două și ar fi bine să fii acolo. Să lași toate astea în urmă.

Cum reușește să facă asta? Cum stă acolo, își bea burbonul, pretinzând că e omul care nu e? Cum s-a prefăcut în ultimii paisprezece ani?

– FBI-ul a găsit-o pe Betsy, spun.

– Oh? Sunt siguri că e ea? Aveau acel fals...

– Este ea. Ne-am dus să o vedem.

– Înțeleg.

Nu se grăbește, își termină restul din pahar. Aș fi observat măcar această tactică de tragere de timp dacă nu aș fi știut ce ascunde? Ei bine, cel puțin Grace va avea o familie în viața ei. Iar Dina va...

– Știu ce s-a întâmplat în noaptea aceea la hotel, cu Abe. Ce a făcut mama. Ce ai făcut tu.

Mă pregătesc pentru negările lui, pentru felul în care poate să se sustragă atât de repede, să mintă atât de ușor – mi-a dovedit de nenumărate ori, din prima noapte pe veranda din față după ce mama a murit, că este un adevărat maestru al înșelăciunii.

Dar, în schimb, el pur și simplu mai ia o înghițitură lungă.

– Iată de ce nu voiai să vorbesc cu Gracie, cu Dina sau cu federalii. Ți-era teamă că vom da peste adevăr. Cum ai putut face asta, Silas?

– Nu am vrut niciodată să știți. Niciodată... Am încercat să vă protejez. Se cufundă înapoi în scaunul său. Este

ușurare ce văd în ochii lui? În felul în care corpul lui se apleacă? Ușurarea că secretul lui este în sfârșit dezvăluit?

Să-l aud pe Klein spunându-mi că unchiul meu e practic un pedofil e un lucru. Dar să o aud de pe buzele unchiului meu...

– Nu contează dacă am aflat sau nu. Cert este că tu ai făcut-o! explodez, cu ochii arzând. Avea 15 ani!

– Eu... ea mi-a spus că era destul de mare, spune el fără putere, fără să mă convingă.

– Și n-ai mai făcut-o niciodată? Nu ți-ai încălcat niciodată promisiunea față de mama că nu o vei mai face niciodată? Nu ai mințit-o în legătură cu asta?

Își îndreaptă privirea spre suprafața biroului său.

– Câteodată am nevoie de...

Vocea lui se stinge. Încheie încet cu: „Am nevoie“. Știe că este greșit.

Furia se aprinde în mine.

– Și ce? I-ai văzut pe Abe și pe Dunn prin vizorul ăla și te-ai hotărât să o suni pe mama? Să o bagi în mizeria asta ca să-ți salvezi ziua?

– Ar fi fost la fel de mult mizeria ei, ca și a mea dacă asta se afla, murmură el. Dar nu, l-am sunat pe Canning. El a sunat-o pe mama ta și a trimis-o acolo.

Îmi ia o clipă să mă orientez.

– George Canning știa că erai cu o prostituată minoră și i-a ordonat mamei mele să meargă acolo ca să-i ia pe Abe și pe Dunn, după care să plece?

Silas își mai toarnă un pahar.

– Canning mă voia în scaunul de procuror, indiferent de situație. Dacă aș fi știut că avea să îmi atârne asta deasupra capului de fiecare dată când nu aveam să fiu de acord cu el în legătură cu un caz pe care voia să îl abandoneze sau cu o acuzație pe care voia să o depună, poate că m-aș fi răzgândit. Poate că mi-aș fi acceptat pedeapsa.

– I-am spus că a fost o idee proastă să o sune, dar el a zis că Jackie era cea mai motivată să rezolve asta de dragul tuturor. Că ea era singura persoană pe care Abe ar fi ascultat-o. Asta a fost înainte de a ști cine era fata. Dacă era doar... orice alt polițist, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Vrei să spui că Abe nu ar fi sfârșit mort.

Închide ochii strâns.

– Nu mi-am dorit niciodată ca Abe să moară. Dar apoi a trebuit să se confrunte cu Mantis. Mama ta a încercat să-l convingă să renunțe. L-a avertizat că Mantis a făcut o amenințare. Silas clatină din cap. Canning m-a vrut pe mine în scaunul de procuror și pe Mantis urmărind traficanți de droguri, iar el este un om al naibii de hotărât. Abe nu a câștigat nici un punct cu el.

Inima începe să-mi bată cu putere.

– Ce vrei să spui? *Canning* a fost în spatele morții lui Abe?

Silas își umple din nou paharul, de parcă ar fi un om care are misiunea de a leșina, iar asta repede.

– Nu știu dacă a mers atât de departe încât să i-o spună pe șleau lui Mantis. Dar știu că i-a zis să lase geanta aia cu bani în mașina lui Abe, să vadă dacă Abe va fi atât de prost încât să muște momeala. El chicotește. Când Canning a venit să o caute, mama ta i-a spus că a ars banii. S-a înfuriat când a aflat că ea îi ascunsese de fapt. Oftează. Și probabil el este cel care i-a spus lui Mantis că Abe o căuta pe Betsy. Așa l-a ademenit Mantis pe Abe la Lucky Nine. Încă o înghițitură lungă. Și cu siguranță s-a asigurat că toată mizeria a fost împachetată cu hârtie lucioasă și o fundă frumoasă, pentru a ascunde mizeria sub preș.

Se lasă tăcerea.

– Câte fete, Silas?

Își încordează maxilarul, iar inima mea accelerează, crezând că o să tacă.

– Trei. Am fost slab doar de trei ori.

Mă strâmb în timp ce îmi trec prin minte imagini.

– Inclusiv Betsy?

– Patru, se corectează el încet.

Mă clatin în timp ce mă lupt să mă ridic și mă îndrept spre ușă, incapabil să mai suport asta încă o secundă.

– S-a zis cu tine.

– Acel agent federal nenorocit! Vocea lui Silas devine amară, cu limba dezlegată de băutura. Oare a șantajat-o? Pun pariu că da. Pun pariu că de aceea m-a chemat în seara aceea. Mi-a spus că federalii au aflat că ea a făcut să dispară ancheta de la Interne împotriva lui Mantis.

Doamne! Știa și despre asta? Fiecare cuvânt ieșit din gura lui Silas de când a intrat pe verandă în noaptea în care a murit mama a fost o minciună în totalitate.

– Era nebună, vorbea aiurea despre Betsy. E numai vina lui. Nenorocitul reușise să o învârtă pe mama ta într-un iureș de anxietate, încât a băut până ce a leșinat pe masa din bucătărie, cu un pistol blestemat lângă cap. E un ticălos până la capăt...

Vocea lui Silas se pierde în fundal în timp ce procesez ceea ce tocmai a spus.

– Așteaptă! De ce ai spus că era leșinată pe masă?

– Ce? Se oprește ca și cum și-ar reda propriile cuvinte în minte, cu o anumită sclipire în ochi.

– Ai spus că era leșinată pe masa din bucătărie cu o „nenorocită de armă întinsă lângă capul ei“.

– Oh. Doar...

Am presupus că asta s-a întâmplat. Încearcă să alunge ideea cu un gest indiferent, dar aud rarele poticneli din cuvintele lui; văd sclipirea de panică, felul în care își ține respirația.

Și singura piesă care a lipsit în tot acest timp – acea piesă evidentă pe care nu o puteam vedea, pentru că nu aveam cum să-mi imaginez această versiune a adevărului – se pune la locul ei.

– Mama nu s-a sinucis, așa-i?

Și odată cu aceste cuvinte, cu această conștientizare, un val copleșitor de ușurare îmi slăbește genunchii.

Urmat iute de un val de șoc paralizant. Pentru că, dacă mama nu s-a sinucis, înseamnă că s-a strecurat cineva în bucătărie în timp ce eu eram la duș și, găsind-o leșinată pe masă, i-a pus arma în mână și a apăsat pe trăgaci.

Cineva care știa codul alarmei.

Cineva care avea multe de pierdut dacă mama mea nebună le spunea federalilor ce știa.

Mama l-a sunat pe Klein în acea seară pentru a face o înțelegere. Nu avea intenția de a se sinucide. Și nu spunea că aveam să fiu „bine“ după ce urma să se împuște. Spunea că aveam să fac față reacțiilor care urmau să vină odată ce aveam să aflăm muntele de adevăruri otrăvitoare care îmi fusese ascuns. A ascuns banii ăia de toată lumea – mai ales de Silas – pentru că știa ce reprezentau și voia ca ei să

ajungă la Dina și la Gracie, deși nu era suficient de curajoasă să îi ducă ea însăși și să riște să răspundă la întrebări.

– Silas...

Lacrimi fierbinți mi se rostogolesc pe obraji, iar vocea mea abia se aude.

– Am vrut doar să o fac să înțeleagă. De aceea am condus până acolo în acea noapte. Ca să o fac să înțeleagă. Nu știu ce m-a apucat. Arma era acolo, iar ea părea atât de sigură la telefon. Eu nu...

Își scutură capul, iar cuvintele îi sunt neclare.

Încep să mă îndepărtez. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Nu-mi vine să cred că aud asta.

– Avea de gând să ruineze atâtea vieți, inclusiv pe a ta. Nu știu ce mi-a venit în acel moment, dar nu puteam să o las să facă asta. Nu puteam să pierd totul. Nu puteam să-mi petrec viața în închisoare. Dar asta... dacă aș fi avut vreo idee cum ar fi fost să port această vină, zi de zi...

Șchiopătatul lui tot mai pronunțat, cearcănele negre de la nenumăratele nopți nedormite... nu sunt din cauză că mama s-a sinucis.

Ci pentru că *el* a ucis-o.

– Dar eu nu... Am fugit de la duș...

Cum a scăpat?

– Te-am auzit venind, confirmă el. Ai strigat-o și apoi picioarele tale s-au auzit pe scări, chiar când am închis ușa în urma mea. M-am gândit că ai fi auzit alarma activându-se. M-am gândit că ar putea observa cineva că plec cu mașina. Iar când mașina de patrulare a coborât pe aleea noastră în acea seară, am fost sigur că voi pleca încătușat.

– Vei fi în cătușe în curând.

– Nu sunt deja? Face o pauză, cu ochii lucioși – de la emoție sau de la burbon, nu-mi dau seama. Ți-au pus microfon, nu-i așa?

– Chiar aici.

Bat cu palma în ochelarii de soare care îmi stau în vârful capului. Dispozitivul minuscul este atașat de braț.

El încuviințează din cap, mai mult pentru el însuși.

– Nu mă duc la închisoare, Noah.

– Nu văd cum ai de gând să o eviți. Nu poți să convingi pe nimeni ca să scapi de asta.

Vocea mea sună goală în timp ce mă îndrept spre ușă.

– Ea avea dreptate. A spus că asta ne va ruina pe toți. Îmi zâmbește cu tristețe. Ai grijă de mătușa ta pentru mine și de verișorii tăi!

Îmi încordez maxilarul.

– O voi face, dar nu o voi face pentru tine. Vom fi cu toții foarte bine fără tine.

Trag ușa biroului în urma mea și mă îndrept cu greu spre hol, în ceață.

Mătușa Judy apare brusc în calea mea. Gura ei se mișcă, dar mintea mea nu pricepe nimic pe deplin.

– Noah, ești bine? cred că spune.

De data asta chiar o îmbrățișez, înfășurându-mi brațele în jurul trupului ei mic, dorindu-mi să o pot proteja de tot ce va urma.

– O să fie mai bine, îți promit, murmură ea, strângându-mă tare.

Crede că e vorba de mama. Și așa este într-un fel.

Dar noi vom fi bine. Mă voi asigura de asta.

O împușcătură răsună în spatele nostru.

Capitolul 63

Grace

– Ești sigură că vine?

Mama își dă şuvițe din părul proaspăt tuns și coafat după ureche. Șuvițele blonde o fac să pară mai tânără.

Suspîn, cu privirea ațintită pe cărarea care șerpuieste prin grădina de cactuși de la Desert Oaks.

– Da, îți spun asta a treia oară.

Dacă e un lucru pe care l-am învățat despre Betsy în cele două luni de când am găsit-o, este că își dorește o familie la fel de mult ca noi. Nici una din ele nu a avut răbdare să aștepte, dar amândouă au fost de acord că era cea mai bună alegere pentru recuperarea mamei mele.

Îi face cu mâna uneia dintre prietenele ei care trece pe lângă ea – Coral, cred – și apoi băjbâie spre mânecile cardiganului, trăgându-le în jos pentru a acoperi urmele de ac încă vizibile de-a lungul antebrațelor. Este îmbrăcată mult prea călduros pentru luna iunie în Tucson, chiar și la umbră.

– Ești sigură că arăt bine?

– Arăți foarte bine, mamă.

S-a îngrășat cu cel puțin cinci kilograme. Gingiile ei nu mai sunt umflate, ochii nu mai sunt goi. Începe să arate ca femeia care a fost odată.

Cyclops vine primul după curbă, agitându-se în lesă cu capul sus, ca un pudel de rasă. Alături de el este Betsy, într-o rochie galbenă ca lămâia care îmi amintește de anii '50, îngrijită și aranjată, și care reprezintă tot ceea ce trecutul ei nu este. Am observat că garderoba lui Betsy este plină de haine decente, feminine.

Lacrimile încep să se rostogolească pe obrazii mamei mele când o vede pe sora ei mai mică pentru prima dată după cincisprezece ani. O soră despre care se convinsese de

atât timp că probabil era moartă. Betsy, de asemenea, se străduiește să-și țină emoțiile sub control. Au multe să-și spună și mulți ani de recuperat.

Dar ochii mei se îndreaptă spre bărbatul care merge alături de Betsy, care stă drept și puternic, lăsând bucuria momentului să-i atingă trăsăturile, chiar dacă știu că ascunde un munte de tristețe sub acel zâmbet.

Ultimele două luni au fost de-a dreptul triumfătoare pentru cazul tatălui meu. Cu înregistrarea video a acelei nopți de la Isaac, mărturisirea înregistrată a lui Silas și tot ceea ce au scos din interceptările telefonice de supraveghere, Kristian se simte încrezător că vor avea destule pentru a-i închide nu doar pe Mantis și pe Stapley, ci și pe Canning, în ciuda negărilor veninoase ale bătrânului șef. Statuia de bronz a lui Canning? Austin a decis că nu-și are locul nicăieri în acest oraș. Stă într-un depozit, așteptând probabil să fie distrusă.

Dar, pe de altă parte, sunt și faptele urâte care au ieșit la iveală. Dezvăluirile dureroase despre mama și unchiul său care îl țin pe Noah neliniștit noaptea, lucruri cu care va trebui să trăiască tot restul vieții.

Știu cum se simte asta și totuși nu știu. Eram atât de tânără când mi-am pierdut tatăl! Este mai ușor să mergi mai departe în viață când nu îți dai seama ce ai pierdut. Și, în timp ce mama și bunica mea m-au învăluit în minciuni ani întregi, ele au servit și ca tampon pentru adevărurile dure.

Dar Noah nu are nici un tampon. Nu există nimeni care să-l protejeze de durerea legată de acest scandal. De săptămâni întregi ne ascundem în casa lui Betsy, evitând reporterii care îl presează pentru a afla povestea despre unchiul său care i-a ucis mama. Această poveste va ieși la iveală la momentul potrivit și, când o va face, vor afla exact până unde a mers Jackie Marshall în ascensiunea ei pentru a deveni șef.

Acel adevăr îl urmărește; pot vedea durerea în ochii lui, în felul în care poartă greutatea pe acei umeri lați.

Și totuși, este aici pentru mine, pentru mama, pentru Betsy. Zâbind larg. Sincer fericit pentru noi. Poate că este aici pentru a îndrepta greșelile mamei lui sau poate pentru că nu are unde altundeva să meargă. Tot ce știu este că, din momentul în care s-a auzit împușcătura, ar fi putut face

multe alegeri. Ar fi putut să nu pună întrebări; ar fi putut decide că secretele potențial întunecate ar fi fost mai bine să rămână îngropate. Ar fi putut să nu vină niciodată să mă caute, să o salveze pe mama. Ar fi putut pur și simplu să-și continue viața, făcând față în timp durerii provocate de „sinuciderea“ mamei sale, cu unchiul Silas drept cel mai apropiat membru al familiei sale. Dar el a ales altceva. Iar pentru asta, eu voi fi tamponul lui. Voi fi alături de el în săptămânile, lunile și anii grei care vor urma. Îi voi înfrunța pe toți cei care îndrăznesc să afirme că este altfel decât un om bun și cinstit.

Părăsesc banca din parc unde stă mama și mă duc la Noah, ca să-mi trec brațele în jurul taliei lui și să mă topesc la pieptul lui.

Acesta se ridică și coboară odată cu suspinele lui adânci.
Și apoi brațele lui se strâng în jurul meu.

Mulțumiri

Mi-am propus să scriu o carte care să îmbine o poveste intensă de suspans cu o poveste de dragoste autentică și profundă. Pot spune cu certitudine că *Ai grijă de ea* nu seamănă cu nici o altă carte pe care am scris-o, dar sper că v-a plăcut la fel de mult. A ieșit mult mai întunecată decât am anticipat. Ați ajuns la finalul dulce-amărui și s-ar putea să nu vă simțiți veseli și relaxați acum. Am un remediu pentru asta: (re)citiți *Until It Fades*.

Am făcut multe cercetări pentru această carte, dar am și inventat multe lucruri, așa că nu vă lăsați derutați de faptul că Congress Avenue există, că biroul procurorului din Travis County nu are o chicinetă vișinie sau că nu există un St. Bart's în Tucson. Am ales Austin, Texas, pentru că iubesc orașul și pentru că întotdeauna mi-am dorit să așez o poveste acolo. O mare parte din corupția și scandalul din *Ai grijă de ea* este inspirată din povești reale pe care le-am găsit în timp ce scotoceam știrile și pe care apoi le-am răsucit pentru a se potrivi nevoilor mele, dar nimic din toate acestea nu se bazează pe Austin sau pe departamentul său de poliție. Această poveste nu reflectă opinia mea despre departamentul de poliție de acolo. De fapt, cred că există mulți, mulți Abraham Wilkes care lucrează zilnic pentru a proteja comunitățile. Din păcate, *Ai grijă de ea* se concentrează la cele câteva mere stricate.

A fost o poveste greu de scris. Am multe persoane de amintit și nu prea am spațiu pentru a le menționa (pentru că am depășit cu *mult* numărul de cuvinte). Mulțumesc...

Unora dintre cititorii de mare ajutor la care am apelat pentru informații generale – Vilma Gonzalez, Krista Kelly Iverson, Clemencia Salinas Ramirez și Heather Self.

Sandrei Cortez, pentru că m-a ajutat să pun la punct dialogul în spaniolă și unele dintre chestiunile specifice Texasului.

Lui Jennifer Wiers Severino, pentru că m-a lăsat să-mi lansez idei și să elaborez strategii pentru această intrigă nebună.

Lui Amélie, Sarah și Tami, o spun din nou, cei mai buni cititori și administratori ai grupului de pe Facebook pe care și-i poate dori cineva. Vă mulțumesc pentru că sunteți întotdeauna încântați să citiți cele mai recente cărți ale mele.

Lui Stacey Donaghy de la Donaghy Literary Group pentru că ești acolo ori de câte ori am nevoie de tine, fie că este vorba de o divagație, de vorbărie goală sau de o porție de răs.

Lui Sarah Cantin, pentru răbdarea și dorința de a citi numeroasele ciorne urâte ale acestei povești înainte ca ea să se închege.

Lui Judith Curr și echipei de la Atria Books: Suzanne Donahue, Albert Tang, Jonathan Bush, Jackie Jou, Lisa Wolff, Alysha Bullock, Ariele Fredman, Rachel Brenner, Lisa Keim și Haley Weaver pentru că mi-au luat cuvintele și le-au pus în mâinile cititorilor mei.

Soțului meu și fetelor mele, pentru că această carte a reprezentat un an și jumătate de nopți târzii, zile de plajă ratate și multă frustrare. Vă mulțumesc pentru că mi-ați fost alături în tot acest timp!